SERIE DE AUTOR

MIÉVILLE

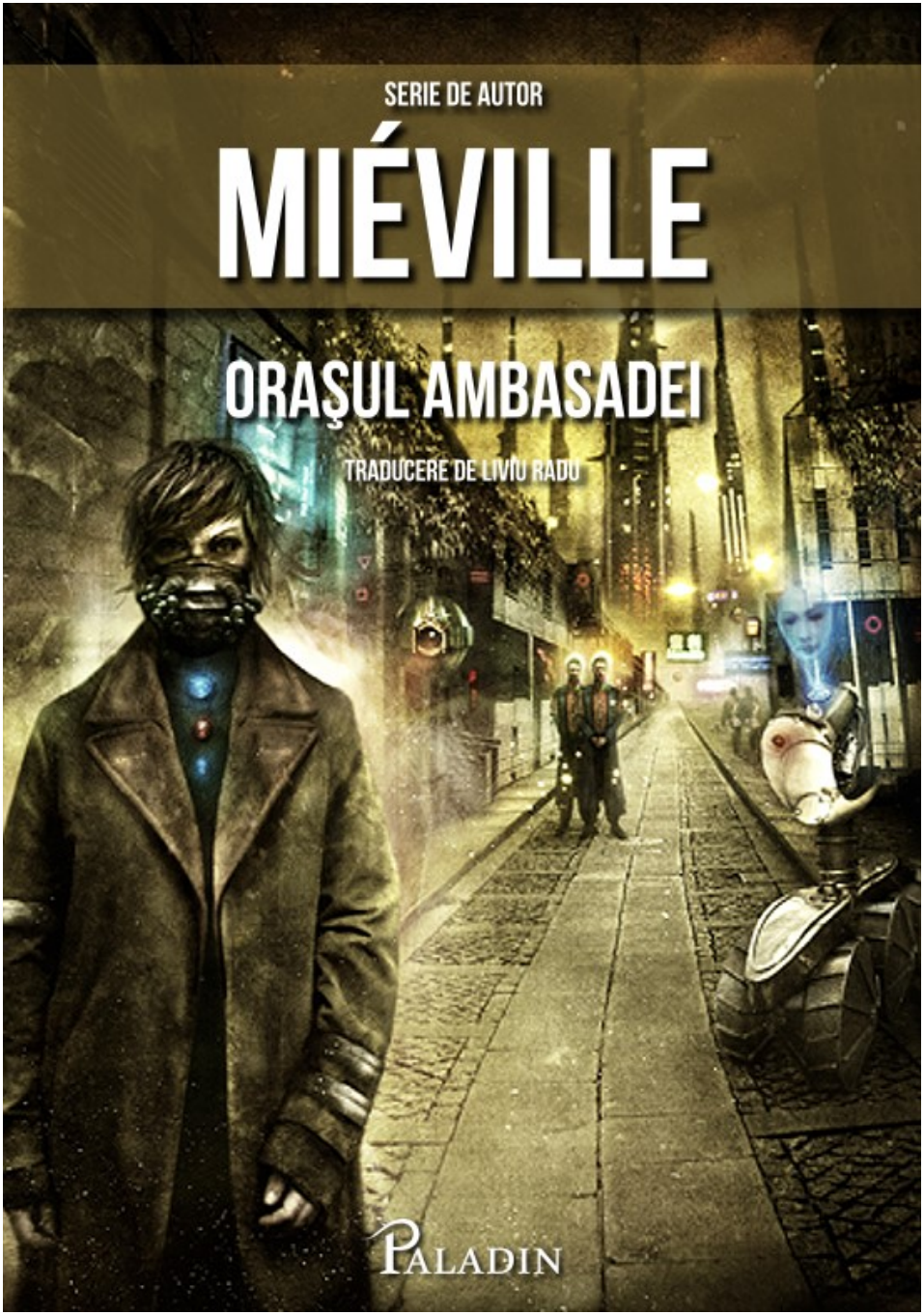

ORAŞUL AMBASADEI

TRADUCERE DE LIVIU RADU

PALADIN

SERIE DE AUTOR

MIÉVILLE

CHINA MIÉVILLE

ORAŞUL AMBASADEI

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ ŞI NOTE
DE LIVIU RADU

PALADIN

Colecţie coordonată de: Michael Haulică
Redactor: Diana Marin-Caea
Tehnoredactor: Ionuţ Bănuţă
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MIÉVILLE, CHINA
Oraşul Ambasadei / China Miéville;
trad. de Liviu Radu. – Bucureşti: Paladin, 2014
ISBN 978-606-93846-2-6
I. Radu, Liviu (trad.)
821.111-31 = 135.1

China Miéville
Embassytown
Copyright © China Miéville, 2011
All rights reserved

© Editura Paladin, 2014, pentru prezenta ediţie
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art
Tiparul executat la Imprimeria Arta Grafică S.A.

Pentru Jesse

Le sunt foarte recunoscător următoarelor persoane:

Mark Bould, Mic Cheetham, Julie Crisp, Andrea Gibbons, Chloe Healy, Deanna Hoak, Simon Kavanagh, Peter Lavery, Amy Lines, Farah Mendlesohn, David Moench, Tom Penn, Max Schaefer, Chris Schluep, Jesse Soodalter, Karen Traviss, Jeremy Trevathan şi tuturor celor de la Macmillan şi Del Rey.

„Cuvântul trebuie să comunice *un lucru* (altul decât el însuşi)“

WALTER BENJAMIN,
Despre limbajul în sine şi despre limbajul omului

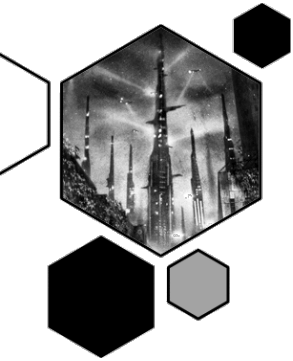

Toţi copiii ambasadei văzuseră nava aterizând. Profesorii şi părinţii cu schimbul le-o desenaseră cu multe zile în urmă. Un perete al încăperii fusese dedicat ideilor lor. Trecuseră secole de când navele cosmice nu mai scoteau foc, aşa cum îşi imaginaseră ei că făcea nava aceea, dar tradiţia cerea ca în reprezentările acestora să apară o astfel de flacără în urma lor. Şi eu desenasem navele în felul acela, atunci când fusesem copil.

M-am uitat la desene şi omul de lângă mine s-a aplecat şi el asupra lor.

— Ia te uită, am spus eu. Vezi? Ăsta eşti tu.

O figură la fereastra navei. Omul a zâmbit. S-a prefăcut că apucă un volan, asemenea siluetei desenate schematic.

— Ne cerem scuze, am zis eu, făcând semn către desene. Suntem cam mărginiţi…

— Nu, nu, a spus pilotul.

Eram mai în vârstă decât el, îmbrăcată elegant şi foloseam jargonul când îi povesteam ceva. Îi făcea plăcere să mă vadă agitându-mă în jurul lui.

— Oricum, a spus el, nu-i… Oricum, e o chestie uluitoare. Să vii aici. La margine. Unde doar Dumnezeu ştie ce-i dincolo.

Se referea la Balul Sosirii.

Existau şi alte petreceri: sezoniere, de debut în societate, cele organizate la absolviri şi la sfârşit de an şcolar, cele trei Crăciunuri din decembrie; dar Balul Sosirii a fost întotdeauna cea mai importantă. O astfel de petrecere se ţinea la intervale neregulate şi avea loc doar rareori, depinzând de capriciile mişcărilor comerciale. Trecuseră ani de zile de la ultimul Bal.

Sala Diplomaţiei era înţesată. Printre membrii ambasadei se amestecau agenţi de pază, profesori şi medici, artişti locali. Se mai găseau delegaţi din comunităţile exterioare izolate, precum şi fermieri-schivnici. Mai existau câţiva nou-sosiţi din lumea din *afară*[1]1 Ulterior, se va vedea că termenul „afară“ este folosit de Avice cu sensul de lume exterioară, de dincolo de immer., în haine pe care localnicii aveau să le imite curând. Echipajul trebuia să plece peste o zi sau două. Balul Sosirii avea loc întotdeauna la sfârşitul vizitei, ca şi cum s-ar fi sărbătorit în acelaşi timp şi sosirea, şi plecarea.

Un septet de coarde interpreta ceva. Unul dintre membrii acestuia era prietena mea Gharda, care m-a văzut şi s-a încruntat a scuză pentru giga lipsită de subtilitate pe care o cântau. Femei şi bărbaţi tineri dansau. Reprezentau un exemplu stânjenitor pentru şefii lor şi pentru cei mai în vârstă, care se legănau sau se răsuceau într-o piruetă caraghios de ţeapănă, spre încântarea colegilor mai tineri.

Lângă expoziţia temporară a ilustraţiilor făcute de copii se aflau exponatele permanente din Sala Diplomaţiei: uleiuri şi guaşe, fotografii bi sau tridimensionale ale personalului, Ambasadorilor şi ataşaţilor; chiar şi ale Gazdelor. Ele ilustrau istoria oraşului. Plante căţărătoare ajungeau, în capătul de sus al lambriurilor, la o cornişă în stil deco de unde se desfăceau într-o draperie groasă. Lemnăria fusese proiectată să le susţină. Frunzişul lor era deranjat de camere-viespi de mărimea unui deget, care vânau imagini pe care să le transmită.

Un paznic care-mi fusese prieten cu ani în urmă m-a salutat, făcându-mi un semn scurt cu proteza lui. Silueta i se zărea în dreptul unei ferestre înalte şi late de câţiva metri, prin care se vedeau oraşul şi Dealul Nuferilor. Dincolo de pantă se afla nava, încărcată cu mărfuri. Dincolo de kilometri întregi de acoperişuri, dincolo de biserica-far rotitoare se aflau centralele electrice. Fuseseră deranjate de aterizare şi, după câteva zile, erau încă neastâmpărate. Le vedeam cum se agitau.

— E din cauza ta, am spus arătându-i-le omului cu volanul. E vina ta.

A zâmbit, dar era numai pe jumătate atent. Fusese distras de mulţimea de lucruri drăguţe. Era prima sa aterizare.

Mi s-a părut că am recunoscut un locotenent pe care-l văzusem la o altă petrecere. Ultima lui sosire, cu ani în urmă, avusese loc când în ambasadă era o toamnă blândă. Mersese împreună cu mine prin frunzişul grădinii de la etaj şi privise oraşul în care nu era toamnă, nici vreun alt anotimp pe care să-l fi putut recunoaşte.

Am mers prin fumul ce se ridica din tăvile cu răşină stimulatoare şi mi-am luat rămas-bun. Câţiva străini care-şi terminaseră mandatul plecau, şi împreună cu ei un mic număr de localnici care ceruseră – şi li se oferise – dreptul de a pleca.

— Dragă, o să-ncepi să plângi? m-a întrebat Kayliegh, dar nu era adevărat. Ne vedem mâine, poate şi poimâine. Şi poţi…

Ştia că acea conversaţie avea să fie atât de dificilă, încât aveam să-i punem capăt. Ne-am îmbrăţişat până când ea a ajuns, în cele din urmă, cu ochii plini de lacrimi şi, în acelaşi timp, gata să râdă. Mi-a spus:

— Tu, dintre toţi, ar trebui să ştii cel mai bine de ce plec.

— Ştiu, prostănaco, şi te invidiez, i-am spus eu.

Îmi dădeam seama că-şi zicea: „Tu ai ales“ – şi era adevărat. Fusesem gata să plec, dar, cu o jumătate de an în urmă, ultimul miab[2] [2] Acronim pentru *message in a bottle* – mesaj într-o sticlă; aici, autorul foloseşte termenul pentru a descrie o navă fără pilot, care e aruncată în spaţiul cosmic pentru a ajunge cu încărcătura la destinaţie, ca o sticlă cu un mesaj, aruncată în ocean. aterizase cu veşti şocante despre cine şi ce era pe drum. Chiar şi atunci mi-am spus că o să mă ţin de planul meu şi o să plec *afară* când va sosi următorul ajutor. Pentru mine n-a fost o revelaţie adevărată când, în cele din urmă, naveta a traversat cerul şi l-a părăsit urlând, iar eu mi-am dat seama că aveam să rămân. Scile, soţul meu, a bănuit că aşa am să fac, înainte să fi apucat să acţionez.

— Când vor fi aici? a întrebat pilotul.

Se referea la Gazde.

— Curând, i-am răspuns eu, fără să ştiu care era adevărul.

Nu pe Gazde voiam eu să le văd.

Ambasadorii au sosit. Oamenii s-au apropiat de ei, dar nu s-au înghesuit. Întotdeauna rămânea un spaţiu liber în jurul lor, o barieră a respectului. Afară, ploaia izbea ferestrele. N-am reuşit să aflu nici de la prietenii mei, nici din sursele obişnuite, nimic din cele întâmplate în spatele uşilor închise. Cu nou-veniţii importanţi şi controversaţi s-au întâlnit doar funcţionarii superiori şi consilierii lor, iar eu nu făceam parte dintre ei.

Mai mulţi oameni se uitau spre intrare. I-am zâmbit pilotului. În încăpere intrau alţi Ambasadori. Le-am zâmbit şi lor, până când m-au recunoscut.

În curând, aveau să sosească Gazdele din oraş şi ultimii nou-veniţi: căpitanul şi restul echipajului navei, ataşaţii, consulii şi cercetătorii, poate şi câţiva imigranţi întârziaţi şi, cel mai important dintre toţi, noul şi imposibilul Ambasador.

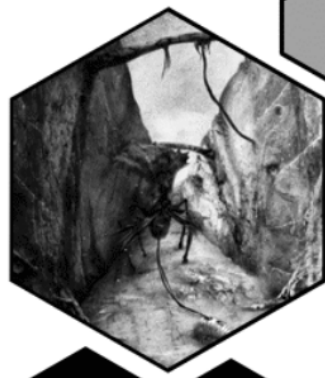

PROLOG

CUFUNDĂTOAREA ÎN IMMER

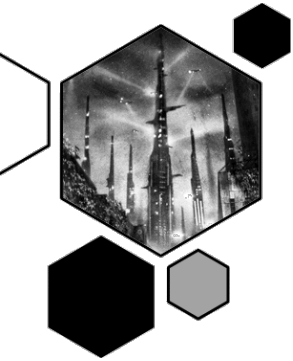

0.1

Când eram copii, jucam în Oraşul Ambasadei un joc cu monede şi cu resturi în formă de semilună, de mărimea unei monede, luate dintr-un atelier. Făceam asta întotdeauna în acelaşi loc, lângă o anumită casă, dincolo de piaţă, pe o stradă lăturalnică, în pantă, cu locuinţe de închiriat, unde culorile reclamelor se estompau sub bolţile de iederă. Jucam în lumina atenuată a acelor ecrane vechi, lângă un zid pe care îl botezasem după obiectele cu care ne jucam. Îmi amintesc cum învârteam pe muchie o monedă grea de doi sou şi cum cântam, în timp se mişca: „Răsuceşte, apleacă, rât de porc, rază de soare“, până se bălăngănea şi cădea. Faţa pe care o arăta moneda şi cuvântul la care ajunsesem atunci când mişcarea înceta se combinau ca să desemneze o răsplată sau o pedeapsă.

Mă văd limpede în primăvara umedă, pe timp de vară, cu un zar în mână, certându-mă în privinţa interpretării cu alte fete şi cu băieţii. Nu aveam să ne jucăm niciodată în altă parte, deşi despre casa aceea şi despre locatarii ei se spuneau tot felul de poveşti care ar fi putut să ne facă să nu ne simţim în largul nostru.

Ca toţi copiii, exploram cu atenţie oraşul nostru natal, fără zăbavă şi conform unor anumite idei. În piaţă, mai mult decât tarabele, ne interesa o cămăruţă creată prin scoaterea unor cărămizi dintr-un perete, aflată prea sus ca să putem ajunge la ea. Detestam piatra enormă care marca marginea târgului – piatră care fusese spartă şi lipită la loc cu mortar (pentru un scop pe care nu-l cunosc) – şi biblioteca, având creneluri şi o armătură care mi se păreau nesigure. Tuturor ne plăcea colegiul, pentru pavajul neted din curtea sa, pe care jucăriile alunecau pe distanţe de mai mulţi metri.

Eram un trib mic şi zăpăcit, iar poliţaii ne acuzau mereu de câte ceva,

dar era suficient să spunem: „E în regulă, domnule, doamnă, noi tocmai…“ şi plecam. Coboram iute pe trepte şi umpleam cu mulţimea noastră reţeaua de străzi, trecând pe lângă automatele vagaboande ale oraşului, cu animale alergând printre noi sau după noi, pe acoperişurile joase, şi, cu toate că ne opream ca să ne căţărăm în copaci sau pe viţe, ajungeam în cele din urmă în spaţiul dintre oraşe.

În marginea aceea a oraşului, pieţele şi cotiturile aleilor noastre erau la început întrerupte de geometriile bizare ale clădirilor Gazdelor; apoi acestea deveneau din ce în ce mai multe, până le înlocuiau complet pe ale noastre. Sigur că încercam să pătrundem în oraşul Gazdelor, unde străzile îşi schimbau înfăţişarea, iar zidurile din cărămizi, ciment sau plasmă lăsau loc unor materiale mai vii. Eram sinceră în acele tentative, dar mă simţeam împăcată ştiind că aveam să dau greş.

Ne întreceam, provocându-ne între noi să mergem cât de departe se putea, străduindu-ne cât ne ţineau puterile. Spuneam:

— Suntem urmăriţi de lupi şi trebuie să fugim.

Sau:

— Cine ajunge cel mai departe e vizir.

Când venea vorba despre cât de mult înaintasem spre sud, eram a treia din ceata noastră. Pe traseul nostru obişnuit exista un cuib al Gazdelor, în culori ciudate şi minunate, priponit, cu funii pârâitoare din muşchi, de o îngrăditură pe care Gazdele o făcuseră – din fandoseală – să semene cu unul dintre gardurile noastre din nuiele. Mă căţăram pe ea, în timp ce prietenii mei fluierau din intersecţie.

Mă văd cum eram pe vremea copilăriei mele şi nu-i nimic surprinzător: figura mea de atunci e figura mea de acum, dar „încă nedesăvârşită“, cu aceleaşi buze strânse (sau zâmbet) cu aspect bănuitor, cu aceeaşi încruntare care, mai târziu, mă făcea să râd uneori; şi, la fel ca acum, eram slăbănoagă şi ageră. Încercam să nu respir şi să înaintez cât mă ţineau plămânii prin zona în care atmosferele se amestecau – trecând de ceva ce nu era chiar o graniţă solidă, dar care, cu toate acestea, îşi făcea simţită prezenţa nemaipomenit de brusc: o tranziţie gazoasă, brize cizelate cu maşinării nanotehnice de mărimea unei particule şi artă atmosferică reală –, toate astea ca să scriu „Avice“ pe lemnul alb. Odată, într-un acces nemaipomenit de curaj, am mângâiat ancora din carne a cuibului, acolo unde se întreţeseau fâşiile. Am simţit-o tare, ca un dovleac. Am alergat gâfâind înapoi, la prietenii mei.

— Ai atins-o, au spus ei cu admiraţie.

Mi-am privit mâna. Aveam să ne îndreptăm spre nord, acolo unde bate aeoliul, şi să ne comparăm realizările.

În casa lângă care ne jucam cu monedele locuia un bărbat liniştit şi

bine îmbrăcat. Reprezenta o sursă de neliniște locală. Uneori ieșea afară tocmai când ne adunam noi. Ne privea și-și strângea buzele într-un gest ce putea fi un salut sau un gest dezaprobator, apoi se întorcea și pleca.

Crezuserăm că înțelegeam despre ce era vorba. Greșeam, bineînțeles, dar ne strângeam lucrurile și plecam din locul acela, pentru că pe el îl consideram un ratat, iar prezența sa inoportună.

— Hei! ziceam eu în mai multe rânduri către prietenii mei, în timp ce individul apărea, iar eu îl arătam cu degetul, pe la spate.

L-am fi urmărit, dacă am fi fost curajoși, în timp ce mergea pe aleile mărginite de gard viu, către râu, către piață, către ruinele arhivei sau către Ambasadă. Cred că în două rânduri unul dintre noi a scos un strigăt nervos. Trecătorii ne-au atras imediat atenția să păstrăm liniștea.

— Dați dovadă de respect, ne-a certat un negustor de altstridii[3]3 Prefixul „alt“, folosit și în alte împrejurări de autor, este un germanism al cărui înțeles este acela de „vechi“..

Și-a pus jos coșul cu scoici și a aruncat o privire spre Yohn, cel care țipase. Vânzătorul s-a uitat spre bătrânul întors cu spatele. Mi-am dat seama brusc, deși nu aveam cuvinte să-mi exprim starea, că furia sa nu era îndreptată în totalitate împotriva noastră și că reproșurile pe care ni le adresa reprezentau un semn de dezaprobare – măcar în parte – față de individul acela.

— Nu-s mulțumiți că locuiește acolo, ne-a spus tatăl din schimbul de seară, tăticul Berdan, când i-am povestit totul.

I-am istorisit totul de mai multe ori, descriindu-l pe bărbatul pe care-l urmărisem cu grijă, tulburați, și l-am întrebat pe tătic despre el. L-am întrebat de ce vecinii nu erau bucuroși că locuia printre ei, iar el a zâmbit stânjenit și m-a sărutat, urându-mi noapte bună. Am privit pe fereastră și n-am dormit. M-am uitat la stele și la luni, la sclipirea Epavei.

Pot să stabilesc cu precizie data următoarelor evenimente, pentru că au avut loc după ziua mea de naștere. Eram melancolică într-un fel care acum mă amuză. Era a treia șaisprezecime a lunii septembrie, o Dominzi. Stăteam singură, gândindu-mă la vârsta mea (o mică Buddha absurdă!) și răsucindu-mi banul de la ziua mea de naștere lângă zidul monedelor. Am auzit o ușă deschizându-se, dar nu mi-am ridicat privirea, așa că e posibil ca omul din casă să fi stat secunde bune lângă mine, în timp ce eu mă jucam. Când mi-am dat seama, m-am uitat în sus spre el, zăpăcită de spaimă.

— Fetițo – a spus el, făcându-mi semn – te rog să vii cu mine.

Nu-mi amintesc să mă fi gândit să fug. Se părea că nu aveam altceva de făcut decât să mă supun.

Casa lui era uimitoare. Avea o cameră lungă, plină de culori întunecate, înţesată cu mobilă, ecrane şi figurine. Lucrurile se mişcau – erau automate care-şi făceau treaba. Aveam şi noi târâtori pe pereţii creşei, dar nu se comparau cu tendoanele acelea cu frunze negre, lucioase, care alcătuiau ornamente şi spirale atât de perfecte încât păreau a fi pictate. Pereţii erau acoperiţi de tablouri şi de plasme, mişcările lor modificându-se în timp ce intram. Informaţia se schimba pe ecrane cu formate străvechi. Umbre de mărimea unei mâini se mişcau printre plantele puse în ghivece, pe un ecran tridimensional care arăta precum tabla de sidef a unui joc.

— Prietenul tău, a spus bărbatul, arătând spre canapea.

Pe acesta zăcea Yohn.

I-am pronunţat numele. Îşi pusese picioarele încălţate cu cizme pe tapiţerie, iar ochii îi erau închişi. Era roşu la faţă şi respira şuierător.

M-am uitat la bărbat, speriată că putea să-mi facă şi mie ceea ce îi făcuse lui Yohn, pentru că trebuie să-i fi făcut ceva. Individul nu mă privea în ochi, îşi făcea de lucru cu o sticlă.

— L-au adus la mine, a spus el, apoi a privit în jur, ca şi cum ar fi căutat ceva care să-l inspire cum să-mi vorbească. Am chemat poliţiştii.

M-a invitat să mă aşez pe un scaun, lângă prietenul meu care abia mai respira, şi mi-a turnat un tonic într-un pahar. M-am uitat bănuitoare la băutură până când a sorbit şi el din ea, a înghiţit şi mi-a dovedit că făcuse asta respirând cu gura deschisă. Mi l-a pus în mână. M-am uitat la gura lui, dar n-am văzut nicio conexiune.

Am sorbit din ceea ce-mi dăduse.

— Poliţiştii urmează să sosească, mi-a spus el. Te-am auzit jucându-te. M-am gândit că l-ar ajuta dacă ar avea un prieten lângă el. Poţi să-l ţii de mână.

Am lăsat paharul jos şi am făcut ce-mi ceruse.

— Poţi să-i spui că eşti aici, să-i spui că va fi bine.

— Yohn, eu sunt. Avice.

După o perioadă de tăcere, l-am mângâiat pe Yohn pe umăr şi i-am zis:

— Sunt aici. Yohn, o să fie bine.

Îngrijorarea mea era reală. Aşteptam să-mi spună ce să mai fac, iar bărbatul a clătinat din cap şi a zâmbit.

— E suficient să-l ţii de mână, mi-a spus.

— Ce s-a întâmplat, domnule? am întrebat.

— L-au găsit. Se dusese prea departe.

Sărmanul Yohn părea foarte bolnav. Ştiam ce făcuse.

Yohn era al doilea din grup când venea vorba despre înaintarea spre sud. Nu se compara cu Simmon, cel mai bun dintre toţi, dar Yohn putea

să-şi scrie numele pe gard la câteva şipci mai departe de locul în care puteam s-o fac eu. În decurs de câteva săptămâni, ajunsesem să-mi ţin răsuflarea tot mai mult timp, iar semnul meu se apropiase mult de al lui. Prin urmare, trebuia să fi exersat în secret. Se îndepărtase prea tare de suflul aeolilor. Mi-l imaginam gâfâind, stând cu gura căscată şi inspirând zgomotos aerul usturător al zonei de tranzit, încercând să se întoarcă, dar poticnindu-se din cauza toxinelor şi din lipsă de oxigen curat. Probabil că se prăbuşise, inconştient, şi respirase amestecul acela neplăcut timp de câteva minute.

— L-au adus la mine, a spus din nou bărbatul.

Am scos un ţipăt uşor când am observat, brusc, că se mişca ceva, pe jumătate ascuns de un ficus uriaş. Nu-mi dau seama cum de nu-l văzusem până atunci.

Era o Gazdă. S-a dus până la mijlocul covorului. M-am sculat imediat de pe scaun, atât pentru că fusesem învăţată să dau dovadă de respect, cât şi din teamă copilărească. Gazda s-a apropiat, cu graţia sa legănată, cu articulaţiile sale complicate. Cred că se uita la mine. Cred că acea constelaţie de piele ramificată, care reprezenta, de fapt, ochii săi lipsiţi de strălucire, mă privea. A întins şi apoi şi-a strâns la loc un membru. Credeam că se întinsese să mă prindă.

— Aşteaptă să vadă că băiatul a fost luat, a spus bărbatul. Dacă se va simţi mai bine va fi datorită acestei Gazde. Ar trebui să-i mulţumeşti.

M-am supus, iar bărbatul a zâmbit. S-a ghemuit lângă mine şi mi-a pus mâna pe umăr. Ne-am uitat împreună la făptura ce se mişca bizar.

— Puişor – mi-a spus el cu amabilitate – ştii că nu poate să te audă? Sau, în fine… ceea ce aude e doar un zgomot. Dar ai fost o fată bună, politicoasă.

Mi-a dat o bomboană nepotrivită, pentru adulţi, pe care a luat-o dintr-o cupă de lângă cămin. I-am fredonat ceva lui Yohn, şi nu doar pentru că mi se spusese să fac asta. Eram speriată. Pielea bietului meu prieten nu-mi mai lăsa impresia că-i piele, iar mişcările sale mă tulburau. Gazda şi-a legănat picioarele, lângă care se târa o făptură de mărimea unui câine, însoţitorul său. Omul s-a uitat spre ceea ce trebuia să fi fost chipul Gazdei. În timp ce o privea, văzuse, probabil, regret – sau poate spun asta din cauza lucrurilor pe care le-am aflat ulterior.

Gazda a vorbit.

Sigur că văzusem Gazde de multe ori. Unele trăiau în zona în care ne aventuram ca să ne jucăm. Ne pomeneam uneori faţă în faţă cu ele, în timp ce mergeau cu o precizie de crabi, ducându-se la treburile lor sau chiar alergând într-un fel care le făcea să pară că-s gata să cadă, cu toate că nu cădeau. Le-am văzut îngrijind zidurile de carne ale cuiburilor lor

sau făpturile pe care noi le luam drept animalele lor de casă (vietăţile alea ca nişte animale şoptitoare). Ne potoleam brusc în prezenţa lor şi ne îndepărtam de ele. Imitam politeţea grijulie pe care le-o arătau părinţii noştri cu schimbul. Disconfortul nostru – ca şi cel al adulţilor, de la care îl căpătaserăm – depăşea curiozitatea noastră în legătură cu acţiunile bizare pe care vedeam că le săvârşeau Gazdele.

Puteam să le auzim vorbind între ele cu o tonalitate precisă, asemănătoare glasurilor noastre. Mai târziu, unii dintre noi aveau să înţeleagă câte ceva din spusele lor, dar pe-atunci încă nu erau în stare, iar eu nu aveam să le înţeleg niciodată cu adevărat.

Nu fusesem nicicând atât de aproape de o Gazdă. Teama pentru Yohn mă distrăgea de la tot ce-aş fi simţit din cauza apropierii de o asemenea făptură, dar stăteam cu ochii pe ea ca să nu mă ia prin surprindere, aşa că, atunci când s-a rostogolit spre mine, m-am îndepărtat brusc şi am încetat dintr-odată să-i mai şoptesc prietenului meu.

Nu erau singurii exotereştri pe care-i văzusem. Existau locuitori exoţi ai Oraşului Ambasadei – câţiva kedisi, o mână de shur'asi şi alţii – dar ei, cu toată stranietatea lor, nu provocau niciodată acea lipsă de înţelegere, acea distanţare deplină pe care o simţea cineva faţă de Gazde. Un prăvăliaş shur'asi glumea uneori cu noi, cu un accent bizar, dar cu o bună dispoziţie evidentă.

Am descoperit ulterior că acei imigranţi aparţineau exclusiv unor specii cu care aveam în comun anumite modele conceptuale, în diferite grade. Gazdele, adică indigenii în oraşul cărora ni se permisese cu amabilitate să construim Oraşul Ambasadei, erau nişte prezenţe reci, de neînţeles. Aveau puteri de zei secundari: ne urmăreau uneori de parcă am fi fost nişte gunoaie interesante şi ciudate, ne ofereau biostructurile pe care le foloseam noi şi discutau doar cu Ambasadorii. Ni se reamintea deseori că le datoram respect. Când treceam pe lângă ei pe stradă, le arătam respectul cuvenit, apoi fugeam chicotind. Dar, fără prietenii mei, nu-mi puteam camufla teama sub masca prostiei.

— Întreabă dacă băiatul se va face bine, a spus bărbatul şi s-a şters la gură. Cuvânt cu cuvânt, a spus ceva de genul: „O să alerge mai târziu sau o să se simtă bine?“ Vrea să ajute. A fost deja de ajutor. Probabil crede că-s mitocan, a adăugat bărbatul oftând. Sau bolnav mintal. Pentru că n-o să-i răspund. Poate să-şi dea seama că sunt *micşorat*. Dacă prietenul tău n-o să moară, va fi datorită Gazdei, care l-a adus aici.

— Gazdele l-au găsit, am zis, înţelegând că bărbatul încerca să-mi vorbească amabil, dar că, probabil, nu era obişnuit cu aşa ceva.

— Ei pot să vină aici, dar ştiu că noi nu putem părăsi zona asta. Ştiu, mai mult sau mai puţin, ce ne trebuie, a zis arătând spre animalul de

casă al Gazdei. Ei au maşinăriile lor, prin care îi insuflă băiatului oxigen. Yohn o să fie bine. Poliţiştii o să sosească în curând. Numele tău e Avice. Unde locuieşti, Avice?

I-am spus.

— Ştii cum mă cheamă?

Bineînţeles că aflasem. Nu eram sigură de modul în care trebuia să-i vorbesc.

— Bren, i-am răspuns eu.

— Bren. Nu-i corect. Înţelegi? Nu poţi să-mi rosteşti numele. Poţi să-l spui literă cu literă, dar nu poţi să-l rosteşti. Nici eu nu pot să-mi rostesc numele. „Bren“ e la fel de bun ca oricare, a zis el şi s-a uitat spre Gazdă, care a dat din cap cu gravitate. El poate să-mi spună numele. Dar asta n-ar folosi la nimic: nu mai putem vorbi între noi.

— De ce l-au adus la dumneavoastră, domnule?

Casa lui era în apropierea zonei în care se prăbuşise Yohn, dar nu chiar lângă acesta.

— Ei mă cunosc. L-au adus pe prietenul tău la mine pentru că, deşi ştiu că sunt *micşorat,* în acelaşi timp mă recunosc. Au vorbit şi trebuie să fi sperat că o să le răspund. Eu… probabil… că-i zăpăcesc, a adăugat el şi mi-a zâmbit. Ştiu, toată chestia asta e o prostie. Crede-mă, ştiu asta. Avice, ai idee cine sunt?

Am dat din cap. Acum, bineînţeles, ştiu că nu aveam idee cine era, şi nu-s convinsă că el avea.

În cele din urmă, poliţiştii au sosit împreună cu o echipă medicală, iar camera lui Bren s-a transformat într-o infirmerie improvizată. Yohn a fost intubat, îndopat cu medicamente, supravegheat. Bren m-a tras cu blândeţe din calea experţilor. Am stat de-o parte, eu, Bren şi Gazda, iar animalul acestuia mi-a lins picioarele cu o limbă ca o pană. Un poliţist a făcut o plecăciune în faţa Gazdei, care şi-a mişcat faţa drept răspuns.

— Mulţumesc că ţi-ai ajutat prietenul, Avice. Poate că o să fie bine. Sunt sigur că o să-l vezi curând. „Răsuceşte, apleacă, purcel, rază de soare?“ a adăugat zâmbind Bren.

În timp ce un poliţist mă conducea, în cele din urmă, afară din încăpere, Bren rămăsese cu Gazda, care îşi petrecuse prieteneşte unul dintre membre în jurul lui, fără ca el să se împotrivească. Rămaseră amândoi într-o tăcere politicoasă, uitându-se la mine.

Cei din creşă erau îngrijoraţi din cauza mea. Chiar după ce poliţistul i-a asigurat că nu făcusem nimic rău, părinţii din echipă păreau suspicioşi în privinţa chestiei în care mă vârâsem. Dar erau cumsecade, pentru că ne iubeau. Văzuseră că eram în stare de şoc. Cum aş fi putut să uit

silueta tremurândă a lui Yohn? Mai mult, cum aş fi putut să uit că fusesem atât de aproape de Gazdă, cum aş fi putut să uit sunetul glasului său? Mă preocupa ceea ce fusese – fără urmă de îndoială – atenţia deosebită pe care mi-o acordase.

— Deci cineva a chefuit astăzi cu Administraţia, nu-i aşa? a glumit tatăl cu schimbul, în timp ce mă ducea la culcare; era tăticul Shemmi, preferatul meu.

Mai târziu, pe când eram afară, am manifestat un interes deosebit pentru toate posibilităţile de a constitui o familie. Nu-mi amintesc ca eu să fi fost geloasă – sau ca alţi copii din Oraşul Ambasadei să fi fost geloşi – pe acele odrasle cu schimbul ai căror părinţi de sânge le vizitau uneori: nu era un lucru obişnuit acolo. Nu am fost niciodată atentă la aşa ceva, dar mai târziu, în cursul vieţii mele, m-am întrebat dacă sistemul nostru de „schimburi şi creşă“ continua practica socială a întemeietorilor Oraşului Ambasadei (Bremenul avusese multă vreme o atitudine destul de relaxată când venea vorba despre includerea mai multor obiceiuri în sfera guvernării) sau dacă acesta apăruse puţin mai târziu. Poate în semn de uşoară simpatie social-evolutivă faţă de apariţia instituţională a Ambasadorilor noştri.

Nu contează. Da, din timp în timp s-au auzit poveşti teribile despre creşe, dar şi de-afară am auzit poveşti urâte despre oameni crescuţi de cei care le dăduseră naştere. În Oraşul Ambasadei aveam cu toţii favoriţii noştri şi existau unii de care ne era frică, cei ale căror săptămâni de serviciu ne încântau şi cei pe care nu ne făcea plăcere să-i vedem, cei la care ne duceam când aveam nevoie de alinare şi cei la care căutam sfaturi, cei de la care furam şi aşa mai departe; dar părinţii noştri cu schimbul erau oameni buni. Iar dintre toţi, eu îl iubeam cel mai mult pe Shemmi.

— De ce nu le place oamenilor ca domnul Bren să locuiască aici?

— Dragă, nu trebuie să-i spui domnul Bren, ci doar Bren. Lumea, mă rog, o parte dintre oameni cred că nu-i drept să trăiască în oraş.

— Tu ce crezi?

Shemmi s-a gândit un pic, apoi a zis:

— Cred că au dreptate. Cred că e… nepotrivit. Există locuri pentru cei scindaţi.

Mai auzisem cuvântul, spus de tăticul Berdan.

— Adăposturi doar pentru cei care… Avvy, e urât să vezi aşa ceva. El e unul amuzant. Un boşorog îmbufnat. Sărmanul… Dar nu-i plăcut să vezi aşa ceva, suferinţa aceea.

„E dezgustător“, spuneau mai târziu unii dintre prietenii mei. Căpătaseră această atitudine de la părinţii cu schimbul mai puţin liberali.

„Ţicniţii răi şi bătrâni trebuie să se ducă în sanatoriu.“ „Lăsaţi-l în pace“, le răspundeam. „L-a salvat pe Yohn.“

Yohn şi-a revenit. Păţania lui nu ne-a oprit jocul. Eu am înaintat câte un pic în fiecare săptămână, dar n-am ajuns niciodată la semnul lui Yohn. Fructul experienţei aceleia periculoase, ultimul semn, se afla la câţiva metri de celelalte semne şi reprezenta iniţiala numelui său.

— Am leşinat aici, avea să ne spună el. Era cât pe-aci să mor.

După accident, n-a mai fost niciodată în stare să ajungă atât de departe. A rămas al doilea din cauza trecutului său, dar acum puteam să-l întrec.

— Cum trebuie să rostesc pe sunete numele lui Bren? l-am întrebat eu pe tăticul Shemmi, iar el mi-a arătat.

— *Bren,* a spus el, urmărind cu degetul cuvântul din şapte litere: pentru patru dintre ele putea să scoată câte un sunet, iar pentru alte trei nu putea.

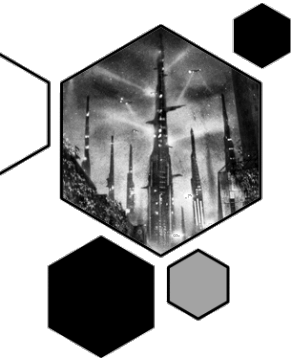

0.2

Când aveam şapte ani am părăsit Oraşul Ambasadei. La despărţire mi-am sărutat părinţii cu schimbul şi fraţii. M-am întors când aveam unsprezece ani: măritată, fără a fi bogată, dar cu ceva economii şi nişte bunuri; ştiam să mă lupt un pic, ştiam cum să execut ordine, cum şi când să nu le execut şi cum să mă scufund în immer.

Am devenit „destul de bună“ la mai multe chestii, deşi excelam – zic eu – doar la unul. Nu era vorba de violenţă. Aceasta reprezintă un risc cotidian al vieţii dintr-un port, iar în perioada în care am fost plecată numărul luptelor pe care le-am pierdut a fost doar cu puţin mai mare decât acela al luptelor câştigate. Arăt mai puternică decât sunt, am fost întotdeauna iute şi, precum mulţi luptători mediocri, am devenit pricepută în a-i convinge pe alţii că-s mai îndemânatică decât în realitate. Puteam deci să evit confruntările fără să dau dovadă de laşitate.

Nu mă pricepeam să fac bani, dar reuşisem să strâng câte ceva. Nu puteam pretinde că mariajul era lucrul la care mă pricepeam cu adevărat, dar eram mai bună în privinţa asta decât mulţi alţii. Înainte mai avusesem doi soţi şi o soţie. I-am pierdut datorită schimbării preferinţelor, fără ranchiună – după cum am spus, nu eram rea în privinţa mariajului. Scile era al patrulea consort al meu.

Ca scufundător în immer, am avansat către gradul pe care mi-l doream – cel care îmi garanta un anumit prestigiu şi un venit care să mă scutească de responsabilităţi fundamentale. Asta era chestia în care excelam: tehnica de viaţă compusă din combinarea îndemânării, norocului, lenii şi obrăzniciei, pe care o numim floaking.

Cred că termenul a fost inventat de scufundătorii în immer. Orice om are un pic de floaker în el. Pe umărul tău stă un drăcuşor. Nu oricine

face parte dintr-un echipaj aspiră să stăpânească tehnica – există unii care vor să fie căpitani sau să exploreze – dar pentru majoritatea, floakingul e un lucru indispensabil. Unii oameni cred că-i doar simplă indolenţă, dar e o tehnică mai activă şi mai nuanţată. Pe floakeri nu-i sperie efortul: multe echipaje se străduiesc din greu pentru a reuşi să se îmbarce. Şi eu am trudit din greu.

Când mă gândesc la vârsta mea, mă gândesc în ani, chiar şi după atâta vreme şi după atâtea călătorii.

— Ani? a răcnit la mine unul dintre primii mei ofiţeri. Nu dau doi bani pe şmecheriile stelare din rahatul vostru natal. Vreau să ştiu ce *vârstă* ai!

Răspunde în ore. În ore subiective: niciunui ofiţer nu-i pasă dacă ai mai redus câteva, în comparaţie cu rahatul tău natal. Nimănui nu-i pasă de lungimea nenumărată în ani a vârstei tale. Deci, am părăsit Oraşul Ambasadei pe când eram în vârstă de 170 de kiloore. M-am întors când aveam 266 de kiloore, măritată, cu ceva economii şi ştiind câteva lucruri.

Aveam vreo 158 de kiloore când am aflat că pot să mă scufund în immer. Ştiam că puteam s-o fac şi am făcut-o.

Răspund în ore subiective; trebuie să ţin seama, vag, de orele obiective; gândesc în anii locului meu natal, care au fost ei înşişi impuşi de scurgerea timpului din alt loc. Nimic din toate acestea n-are de-a face cu Terra. Am întâlnit cândva un scufundător începător, dintr-un loc izolat şi mistuit de ură, care socotea, caraghiosul de el, în „ani pământeni“! L-am întrebat dacă fusese în locul de unde provenea calendarul după care trăia. Bineînţeles că nu ştia mai multe, decât mine despre locul ăla.

Când am crescut mai mare am devenit conştientă cât de puţin surprinzătoare eram. Ceea ce mi se întâmplase mie nu li se întâmplase multor indivizi din Oraşul Ambasadei – asta-i poanta! – dar *povestea* întâmplării în sine e clasică. M-am născut într-un loc despre care am crezut, timp de mii de ore, că era îndeajuns de mare pentru a fi considerat un univers. Apoi mi-am dat seama brusc că nu-i aşa, dar că nu voi fi în stare să plec; şi atunci am putut să plec. Auzi chestii asemănătoare peste tot, şi nu numai printre oameni.

Iată o altă amintire. Obişnuiam să ne jucăm de-a scufundarea în immer, alergând ghemuiţi unul în spatele altuia într-un soi de joc „Sunt invizibil“, apoi răcneam „Scufundă-te!“ şi ne prindeam de cel de lângă noi. Ştiam foarte puţine despre scufundare, iar joaca aceea nu era mai departe de realitate (aveam să aflu ulterior asta) decât majoritatea descrierilor pe care adulţii le făceau immerului.

În copilăria mea, miaburile apăreau la intervale neregulate, apoi fuseseră planificate să apară între sosirile navelor. Mici cutii lipsite de echipaj, pline de mărunţişuri şi conduse de nişte dispozitive. Multe se pierdeau pe drum: am aflat ulterior că rătăceau la întâmplare o veşnicie – forme ciudat corodate, în immerul prin care fuseseră construite să călătorească. Dar majoritatea ajungeau la noi. Când am mai crescut, emoţia pe care o resimţeam când soseau a început să fie pigmentată cu frustrare şi invidie, până când mi-am dat seama că, de fapt, aveam să ies *afară.* Atunci acestea au devenit indicii: şoapte uşoare.

Pe când aveam patru ani şi jumătate, am văzut un convoi cărând prin Oraşul Ambasadei un miab abia asolizat.

Voiam să asist la sosire, precum majoritatea copiilor şi mulţi dintre adulţi. Mai mulţi dintre cei de la creşă formaserăm un grup – supravegheat şi ţinut oarecum în frâu de mămica Quiller – şi, la rândul nostru, îi supravegheam oarecum pe prietenii cu schimbul mai mici. Eram în stare să stăm aproape tot timpul aplecaţi peste bariere şi să pălăvrăgim între noi despre acea sosire.

Ca întotdeauna, miabul era aşezat pe platforma unui camion colosal, iar locomotorul cu echipament bio care-l trăgea pe şinele industriale late din Oraşul Ambasadei urca cu greu, silindu-şi picioarele provizorii făcute din muşchi să trudească împreună cu motorul. Miabul din spatele său era mai mare decât sala creşei mele. Un container foarte real, în formă de glonţ, înainta prin ploaia uşoară. Suprafaţa lui răspândea raze strălucitoare provenite din pavăza sa de cristal, în nuanţe care păleau treptat până la dispariţie. Autorităţile erau iresponsabile – îmi dau acum seama – pentru că nu aşteptaseră ca suprafaţa pătată de immer să se liniştească. Şi nu era primul miab pe care-l aduseseră încă ud din călătoria sa.

Vedeam cum e remorcată o clădire. Aşa arăta: ca un tren mare, pufăind din cauza efortului, în timp ce motoriştii lui îl îndemnau printr-o despicătură. Masa aceea enormă era târâtă în susul dealului, către castelul Ambasadorului, înconjurată de oameni din Oraşul Ambasadei, care strigau şi fluturau panglici. Avea o escortă alcătuită din centauri, bărbaţi şi femei căţăraţi pe partea din faţă a unor mijloace de transport cu patru picioare – nişte constructe biologice. Unii dintre puţinii exoţi ai oraşului stăteau alături de prietenii lor pământeni: ţesăturile încreţite ale unor kedis se ridicau şi-şi schimbau culorile, iar shur'asi şi pannegetch-ii scoteau sunetele lor caracteristice. În mulţime se aflau şi automate: cutii uluitoare, unele dintre ele având dispozitive Turing suficient de convingătoare ca să le facă să pară participanţi entuziaşti.

În interiorul navei fără echipaj trebuia să fie o încărcătură, cadouri

trimise nouă din Dagostin şi poate de mai departe, lucruri de import după care tânjeam, cărţi şi dispozitive pentru cărţi, dispozitive pentru ştiri, mâncăruri rare, echipament tehnic, scrisori. Şi nava însăşi avea să fie refolosită. Am trimis chiar eu lucruri în afară, în schimbul celor primite, în fiecare an, atunci când erau expediate miaburile noastre, mult mai mici. Acestea conţineau bunuri neperisabile şi tot felul de lucruri specifice funcţiilor oficiale (toate copiate cu grijă înainte de expediere – nimeni nu risca să-şi imagineze că fiecare miab va ajunge la destinaţie), dar un pic de spaţiu era rezervat pentru copiii care corespondau cu şcolile-prietene din exterior.

— Miab, miab, mesaj într-o sticlă! cânta mămica Berwick în timp ce strângea scrisorile.

Îmi amintesc că scriam: „Dragă clasă a VII-a, Bowchurch High, Charo City, Bremen, Dagostin. Mi-aş dori să sosesc odată cu scrisoarea mea, ca să vă vizitez.“ Epistole scurte, cu mesaje emoţionante, trimise cât de des se putea.

Miabul trecea pe lângă una dintre căile de apă pe care le numeam râuri, care sunt de fapt canale mici, pe sub Podul Piloanelor. Îmi amintesc că erau acolo şi Gazde, împreună cu o delegaţie a personalului Ambasadei, privind în jos prin porţile cu geamuri colorate ale podului, flancaţi de paznicii noştri, călare pe cai-maşinării produşi biologic.

Nu l-am văzut pe pasagerul clandestin când a ieşit din miab, dar am văzut nişte înregistrări. Când trosnetele s-au auzit pentru prima dată, pe lângă drum se vedeau, în est, şiruri de locuinţe ieftine, iar în vest, grădinile cu animale. Dacă asta s-ar fi întâmplat după încă un kilometru, în zona stâncoasă şi sub podurile din imediata vecinătate a Ambasadei, ar fi fost mult mai rău.

În înregistrările de la ştiri se poate vedea că o parte dintre oamenii din mulţime au ştiut ce se întâmplă. Pe măsură ce zgomotul creştea, au început să se audă ţipete, pentru că unii încercau să-i avertizeze pe restul. O parte dintre cei care înţelegeau ce se petrece au fugit pur şi simplu. Cred că noi, copiii, rămăseserăm ţintuiţi locului, deşi mămica Quiller făcea tot ce se putea ca să ne scoată de acolo. Se auzea sunetul scutului ceramic al miabului, deformat într-un mod anti-newtonian. Oamenii se aplecau peste balustradă să vadă; tot mai mulţi plecau de acolo.

Miabul s-a spart, aruncând cu putere în aer fragmente tăioase din învelişul său. Ceva din immer a ieşit afară.

Clasificarea organismelor e imprecisă. Majoritatea experţilor sunt de acord că ceea ce a ieşit în ziua aceea a fost o manifestare minoră, una pe care am început mai târziu s-o numesc un ştihling[4]

[4] Din germanul *Stichling* –

peştişor. Mai întâi a fost o părere, alcătuindu-se din unghiuri şi umbre. A devenit din ce în ce mai mare, extrăgându-se din ceea ce-l înconjura, manifestându-se odată cu trecerea timpului. Cărămizi, plastopietre şi ciment din clădiri, energia cuştilor şi carnea animalelor captive din grădină au ţâşnit către lucrul care se rotea, intrând în el împotriva oricăror legi ale fizicii. I-au dat substanţă. Casele au rămas fără acoperişuri şi olanele le-au căzut la apariţia unui lucru care creştea cu fiecare clipă, devenind mai palpabil, mai potrivit cu tărâmul acesta.

A fost doborât iute. L-au izbit cu nişte tunuri, care au susţinut cu violenţă manchmalul – toate astea, cotidianul nostru – împotriva immerului[5][5] Universul imaginat de Miéville este alcătuit din *immer* – întotdeauna (în germană, în original) – şi *manchmal* – uneori, câteodată (în germană, în original), adică lumea cotidiană. neîntrerupt. A fost izgonit sau lichidat după câteva minute de ţipete.

Din fericire, nicio Gazdă n-a fost vătămată. Dar apariţia aceea a lăsat în urma ei o mulţime de morţi din rândurile celorlalţi. Unii au fost ucişi în timpul exploziei; alţii au fost diminuaţi, fiind topiţi parţial. De atunci, când se primea un miab, Administraţia respecta protocolul de supraveghere care fusese încălcat. Aparatura noastră tridimensională ne-a arătat dezbateri repetate, pline de furie şi angst. Indiferent cine fusese persoana din Administraţie concediată, reprezenta un ţap ispăşitor al sistemului. Tânărul, spiritualul şi nedisciplinatul Ambasador DalTon a cam declarat asta (mai mult sau mai puţin) în faţa camerelor, furios. Îmi amintesc că părinţii discutau despre subiectul respectiv. Tăticul Noor mi-a spus că dezastrul va însemna sfârşitul festivităţilor de sosire. Bineînţeles că se înşela. Era un individ mohorât tot timpul.

Sigur că eu şi prietenii mei eram obsedaţi de tragedie. După scurt timp, transformaserăm toată treaba într-un joc, în care scoteam sunete bolborosite de immer şi zgomote ce imitau felul în care crăpase carcasa navetei, trăgând cu arme reprezentate de degete sau de beţe în aceia care jucau rolul temporar de monştri. Ne imaginam ştihlingii ca pe un soi de dragoni ce trebuiau ucişi.

Circulă o poveste, un soi de punct de vedere tradiţional, cum că niciun cufundător în immer nu şi-ar aminti niciodată copilăria sa. Evident, povestea nu-i adevărată. Oamenii spun că-i un mod de a sublinia stranietatea immerului; că se subînţelegea faptul că acolo, în acea altrealitate fundamentală, exista ceva care juca feste minţii umane. (Şi-o putea face, asta-i sigur, dar nu în felul ăsta.)

Nu-i adevărat, dar eu şi majoritatea cufundătorilor în immer pe care i-

am cunoscut avem amintiri banale, vagi sau confuze din vremea când eram mici. Nu cred că-i vreun mister: cred că-i un efect al atitudinii noastre mentale, al modului în care gândim noi, cei care dorim să mergem *afară.*

Îmi amintesc foarte bine episoade, dar numai episoade, nu o desfăşurare cronologică. Momentele cele mai relevante, cele definitorii. Restul e dezorganizat în capul meu şi de cea mai mare parte nici nu-mi pasă. Iată: am mai fost şi altă dată, în copilăria mea, în compania Gazdelor. Într-o dimineaţă din a treia lunişoară a lui iulie am fost chemată la o întâlnire.

Îl trimiseseră după mine pe tăticul Shemmi. Acesta mă ţinuse de umăr în timp ce mă condusese într-unul dintre birourile creşei, plin cu hârţoage şi fişiere. Era camera mămicii Solfer şi nu mai fuseserăm în ea până atunci. Acolo erau mai ales tehnologii terestre, dar exista şi o ladă bioconstruită care îşi mânca liniştită gunoiul. Solfer era mai în vârstă, amabilă, distrată şi-mi ştia numele – ceea ce nu era valabil pentru toţi fraţii mei cu schimbul. M-a salutat, vizibil stânjenită. S-a ridicat, privind în jur ca şi cum ar fi căutat o canapea – care nu exista în încăpere – şi apoi s-a aşezat din nou. În spatele biroului, alături de ea, se afla tăticul Renshaw, un tip banal şi mărunţel, un tată cu schimbul relativ nou, gânditor şi cam pedant, care îmi zâmbea; şi, spre marea mea uimire, a treia persoană care mă aştepta era Bren.

Trecuse aproape un an, adică vreo 25 de kiloore, de la accidentul lui Yohn, fără ca eu sau vreunul dintre noi să se fi întors la casa aceea. Crescusem, bineînţeles, chiar mai mult decât majoritatea fraţilor mei, dar de îndată ce am intrat, Bren mi-a zâmbit, recunoscându-mă. El părea neschimbat. Părea să poarte aceleaşi haine ca înainte.

Mămica şi-a schimbat poziţia. Deşi stătea împreună cu ceilalţi, în spatele biroului, în timp ce eu eram în cealaltă parte, pe scaunul tapiţat pentru adulţi pe care-mi făcuse semn să mă aşez, modul în care îşi mişca sprâncenele m-a făcut brusc să simt că eram implicate împreună în ciudăţenia aceea, indiferent ce-o fi fost ea.

Aveam să fiu plătită pentru asta, mi-a spus ea (s-a dovedit că era vorba de un transfer destul de substanţial); era o chestie sigură; era o onoare. Mămica vorbea cam aiurea.

Tăticul Renshaw a întrerupt-o cu blândeţe, s-a întors spre Bren şi i-a făcut semn să vorbească.

— Au nevoie de tine, mi-a spus Bren. Ai totul aici, a adăugat el şi şi-a întins mâinile cu palmele în sus, ca şi cum goliciunea lor ar fi dovedit ceva. Gazdele au nevoie de tine şi, pentru un anumit motiv, au recurs din nou la mine. Încearcă să pregătească ceva. Au discutat între ei. Câţiva

sunt convinşi că pot să-şi explice punctul de vedere… prin comparaţie.

S-a oprit să vadă dacă îl urmăream.

— Ei… se gândesc la ceva. Dar evenimentele descrise nu s-au întâmplat. Înţelegeţi ce înseamnă asta? Vor să facă treaba asta exprimabilă prin cuvinte. Aşa că au nevoie să organizeze totul. Foarte precis. Iar chestia asta implică o faţă umană, încheie el, zâmbind. Vezi de ce te-am cerut pe tine.

Am presupus că nu cunoştea alţi copii.

Bren a zâmbit văzând cum mi se strâmba gura.

— Vreţi… să interpretez… *o comparaţie?* am întrebat eu, în cele din urmă.

— E o onoare, a spus tăticul Renshaw.

— E o onoare, a zis Bren. Văd că ştii asta. Să interpretezi? a întrebat el, clătinând din cap într-un fel care însemna „bine, da şi nu“. N-o să-ţi spun minciuni. O să doară. Şi n-o să fie plăcut. Dar îţi promit că o să fii bine. Îţi promit, a adăugat el, aplecându-se înspre mine. Chestia asta presupune să primeşti bani, aşa cum a spus mămica ta. *Şi* bani. De asemenea, vei avea parte de mulţumirile Administraţiei. Şi ale Ambasadorilor.

Renshaw a ridicat privirea. Nu eram atât de copil ca să nu ştiu cât valora recunoştinţa aceea. Aveam idee despre ceea ce speram să fac atunci când aveam să fiu suficient de mare, iar bunăvoinţa Administraţiei era ceva ce-mi doream foarte mult.

Am spus „da“ acestei cereri şi pentru că mă gândisem că avea să mă ducă în oraşul Gazdelor. Nu m-a dus. Gazdele au venit la noi, într-o parte a oraşului în care nu mai fusesem. Am fost dusă acolo într-un corvid – primul meu zbor, dar eram prea nervoasă ca să mă bucur de el – escortată nu de poliţişti, ci de echipa de securitate a Ambasadei, compusă din indivizi cu trupurile cam noduroase din cauza îmbunătăţirilor şi adaosurilor tehnice.

Bren mă însoţea, doar el, fără altcineva, fără vreun părinte cu schimbul, deşi el nu avea niciun rol oficial în Oraşul Ambasadei. (Însă pe vremea aceea nu ştiam.) Asta se întâmpla, totuşi, înainte de a renunţa la ultimul său rol de membru neoficial al Administraţiei. Încerca să fie amabil cu mine. Îmi amintesc că am ocolit marginile Oraşului Ambasadei şi că atunci am văzut pentru prima oară dimensiunile gâtlejurilor imense prin care ni se livrau bioutilaje şi provizii. Se îndoiau, precum capetele umede şi calde ale unor sifoane care se întindeau pe kilometri întregi, dincolo de hotarele noastre. Deasupra oraşului am văzut alt aparat: cu ceva echipament bio, cu ceva tehnologie terestră veche, cu ceva de himeră.

Am coborât într-un cartier neglijat, pe care nu se ostenise nimeni să-l scoată din reţea. Deşi era aproape gol, străzile lui erau luminate de neoane cu durată lungă de folosinţă, iar în aer dansau spectre tridimensionale, făcând reclamă la restaurante închise cu mult timp în urmă. Gazdele aşteptau printre ruinele unui asemenea local. Fusesem avertizată că pentru a realiza o comparaţie trebuia să rămân singură cu ei, aşa că Bren m-a lăsat în grija lor. A clătinat din cap spre mine când a făcut asta, ca şi cum am fi fost de acord că era ceva puţin absurd. Mi-a şoptit că n-o să dureze mult şi că o să mă aştepte.

Ceea ce s-a întâmplat în locul acela care fusese cândva o sală de mese n-a fost, în niciun caz, lucrul cel mai rău care mi s-a întâmplat vreodată, cel mai dureros sau cel mai dezgustător. Era chiar ceva suportabil. Dar era cel mai puţin inteligibil eveniment care mi se întâmplase sau care avea să mi se întâmple. Am fost surprinsă cât de mult m-a tulburat chestia asta.

Mult timp, Gazdele nu mi-au acordat nicio atenţie, ci au efectuat nişte gesturi precise. Şi-au ridicat aripile darului, au păşit înainte şi înapoi. Le puteam simţi mirosul transpiraţiei. Eram speriată. Fusesem instruită: era necesar, pentru reuşita comparaţiei, să-mi joc perfect rolul. Apoi Gazdele au vorbit. Am înţeles doar câteva cuvinte de bază din ceea ce am auzit, am putut pricepe ocazional câte o vorbă. Am ascultat şoaptele care se suprapuneau, aşteptând-o pe cea care însemna, după cum mi se explicase, „ea“, iar când am auzit-o, m-am dus şi am făcut ceea ce doreau.

Acum ştiu să descriu ceea ce am făcut disociindu-mă. Am urmărit totul, inclusiv pe mine însumi. Eram nerăbdătoare să termin. Nu simţeam că s-ar fi produs ceva, nu percepeam nicio conexiune specială între mine şi Gazde. Priveam, pur şi simplu. În timp ce efectuam acţiunile necesare, care aveau să le permită să-şi exprime analogiile, mă gândeam la Bren. Bineînţeles că nu mai putea să le vorbească Gazdelor. Ceea ce se întâmpla fusese organizat de Ambasadă, şi cred că Ambasadorii, colegii de altădată ai lui Bren, fuseseră bucuroşi să organizeze treaba aceea. Mă întreb dacă-i dăduseră şi lui ceva de făcut.

După ce am terminat, prietenii mei mi-au cerut, când ne aflam în centrul pentru tineret, să le spun toate detaliile. Eram nişte neciopliţi, aşa cum erau mulţi copii din Oraşul Ambasadei.

— Ai fost cu *Gazdele?* Avvy, asta-i o chestie tare! Juri că-i adevărat? Zici drept, ca o Gazdă?

— Ca o Gazdă, am spus eu, cu solemnitatea potrivită unui jurământ.

— Nu mai spune! Şi ce-au făcut?

Le-am arătat vânătăile. Voiam şi, în acelaşi timp, nu voiam să vorbesc despre ce se întâmplase. După un timp, mi-a făcut plăcere să povestesc şi să înfrumuseţez lucrurile. Chestia asta mi-a asigurat timp de câteva zile o anumită poziţie.

Alte consecinţe au fost mult mai importante. După două zile, tăticul Renshaw m-a însoţit până în casa lui Bren. Era prima oară când mă duceam acolo după accidentul lui Yohn. Bren a zâmbit şi mi-a urat bun venit. Acolo, în casa lui, am întâlnit primii mei Ambasadori.

Hainele lor erau cele mai frumoase pe care le văzusem până atunci. Conexiunile lor sclipeau, luminile acestora repetându-se la anumite intervale de timp, după câmpurile pe care le generau. Eram intimidată. Erau trei Ambasadori, iar încăperea era înţesată. Mai mult, în spatele lor se afla un automat, un calculator într-un trup segmentat, cu o figură de femeie animându-se în timp ce vorbea, şi care se mişca de colo-colo, şoptindu-i câte ceva lui Bren sau vreunui Ambasador. Vedeam că Ambasadorii încercau să fie amabili cu mine, care eram un copil, aşa cum încercase şi Bren, dar nu se pricepeau deloc la treaba asta.

— Avice Benner Cho, aşa te cheamă, corect? a spus o femeie mai în vârstă, cu o voce puternică, uimitoare. Vino încoace. Aşază-te. Vrem să-ţi mulţumim. Credem că ar trebui să afli că ai fost canonizată.

Ambasadorii mi-au vorbit în limbajul Gazdelor. M-au vorbit: m-au rostit. M-au avertizat că traducerea literală a unor comparaţii ar fi nepotrivită şi înşelătoare. „A fost odată o fată umană care a mâncat îndurerată ceea ce i s-a dat, într-o încăpere veche, construită pentru a se mânca în ea şi în care nu se mai mâncase de ceva timp.“

— Chestia asta va fi prescurtată prin utilizare, mi-a spus Bren. În curând o să spună: „eşti fata care a mâncat ce i s-a dat“.

— Domnilor, doamnelor, ce înseamnă asta?

Au clătinat din cap, s-au strâmbat, iar una dintre ei a zis:

— Avice, asta nu-i ceva cu adevărat important.

După care i-a şoptit ceva calculatorului şi am văzut silueta artificială dând din cap.

— Şi nici n-ar fi ceva potrivit, a adăugat ea.

Am întrebat din nou, folosind o altă formulare, dar n-au vrut să-mi spună nimic în privinţa aceea. Au continuat să mă felicite, folosind Limbajul.

În restul adolescenţei mele, am auzit doar în două rânduri cum cineva mi-a rostit comparaţia: o dată a fost un Ambasador, a doua oară o Gazdă. După nişte ani, după mii de ore de interpretat lucrul acela, am căpătat, în sfârşit, un soi de explicaţie. A fost, bineînţeles, o explicaţie grosolană, ce intenţiona să provoace surpriză şi ironie, un soi de fatalism

ranchiunos.

N-am mai vorbit cu Bren tot restul copilăriei şi adolescenţei mele, dar am descoperit că-i vizitase pe părinţii mei cu schimbul cel puţin o dată. Sunt convinsă că ajutorul dat de mine în privinţa comparaţiei şi vaga protecţie a lui Bren m-au ajutat să trec examenele. Am muncit din greu, dar n-am fost niciodată o intelectuală. Aveam ceea ce era necesar pentru cufundarea în immer, dar nu într-o măsură mai mare decât alţii, chiar mai puţin decât unii dintre cei care n-au luat examenul. Foarte puţine drepturi le erau garantate civililor sau acelora dintre noi care aveau capacitatea de a traversa immerul fără să cadă într-un somn profund. Nu a existat niciun motiv evident ca după câteva luni, după toate testele acelea, să mi se acorde dreptul de a părăsi lumea şi a ieşi *afară,* chiar dacă mi se recunoscuseră talentele.

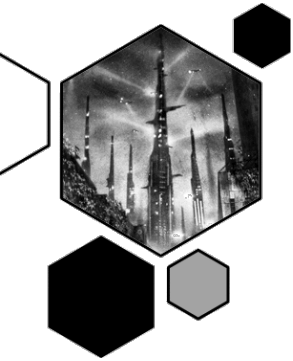

0.3

În fiecare an şcolar, în a doua lunişoară a lui decembrie, ni se făcea evaluarea. Cei mai mulţi verificau ce am învăţat la lecţii; câţiva căutau abilităţi aparte. Nu mulţi dintre noi primeau note mari când venea vorba de acestea, adică tot felul de abilităţi apreciate în altă parte, *afară.* Ni se spunea că în Oraşul Ambasadei am început cu marfă proastă: aveam mutanţi proşti, echipament prost, lipsă de aspiraţii. Mulţi copii nici nu participau la multe dintre examenele acelea misterioase, dar eu eram încurajată să iau parte. Ceea ce mă face să presupun că profesorii şi părinţii cu schimbul văzuseră ceva în mine.

Mă descurcam foarte bine la majoritatea lucrurilor: stăteam bine la retorică şi la anumite elemente declamative ale literaturii, chestie care îmi plăcea, şi la citirea de poezie. Dar se zicea că mă remarcasem, fără să ştiu ce fac, în anumite activităţi al căror scop nu-l puteam ghici. Mă uitam la o întrebare de pe ecranul unei plasme bizare. Trebuia să reacţionez în diferite feluri. Dura cam o oră şi treaba fusese bine proiectată, ca un joc, aşa că nu mă plictiseam. Am trecut la alte sarcini; niciuna dintre ele nu-mi testa cunoştinţele, ci reacţiile, intuiţiile, controlul urechii interne, nervozitatea. Măsurau astfel îndemânarea potenţială de cufundare în immer.

Femeia care conducea şedinţa, tânără şi elegantă, în haine făcute după moda din *afară,* împrumutate, obţinute la schimb sau cerşite de la cineva din echipa bremenienilor, a venit la mine aducându-mi rezultatele şi explicându-mi ce însemnau. Am văzut că nu era impresionată. A insistat – fără cruzime, ci ca să evite ulterioare dezamăgiri – că asta nu ducea la nicio concluzie şi că era doar o etapă din multe altele. Dar eu ştiam deja, în timp ce-mi explica, că o să devin o scufundătoare în immer, şi am devenit. Începusem, pe atunci, să simt micimea Oraşului Ambasadei, să

mă plâng de claustrofobie, dar odată cu explicaţiile ei a venit şi nerăbdarea.

Am reuşit să obţin – când am fost suficient de mare – invitaţii la Balul Sosirii şi să mă trag de şireturi cu femei şi bărbaţi din *afară*. Îmi plăcea şi invidiam nonşalanţa aparentă cu care aceştia menţionau ţări de pe alte planete.

Abia după kiloore sau ani întregi am înţeles cu adevărat că traiectoria mea fusese ne-inevitabilă. Că mulţi elevi cu mai multe aptitudini decât mine nu reuşiseră. Că în realitate puteam să dau greş. Povestea mea era banală, dar a lor era mult mai obişnuită, mai adevărată. Această posibilitate m-a făcut să-mi fie rău, ca şi cum aş fi putut încă să dau greş, deşi eram deja *afară*.

Chiar şi oamenii care n-au fost niciodată în immer îşi închipuie că ştiu – mai mult sau mai puţin – ce este immerul. Nu ştiu. M-am certat o dată cu Scile. A fost a doua conversaţie pe care o aveam (prima fusese despre limbaj). El a început prin a-mi spune opinia lui, iar eu i-am explicat că nu mă interesa ce credea un landstuck[6] despre immer. Stăteam întinşi pe pat, iar el râdea de mine, în timp ce eu continuam să-i vorbesc despre ignoranţa lui.

[6] *Landstuck* (din germană, aprox.) – ţăran.

— Despre ce vorbeşti? a zis el. Nici măcar nu crezi ce spui. Eşti prea deşteaptă ca să crezi aşa ceva. Torni tot felul de rahaturi despre cufundători în immer. Pot să fac aşa ceva în timp ce dorm. „Nimeni nu înţelege chestia asta ca noi, nici savanţii, nici politicienii, nici publicul cel afurisit“. Asta-i povestea ta preferată. Îi respingi pe toţi.

Mă făcuse să râd cu felul în care mă imita. Cu toate acestea, i-am spus că immerul era indescriptibil. Iar el nu voia să fie de acord.

— Nu prosteşti pe nimeni cu chestia asta. Crezi că nu te-am ascultat cum vorbeşti? Ştiu, ştiu, nu eşti o persoană oarecare – eşti o floaker, bla, bla, bla. Ca şi cum nu ţi-ai citi poeziile, ci ţi-ai considera limbajul ceva de la sine înţeles, adăugă el, clătinând din cap. Oricum, nu mai ai ce discuta cu mine, dacă vorbeşti aşa. Auzi, „e dincolo de cuvinte“! Nu există aşa ceva!

I-am pus mâna peste gură. Şi i-am spus că exact aşa era.

— Ascultă – a continuat el printre degetele mele, folosind acelaşi ton profesoral, dar mai atenuat – cuvintele nu pot fi obiecte de referinţă, îţi garantez, pentru că asta e tragedia limbajului, dar eforturile noastre asimptotice de a le folosi în luptă nu înseamnă nimic.

— Taci din gură, i-am spus eu. Totul e adevărat, zic drept, ca o Gazdă.

— Bine, a replicat, mă retrag în faţa adevărului.

Studiasem immerul mult timp, dar primul meu moment de cufundare în immer fusese imposibil de descris, oricât m-aş fi străduit. Mă dusesem

pe vasul meu, împreună cu alţi câţiva noi membri ai echipajului care primiseră aprobările, cu nişte emigranţi şi cei din echipa Ambasadei bremeniene, care-şi terminaseră serviciul. Prima mea numire fusese pe *Viespea din Kolkata.* Era cvasiautonomă, o navă-oraş, care se cufunda în immer sub drapel propriu, şi care fusese subcontractată de Dagostin pentru cursa aceea. Îmi amintesc că stăteam împreună cu ceilalţi novici în gabie[7] [7] Dispozitiv de observare (la corăbiile cu pânze) situat sus, pe catarg., Arieka arătând ca un zid întins de-a lungul cerului, spre care înaintam cu o minunată grijă, către punctul de cufundare în immer. Undeva, sub norii planetei, care păreau staţionari, se afla Oraşul Ambasadei.

Persoana de la cârmă ne-a dus aproape de Epavă. Era greu să vezi aşa ceva. La început, arăta asemenea unor linii trasate prin spaţiul cosmic, apoi a devenit pentru scurt timp ceva oarecum material. Căpăta şi pierdea consistenţă. Era la câteva sute de metri. Se rotea şi toate excrescenţele sale se mişcau, fiecare după regulile sale, iar forma ei de „picătură coagulată şi grindă ornamentală“ se răsucea într-un mod complicat.

Arhitectura Epavei era, în mare, similară *Viespii,* dar era foarte veche şi părea a avea dimensiuni mult mai mari decât ale navei noastre. Era ca un original, iar noi eram o copie la scară redusă – până când şi-a schimbat brusc planurile şi a devenit mică sau foarte îndepărtată. Uneori nu era acolo, iar alteori era.

Ofiţerii, cu îmbunătăţiri ce luceau sub pielea lor, ne aminteau nouă, debutanţilor, de ceea ce eram pe cale să facem, ne aminteau pericolele cufundării în immer. Epava ne arăta de ce Arieka era un avanpost greu de atins, subdezvoltat, lipsit de sateliţi, ca urmare a acestei prime catastrofe.

Voiam să acţionez profesionist. Da, eram pe cale să efectuez prima cufundare în immer şi aş fi făcut orice mi s-ar fi ordonat – şi cred că aş fi făcut totul bine. Dar ofiţerii ne reaminteau ce înseamnă să fii un boboc, şi ne aduseseră pe toţi, o mână de noi cufundători în immer, într-un loc din care puteam să vedem totul, de unde puteam să reacţionăm aşa cum trebuia, pentru că abilităţile pe care le exersaserăm nu garantau că prima dată n-o să ni se facă rău. Un loc de unde puteam să ne minunăm în linişte şi să simţim ceea ce aveam de simţit. Există curenţi şi fronturi de furtună în immer. Şi mai există întinderi pentru traversarea cărora e nevoie de foarte mult timp şi de extrem de multă pricepere. Acestea se numără printre tehnicile pe care le cunosc acum, alături de controlul somatic, meditaţia mantrică şi lipsa de emoţii care mă făceau un cufundător în immer, care permiteau celor ce pătrundeau în immer să rămână conştienţi şi să-şi păstreze logica atunci când se cufundau.

Dacă te uiţi pe o hartă, nu-s prea multe miliarde de kilometri de la Dagostin sau de la alte centre. Dar hărţile stelare euclidiene sunt folosite numai de cosmologi, de unii exotereştri a căror fizică n-o înţelegem şi de nomazi religioşi care plutesc în derivă, cu o viteză chinuitoare, sub cea a luminii. Am fost scandalizată când le-am văzut prima oară – în Oraşul Ambasadei era descurajată folosirea hărţilor –, dar, oricum, asemenea hărţi sunt irelevante pentru călători ca mine.

În loc de asta, să privim o hartă a immerului. E imensă şi cu multe maree. Mut-o, roteşte-o, verifică-i proiecţia. Examinează fantoma aceea uşoară în fiecare mod posibil şi, chiar dacă accepţi că-i o redare plată sau tridimensională a unei teme ce nu se lasă explicată, vei vedea că situaţia e în mod clar diferită.

Tărâmul immerului nu corespunde deloc dimensiunilor manchmalului, spaţiul în care trăim noi. Tot ce putem să spunem e că immerul se *află sub* sau e *suprapus*, e *introdus*, e *o temelie,* e *o limbă* în care realitatea noastră e *un cuvânt,* şi aşa mai departe. Aici, în viaţa cotidiană, în lumea deceniilor-lumină şi a petametrilor[8][8] Peta – element de compunere care intră în denumirea unităţilor de măsură pentru a exprima multiplicarea echivalentă cu 10^{15}., Dagostin e mult mai departe de Tarsk şi de Hodgson decât de Arieka. Dar în immer, de la Dagostin la Tarsk sunt câteva sute de ore cu vânt favorabil; Hodgson e în centrul unor abisuri liniştite şi aglomerate; iar Arieka e foarte departe de orice.

Se află dincolo de un vârtej formidabil, în care curenţi violenţi de immer se rostogolesc unul împotriva altuia, în care există locuri puţin adânci, ieşituri periculoase şi bancuri de materie în spaţiul obişnuit din *întotdeauna.* Stă singură la marginea immerului cunoscut (atât cât poate fi cunoscut immerul). Fără cunoştinţele, curajul şi priceperea cufundătorilor în immer, nimeni n-ar fi ajuns pe planeta mea.

Rigurozitatea examenelor finale pe care le-am dat şi-a dovedit rostul atunci când am văzut hărţile acelea. Aptitudinile generale nu prea erau suficiente. Sigur că existau şi anumite politici de excludere: bineînţeles că Bremenul voia să păstreze controlul asupra noastră, a celor din Oraşul Ambasadei; dar numai cele mai pricepute echipaje puteau să ajungă cu bine în Arieka sau să plece de aici. Unii dintre noi eram dornici să ne adaptăm rutinelor navale, iar echipamentele pentru immer şi îmbunătăţirile mintale erau folositoare; dar nimic din toate acestea nu era suficient pentru te transforma într-un cufundător în immer.

Modul în care ofiţerii explicau acest lucru făceau să pară că rămăşiţele navei *Pionier,* pe care n-o să le mai numesc Epava, din moment ce acum ea nu mai era o stea pentru mine, ci coşciugul unor colegi, era un avertisment împotriva neglijenţei. Ca parabolă, treaba asta nu era

cinstită. *Pionier* nu eşuase atât de oribil între stări din cauza unor ofiţeri sau a unui echipaj care *subestima* immerul: fusese distrus tocmai din cauza atenţiei şi grijii cu care explorase. Fusese momită, ca şi alte nave de pe diferite *tracta cognita*[9] [9] *Tracta cognita* (în latină) = trasee cunoscute.

[10] Curbură a suprafeţei unui lichid, care apare din cauza aderenţei sau a lipsei de aderenţă în punctele de contact cu un corp solid.

[11] „Ur“ (din limba germană) – prefix care înseamnă „străvechi“, „proto“ etc. de la începuturile întregii poveşti. Prin ceea ce păruse a fi un mesaj, o invitaţie.

Când immernauţii au străpuns prima oară meniscul[10] spaţiului real, printre multele fenomene care îi uluiseră era şi faptul că primiseră semnale (chiar dacă instrumentele lor erau primitive) de undeva, din ur-spaţiu[11]. Periodice şi de durată, dând dovezi clare de inteligenţă. Încercaseră să ajungă la sursa lor. Crezuseră, mult timp, că lipsa de pricepere şi faptul că erau începători duseseră navele lor la dezastru, în timpul acelor căutări. Eşuaseră iar şi iar, apărând ca epave, pe jumătate ieşite din immer, în manchmalul material.

Pionier fusese un dezastru al acelor timpuri, când exploratorii încă nu înţeleseseră că impulsurile acelea fuseseră emise de faruri de semnalizare. Nu reprezentau o invitaţie. Navele se repeziseră către ceva care le avertiza să se ţină departe de locul acela.

Deci în immer există faruri. Nu toate zonele periculoase sunt marcate prin intermediul unor semnale luminoase, dar multe dintre ele sunt. Se pare că ele sunt cel puţin la fel de vechi ca acest univers, iar el nu-i primul care a existat. Rugăciunea mormăită deseori înainte de cufundarea în immer e una de mulţumire adusă acelor necunoscuţi care le-au pus acolo. „Milostiv Pharotekton, păzeşte-ne acum.“[12] [12] *Pharotekton*, înseamnă, în greacă, „acela care a făcut farul“; este un atribut al lui Hristos. N-am văzut Farul arieken la prima ieşire, ci la mii de ore după aceea. Mai precis, nu l-am văzut niciodată, şi nici nu puteam să-l văd; asta ar fi necesitat lumină şi reflexie – şi existenţa altor legi fizice care n-au niciun înţeles aici. Dar am văzut reprezentări ale sale, redate de ferestrele navei.

Echipamentul din hublourile acelea redă immerul şi tot ceea ce cuprinde el, în termeni pe înţelesul echipajului. Am văzut faruri reprezentate ca nişte gheme complexe, ca nişte linii paralele ce se întretăiau şi care fuseseră configurate sub formă de informaţii. Când m-am întors în Oraşul Ambasadei, căpitanul mi-a oferit ceea ce cred că s-a dorit a fi un cadou pentru mine şi a pus ecranele să folosească echipament de metaforizare: în timp ce ne apropiam de nodurile de immer din vârtejurile periculoase care înconjoară Arieka, am văzut o

ră în bezna fractală, un indicator de lumină care arăta ca o lampă rotitoare. Iar când farul a devenit vizibil, plutind în mijlocul neloculuiului, era un turn de cărămidă având în vârf bronz şi sticlă.

I-am povestit lucrurile astea când l-am întâlnit, iar Scile, care avea să devină ulterior soţul meu, a dorit să-i descriu prima mea cufundare în immer. Sigur, trecuse şi el prin immer – nu se născuse pe planeta pe care ne aflam când ne-am culcat împreună – însă, în calitate de pasager cu venit modest şi fără vreo imunitate deosebită, rămăsese cufundat în somn. Dar, mi-a spus el, plătise să fie trezit un pic mai devreme, ca să trăiască experienţa cufundării în immer. (Am auzit de oameni care făcuseră asta. Echipajul n-ar trebui să permită aşa ceva şi bineînţeles că asta se putea petrece doar în zone puţin adânci.) Scile suferise de un puternic rău de immer.

Ce puteam să-i spun? Atunci când *Viespea* pătrunsese şi se cufundase pentru prima oară în immer nu fusese ca şi cum aş fi atins immerul cu pielea mea, pentru că nava era protejată de câmpul-cotidian. Adevărul e că mă simţisem mai conectată la immer pe când eram instruită în Oraşul Ambasadei, când mă zgâiam printr-un telescop ce funcţiona în immer ca fundul unei sticle împinse în apă. Privisem prin el şi lucrul ăsta mă schimbase. Dar aş fi refuzat să descriu *asta.*

Viespea a pătruns brutal în immer. Eram neexperimentată, dar puteam să strâng din dinţi şi să rezist senzaţiei de greaţă pe care o simţeam, în ciuda pregătirii mele. Chiar mângâiată de câmpul acela manchmal, simţeam toate smuciturile cauzate de viteza aceea ciudată, în timp ce ne mişcăm în ceva ce nu era cu adevărat o direcţie, iar bula de gravitaţie înşelătoare pe care o aduseserăm cu noi făcea tot ce-i stătea în putinţă. Dar eu mă temeam prea tare să nu mă fac de râs ca să mă las copleşită. Asta a venit abia mai târziu, după ce perioada noastră de graţie s-a sfârşit, după ce am fost puşi la treburi care iniţial necesitau mare agitaţie, şi după ce acestea s-au terminat, când ajunseserăm în adâncurile de croazieră ale immerului.

Singurele lucruri pe care le facem noi, cufundătorii în immer, pe care le putem face, sunt să ne străduim să rămânem stabili, conştienţi şi sănătoşi în immer, să rămânem capabili să mergem şi să gândim, să mâncăm, să defecăm, să ne supunem ordinelor şi să dăm ordine, să luăm decizii, să înţelegem chestii legate de immer, de paradatele care aproximează distanţe şi stări, fără să fim stingheriţi de greaţa-continuă. Totuşi asta nu-i nimic. Nu-i vorba doar că avem – zic unii, iar alţii resping o asemenea idee – un soi de platitudine a imaginaţiei care împiedică immerul să ne împietrească într-atât încât să devenim

nefolositori. I-am învăţat capriciile, am învăţat să călătorim prin el, dar cunoştinţele pot fi acumulate oricând.

Pe când se află încă în manchmal, navele – adică cele terestre, căci n-am fost niciodată pe vreo navă a exoţilor care să părăsească immerul şi nu ştiu nimic despre modul în care se deplasează – sunt cutii grele, pline cu oameni şi lucruri. Se cufundă în immer acolo unde translaţiile liniilor lor stângace au un scop, iar ele sunt structuri globale din care facem parte, fiecare dintre noi reprezentând o funcţie. Da, suntem un echipaj care colaborează ca orice echipaj, dar şi ceva mai mult. Motoarele ne scot din *câteodată,* dar, în acelaşi timp, noi suntem cei care cârmim; noi împingem nava, iar ea ne împinge pe noi. Noi suntem cei care cârmim şi cotim prin ur-spaţiu, iar schimbările din acesta le numim maree. Civilii, chiar şi aceia care rămân treji şi nu vomită sau nu plâng, nu pot să facă asta. Treaba e că multe dintre rahaturile pe care le povestim despre immer sunt adevărate. Ne jucăm cu voi, când vă povestim: povestea devine dramatică, chiar fără a minţi.

— E un al treilea univers, i-am spus eu lui Scile. Au mai fost două, înainte de acesta. Am dreptate?

Nu ştiam cât de mulţi civili ştiau asta, chestia mi se părea de bun-simţ.

— Fiecare s-a născut altfel. Fiecare a avut legi proprii – în primul, viteza luminii a fost de două ori mai mare decât în cel de acum. Fiecare s-a născut, a crescut, a îmbătrânit şi s-a prăbuşit. Trei *câteodată* diferite. Dar sub toate astea, sau în jurul lor, sau oriunde, a fost întotdeauna doar un immer, unul singur.

S-a dovedit că ştia toate astea. Dar faptul că îi erau spuse de un cufundător în immer făcea ca faptele acelea banale să devină cumva un lucru nou, iar el mă asculta ca un băieţel.

Eram într-un hotel prost din suburbiile orăşelului Pellucias, cunoscut printre turişti din cauza cascadelor minunate de magmă care îl străbat. E capitala unei ţărişoare de pe o planetă al cărei nume nu mi-l mai amintesc. În *cotidian,* nu-i în galaxia noastră, e la o depărtare de eoni-lumină, dar via immer, planeta aia şi Dagostin sunt vecini apropiaţi.

Pe atunci eram deja obişnuită cu destule chestii. Fusesem în multe locuri. Eram între două slujbe când l-am întâlnit pe Scile şi tocmai petreceam vreo două săptămâni locale de concediu pe care mi-l luasem singură, înainte să-mi caut altă slujbă. Auzisem zvonuri despre o nouă tehnologie pentru immer, despre explorări şi misiuni dubioase. Barul hotelului era plin de cufundători în immer şi de alţi vieţuitori prin porturi, de călători care se odihneau şi, de data asta, de cercetători. Cunoşteam destul de bine toate categoriile, cu excepţia ultimeia. În hol

era un afiş pentru un curs denumit „Puterea vindecătoare a povestirii“, iar când l-am văzut am scos nişte sunete vulgare. Un dispozitiv tridimensional cu nişte cuvinte ce se modificau şi se schimbau plutea pe coridoare, urând bun venit oaspeţilor la şedinţa inaugurală a Comitetului de conducere al Circuitelor de Aur şi Argint, la o convocare a filosofilor-birocraţi shur'asi şi la Conferinţa lingviştilor exotereştri umani (CLEU).

Mă îmbătasem la bar cu o gaşcă de prieteni poposiţi acolo temporar, toată chestia fiind acum o amintire înceţoşată. Deveniserăm dezagreabili. Trecusem de la un flirt cam fără chef cu un barman la batjocorirea unor savanţi de la CLEU, aşezaţi la o masă, care nu erau mai puţin beţi sau mai puţin gălăgioşi decât noi. Trăseserăm cu urechea la ceea ce discutaseră între ei, apoi le-am spus – cu aroganţă de cufundători în immer – că ei nu ştiu nimic despre viaţa sau despre limbajele din *afară,* şi altele de felul ăsta.

— Hai, întreabă-mă ceva, i-am zis eu lui Scile.

Acesta a fost primul lucru pe care i l-am spus. Ştiu exact cum arătam: mă lăsasem pe spate în scaun, încercând să-mi reazem spatele de tăblia barului, cu capul întors ca să mă uit la el. Sunt convinsă că arătam spre el cu amândouă mâinile şi zâmbeam cu buzele strânse un pic, ca şi cum n-aş fi vrut să-i dau nicio satisfacţie. În cele din urmă, Scile se dusese la masa lui, arbitrând ironiile ambelor părţi.

— Ştiu totul despre limbaje bizare, i-am spus eu. Mai multe decât oricare dintre voi, caraghioşilor. Eu sunt din *Oraşul Ambasadei!*

N-am văzut niciodată un om atât de uluit şi de încântat, atunci când şi-a dat seama că spun adevărul. N-a încetat să glumească, dar m-a privit în cu totul alt fel, mai ales când a descoperit că niciunul dintre tovarăşii mei nu-mi era compatriot. Eram singura reprezentantă a Oraşului Ambasadei, iar lui Scile îi plăcea chestia asta.

Nu numai atenţia lui mă încânta: îmi plăcea modul în care tipul ăla îndesat, care arăta ca un dur, se duela cu mine şi-i făcea pe toţi să se amuze copios, punând întrebări cu real interes. După un timp, am plecat împleticindu-ne şi am petrecut o noapte şi o zi încercând să facem sex, dormind, încercând din nou, de mai multe ori, cu o lipsă de succes amuzantă. După asta, în timpul gustării de dimineaţă m-a sâcâit, m-a linguşit şi m-a implorat; iar eu, prefăcându-mă că-l tratez cu dispreţ şi distrându-mă de minune, am acceptat şi l-am lăsat să mă ia cu el la conferinţă, obosită, dar – după cum i-am spus, făcând mişto de el – nu îndeajuns de chinuită.

M-a prezentat colegilor săi. CLEU era o asociaţie dedicată studiilor terestre privind toate limbajele exoţilor, dar tocmai acest lucru, considerat în general foarte straniu, îi fascina pe membrii săi. Am văzut

proiecţii tridimensionale temporare neglijente, care anunţau sesiuni despre semnalizările cromatofore interculturale, comunicând prin atingere cu nişte burdhani nevăzuţi şi cu mine.

— Lucrez în homash. Cunoşti limba asta? mi-a spus o tânără, fără vreo legătură cu ceva.

A fost foarte fericită când i-am răspuns că n-o cunosc.

— Ei vorbesc prin regurgitare. Nişte granule îmbibate cu enzime, folosite în diferite combinaţii, sunt propoziţii pe care interlocutorii le mănâncă.

Am observat că aveam propriul mesaj tridimensional, în fundal. „Oaspete din Oraşul Ambasadei! Trăieşte printre ariekei.“

— E greşit, le-am spus organizatorilor conferinţei. Sunt Gazde.

— Numai pentru voi, mi-au răspuns ei.

Colegii lui Scile erau nerăbdători să discute cu mine: nimeni dintre cei de acolo nu mai întâlnise până atunci pe cineva din Oraşul Ambasadei. Şi nici Gazde, bineînţeles.

— Gazdele stau încă în carantină, le-am povestit eu. Oricum, n-au cerut niciodată să iasă în *afară*. Nici măcar nu ştim dacă pot să pătrundă în immer.

Eram dornică să fiu o ciudăţenie, dar i-am dezamăgit. Îl avertizasem pe Scile că aşa o să fie. Discuţia a devenit vagă şi sociologică atunci când indivizii şi-au dat seama că n-o să fiu în stare să le spun nimic despre Limbaj.

— Nu înţeleg mare lucru, le-am spus eu. Cu excepţia Administraţiei şi a Ambasadorilor, noi, ceilalţi, învăţăm doar un pic.

Un participant a scos la iveală nişte înregistrări cu Gazde care vorbeau şi a căutat într-un vocabular. Am fost încântată să fiu în stare să nuanţez vreo două definiţii, dar, sincer vorbind, în încăpere erau cel puţin două persoane care înţelegeau Limbajul mai bine decât mine.

Aşa că le-am spus poveşti despre viaţa în avanposturile din *afară*. Indivizii nu ştiau despre aeoli, curenţii de aer care alcătuiesc un dom respirabil deasupra Oraşului Ambasadei. Câţiva dintre ei văzuseră câteva exemplare de bioaparate exportate, dar am putut să le explic, cu ajutorul unor proiecţii tridimensionale neactualizate pe care le aveau, despre vasta infrastructură, despre turmele de case, despre creşterea cu încetinitorul a unui pod tânăr, pornind de la celulele de ponton, până când ajungea să lege regiunile oraşului, fără să le pot da motivul pentru care făcea asta. Scile m-a întrebat despre religie, iar eu i-am răspuns că, din câte ştiam, Gazdele nu aveau vreuna. Am menţionat Festivalurile Minciunilor. Scile nu era singurul care voia să afle cât mai multe în legătură cu subiectul respectiv.

— Credeam că nu pot să facă aşa ceva, a spus cineva.

— Asta-i poanta, i-am răspuns eu. Să te străduieşti să faci ceva imposibil.

— Şi cum sunt, festivalurile astea?

Am râs şi am spus că n-am idee, pentru că nu fusesem niciodată la vreunul, că nu pătrunsesem niciodată în oraşul Gazdelor.

Indivizii au început să discute despre Limbaj între ei. M-am întrebat cum să le răsplătesc ospitalitatea cu nişte anecdote şi m-am apucat să le povestesc ce mi se întâmplase în restaurantul părăsit. Au devenit din nou foarte atenţi. Scile mă privea cu o atenţie maniacală.

— Făceai parte dintr-o comparaţie?

— Eu *sunt* o comparaţie.

— Eşti o alegorie?

Eram încântată că fusesem în stare să-i ofer ceva lui Scile. El şi colegii săi erau mai încântaţi ca mine că fusesem o comparaţie.

Uneori făceam mişto de Scile spunându-i că mă dorise doar pentru că ştiam limbajul Gazdelor sau pentru că făceam parte dintr-un vocabular.

Îşi terminase cea mai mare parte a cercetărilor. Era un studiu comparativ al unui set particular de sunete, în diferite limbaje – şi nu toate aparţinând unei singure specii sau unei planete, chestie care n-avea nicio logică, din punctul meu de vedere.

— Ce cauţi? l-am întrebat eu.

— Oh, secrete, mi-a răspuns el. Ce să-ţi spun… Esenţe. Calităţi intrinsece.

— Bravo pentru cuvântul ăsta urât! Şi?

— Şi nu există aşa ceva.

— Hmmm. Ce ciudat!

— Asta-i o discuţie defetistă. O să încropesc eu ceva. Un cercetător nu poate să lase o greşeală să-i stea în calea unei teorii.

— Bravo din nou, l-am ironizat eu.

Am rămas împreună în hotelul acela mult mai mult timp decât plănuise vreunul dintre noi, apoi eu, care nu aveam niciun plan şi nicio însărcinare, am căutat de lucru pe nava care-l ducea pe Scile spre casă. Aveam experienţă şi referinţe bune, aşa că n-a fost greu să obţin slujba. Era doar o călătorie scurtă, de vreo 400 de ore. Când mi-am dat seama cât de rău reacţiona Scile la cufundarea în immer, am fost foarte impresionată de faptul că preferase să nu fie scufundat în somn profund în timpul acestei prime călătorii împreună. A fost un gest inutil – îndura de unul singur, cuprins de greţuri, perioadele în care eram de serviciu şi, în ciuda medicamentelor, abia putea să discute cu mine atunci când nu

lucram. Şi chiar dacă eram enervată de starea lui, tot am fost impresionată.

Din câte pricepusem, n-ar fi avut nevoie de prea mult efort ca să pună la punct ultimele capitole, hărţile, fişierele acustice şi cele cu imagini tridimensionale. Dar Scile m-a anunţat brusc că n-avea de gând să predea teza aceea.

— Ai muncit atâta şi nu vrei să treci şi peste ultimul obstacol? m-am mirat eu.

— S-o ia naiba, a spus el nepăsător, făcându-mă să râd. Revoluţia se amână!

— Sărmanul meu revoluţionar ratat…

— Mda. Asta e. M-am plictisit.

— Dar – am spus eu, nelămurită – vorbeşti serios? Nu cred că merită…

— Gata, e ceva depăşit, las-o baltă. Oricum, dragă comparaţie, am alte proiecte de cercetare. Cu ce te compari?

Gluma aia proastă îl făcuse să se prăpădească de râs; a pocnit din degete şi a trecut mai departe, schimbând subiectul. Mă tot întreba despre Oraşul Ambasadei. Pasiunea cu care făcea asta era incitantă, dar o dilua cu autoironie, iar asta mă făcea să cred că modul său de comportare, ce devenea uneori obsedant, era măcar în parte un spectacol.

N-am rămas mult timp în oraşul acela universitar provincial. Scile zicea că o să mă urmărească şi că o să mă sâcâie până când o să capitulez şi o să-l duc „ştiu eu unde“. Nu credeam chestia asta, dar când mi-am luat o nouă slujbă, a călătorit împreună cu mine, ca pasager.

În timpul acelei călătorii ajunseserăm la un moment dat într-un immer calm şi puţin adânc. L-am scos pe Scile din somnul profund ca să vadă un banc de răpitori din immer, cărora li se spunea hai. Discutasem cu mai mulţi căpitani şi savanţi care nu credeau că aceştia erau o formă de viaţă, ci doar aglomerări de immer, iar atacurile şi precizia lor, doar aglomerări ale haosului din immer, pe care creierele noastre venite din manchmal nu reuşeau să le vadă ca pe nişte simple întâmplări. Eu crezusem întotdeauna că erau nişte monştri. Împreună cu Scile, care se mai întremase cu ajutorul medicamentelor, priveam cum încărcăturile noastre de apărare zguduiau immerul, aruncând cât colo haii.

Când ieşeam – oriunde ar fi fost asta – în locurile în care trebuia să descarce sau să încarce ceva, Scile se înscria la bibliotecile locale, căutând rezultatele unor cercetări vechi şi începându-şi noul proiect. Când erau înregistrări video, le vedeam. Împărţeam patul, dar am renunţat destul de repede la sex.

Folosindu-şi înfiorătoarea putere de concentrare, a învăţat limbajele

din locurile în care ne aflam şi, în cazul în care cunoştea deja vocabularul oficial, se ocupa de argou. Călătorisem mult mai mult decât el, dar puteam vorbi şi citi doar în anglo-ubiq. Eram încântată de compania sa, deseori amuzantă, dar întotdeauna interesantă. Îl testam, acceptând slujbe care însemnau, de fiecare dată, drumuri prin immer de câteva sute de ore – nu erau perioade chinuitor de îndelungate, dar destul de lungi. În cele din urmă a trecut testul, conform calculelor mele afective aiurite, atunci când mi-am dat seama nu doar că-l pândeam pentru a vedea dacă rămâne, ci şi că speram nu să plece.

Ne-am căsătorit pe Dagostin, în Charo City, din Bremen, locul către care trimisesem scrisori pe vremea când eram copil. Mi-am spus – şi acesta era adevărul – că era un lucru important să ies uneori din immer în portul meu principal. Chiar şi în ritmul lent al schimbului de scrisori dintre planete, Scile corespondase cu cercetători locali; iar eu, care nu fusesem niciodată o singuratică, aveam contacte şi genul acela de prietenii care apar şi dispar iute între cufundătorii în immer; deci ştiam că o să avem un număr rezonabil de martori. În capitala mea naţională, pe care n-o văzuseră mulţi locuitori din Oraşul Ambasadei, puteam să înregistrez căsătoria, să transfer economiile în contul meu principal şi să aflu noutăţi despre legislaţia bremeniană. Apartamentul pe care-l deţineam era într-o parte a oraşului care nu era la modă, dar era plăcută. Rareori am văzut prinprejurul casei mele pe cineva echipat cu dispozitivele caraghioase şi luxoase importate din Oraşul Ambasadei.

Fiind căsătorit conform legilor locale, lui Scile îi era mai uşor să viziteze provinciile şi bibliotecile din Bremen. Răspunsesem cu mult timp în urmă fascinaţiei lui sâcâitoare – care nu fusese niciodată o glumă, cum pretinsese el la început – cu informaţia că nu intenţionam să mă întorc în Oraşul Ambasadei. Dar cred că atunci când ne-am căsătorit eram deja pregătită să-i fac un cadou şi să-l duc în prima mea casă.

Nu a fost o chestie simplă: Bremenul verifica intrările într-unele dintre teritoriile sale cu aceeaşi stricteţe ca în cazul ieşirilor. Intenţionam să debarcăm acolo, deci nu puteam rezolva asta pur şi simplu angajându-mă pe o navă comercială. Oficialii uluiţi de la Casa de Tranzit m-au trimis la autorităţile superioare. Mă aşteptam la aşa ceva, dar am fost surprinsă cu adevărat de nivelul la care se ajunsese când venea vorba despre pasarea responsabilităţilor (dacă talentul meu de a interpreta mobilierul din birou ca dovadă a rangului ocupantului n-o luase complet razna).

— Vreţi să vă *întoarceţi* în Oraşul Ambasadei? s-a minunat o femeie care, probabil, era doar cu o treaptă sau două mai prejos decât şeful

instituţiei. Vă daţi seama că aşa ceva e… neobişnuit.

— Toată lumea mi-a spus asta.

— Vă e dor de casă?

— Nu prea, i-am spus eu. Dar ce nu facem din dragoste, am oftat eu teatral, dar ea n-a vrut să se prindă în joc. Nu că m-ar încânta ideea de a fi atât de departe de centru…

Femeia m-a privit în ochi şi nu mi-a răspuns.

M-a întrebat apoi ce plănuiam să fac pe Arieka, în Oraşul Ambasadei. I-am spus adevărul: să floakez. Răspunsul n-a amuzat-o. Cui aveam să-i raportez că am sosit? I-am spus că nimănui – nu eram subordonata nimănui de acolo, eram civilă. Mi-a reamintit că Oraşul Ambasadei era un port al Bremenului. Unde fusesem de când ieşisem în *afară?* Pretutindeni, a subliniat ea, şi cine putea să-şi amintească toate detaliile? A trebuit să caut prin legitimaţiile mele şi prin agendele mele vechi cu date, deşi ar fi trebuit să ştie că existau o grămadă de locuri în care formalităţile de sosire nu erau luate în serios. Mi-a citit lista, inclusiv punctele terminus ale călătoriilor şi opririle de scurtă durată. Nu mi le aminteam pe toate. Mi-a pus întrebări în legătură cu politica locală din vreo două locuri, iar eu n-am putut decât să zâmbesc, pentru că eram prea puţin pregătită pentru a-i răspunde. Iar ea se mă privea fix în timp ce mă bâlbâiam.

Nu-mi dădeam seama de ce anume mă bănuia. În cele din urmă, având în vedere că eram un cufundător în immer băştinaş, cu acte din Oraşul Ambasadei, care garanta pentru logodnicul său, a fost nevoie doar de tenacitate pentru a obţine pentru el dreptul de a intra şi, pentru mine, dreptul de a mă întoarce. Scile se pregătise pentru munca pe care urma s-o facă aici citind, ascultând înregistrări, privind puţinele fişiere video şi tridimensionale care existau. Hotărâse chiar şi ce titlu urma să aibă cartea lui.

— Pentru o singură tură, i-am spus eu. O să stăm acolo până la următoarea sosire de navă.

M-am măritat cu Scile conform legilor din Bremen, în Charo City, într-o catedrală închinată lui Hristos Reîncărcat – pentru că, spre surpriza mea, aşa ceruse el –; a fost o căsătorie de al doilea grad pe care am înregistrat-o ca înţelegere din dragoste neconjugală. Apoi l-am dus în Oraşul Ambasadei.

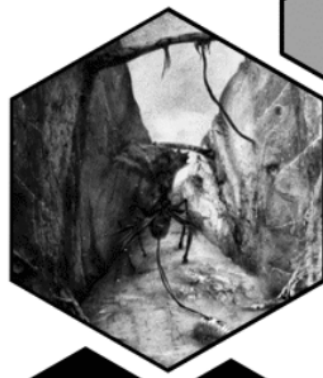

PARTEA ÎNTÂI

VENIREA

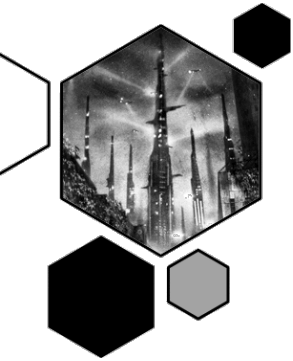

ULTERIOR
1

Salonul Diplomaţiei era înţesat. Aşa era la fiecare bal, de fiecare dată când erau salutaţi vizitatorii care plecau, dar nu ca în seara aceea. Nimic surprinzător: se anticipa ceva extraordinar. Oricât de mult susţinuse Administraţia, faţă de noi toţi, că era vorba doar de o sosire obişnuită, nu se străduise niciun pic să pară convingătoare.

Mă înghesuiam printre rochii şi costume. Purtam bijuterii şi activasem câteva îmbunătăţiri care aruncau o aureolă de lumini drăguţe în jurul meu. M-am rezemat de perete, printre frunzele groase.

— Arăţi bine, a spus Ehrsul, care mă găsise. Păr scurt. Ondulat. Îmi place. I-ai spus la revedere lui Kayliegh?

— Mulţumesc. Într-adevăr, i-am spus. Nu-mi vine să cred că a obţinut hârtiile ca să plece.

— Mda, a spus Ehrsul, făcând semn cu capul către locul în care Kayliegh atârna de braţul lui Damier, o femeie ce făcea parte din Administraţie şi care răspundea, parţial, de acte. Cred că a făcut o cerere la orizontală…

Am izbucnit în râs.

Ehrsul era un automat. În seara aceea, tegumentul ei era înfrumuseţat cu pene de păun acrilice, iar bijuterii proiectate tridimensional orbitau în jurul ei.

— Sunt foarte obosită, a spus ea, făcându-şi chipul să trosnească, de parcă ar fi întrerupt-o electricitatea statică.

Aştept doar să-l văd pe noul nostru Ambasador în acţiune – aş putea să ratez aşa ceva? – iar după aceea o să plec.

Ehrsul folosise întotdeauna un singur corp, respectând un simţ al politeţii sau al adaptării terranofil. Cred că ştia că ar fi fost tulburător să ai de-a face cu cineva cu o încarnare fizică variabilă. Bineînţeles, era

ceva de import, deşi nu era limpede de unde venise şi când. Era în Oraşul Ambasadei de un timp mai îndelungat decât durata de viaţă a oricărei persoane pe care o cunoşteam. Dispozitivul ei Turing depăşea cu mult capacităţile de realizare locale şi nu era egalat de nimic din ceea ce văzusem *afară*. În general, a-ţi petrece timpul în compania automatelor semăna cu a însoţi pe cineva cu mari probleme cognitive. Dar Ehrsul îmi era prietenă.

— Vino şi salvează-mă de idioţii satului, îmi spunea ea uneori, după ce descărcase actualizări de date, împreună cu alte automate.

— Glumeşti de una singură, când nu te vede nimeni? am întrebat-o odată.

— Contează? a spus ea, în cele din urmă, iar eu m-am simţit mustrată.

Fusese o manifestare grosolană şi adolescentină s-o întreb ceva legat de personalitatea ei, de aparenta ei conştiinţă sau de ce-o fi fost, din punctul meu de vedere. Exista o tradiţie care spunea că niciunul dintre puţinele automate cu un comportament suficient de omenesc ca să priceapă întrebarea n-ar fi răspuns la ea.

Era cea mai bună prietenă a mea şi, cumva, cunoscută de toţi, chiar dacă era o ciudăţenie. Când am întâlnit-o pentru prima oară, eram convinsă că o mai văzusem înainte. La început nu mi-am dat seama; apoi, când am înţeles la ce mă gândeam, am întrebat-o brusc (ca şi cum aş fi putut s-o iau prin surprindere):

— De ce au avut nevoie de tine? În locuinţa lui Bren, cu mult timp în urmă, atunci când Ambasadorul mi-a recitat comparaţia mea? Tu ai fost, nu-i aşa? Îţi aminteşti?

— Avice, a spus ea, mustrându-mă cu blândeţe şi modificându-şi figura astfel încât să pară dezamăgită.

Asta a fost tot ce-am putut să obţin de la ea, iar eu n-am insistat.

Ne-am înghesuit împreună în iedera din sală şi am privit mici camere de luat vederi care se mişcau iute, înregistrând. Dispozitive bio, decorative, emiteau culori din carapacele lor.

— Deci ai primit-o? m-a întrebat Ehrsul. Suma considerabilă pe care o aşteptam? Eu n-am primit-o.

Chestia asta m-a surprins. Ehrsul nu avea o slujbă, nu trebuia să plătească taxe, dar, fiind un calculator, era importantă pentru Administraţie şi acţiona deseori în favoarea acesteia. Aş fi zis acelaşi lucru şi despre mine – că starea mea de persoană din interior şi din exterior fusese folositoare celor din Administraţie – până când căzusem în dizgraţie. Mă aşteptasem ca Ehrsul să fi luat parte la discuţiile care avuseseră loc, dar se părea că, de când sosise noul Ambasador, Administraţia se transformase într-o clică.

— Am auzit că s-au caftit, a spus Ehrsul.

Oamenii îi spun lui Ehrsul tot soiul de lucruri, poate pentru că nu-i om, dar e aproape om. Cred că pătrundea şi în reţeaua locală, spărgând codurile din suficiente pagini ca să fie o bună sursă de informaţii pentru prietenii săi.

— Oamenii sunt îngrijoraţi. Deşi cred că unora le place… Uită-te la MagDa. Iar Wyatt insistă să ne implicăm…

— Wyatt?

— Tipul citează legi vechi, încercând să-l informeze doar el pe Ambasador, mulţumesc foarte mult! Chestii de felul ăsta.

Wyatt, reprezentantul Bremenului, sosise împreună cu mica sa echipă pe nava comercială de mai înainte, ca să-l înlocuiască pe Chettenham, predecesorul său. Fusese planificat să plece după încă un tur. Bremen înfiinţase Oraşul Ambasadei cu mai mult de două megaore în urmă. Din punct de vedere juridic, eram cu toţii bremenieni: eram un protectorat al Bremenului. Dar Ambasadorii care guvernau în numele Bremenului erau născuţi aici, ca şi cei din Administraţie şi noi toţi, cei din zona lor de activitate. Wyatt, Chettenham şi alţi ataşaţi aflaţi de mai mult timp în funcţie depindeau de Administraţie pentru informaţii comerciale, sugestii, acces la Gazde şi tehnologie. Li se întâmpla rar să dea alte ordine în afară de „Continuaţi!“. Sigur, erau şi consilieri ai Administraţiei, folositori când era vorba de politica din capitală. Eram intrigată că Wyatt îşi manifesta atribuţiile într-un mod atât de vizibil.

Era pentru prima dată – din câte îşi aminteau oamenii – când Ambasadorul venise din *afară*. Dacă petrecerea n-ar fi forţat lucrurile – nava trebuia să plece, iar balul nu putea fi amânat – bănuiesc că Administraţia ar fi încercat să-i ţină în carantină pe nou-veniţi cât mai mult timp şi şi-ar fi continuat intrigile.

— CalVin e aici, m-a avertizat calmă Ehrsul, chipul pe care-l afişa privind peste umărul meu.

Nu m-am întors să mă uit. Ea mi-a aruncat o privire întrebătoare, spunându-mi fără cuvinte că i-ar fi plăcut să afle ce se întâmpla uneori acolo. Am clătinat din cap.

A sosit Yanna Southel, principalul cercetător din Oraşul Ambasadei, împreună cu un Ambasador. I-am şoptit lui Ehrsul:

— Doamne! E EdGar. E timpul să stau la taclale. Mă întorc imediat.

Mi-am croit drum prin mulţime, pătrunzând în orbita Ambasadorului. Acolo, în mijlocul râsetelor, înghiontită un pic de cei care dansau, am ridicat paharul şi l-am făcut pe EdGar să mă privească.

— Domnule Ambasador, am spus eu, iar ei au zâmbit. Suntem pregătiţi?

— Nu, în numele lui Hristos Pharos, mi-a răspuns Ed sau Gar.

— Avice, întrebi ca şi cum ar trebui să ştiu ce se întâmplă, a zis celălalt.

Mi-am înclinat capul. EdGar şi cu mine ne amuzaserăm întotdeauna flirtând în mod exagerat. Mă plăceau; erau guralivi, bârfitori şi destăinuiau multe, poate mai multe decât ar fi trebuit. Erau bărbaţi eleganţi, mai în vârstă, priveau în toate părţile şi ridicau din sprâncene cu gesturi teatrale, ca şi ar fi putut să năvălească altcineva şi să-i împiedice să vorbească. Complotul se număra printre talentele lor. Probabil că în ultimele luni fuseseră avertizaţi în privinţa mea, dar continuaseră să mă trateze cu o curtoazie prietenoasă, pentru care le eram recunoscătoare. Am zâmbit, dar am ezitat când mi-am dat seama că, în ciuda figurilor lor sărbătoreşti, păreau cu adevărat îngrijoraţi.

— N-aş fi crezut că e…

— … posibil, au spus EdGar. Se întâmplă nişte lucruri…

— … pe care nu le înţelegem.

— Şi ceilalţi Ambasadori? am întrebat eu.

Ne-am uitat prin încăpere. Între timp, sosiseră mai mulţi colegi de-ai lor. I-am văzut pe EsMé în veşminte lucitoare, pe ArnOld care-şi pipăiau gulerele strâmte, înţepenite incomod sub conexiunile lor, pe JasMin şi HelEn discutând, fiecare Ambasador întrerupându-l pe celălalt, fiecare jumătate a fiecărui Ambasador încheind spusele doppelului[13]13 *Doppel* (în germană) = dublu, copie, geamăn identic. său. Atât de mulţi Ambasadori la un loc te făceau să crezi că visezi. Aranjate pe gâturile lor şi împodobite în mod diferit, conform gustului fiecăruia, diodele din conexiuni licăreau ritmic în culori ce alcătuiau simultan perechi.

— Vorbeşti serios? întrebă EdGar. Toţi sunt îngrijoraţi.

— Mai mult sau mai puţin.

— Unii dintre ei cred că noi…

— … exagerăm. RanDolph crede că o să fie bine pentru noi.

— Să existe un nou-venit, să ne zgâlţâie un pic. Dar nimeni nu e optimist.

— Unde-i JoaQuin? Şi unde e Wyatt?

— Îl aduc pe băiatul cel nou. Împreună.

— Nimeni nu-i scapă pe ceilalţi din vedere.

Cei din Administraţie făceau loc în faţa intrării în sală, pregătindu-se pentru apariţia lui JoaQuin, preşedintele Ambasadorilor, a lui Wyatt, ataşatul din Bremen şi a noului Ambasador. Se aflau acolo oameni pe care nu-i recunoşteam. Nu-l mai vedeam pe pilot, aşa că nu puteam să-l întreb dacă necunoscuţii făceau parte din echipajul său, dacă erau imigranţi sau doar indivizi în trecere.

La majoritatea balurilor, nou-veniţii – permanent sau în excursie – erau înconjuraţi de localnici. Nu duceau lipsă de companie (sexuală sau conversaţională). Hainele, podoabele, îmbunătăţirile lor erau admirate ca Sfântul Graal. Toată tehnologia avea să fie piratată, iar reţeaua locală avea să flecărească săptămâni la rând în algoritmi noi, exotici. De data asta însă nimănui nu-i păsa de altceva, doar de noul Ambasador.

— A mai sosit ceva? Ceva folositor?

Ambasadorul JasMin era în apropiere şi am insistat să-i întreb pe ei în loc să discut cu EdGar. JasMin nu mă plăceau, aşa că vorbeam cu ei de câte ori era posibil, ca să-i fac să ştie că nu mă intimidau. Nu mi-au răspuns şi am mers mai departe şi l-am salutat pe Simmon, din serviciul de pază. Nu mai avuseserăm relaţii apropiate de mulţi ani, dar ne plăceam reciproc suficient de sincer ca să existe un pic de stânjeneală, în ciuda faptului că eu eram prezentă în calitate de oaspete, unul nu prea simpatizat, în timp ce el muncea. Mi-a strâns mâna cu membrul său drept, biofabricat, pe care-l purta de când explodase o armă în timpul unei trageri la tir şi-i distrusese versiunea proprie, din carne.

Am trecut prin mulţime, discutând cu prietenii, privind sclipirea îmbunătăţirilor ce interacţionau, am auzit fragmente de argou din immer şi le-am răspuns cufundătorilor în immer care le rostiseră cu una-două vorbe din acelaşi dialect sau cu o strângere de mână care le arăta pe ce navă servisem ultima oară, spre încântarea lor. Ciocneam paharele şi plecam mai departe.

Ca toţi ceilalţi, îl aşteptam pe noul Ambasador.

Iar acesta şi-a făcut apariţia, într-un moment când lucrurile ar fi început să devină plictisitoare. Wyatt a deschis uşile, cu mai multă grijă şi mai ezitant ca de obicei. JoaQuin zâmbea alături de el, iar eu i-am admirat pentru cât de bine îşi ascundeau teama pe care trebuie s-o fi simţit. Conversaţia a încetat. Mi-am ţinut răsuflarea.

În spatele lor s-a produs puţină agitaţie – un moment de dispută între siluetele care-i urmau. Cei care erau noul Ambasador au păşit printre ghizi şi au intrat în Sala Diplomaţiei. A fost un moment de-o mare forţă.

Unul dintre cei doi bărbaţi era înalt şi subţire, cu păr rar – un bărbat palid care clipea şi zâmbea timid. Celălalt era solid, musculos şi mai scund cu mai mult de-o palmă decât celălalt. Rânjea. Privea în jur. Şi-a trecut mâna prin păr. Avea îmbunătăţiri în sânge, puteam vedea lucirea împrejurul său. Tovarăşul lui nu părea să aibă vreuna. Bărbatul mai scund avea un nas roman, celălalt era cârn. Pielea lor avea culori diferite, la fel şi ochii. Nu semănau şi nu se priveau unul pe altul.

Noul Ambasador rămaseră locului, zâmbind în felurile lor diferite.

Stăteau acolo ca o ciudăţenie imposibilă.

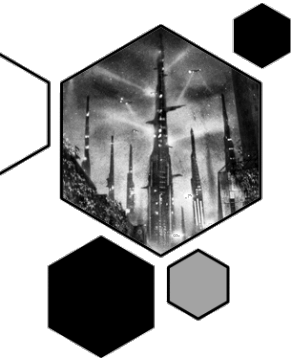

ANTERIOR
1

Cu kiloore în urmă, pe când ne pregăteam de drum, Scile ajunsese la o înţelegere cu „patronii şi şefii lui“. N-am făcut niciodată efortul de a înţelege lumea sa academică. Din câte am înţeles, obţinuse o perioadă sabatică foarte îndelungată şi, din punct de vedere legal, dreptul de rezidenţă în Oraşul Ambasadei făcea parte dintr-un proiect pregătit cu grijă de universitatea sa. Îi plăteau o sumă insignifiantă şi-i menţineau funcţionale conturile de acces, pentru ca în cele din urmă să-şi publice teza *Limbi bifurcate: SocioPsihoLingvistica ariekeilor*.

În Oraşul Ambasadei mai veniseră şi înainte cercetători, îndeosebi savanţi din Bremen, fascinaţi de ingeniozitatea biologică a Gazdelor. Mai existau şi acum câţiva, care aşteptau să se lămurească. Dar, din câte se ştia, nu mai venise pe Arieka niciun lingvist din afară, de pe vremea pionierilor care se străduiseră să descifreze Limbajul, cu vreo trei megaore şi jumătate în urmă.

— Pot să mă bazez pe munca lor, mi-a spus Scile. Ei au aflat cum funcţionează treaba asta din pură întâmplare. S-au întrebat de ce noi putem să-i înţelegem pe ariekei, iar ei nu ne pot înţelege pe noi. Acum ştim asta.

Când ne pregăteam să ne ducem în Oraşul Ambasadei, pentru ceea ce numeam luna noastră de miere, Scile scotocise prin bibliotecile din Charo City. Încercase, cu ajutorul meu, să înregistreze cunoştinţele tradiţionale ale cufundătorilor în immer despre planetă şi despre locuitorii săi, iar când, în cele din urmă, ajunseserăm, bântuise prin arhivele noastre din Oraşul Ambasadei, dar nu găsise nimic precis în legătură cu ceea ce-l interesa. Asta îl făcuse fericit.

— De ce n-a mai scris nimeni despre asta? l-am întrebat eu.

— Fiindcă n-a venit nimeni aici, mi-a răspuns el. E prea departe. Nu

vreau să jignesc pe nimeni, dar locul ăsta e la naiba-n praznic.

— Doamne fereşte, nu m-am simţit jignită.

— Şi mai e şi periculos. Plus piedicile birocratice din Bremen. Şi, sincer vorbind, nici n-are vreo logică.

— Limbajul?

— Da. Limbajul.

Oraşul Ambasadei avea propriii lingviştii, dar majoritatea acestora – cărora li s-ar fi refuzat permisul de muncă, dacă s-ar fi ostenit să-l solicite – erau cercetători la modul general. Învăţau şi predau vechea şi noua franceză, mandarina, panaraba şi discutau între ei ca să exerseze, aşa cum alţii jucau şah. Unii învăţau limbaje ale exoţilor, în măsura în care le permitea fiziologia. Pannegetch-ii locali îşi uitaseră limba maternă după ce învăţaseră anglo-ubiq, dar cinci limbaje kedis şi trei dialecte shur'asi erau vorbite în Oraşul Ambasadei, şi încă vreo patru de acelaşi fel – din ceea ce se ştia, cu aproximaţie.

Lingviştii localnici nu studiau limbajul Gazdelor. Dar Scile nu era afectat de tabuurile noastre.

El nu era din Bremen, nici din vreunul din avanposturile acestuia, nici nu aparţinea vreunei alte naţiuni din Dagostin. Scile provenea dintr-un satelit urban, Sebastapolis, de care auzisem vag. De mic, era poliglot. Nu-s sigură care limbă putea fi considerată – dacă putea fi considerată vreuna – prima pe care a vorbit-o. În timp ce călătoream, îl invidiam pentru nepăsarea şi dezinteresul cu care îşi ignora lumea natală.

Ruta noastră către Oraşul Ambasadei era ocolitoare. Navele pe care le-am luat aveau echipaje alcătuite din cufundători în immer din mai multe locuri decât văzusem vreodată. Cunoşteam hărţile bremeniene înţesate de *immer cognita*[14][14] Immer cunoscut., aş fi putut cândva să spun numele naţiunilor de pe multe din planetele sale principale, dar o parte dintre cei alături de care am slujit în drum spre casă nu proveneau de pe niciuna dintre ele. Erau terrani din regiuni atât de îndepărtate încât îşi băteau joc de mine şi-mi spuneau că planeta lor era Fata Morgana sau Paradisul Scripcarilor[15][15] Tărâm legendar în care se ajunge după moarte, un fel de Câmpii Elizee..

Dacă aş fi efectuat saltul în altă direcţie, aş fi ajuns în regiuni ale immerului şi ale cotidianului în care Bremenul era o legendă. Oamenii se rătăceau în zonele suprapuse ale spaţiului cosmic cunoscut. Cei care slujeau pe nave ale exoţilor, care învăţau să reziste tensiunii bizare a propulsiei acestora – scufundărilor, desfăşurărilor supraluminice, tehnologiilor banshee[16][16] Cuvântul provine de la numele unui duh care anunţă nenorociri, în mitologia irlandeză. – înaintau şi mai mult pe traiectoriile puţin

predictibile şi se pierdeau şi mai mult. Aşa stăteau lucrurile de mai multe megaore, de când femeile şi bărbaţii descoperiseră immerul, iar noi deveniserăm *Homo diaspora*.

Fascinaţia lui Scile pentru limbajul Gazdelor reprezenta un motiv de iritare pentru mine. Nu ştiam dacă un străin (nu numai faţă de Oraşul Ambasadei, ci şi faţă de spaţiul Bremenului în sine) putea să înţeleagă fiorul pe care îl simţeam de fiecare dată când spunea „ariekei“ în loc de respectuosul „Gazde“, de fiecare dată când analiza propoziţiile lor şi-mi spunea ce înseamnă. Sunt convinsă că-i o ironie a sorţii faptul că am învăţat cea mai mare parte din ceea ce ştiu despre limbajul oraşului în ghetoul căruia mă născusem prin intermediul cercetărilor soţului meu străin.

CLA – Contact Lingvistic Accelerat – era, mi-a explicat Scile, o specializare încrucişată de pedagogie, receptivitate, programare şi criptografie. Era folosită de savanţii-exploratori de pe navele pionierilor din Bremen pentru a comunica rapid cu indigenii pe care-i întâlneau din întâmplare sau de care erau descoperiţi.

În jurnalele acelor călătorii timpurii, entuziasmul arătat de membrii CLA este emoţionant. Înregistrau, pe continente şi pe planete mohorâte sau pline de culoare, primele momente de înţelegere cu tot felul de exoţi. Limbaje tactile, lumi bioluminiscente, toate varietăţile de sunete pe care le pot produce organismele. Dialecte ce puteau fi înţelese doar ca palimpseste[17]17 Pergamente răzuite pentru a se elimina tot ceea ce a fost scris pe ele, în scopul refolosirii. cu aluzii la tot ceea ce se spusese deja, sau ale căror adjective erau grosolane, iar verbele insultătoare. Am văzut înregistrările tridimensionale ale jurnalului unui CLA-ist baricadat în cabina sa, a cărui navă fusese abordată de cei despre care pe atunci nu ştia că-s corsicani – era primul contact cu ei. Era speriat, şi era normal să fie, de făpturile acelea uriaşe, care bubuiau în uşa lui, dar îşi înregistrase emoţia provocată de înţelegerea structurilor tonale ale vorbirii lor.

Când CLA-iştii şi echipajele acestora au ajuns în Arieka, a debutat o perioadă de consternare care avea să dureze mai mult de 250 de kiloore. Nu din cauză că limbajul Gazdelor fi fost deosebit de greu de înţeles, sau schimbător, sau excesiv de variat. La început, pe Arieka au fost puţine Gazde, împrăştiate în jurul unui singur oraş, şi toate vorbeau acelaşi limbaj. Nu era greu ca, folosind dispozitivele lingviştilor, să alcătuieşti o bază de date de sunete-cuvinte (nou-veniţii le considerau cuvinte, deşi modul în care erau fragmentate de fiecare dintre ariekei diferea de la unul la altul). Savanţii au priceput destul de iute sintaxa. Aceasta era, ca toate limbajele exoţilor, oarecum uluitoare. Dar nu exista nimic atât de

straniu încât să-i învingă pe CLA-işti sau pe maşinile lor.

Gazdele erau răbdătoare, păreau intrigate şi – atât cât se putea deduce, în ciuda opacităţii lor politicoase – primitoare faţă de oaspeţii lor. Ele nu aveau acces la immer, nici vehicule ciudate, nici măcar motoare subluminice; nu-şi părăsiseră niciodată atmosfera, dar erau evoluate din alte puncte de vedere. Manipulau viaţa cu o fineţe uluitoare şi nu păreau surprinse că exista inteligenţă şi în alte părţi.

Gazdele nu au învăţat anglo-ubiq. Nici n-au încercat. Dar, după câteva mii de ore, lingviştii tereştri erau capabili să înţeleagă o mare parte din ceea ce spuneau Gazdele şi să sintetizeze răspunsuri şi întrebări în singurul limbaj ariekean. Structura fonetică a propoziţiilor pe care le vorbeau maşinăriile lor – schimbările de ton, vocalele, ritmul consonantelor – era precisă şi corectă în cele mai mici amănunte.

Gazdele au ascultat şi n-au priceput niciun singur sunet.

— Câţi dintre voi au ieşit de-aici? m-a întrebat Scile.

— O spui de parcă ar fi vorba despre o evadare dintr-o închisoare, i-am replicat eu.

— Nu te supăra. Din câte îmi aduc aminte, mi-ai spus de mai multe ori că *ai reuşit să scapi.* Şi-mi amintesc că mi-ai spus… hmmm… că n-o să te întorci niciodată, a adăugat el şi mi-a aruncat o privire şireată.

— *Touché!* am recunoscut eu; ne pregăteam de ultima parte a călătoriei către Oraşul Ambasadei.

— Deci, câţi aţi plecat?

— Nu prea mulţi. Te referi la cufundătorii în immer?

— Mă refer la toţi.

— O pereche de necufundători în immer poate obţine documente destul de uşor. Nu prea mulţi se ostenesc să le ceară, chiar dacă sunt în stare să treacă testele.

— Ai păstrat legătura cu vreunul dintre colegii tăi de clasă?

— Colegi de clasă? Te referi la cufundătorii în immer din seria mea, care au plecat odată cu mine? N-am păstrat, i-am răspuns eu, mişcându-mi degetele astfel încât să-i arăt că ne-am împrăştiat în cele patru zări. Oricum, mai erau încă trei. Şi nu eram prea apropiaţi.

Chiar dacă problemele practice privind transportul scrisorilor prin intermediul miaburilor n-ar fi făcut corespondenţa aproape imposibilă, tot n-aş fi încercat să ţin legătura cu ei – şi nici ei n-ar fi încercat. O convenţie tacită, clasică, între evadaţii dintr-un oraş mic: nu te uita înapoi, nu reprezenta o ancoră pentru ceilalţi, fără nostalgie. Nu mă aşteptam să-mi răspundă vreunul.

În călătoria aceea spre Oraşul Ambasadei, Scile îşi îmbunătăţise

somnul profund şi se îndopase cu geroni, ca să îmbătrânească în timp ce dormea. Fusese un gest plin de afecţiune, pe care-l faci ca să te asiguri că n-o să rămâi tânăr, dormind pe durata călătoriei, în timp ce partenerul tău îmbătrâneşte muncind.

De fapt, nu şi-a petrecut tot timpul dormind. Cu ajutorul medicamentelor şi al îmbunătăţirilor, petrecuse o mică parte a călătoriei treaz, studiind, atunci când immerul îi permitea, întrerupându-se ca să vomite sau să prevină cu ajutorul substanţelor chimice atacurile de panică, atunci când era nevoie.

— Ia ascultă chestia asta, a spus el, pregătindu-se să-mi citească.

Eram la masă, trecând prin zone puţin adânci şi foarte calme ale immerului. Eu mâncam fructe uscate, o mâncare aproape lipsită de miros, din cauza greţurilor sale permanente.

— Ştii, desigur, că fiecare individ are două – guri sau voci. Aici – a adăugat el bătând cu degetul în ceea ce citea – se spune că fac sex cântându-şi unul altuia.

Era o carte veche despre un ţinut de câmpie.

— Ce-i cu aiureala asta? am întrebat eu.

— Căutam un motto pentru cartea mea, îmi explică el.

A căutat apoi într-o altă poveste veche. Încercând să găsească rude imaginare ale Gazdelor, mi-a arătat descrieri ale chorianilor, tucanilor, ithorianilor, wess'harilor şi ale unor fiare ireale, cu două limbi. Nu puteam să-i împărtăşesc entuziasmul pentru asemenea făpturi groteşti.

— Aş fi putut să mă refer la Pilde 5:4, mi-a zis el, privindu-şi ecranul; nu i-am cerut nicio explicaţie: obişnuiam să ne duelăm câteodată în felul ăsta.

Dar când am rămas singură, am încărcat o Biblie şi am găsit versetul la care se referise: „Dar la sfârşit ea este mai amară decât pelinul, mai tăioasă decât o sabie cu două ascuţişuri."

Gazdele nu sunt singurii exoţi polivocali. Se pare că există rase care emit două, trei sau nenumărate sunete simultan, ca să vorbească. Gazdele, ariekeii, sunt simple, în comparaţie cu aceste specii. Vorbirea lor e doar o împletire a două voci, diferite între ele într-un mod prea complex ca să fie categorisite drept „bas" şi „sopran". Două sunete inseparabile – Gazdele nu pot să vorbească separat cu fiecare voce – datorate unei evoluţii comune întâmplătoare a unei guri menite să fie folosită la înghiţit şi care fusese cândva un organ specializat în a da alarma.

Primul CLA-ist îi ascultase pe ariekei, îi înregistrase şi îi înţelesese.

— Astăzi i-am auzit vorbind despre o clădire nouă, ne-au spus, mie şi lui Scile, siluetele uimite de pe o înregistrare tridimensională veche.

Astăzi discutau despre biolucrările lor. Astăzi ascultau numele stelelor.

I-am văzut pe Urich, pe Becker şi pe colegii lor, care pe vremea aceea nu erau faimoşi, imitând sunetele localnicilor, repetând propoziţiile acestora.

— Ştim că ăsta e un salut. Ştim.

Am privit o lingvistă moartă de mult timp scoţând sunete pentru un ariekean care aştepta.

— Ştim că pot să audă, spunea ea. Ştim că înţeleg ascultându-se unul pe celălalt; ştim că atunci când unul dintre prietenii lui spune *exact ceea ce am spus eu,* cei doi se înţeleg.

Imaginea femeii clătină din cap către noi, iar Scile clătină şi el din cap.

Despre actul înţelegerii în sine nu avem decât mărturia scrisă a lui Urich şi Becker. Ceilalţi membri ai echipei au declarat ulterior că înregistrarea era nereprezentativă, dar, în ciuda lor, manuscrisul Urich-Becker a devenit istorie. Văzusem versiunea pentru copii cu mult timp în urmă. Îmi amintesc imaginea acelui moment: figura lui Urich reprezenta o încântare pentru un caricaturist, el şi Sura Becker (cu o mutră mai subtilă) redaţi în mod exagerat, cu ochii holbaţi, privind o Gazdă. Nu citisem manuscrisul necenzurat până nu mi l-a extras Scile.

Cunoaştem un număr mare de cuvinte şi fraze – am citit eu. Cunoaştem cel mai important salut:. L-am auzit în fiecare zi şi l-am repetat în fiecare zi – fără niciun efect.

suhaill

jarr

Ne programaserăm dispozitivele vocale şi rostiserăm cuvântul în mod repetat. Şi, tot repetat, ariekeii îl ignorau. În cele din urmă ne-am privit frustraţi, ne-am privit şi am răcnit fiecare câte o jumătate de cuvânt, ca un blestem. Din întâmplare, rostirile au fost simultane. Urich răcnise „suhaill“, iar Becker, în acelaşi timp cu el, „jar“.

Ariekesul[18] [18] Numele băştinaşilor de pe Arieka are forma „ariekes“ la singular şi „ariekei“ la plural. s-a întors spre noi. A vorbit. Nu aveam nevoie de aparatură ca să pricepem ce spusese.

Ne-a întrebat cine eram.

A întrebat ce eram şi ce spuseserăm.

Nu ne înţelesese, dar ştia că fusese ceva de înţeles. Până atunci, percepuse vocile sintetizate ca pe un zgomot, dar de data asta, în ciuda faptului că ţipetele noastre fuseseră mai puţin corecte decât tot ceea ce redase până atunci aparatura, ştiuse că încercaserăm să vorbim.

Auzisem de nenumărate ori diferite versiuni ale acestei poveşti

incredibile. Din momentul acela – sau din momentul a ceea ce s-a întâmplat în realitate –, în decurs de şaptezeci şi cinci de kiloore, predecesorii noştri au înţeles natura stranie a Limbajului (în ciuda greşelilor şi erorilor).

— E ceva unic? l-am întrebat odată pe Scile, iar când el a dat din cap, m-am simţit pentru prima oară uluită, ca şi cum şi eu aş fi fost cineva venit din *afară.*

— Nu există nimic de felul ăsta nicăieri, a zis el. Ştii, nu-i vorba de sunete. Sunetele n-au nicio legătură cu înţelesul.

Există exoţi care vorbesc fără să vorbească. Cred că nu există telepaţi în acest univers, dar există empatici, cu limbaje atât de tăcute încât par să împărtăşească gânduri. Gazdele nu-s aşa. Sunt empaţi de alt fel.

Pentru oameni, când spui *roşu,* combinaţia dintre *r, o, ş* şi *u* comunică o culoare. Aşa se întâmplă când eu spun ceva, sau Scila, sau un shur'asi, sau un program lipsit de minte care nici nu-şi dă seama că vorbeşte. Nu aşa se întâmplă în cazul ariekeilor.

Limbajul lor este zgomot organizat, aşa cum sunt toate limbajele noastre, dar pentru ei, fiecare cuvânt este o pâlnie. Dacă pentru noi fiecare cuvânt *înseamnă* ceva, pentru Gazde fiecare cuvânt e o deschidere. O poartă, prin care poate fi văzut gândul despre obiectul la care se referă, gândul însuşi care caută acel cuvânt.

— Dacă un dispozitiv programat alege un cuvânt din anglo-ubiq şi-l rosteşte, îl înţelegi, mi-a spus Scile. Dacă fac acelaşi lucru cu un cuvânt din Limbaj şi îl rostesc pentru ariekei, eu îl înţeleg, dar pentru ei nu înseamnă nimic, pentru că e doar un sunet, şi nu în acesta stă înţelesul. E nevoie de o minte în spatele sunetului.

Mintea Gazdelor era strâns legată de limba lor dublă. Nu puteau să înveţe alt limbaj, nu puteau concepe nici existenţa altora, nici că zgomotele pe care le schimbam noi între noi ar fi fost cuvinte. O Gazdă nu putea să înţeleagă ceea ce nu era rostit în Limbaj, de către un vorbitor, cu intenţie clară, cu o minte în spatele cuvintelor. Din cauza asta fuseseră atât de zăpăciţi primii pionieri CLA. Când maşinile lor vorbeau, Gazdele auzeau doar lătrături fără înţeles.

— Nu există alt limbaj care să funcţioneze aşa cum funcţionează acesta, mi-a spus Scile. Vocea omenească poate fi percepută drept exprimarea prin sunet a sufletului.

— Cine a spus asta? am întrebat eu, dându-mi seama că cita pe cineva.

— Nu-mi amintesc. Vreun filosof. Oricum, nu e adevărat, iar el ştia acest lucru.

— Sau ea.

— Sau ea. Nu-i adevărat, nu în ceea ce priveşte vocea omenească. Dar

ariekeii… când vorbesc, ei aud sufletul în fiecare voce. Aşa se exprimă înţelesul aici. Cuvintele au…

Scile a clătinat din cap, ezitând, apoi a folosit pur şi simplu termenul religios:

— Au suflet în ele. Şi înţelesul trebuie să fie acolo. Trebuie să fie adevărat, în ceea ce priveşte Limbajul. De aceea fac ei comparaţii.

— Ca mine, am zis eu.

— Ca tine, dar nu chiar ca tine. Ei făceau comparaţii cu mult timp înainte să fi aterizat ai tăi. Cu tot ce le pica în mână. Cu animale. Cu aripile lor. Şi pentru asta a fost făcută stânca aceea despicată.

— Despicată şi lipită. Asta-i poanta.

— Adevărat. Trebuia făcută aşa, ca să poată spune: „E precum stânca despicată şi lipită.“ În legătură cu ceea ce voiau să spună.

— Cred, totuşi, că n-au făcut prea multe comparaţii. Înainte de noi.

— Nu, a spus Scile. Asta e… Nu.

— Eu pot să gândesc lucruri care nu-s aici, am zis eu. Şi asta pot să facă şi ei. Evident. Trebuie să poată, ca să plănuiască nişte comparaţii.

— Nu… chiar. Ei nu sunt de tipul „ce ar fi dacă“, mi-a răspuns el. În cazul cel mai bun, ar trebui să existe în capul lor ceva ca o pre-imagine. Tot ceea ce ţine de Limbaj este afirmarea unui adevăr. De aceea au nevoie de comparaţii ca să facă asemănări, ca să exprime lucruri adevărate care nu sunt încă acolo şi despre care trebuie să vorbească. Poate că nu fac asta pentru că nu pot să se gândească la ele: poate că Limbajul cere asta. Sufletul acela despre care am vorbit este şi ceea ce aud ei la Ambasadori.

Lingviştii au inventat metode de notare asemenea unor partituri muzicale, pentru şuvoaiele întreţesute din vorbirea Gazdelor şi au numit cele două părţi conform unor referinţe uitate: voci de aşchiere şi de rotire[19]19 *Cut and turn* (în engleză, în original) – „aşchiere şi rotire“ – este o expresie ce descrie o operaţie de prelucrare a metalului, precum cea de strunjire, care implică două acţiuni simultane – rotirea piesei şi prelucrarea ei prin aşchiere; evident, termenii *cut* şi *turn* folosiţi de autor nu se potrivesc cu o voce, dar sugerează simultaneitatea obligatorie.. Versiunea noastră, omenească, a Limbajului, era mai flexibilă decât originalul, a cărui copie fonetică primitivă era. Putea fi rostită de mecanisme, putea fi scrisă, dar aceste forme nu puteau fi înţelese de Gazde, pentru care Limbajul era un discurs rostit de cineva care concepea gânduri.

— Noi nu putem să-l învăţăm, a spus Scile. Tot ce putem să facem e să învăţăm ceva care face aceleaşi zgomote şi care acţionează diferit. Am improvizat o metodologie, pentru că trebuia s-o facem. Minţile noastre nu-s ca ale lor. Noi trebuie să înţelegem greşit Limbajul, pentru a-l învăţa.

Când Urich şi Becker au vorbit împreună, cu sentiment intens şi împărtăşit, unul fiind „voce aşchiere“ şi celălalt „voce rotire“, a fost transmis un strop de înţeles, în timp ce nenumăraţii biţi ai mecanismelor dăduseră greş.

Bineînţeles că cei doi au încercat din nou, că ei şi colegii lor au exersat în duet cuvinte care însemnau „salut“ sau „am vrea să vorbim“. Am privit imaginile lor înregistrate. Am ascultat cum îşi învăţau rolurile.

— Mie mi se pare perfect, a spus Scile, şi până şi eu recunoscusem nişte fraze, numai ariekeii n-au înţeles nimic. Urich şi Becker n-au o minte comună, a adăugat Scile. Nu există gânduri coerente în spatele fiecărui cuvânt.

Gazdele nu reacţionau chiar cu aceeaşi indiferenţă cu care reacţionaseră atunci când auziseră vocile sintetizate. Fuseseră neinteresaţi, în majoritatea cazurilor, dar ascultaseră cu atenţie câteva din cuplurile care se bâlbâiau. Nu le înţelegeau, dar păreau să-şi dea seama că li se spusese ceva.

Lingvişti, cântăreţi şi psihospecialişti investigaseră perechile cu impactul cel mai evident. Savanţii se străduiseră să afle ce aveau în comun. Aşa a fost creat Testul de empatie Stadt Dyadic. Să atingi împreună cu altcineva un anumit prag pe curba abruptă a înţelegerii mutuale, să porneşti dispozitive care să pună laolaltă diferite unde cerebrale, să le sincronizezi şi să le conectezi, iar o anumită pereche de oameni să reuşească să-i convingă pe ariekei că în zgomotele lor există un înţeles.

Dar comunicarea rămăsese imposibilă la multe megaore după contact. A trecut ceva vreme după revelaţia aceea timpurie până când cercetările în domeniul empatiei să ne ducă undeva. Foarte puţine perechi de oameni obţineau un punctaj bun pe scala Stadt, punctaj suficient de bun pentru a mima o minte unificată dincolo de Limbajul pe care îl ventrilocau. Asta era minimul necesar pentru a discuta între specii.

Circula o glumă: colonia avea nevoie de un singur om despicat în două. Iar formularea în cauză a sugerat o soluţie.

Primii interlocutori ai Gazdelor au fost gemeni monozigoţi, foarte bine antrenaţi. Doar câţiva astfel de fraţi puteau să folosească Limbajul mai bine decât restul oamenilor, iar cei care reuşeau reprezentau o minoritate doar cu puţin mai numeroasă decât cea existentă în orice grup de control. Vorbeau Limbajul într-un mod oribil – ştim acum asta – şi existau numeroase erori de înţelegere între ei şi ariekei. Dar asta însemna că, în cele din urmă, se putea face comerţ şi că se puteau strădui să înveţe.

În toată viaţa mea, am mai întâlnit doar o altă pereche de gemeni

identici – adică oameni care nu erau din Oraşul Ambasadei – într-un port din Treony, un satelit rece. Cei doi erau dansatori şi dădeau un spectacol. Sigur, erau de acelaşi sânge, nu creaţi anume, dar tot am fost uluită de felul în care semănau unul cu altul, dar nu în mod absolut. Părul şi hainele lor nu erau absolut identice, vorbeau cu voci ce puteau fi distinse clar, se duceau în părţi diferite ale încăperii şi fiecare discuta cu alţi oameni.

Pe Arieka, în ultimele două megaore, adică pe durata mai multor vieţi, reprezentanţii noştri nu fuseseră gemeni, ci doppeli, clone. Era singura cale viabilă. Erau crescuţi în două ferme de Ambasadori şi determinaţi să-şi accentueze anumite calităţi psihologice. Folosirea gemenilor cu acelaşi sânge fusese interzisă cu mult timp în urmă.

Un pic de empatie putea fi introdusă între doi oameni prin instruire, medicaţie şi conexiuni tehnice, dar nu era îndeajuns. Ambasadorii fuseseră creaţi şi pregătiţi să fie o singură persoană, cu o minte unică. Nu era suficient să aibă aceleaşi gene, ci era nevoie de mai mult: minţile provenind din aceste gene, educate apoi cu grijă, erau acelea care le făceau pe Gazde să audă. Dacă îi creşteai corect, dacă îi învăţai să gândească despre ei înşişi corect şi îi conectai, atunci puteau să vorbească Limbajul apropiindu-se îndeajuns de mult de-o singură conştiinţă, astfel încât ariekeii să-i poată înţelege.

Testul Stadt este încă folosit *afară,* de către cercetătorii din domeniul spiritului şi limbajului. Acum nu mai are nicio utilitate practică – noi ne creştem propriii Ambasadori în Oraşul Ambasadei şi nu mai e nevoie să găsim vreun individ potenţial valoros printre gemenii foarte tineri. Mi s-a spus că testul e depăşit, ca metodă de identificare a vorbitorilor Limbajului.

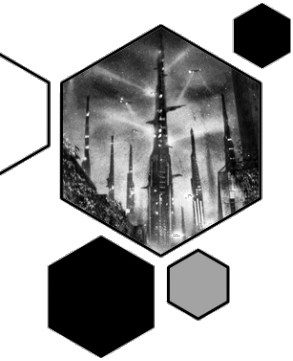

ULTERIOR
2

Vă rog să fiţi alături de mine ca să-i urăm bun venit Ambasadorului EzRa.

Nu puteam să văd cine strigase în gura mare, anunţându-i pe cei care soseau în Sala Diplomaţiei.

Nou-veniţii au fost înconjuraţi imediat. În momentul acela n-am văzut niciun prieten apropiat, nu aveam cui să-i împărtăşesc încordarea mea sau cu cine să schimb priviri conspirative. Am aşteptat ca EzRa să-şi facă rondul. Când au făcut asta, modul în care au făcut-o era un alt indiciu a stranietăţii lor. Trebuie să fi ştiut cum ni se păreau nouă. În timp ce JoaQuin şi Wyatt îi prezentau oamenilor, Ez şi Ra s-au despărţit şi, cumva, s-au îndepărtat. Se priveau din timp în timp, ca un cuplu, dar în curând între ei ajunsese să fie o distanţă de câţiva metri: nu se purtau ca nişte dubluri, nici precum nişte Ambasadori. Conexiunile lor trebuie să funcţioneze altfel, mi-am zis. M-am uitat la micile lor mecanisme. Fiecare purta un model distinct, ceea ce n-ar fi trebuit să mă surprindă. Deghizându-şi stânjeneala sub un aplomb oficial, JoaQuin îl conducea pe Ez, iar Wyatt pe Ra.

Fiecare jumătate a noului Ambasador era înconjurată de o mulţime curioasă. Era prima şansă pe care o aveam mulţi dintre noi de a-i întâlni. Însă printre cei din Administraţie şi printre Ambasadori existau unii a căror fascinaţie pentru nou-veniţi continua, în mod evident, şi după prezentarea iniţială. LeNa, RanDolph şi HenRy râdeau împreună cu Ez, bărbatul mai scund, în timp ce Ra, care părea timid, asculta întrebările puse de AnDrew. Mi-am dat seama că MagDa stătea suficient de aproape de el ca să-i poată atinge mâna.

Mulţimea se înghesuia în jurul meu. În cele din urmă, am zărit ochii artificiali ai lui Ehrsul şi am clipit, în timp ce Ra se apropia de mine.

Wyatt a scos un „aaah“, şi-a întins mâinile şi m-a sărutat pe obraz.

— Avice! Ra, ea este Avice Benner Cho, una dintre… Mda, Avice reprezintă mai multe lucruri, a spus el şi a făcut o plecăciune, ca şi cum mi-ar fi acordat o favoare. E una dintre cufundătorii noştri în immer. A petrecut mult timp *afară,* iar acum oferă consultanţă cosmopolită şi e o bucurie nepreţuită pentru ochii călătorilor.

Îmi plăcea Wyatt şi jocul său de-a puterea. Era ca şi cum ne-am fi făcut cu ochiul unul altuia.

— Ra, l-am salutat eu.

După o ezitare prea scurtă pentru ca el s-o observe (cel puţin aşa speram eu) am întins mâna. Nu puteam să-i spun „domnule“ sau „excelenţă“, pentru că, din punct de vedere legal, nu era un bărbat, ci doar jumătate din ceva. Dacă ar fi fost împreună cu Ez, m-aş fi adresat cu „Domnule Ambasador“. Am dat din cap spre AnDrew, către Mag şi către Da, care ne priveau.

— Helmser Cho[20]20 Numele lui Avice este Benner Cho; în afara acestui paragraf, autorul nu mai sugerează nicăieri că numele locuitorilor din Oraşul Ambasadei ar da indicii despre o ierarhizare a acestora., mi-a răspuns Ra, calm.

Şi având, la rândul său, o scurtă ezitare, mi-a strâns mâna. Am zâmbit şi i-am zis:

— M-aţi promovat. Şi mă cheamă Avice. Avice e suficient.

— Avice.

Am rămas tăcuţi un timp. El era înalt şi subţire, palid, cu păr negru şi împletit. Părea un pic speriat, dar în timp ce vorbeam şi-a recăpătat oarecum calmul.

— Te admir pentru că te poţi cufunda în immer, a spus el. Nu m-am obişnuit niciodată cu treaba asta. Nu că aş fi călătorit mult, dar acesta este, în parte, motivul pentru care n-am făcut-o.

Am uitat ce i-am răspuns, dar, indiferent ce-a fost, după aceea a urmat un moment de tăcere. Iar după un minut i-am zis:

— Ştiţi, ar trebui să deveniţi mai priceput. La conversaţie. În asta constă slujba dumneavoastră, de acum încolo.

— Nu-s sigur că-i doar asta, a răspuns el, zâmbind.

— Nu, i-am zis eu. Mai aveţi şi vin de băut şi hârtii de semnat, am continuat eu, iar el a părut încântat de vorbele mele. Şi pentru asta aţi străbătut tot drumul până în Arieka. Pentru totdeauna.

— Nu pentru totdeauna, a răspuns el. Vom sta aici şaptezeci, optzeci de kiloore. Cred că până când va sosi o altă navă. Apoi ne întoarcem în Bremen.

Eram uluită. Am încetat să mai pălăvrăgesc. N-ar fi trebuit să fiu luată prin surprindere. Un Ambasador care părăsea Oraşul Ambasadei. Chestia

asta nu avea nicio logică. Un Ambasador care putea să se întoarcă undeva reprezenta, din punctul meu de vedere, o contradicţie în termeni.

Wyatt mormăia ceva către Ra. MagDa mi-a zâmbit din spatele lor. O plăceam pe MagDa: erau unul dintre Ambasadorii care nu mă trataseră diferit după despărţirea de CalVin.

— Sunt din Bremen, mi-a spus Ra. Mi-ar plăcea să călătoresc aşa cum ai călătorit tu.

— Eşti voce aşchiere sau voce rotire? am întrebat eu.

Era evident că nu-i plăcuse întrebarea.

— Rotire, mi-a răspuns el.

Era mai în vârstă decât mine, dar nu cu mult.

— Cum s-a întâmplat? am vrut eu să ştiu. Adică tu şi Ez… Durează ani de zile… Cât timp a durat pregătirea voastră?

— Avice, nu-i cazul, a spus Wyatt, din spatele lui Ra. O să afli totul despre…

A ridicat din sprânceană a mustrare, dar i-am răspuns ridicând, la rândul meu, o sprânceană. O clipă, el şi Ra s-au privit, înainte ca Ra să spună:

— Am fost prieteni mult timp, a spus el. Am fost testaţi cu ani în urmă. Adică mai multe kiloore. A fost o chestie întâmplătoare, în timpul unei demonstraţii despre metoda Stadt.

S-a oprit, pentru că zgomotul din încăpere devenise mai puternic. Mag sau Da spusese ceva, râzând, şi se mutase între mine şi Ra, solicitându-i atenţia, iar acesta se întorsese politicos spre ea.

— E încordat, i-am spus eu liniştită lui Wyatt.

— Nu cred că se dă în vânt după treaba asta, mi-a răspuns el. Ţie ţi-ar face plăcere? Bietul om e într-o grădină zoologică.

— Bietul om, i-am repetat eu spusele. Foarte, foarte ciudat să te aud vorbind astfel despre el.

— Trăim vremuri stranii, a spus el şi am râs amândoi, în timp ce muzica se înteţea.

Încăperea se umpluse cu un miros puternic de parfum şi de vin. Ne uitam amândoi la EzRa, care nu era cu adevărat EzRa, ci Ez şi Ra, separaţi de o distanţă de câţiva metri. Ez pălăvrăgea vesel, cu plăcere şi cu uşurinţă. Mi-a simţit privirea, s-a scuzat faţă de interlocutori şi s-a apropiat.

— Salut, a zis el. Văd că l-ai cunoscut pe colegul meu, a remarcat el întinzându-mi mâna.

— *Colegul* dumneavoastră? Da, l-am cunoscut, am adăugat eu şi am clătinat din cap; JoaQuin erau lângă Ez, câte unul în fiecare parte a acestuia, ca nişte rude mai în vârstă, iar eu i-am salutat dând din cap.

Colegul dumneavoastră. Ez, se pare că sunteţi hotărâţi să ne scandalizaţi.

— Oh, te rog! Nu. Nu, nici vorbă, a spus el zâmbind în semn de scuză către doppelii care-l însoţeau. Este… ei bine, presupun că-i doar un mod uşor diferit de a face lucrurile.

— Şi e ceva nepreţuit, a spus, din tot sufletul, Joa sau Quin, apoi cei doi au vorbit pe rând.

— Tu ne-ai spus întotdeauna că suntem…

— … prea înţepeniţi într-o atitudine învechită, Avice. Chestia asta o să fie…

— … bună şi pentru noi, şi pentru Oraşul Ambasadei.

Unul dintre ei l-a bătut pe Ez pe spate.

— Ambasadorul EzRa este un lingvist şi un birocrat ieşit din comun.

— Domnule Ambasador, vreţi să spuneţi că ei sunt „o mătură nouă“[21][21] Aluzie la proverbul: „Mătura nouă mătură mai bine“.? am zis eu.

— De ce nu? au întrebat râzând JoaQuin.

— Chiar, de ce nu?

— Exact asta şi sunt.

Eu şi Ehrsul eram lipsite de maniere. La tot soiul de evenimente stăteam împreună, şuşotind şi strâmbându-ne. Aşa că atunci când mi-a făcut semn cu o mână holografică pentru a-mi atrage atenţia, m-am alăturat chefului ei de joacă. Dar când am ajuns lângă ea, Ehrsul mi-a spus, în grabă:

— Scile e aici!

— Eşti sigură? am întrebat eu, fără să privesc în jur.

— Nu credeam că o să vină, mi-a mărturisit ea.

— Nu ştiu ce…

Trecuse ceva timp de când îl văzusem ultima oară pe soţul meu. Nu aveam chef de vreo scenă. Mi-am muşcat un deget şi mi-am îndreptat spatele:

— E cu CalVin, nu-i aşa?

— Pot să vă despart, fetelor?

Era iarăşi Ez. M-a făcut să tresar. Se extrăsese din supravegherea grijulie a lui JoaQuin. Îmi oferea o băutură. Şi-a încordat ceva dinăuntrul său, iar îmbunătăţirile i-au strălucit, schimbând culoarea haloului său slab. Mi-am dat seama că ar fi putut să asculte ce vorbeam, cu ajutorul tehnologiei din măruntaiele sale. L-am privit şi am încercat să nu mă uit după Scile. Ez era mai scund ca mine şi mai musculos. Avea părul tuns scurt.

— Ez, ea e Ehrsul, i-am prezentat-o eu.

Spre uimirea mea, Ez a privit-o fără să spună nimic şi s-a uitat din nou

la mine. Grosolănia lui mi-a tăiat răsuflarea.

— Te distrezi? m-a întrebat.

Am urmărit luminiţele care i se mişcau pe cornee. Ehrsul plecase. Voiam să plec cu ea şi să-l las baltă, dar Ehrsul îmi afişase, în spatele lui, un mesaj scurt: „Rămâi, învaţă“.

— Trebuie să te porţi mai frumos de atât, i-am spus eu, liniştită.

— Poftim? a zis uimit. Poftim? Automatul tău…

— Ea nu-i a mea, i-am zis eu, iar el s-a holbat.

— Automatul? Îmi cer scuze. Îmi pare rău.

— Nu mie trebuie să-mi ceri scuze.

Ez şi-a înclinat capul.

— Ce anume monitorizezi? l-am întrebat eu, după o perioadă de tăcere. Îţi văd mesajele afişate.

— O simplă obişnuinţă. Temperatura, impurităţile din aer, zgomotul ambiental. În general, fără vreun scop anume. Şi alte câteva lucruri: am muncit ani de zile în situaţii în care… ei bine, m-am obişnuit să verific dacă există aparatură tridimensională, camere de luat vederi, urechi, chestii de soiul ăsta.

Am ridicat o sprânceană, iar el a continuat:

— Şi tind să folosesc implicit dispozitivele de traducere.

— Ei nu! am exclamat eu. Ce palpitant! Acum spune-mi adevărul. Ai dispozitive în urechi? Asculţi o muzică de fond?

— Nu, mi-a răspuns râzând. Am pornit de la asta, dar n-am mai făcut-o de… vreo săptămână sau două.

— De ce foloseşti programe de traducere? Tu… am spus eu, punându-i mâna pe braţ şi prefăcându-mă exagerat de şocată. Tu *vorbeşti Limbajul,* nu-i aşa? Vai, ce neînţelegere teribilă!

— A, mă descurc cu Limbajul, nu-i vorba de asta, a spus el zâmbind.

Apoi a adăugat, mai serios:

— Însă nu vorbesc niciunul dintre dialectele shur’asi sau kedis, nici…

— Dar n-o să întâlneşti aici exoţi, în seara asta. Bineînţeles, cu excepţia Gazdelor noastre.

Am fost surprinsă că nu ştia acest lucru. Oraşul Ambasadei era o colonie a Bremenului şi se supunea legilor bremeniene, care le impuneau puţinilor noştri exoţi statutul de muncitori cu permis temporar.

— Cu tine ce-i? s-a interesat el. Nu văd îmbunătăţiri. Deci vorbeşti Limbajul?

Pentru o clipă, n-am înţeles ce voia să zică.

— Nu. Mi-am lăsat prizele nefolosite. Am avut, cândva, câte ceva. Erau folositoare în timpul cufundării în immer. Şi da, ştiu că a pricepe câte ceva din ceea ce spun Gazdele e… folositor. Dar ştiu şi că sunt prea…

băgăreţi.

— Păi cam asta-i ideea, a spus el.

— Exact, şi aş putea continua, dacă ar folosi la ceva, dar Limbajul e dincolo de asta, i-am zis eu. Adică atunci când auzi o Gazdă vorbind, ochii sau urechile îţi sunt umplute de aiureli. „Salut bară oblică semn de întrebare e totul bine? paranteză întrebare după potrivirea timpului bară oblică insinuare de afecţiune şaizeci la sută insinuare de încredere că interlocutorul are un subiect de discuţie patruzeci la sută“… bla, bla, am zis eu, ridicând o sprânceană. N-are niciun rost.

Ez mă privea. Ştia că minţeam. Trebuie să fi ştiut că ideea de a folosi dispozitive pentru tradus în cazul Limbajului era – pentru un locuitor din Oraşul Ambasadei – un lucru complet nepotrivit. Nu ilegal, ci o obrăznicie îngrozitoare. Nu-mi dădeam seama de ce-i spusesem toate chestiile acelea.

— Am auzit de tine, a zis el.

Am aşteptat. Dacă EzRa erau pricepuţi în meseria lor, atunci fuseseră instruiţi să spună câte ceva personal majorităţii oamenilor pe care aveau să-i întâlnească în seara aceea. Dar ceea ce a spus Ez în continuare m-a uluit.

— Ra mi-a amintit unde ţi-am auzit numele. Ai fost într-o comparaţie, nu-i aşa? Şi presupun că ai fost în oraş. În afara Oraşului Ambasadei.

Cineva l-a împins uşor. El a continuat să mă privească.

— Da, am zis eu. Am fost.

— Îmi pare rău, cred că… Scuze dacă eu… Nu-i treaba mea.

— Nu, sunt doar surprinsă.

— Sigur că am auzit de tine. Ştii, ne-am făcut şi noi temele. Nu-s mulţi locuitori din Oraşul Ambasadei care să fi făcut ceea ce ai făcut tu.

N-am spus nimic. Mă simţeam nu ştiu cum auzind că figuram în rapoartele bremeniene despre Oraşul Ambasadei. Am ridicat paharul spre Ez, i-am spus la revedere şi m-am dus s-o găsesc pe Ehrsul, care-şi manevra trupul prin mulţime.

— Deci, care-i povestea lor? am întrebat eu, iar Ehrsul a ridicat din imaginea umerilor ei.

— Ez e încântător, nu-i aşa? mi-a replicat ea. Ra arată mai bine, dar e timid.

— N-ai găsit nimic în reţea? m-am interesat eu, convinsă că încerca să aibă acces la datele care pluteau în jur.

— Nu prea multe. Într-un fel, Wyatt a dat o lovitură prin faptul că ei sunt aici. Individul se dă mare în asemenea hal, că toată lumea a luat-o razna. De aceea cei din Administraţie sunt atât de încordaţi. Am descifrat

sfârşitul a ceva… Sunt convinsă că Administraţia i-a pus pe EzRa *să dea un test.* Presupun că-i prima oară după numai Dumnezeu ştie cât de mult timp de când există un Ambasador venit de *afară,* iar cei din Administraţie se îndoiesc că cineva care n-a crescut vorbind Limbajul poate să prindă nuanţele. Trebuie să fie împotriva acestei numiri în funcţie.

— Nu uita că şi toţi ceilalţi sunt, din punct de vedere tehnic, numiţi în funcţie, i-am zis eu.

Era ceva ce-i enerva pe cei din Administraţie: la sosirea sa, Wyatt, ca orice ataşat, trebuise să-i împuternicească pe toţi Ambasadorii să vorbească în numele Bremenului.

— Oricum, EzRa pot vorbi Limbajul?

Ehrsul a ridicat din nou din umeri.

— N-ar fi fost aici dacă ar fi dat greş, mi-a spus ea.

În cameră se întâmplase ceva. Impresia că, la un moment dat, în ciuda veseliei generale, trebuia neapărat să te concentrezi. Aşa se întâmpla de fiecare dată când Gazdele pătrundeau într-o încăpere, iar ele tocmai intraseră în Sala Diplomaţiei.

Participanţii la petrecere încercau să nu fie grosolani – de parcă am fi putut să fim grosolani cu ele, de parcă felul în care înţelegeau Gazdele politeţea ar fi avut vreo legătură cu sistemele de referinţă care aveau sens pentru noi. Cu toate acestea, cei mai mulţi dintre noi au încetat să pălăvrăgească şi să se zgâiască.

O excepţie o reprezenta echipajul, care îi privea insistent pe ariekeii pe care nu-i mai văzuse niciodată până atunci. L-am observat, în cealaltă parte a încăperii, pe timonierul meu şi am băgat de seamă ce expresie avea. Auzisem cândva o teorie. Era o încercare de a explica faptul că, indiferent cât de mult ar fi călătorit cineva, cât de cosmopolit ar fi fost şi cât de amestecată din punct de vedere biologic era lumea lui natală, nu putea rămâne nepăsător atunci când vedea prima oară o rasă de exoţi. Conform acelei teorii, eram condiţionaţi de biomediul terestru ca, atunci când vedeam ceva care nu venea din locul nostru de baştină, trupurile noastre să ştie că n-ar trebui să vedem aşa ceva.

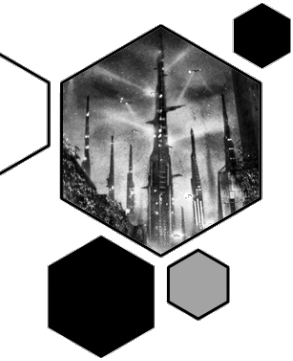

ANTERIOR
2

Nu eram sigură cum avea să i se pară lui Scile Oraşul Ambasadei. Nu avea cum să fie primul colonist adus din *afară* de cineva care se întorcea, dar nu cunoscusem vreodată alţii.

Eu petrecusem mult timp pe nave, în immer, sau în porturi de pe planete cu durată diurnă ostilă omului. Întoarcerea îmi permisese, pentru prima oară după mii de ore, să mă lipsesc de implanturile circadiene şi să revin la ritmurile solare obişnuite. Scile şi cu mine ne-am aclimatizat la zilele ariekene de nouăsprezece ore prin metodele tradiţionale, petrecându-ne cea mai mare parte a timpului în afara casei.

— Te-am avertizat, i-am spus eu. E un loc mititel.

Acum îmi aduc aminte de zilele acelea cu o adevărată plăcere. Încă. Îi tot spusesem lui Scile că făcusem un sacrificiu întorcându-mă în locul acela mic – mă întorsesem din *afară!* ca să mă scufund din nou! –, dar eram mai fericită decât îmi imaginasem că voi fi când am ieşit în zona aeoliană din trenul închis ermetic şi am tras în piept mirosurile Oraşului Ambasadei. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost din nou copil, chiar dacă nu eram. Să fii copil nu seamănă cu nimic. E doar o stare. Mai târziu, când ne gândim la chestia asta, o transformăm în tinereţe.

În primele zile după întoarcerea în Oraşul Ambasadei, având economii şi un farmec din *afară,* de cufundător în immer, m-am fudulit. Fusesem primită cu încântare de cei care mă cunoscuseră; nu-şi închipuiseră că o să mă mai revadă vreodată şi nu crezuseră ştirea întoarcerii mele, adusă cu miabul precedent.

Nu eram bogată în adevăratul sens al cuvântului, dar economiile mele erau în eumărci din Bremen. Aceasta era moneda de bază din Oraşul Ambasadei, dar una văzută rareori: având în vedere că între vizitele din metropolă treceau treizeci (sau mai multe) kiloore – adică mai mult de

un an din Oraşul Ambasadei – mica noastră economie se întreţinea singură. În semn de respect faţă de eumarcă, moneda noastră, ca şi cea din toate coloniile bremeniene, se numea ersatz[22]22 Înlocuitor (în germană, în text).. Aceste ersatzuri nu erau egale, fiecare având propria valoare între hotarele formei statale respective. Acea parte din contul meu pe care o descărcasem şi o luasem cu mine, ce ajungea doar pentru a vieţui câteva luni în Bremen, era suficientă ca să trăiesc în Oraşul Ambasadei până la următoarea sosire de navă, poate chiar până la cea de după aceea. Nu cred că lumea mă invidia – îmi câştigasem banii *afară*. Le-am spus oamenilor că îi foloseam ca să floakez. Nu era exact – pentru că nu mă angajasem să plec nicăieri, având obligaţii minime. Pur şi simplu nu munceam – dar ei erau încântaţi de argoul din immer. Păreau să considere că lipsa mea de activitate e ceva care mi se cuvenea de drept.

Părinţii mei cu schimbul care încă mai lucrau au dat o petrecere în cinstea mea, iar eu am fost un pic şocată văzând cât de fericită mă făcea faptul că mă întorsesem, că eram în creşă, că sărutam, îmbrăţişam, salutam şi ţipam la tot felul de bărbaţi şi femei, oameni drăguţi, unii dintre ei descurajant de bătrâni, în timp ce alţii păreau neschimbaţi.

— Ţi-am spus eu că o să te întorci! zicea întruna tăticul Shemmi, în timp ce dansam cu el. Ţi-am spus eu!

Despachetaseră nimicurile din Bremen pe care le cumpărasem pentru ei.

— E prea mult, iubito! a spus mămica Quiller despre o brăţară cu îmbunătăţiri estetice.

Tăticii şi mămicile îl salutaseră cu timiditate pe soţul meu. El stătuse toată seara cu un zâmbet curajos pe buze, în sala împodobită ca o navă, în timp ce eu mă îmbătam, şi răspunsese de mai multe ori la aceleaşi întrebări despre el.

Întâlnisem puţini dintre cei alături de care crescusem, iar printre ei se număra Simmon. Cu toate că sperasem un pic, nu l-am văzut niciodată pe Yohn. Îmi făcusem alţi prieteni, din straturi sociale nefamiliare. Fusesem invitată la petreceri ale Administraţiei. Deşi membrii acesteia nu făcuseră parte din cercul meu de relaţii de dinainte să plec, pe atunci în micul Oraş al Ambasadei nu fusese loc pentru mine, o cufundătoare-ucenică în immer, căreia nu-i era permis nici măcar să se apropie de ei. Tot felul de oameni, persoane din Administraţie, Ambasadori pe care-i ştiusem în zilele acelea din vedere şi după reputaţie îmi deveniseră brusc cunoştinţe, ba chiar mai mult. Dar unii dintre cei pe care mă aşteptasem să-i întâlnesc dispăruseră.

„Unde-i Oaten?“ întrebasem despre un bărbat care fusese deseori purtător de cuvânt al Administraţiei, pe emiţătorul tridimensional din

Oraşul Ambasadei.

„Unde-i tăticul Renshaw? Unde e GaeNor?“ mă interesasem eu de Ambasadoarea aceea în vârstă, cea care, atunci când mă recrutase pentru Limbaj, spusese „Avice Benner Cho, nu-i aşa?“, cu o cadenţă atât de splendid de bombastică, încât devenise parte a dialectului meu intern, astfel încât, de fiecare dată când mă prezentam cu numele complet, în mintea mea continuam să adaug, cu vocea ei: „Nu-i aşa?“

— Unde-i DalTon? întrebasem eu de Ambasadorul cel faimos, un bărbat reputat pentru iuţeala minţii şi înclinaţia spre intrigi, mai puţin preocupat decât se obişnuia să ascundă disputele cu colegii săi, şi pe care aşteptam cu nerăbdare să-l întâlnesc după ce aflasem că ei fuseseră cei care îşi exprimaseră în public furia provocată de prăbuşirea acelui miab, pe vremea copilăriei mele.

Oaten se pensionase, bazându-se pe averea sa locală modestă. Renshaw murise. De tânăr. M-am întristat, aflând acest lucru. GaeNor muriseră, una aproape imediat după cealaltă, din cauza pierderii suferite şi a şocului provocat de conexiune. Am aflat că DalTon – după o disidenţă continuă, după nerăbdarea manifestată în final de colegii lor şi după o luptă crâncenă din Administraţie, lăsată în mod ostentativ nelămurită – dispăruseră sau fuseseră făcuţi să dispară. Am fost intrigată şi am vrut să ştiu mai multe, dar n-am aflat nimic în plus. În calitate de persoană repatriată, mi se acorda îndeajuns de multă libertate ca să pot pune în mod direct asemenea întrebări despre Ambasadori (chiar dacă erau nepotrivite), dar îmi dădeam seama cât de departe puteam să merg şi când trebuia să mă potolesc.

Nu mă îndoiam că mi se ascunsese adevărul, dar aveam impresia că eram mai iute, mai sarcastică şi mai deşteaptă din cauză că petrecusem atât de mult timp *afară.* Oamenii se purtau frumos cu Scile şi erau fascinaţi de el. Şi el era fascinat de ei. Fusese pe multe planete, dar pătrunsese în Oraşul Ambasadei ca şi cum ar fi pătruns pe o uşă dintr-un perete. Cerceta. Statutul nostru nu era un secret. Căsătorii neexclusive, ca a noastră, existau în Oraşul Ambasadei, dar erau rare, chestie care ne făcea interesanţi. Petreceam încă o mare parte din timp împreună, dar, treptat, acesta era din ce în ce mai redus, pe măsură ce el îşi crea propriile cercuri de relaţii.

— Fii atent, i-am spus lui Scile după o petrecere la care un bărbat numit Ramir flirtase cu el, folosind îmbunătăţiri ca să-şi facă figura provocatoare, conform esteticii locale.

Până atunci nu ştiusem că pe Scile îl interesau bărbaţii. I-am explicat că homosexualitatea era un pic ilegală. Exceptându-i pe Ambasadori.

— Ce-i cu femeia aia, Damier? m-a întrebat el.

— Face parte din Administraţie, i-am răspuns eu. Oricum, chestia e doar un pic ilegală.

— Ce interesant! a exclamat el.

— Oh, da, e chiar încântător.

— Adică se ştie că ai fost căsătorită cu o femeie?

— Iubitule, asta a fost *afară.* Acolo pot să fac orice-mi place.

I-am arătat locurile în care mă jucasem. Ne-am dus la galerii şi la expoziţii de proiecţii tridimensionale. Scile era fascinat de automatele care vagabondau prin Oraşul Ambasadei, maşinării cu înfăţişare melancolică şi care cerşeau.

— Se duc şi în oraş? m-a întrebat el.

Se duceau, dar chiar dacă ar fi reuşit să-l încolţească pe vreunul, minţile lor artificiale erau prea slabe ca să-i poată descrie oraşul.

Sigur, Scile venise acolo pentru Limbaj, dar nu rămăsese indiferent la alte ciudăţenii. Dispozitivele bio ariekene îl uluiseră. Când era în casa unor prieteni, se holba ca un evaluator la artefactele lor cvasivii, la decoraţiunile arhitecturale, la reglajele lor medicale ocazionale, la proteze şi alte chestii asemănătoare. Mergea cu mine şi stătea la marginea suflului aeolian, pe balcoane şi pasarele din Oraşul Ambasadei, privind turmele de uzine energetice şi câmpurile cu fabrici. Da, se uita la oraşul în care era Limbajul, dar privea şi oraşul în sine. O dată a fluturat din mâini ca un copil şi, cu toate că făpturile îndepărtate nu puteau să ne vadă, am avut impresia că una dintre staţii şi-a mişcat antenele, ca răspuns.

În apropiere de centrul Oraşului Ambasadei se găsea sediul primei arhive. Câmpul plin cu moloz ar fi putut fi curăţat, dar rămăsese aşa cum era de-o viaţă, de când se prăbuşise, cu peste o megaoră şi jumătate în urmă, adică mai mult de o jumătate de secol local. Probabil că primii proiectanţi ai oraşului îşi închipuisem că oamenii au nevoie de ruine. Copiii veneau aici uneori – aşa cum veniserăm şi noi –; terenul părăsit, acoperit cu iarbă, mişuna de animale terestre şi de unele indigene, care puteau suporta aerul respirat de noi. Scile petrecuse mult timp privindule şi pe acestea.

— Ce-i ăsta?

O făptură roşie, simiană, cu cap de câine, ce se căţăra pe o ţeavă.

— I se spune vulpe, i-am spus eu.

— E un animal modificat?

— Nu ştiu. Poate cu mult timp în urmă.

— Ăsta ce-i?

— O stăncuţă. O pisică spinoasă. Un câine. Ceva indigen, nu-i ştiu numele.

— Ăsta nu-i ceea ce numim noi un câine, acolo de unde vin eu, spunea el, ori repeta cu grijă numele: „stăn-cuţă“.

Dar cel mai mult îl interesau făpturile indigene nefamiliare.

O dată am petrecut ore întregi sub soarele foarte fierbinte. Am stat şi am vorbit despre făpturi, apoi n-am mai vorbit, ţinându-ne de mână şi rămânând nemişcaţi suficient de mult timp încât animalele şi flora din jur să uite că eram vii şi să ne trateze ca făcând parte din peisaj. Două creaturi, având fiecare mărimea antebraţului meu, se luptau în iarbă.

— Priveşte, i-am spus în şoaptă. Ssst!

Cumva, din cele două animale ieşise un mic biped care se mişca cu stângăcie şi avea spatele plin de sânge.

— E rănit, a spus Scile.

— Nu chiar.

Eu, ca orice copil din Oraşul Ambasadei, ştiam ce era.

— Priveşte, i-am zis eu. Ăsta e vânătorul.

Era un altbursuc mic şi feroce, cu blana în dungi negre şi albe.

— Se luptă cu ceva care se numeşte trunc. E făptura aia care fuge. Ştiu că arată de parcă ar fi animale diferite. Vezi cum e de zdrenţuit capătul dinspre coadă al celui de-acolo? Şi cum capul celuilalt intră în rana altbursucului? Asta-i jumătatea cu creier şi cealaltă e jumătatea din carne a aceluiaşi animal. Ele se desprind atunci când truncul e atacat: jumătatea din carne ţine pe loc orice animal de pradă, în timp ce capătul cu creier fuge, căutând o ultimă şansă să se împerecheze.

— Nu seamănă cu alte animale locale, a zis Scile. Dar… nu cred că-i de pe Terra, a adăugat el când jumătatea cărnoasă a truncului învinsese, doborând altbursucul. Înainte să se rupă, trebuie să fi avut opt picioare. Pe Terra nu existau octopode, nu-i aşa? Poate că existau unele care trăiau sub apă, dar…

— Nu-i nici de pe Terra, nici ariekean, i-am spus eu. A fost adus aici printr-un accident, cu mai multe kiloore în urmă, pe o navă kendis. Sunt nişte ţigănuşi. Probabil că miros bine sau ceva de felul ăsta, pentru că o grămadă de făpturi le atacă. Însă dacă acestea învinge, mâncatul cărnii de trunc le face să vomite sau le ucide. Sărmanii refugiaţi…

Jumătatea cu creier a autotrunchiatorului ajunsese în umbra pietrelor căzute cu mult timp în urmă şi se răsucise, privind triumful fostelor sale membre posterioare. Se împleticea ca o suricată sau ca un dinozaur mic. Jumătatea cu creier preluase singurii ochi ai truncului, iar jumătatea cărnoasă se învârtea în cerc, într-o beligeranţă oarbă, căutând alţi inamici de care să-şi apere mintea fugită.

Mânat de-un sentimentalism obscur, Scile a evitat cu oarecare efort ghearele jumătăţii cărnoase o truncului (o realizare nu tocmai măruntă,

având în vedere că aceasta, mânată de rămăşiţele gândurilor pe care le avusese, ştia doar să lupte) şi a dus-o acasă. A ţinut-o în viaţă câteva zile. A pus în cuşca în care o închisese hrană, iar truncul i-a dat târcoale şi a rupt bucăţi din ea, în timp ce-şi continua rondurile nesfârşite de pază, cu toate că nu mai avea vreun creier de protejat. A încercat să se lupte cu măturile sau cârpele pe care le fluturam în apropierea sa. A murit şi s-a prăvălit iute, ca un limax pe care s-a presărat sare, lăsând în urma lui doar mizerie, pe care s-o curăţăm noi.

Stând lângă peretele unde ne jucam cu monedele, i-am povestit lui Scile despre prima întâlnire cu Bren. M-am pomenit că ezitam să-l conduc acolo sau să-i spun povestea, iar chestia asta m-a scandalizat, aşa că m-am stăpânit. Scile a privit îndelung casa.

— Mai locuieşte aici? am întrebat eu un vânzător de la o tarabă.

— Nu-l vedem prea mult, dar e încă aici, mi-a răspuns omul, făcând cu degetul un semn împotriva ghinionului.

Şi astfel l-am invitat pe Scile în copilăria mea. Într-o dimineaţă, în timpul micului dejun, am văzut (şi i-am arătat şi lui Scile), la capătul pieţei în care stăteam, un grup mic de tineri Ambasadori ucenici, în una dintre expediţiile lor controlate, dirijate şi protejate în oraşul în care, într-o zi, aveau să intervină. Erau cinci sau şase şi arătau la fel, toţi din acelaşi lot de zece sau doisprezece copii, aflaţi la câteva kiloore de pubertate, însoţiţi de profesori, paznici, doi Ambasadori adulţi, un bărbat şi o femeie pe care n-am putut să-i identific de la distanţa aceea. Conexiunile ucenicilor clipeau frenetic.

— Ce fac? m-a întrebat Scile.

— Vânătoare de comori. Lecţii. Nu ştiu, i-am răspuns eu. Li se arată domeniul ce le aparţine.

Spre stânjeneala mea şi spre amuzamentul celorlalţi clienţi, Scile s-a ridicat – mestecând încă pâinea prăjită compactă din Oraşul Ambasadei, fel pe care pretindea că-l iubeşte (o mâncare prea ascetică pentru mine) – ca să-i privească în timp ce plecau.

— Ai văzut deseori chestia asta?

— Nu prea, i-am răspuns eu.

Văzusem de câteva ori asemenea grupuri, însă doar când fusesem eu însumi un copil. Dacă se întâmpla să fiu cu prietenii mei, încercam să privim în ochi pe unul dintre „cei care nu erau încă Ambasadori“, chicoteam şi fugeam dacă reuşeam, goniţi sau nu de însoţitorii acestora. Ne jucam pe la spatele lor, luându-i în râs cu o oarecare nervozitate, ostentativ, timp de câteva minute.

Mi-am îndreptat atenţia spre micul dejun şi am aşteptat ca Scile să se aşeze.

— Ce crezi de copiii ăştia? m-a întrebat el, după ce s-a aşezat.

Am privit în direcţia în care plecaseră tinerele dubluri şi i-am zis:

— Interesantă înlănţuire de gânduri. Aici nu-i ca…

În ţara în care se născuse, pe planeta pe care se născuse, copiii erau crescuţi, în majoritatea cazurilor, de un grup ce avea între doi şi şase adulţi, aceştia fiind legaţi de copii şi între ei prin conexiuni genetice directe. Scile pomenise de tatăl lui, de maică-sa, de mătuşile-taţi (sau cum le-o fi zicând) de mai multe ori şi cu afecţiune. Trecuse mult timp de când îi văzuse: asemenea conexiuni se atenuează când eşti *afară*.

— Ştiu, a zis. Eu doar… E drăguţ aici, a adăugat el, făcând un semn spre oraş.

— Drăguţ?

— E ceva aici.

— Ceva. Credeam că meseria ta sunt cuvintele. O să ne prefacem că nu te-am auzit. De ce aş impune locuşorul ăsta…

— Oh, încetează! a zis el zâmbind, dar un pic înţepător. Da, ştiu, ai plecat de aici. Avice, nu deteşti locul ăsta nici măcar pe jumătate cât pretinzi. Nu mă placi *chiar atât* de mult ca să te întorci, dacă te-ai simţi aici ca în purgatoriu. Şi – a adăugat el, zâmbind din nou – de ce l-ai detesta?

— Uiţi ceva. Aici nu suntem *afară*. În Bremen se consideră că majoritatea lucrurilor pe care le facem aici – cu excepţia tehnologiei bio şi a faptului că suntem bine văzuţi de „ştii tu cine“ – sunt un soi de şamanism de şarlatani. Şi asta include şi sex-tehnologiile. Îţi aminteşti cum se fac copiii? Tu şi cu mine n-am…

— Punct ochit, punct lovit, a zis el râzând şi mi-a luat mâna. Compatibili în orice privinţă, numai în pat nu.

— Cine a zis că vreau s-o fac în pat? am întrebat eu; fusese o glumă, nu o tentativă de seducere.

Acum, când mă gândesc, totul părea a fi un preludiu. Prima oară când am văzut exoţi din specii alături de care nu crescusem a fost într-un oraş zgomotos de pe o planetă măruntă, numită Sebzi. Am fost prezentată unui grup de făpturi-stup. Nu am idee ce sunt şi de unde e originară rasa lor. N-am mai văzut de atunci vreunul din soiul lor. Unul a înaintat pe un pseudopod, a întins spre mine un trup în formă de clepsidră şi mi-a spus, într-o anglo-ubiq perfectă:

— Doamnă Cho, e o plăcere să vă cunosc.

Nu mă îndoiesc că Scile reacţiona faţă de kedis, shur'asi şi pannegetch cu mai mult aplomb decât o făcusem eu atunci. Ţinuse conferinţe în partea de est a Oraşului Ambasadei, despre activitatea şi călătoriile sale (am fost impresionată cât de priceput era să spună adevărul, făcând însă

în aşa fel încât viaţa lui să pară coerentă şi pusă la punct în cele mai mici detalii). O troică de kedis se apropiase după aceea, cu celulele pentru culori clipind pe încreţiturile lor, iar vorbitorul femelă-mascul i-a mulţumit, cu dicţia sa ciudată, strângându-i mâna cu organele sale genitale extensibile.

I se prezentase singur prăvăliaşului shur'asi pe care îl cunoşteam sub numele Gusty – Scile mi-a explicat, ostentativ şi cu încântare, originea acelui nume –, întreţinând cu acesta o prietenie de scurtă durată. Oamenii erau încântaţi să-i vadă prin oraş, Scile sprijinindu-şi prieteneşte braţul pe trunchiul principal al lui Gusty, iar cilii shur'asi-ului vibrând în ritmul paşilor lui Scile. Stăteau de vorbă.

— Mai spune-mi despre immer, zicea Gusty. Să încerci să călătoreşti pe un traseu în formă de spirală. Asta da călătorie!

N-am fost în stare vreodată să decid dacă mintea lui era cu adevărat ca a noastră, aşa cum sugera turnura anecdotelor sale. Era clar că se descurca bine pălăvrăgind cu noi, reuşea chiar să imite anglo-ubiqa ridicolă a unui kedis, vecin de-al său, în timp ce spunea o glumă complicată.

Sigur că Scile voia să-i întâlnească pe ariekei. Pe aceştia îi studia noaptea, după ce-şi înceta activitatea socială. Ei erau cei care-l evitau.

— Nu pot să aflu aproape nimic despre ei, mi-a spus el. Cum arată, ce gândesc, ce fac, cum lucrează. Chiar şi chestiile scrise de Ambasadori, în care le este descrisă activitatea, sunt… incredibil de lipsite de conţinut! a exclamat el şi s-a uitat la mine, ca şi cum ar fi aşteptat ceva. Ştiu ce să facă, dar nu şi ce înseamnă ceea ce fac.

Am avut nevoie de nişte timp ca să pricep de ce se plângea.

— Treaba Ambasadorilor nu-i aceea să le înţeleagă pe Gazde, i-am spus eu.

— Atunci a cui e?

— Nu-i treaba nimănui să le înţeleagă.

Cred că atunci am văzut cu adevărat prăpastia dintre noi.

Pe atunci îi cunoşteam pe Gharda, pe Kayliegh şi pe alţii, pe cei din Administraţie şi pe cei apropiaţi de ei. Mă împrietenisem cu Ehrsul. Aceasta glumea despre faptul că n-aveam o profesie (ea, spre deosebire de mulţi locuitori din Oraşul Ambasadei, ştia ce înseamnă termenul „floaker" înainte să-i pomenesc eu despre el), iar drept răspuns, eu îi reproşam acelaşi lucru. Ca automat, Ehrsul nu avea nici drepturi, nici obligaţii, dar cel care putea fi considerat proprietarul ei, un colonist dintr-o generaţie anterioară, murise fără să lase vreun testament, iar ea nu devenise proprietatea altcuiva. Existau variante ale legii salvării bunurilor de la distrugere, conform cărora cineva ar fi putut să pretindă,

teoretic, dreptul de a o deţine, dar acum o asemenea pretenţie ar fi părut îngrozitoare.

— E doar un dispozitiv Turing, spunea Scile când Ehrsul nu era de faţă, deşi recunoştea că-i un dispozitiv mai bun decât cele pe care le văzuse până atunci.

Era amuzat de modul în care interacţionam cu ea. Nu-mi plăcea atitudinea lui, dar Scile era politicos cu Ehrsul, ca şi cum ar fi considerat-o într-adevăr o persoană, aşa că nu m-am certat cu el din cauza ei. Singurul moment în care Scile manifestase un interes real faţă de Ehrsul fusese atunci când îi trecuse prin minte că ea – având în vedere că nu respira – putea să meargă în oraş. I-am spus adevărul: că Ehrsul îmi spusese, atunci când o întrebasem dacă fusese acolo, că nu se dusese şi nici nu avea să se ducă, dar că nu puteam să-i explic de ce şi că, având în vedere modul în care îmi spusese asta, nu mai aveam niciun chef s-o întreb.

I se cerea uneori să cârpăcească automate şi minţi artificiale din Oraşul Ambasadei, ceea ce o aducea în contact cu Administraţia. Eram deseori împreună la aceleaşi serate oficiale. Eu eram prezentă pentru că eram, la rândul meu, utilă. Fusesem *afară* mai recent decât oricare dintre superiorii mei: doar câţiva dintre cei din Administraţie plecaseră până în Bremen pentru treburi oficiale şi se întorseseră. Eu eram o sursă de informaţii, puteam să le spun cum mai erau în ultima vreme politicile şi cultura din Charo City.

Când plecasem prima oară din Oraşul Ambasadei, tăticul Renshaw mă luase deoparte – adică mă trăsese literalmente într-un colţ al încăperii în care se desfăşura petrecerea mea de adio. Mă aşteptasem la un discurs părintesc moralizator, la zvonuri despre viaţa *afară,* dar tot ce-mi spusese fusese că, dacă o să mă întorc vreodată, Oraşul Ambasadei o să fie interesat să afle informaţii despre starea lucrurilor din Bremen. Fusese atât de politicos şi de prozaic, că am avut nevoie de ceva timp ca să-mi dau seama că mi se ceruse să spionez. N-am făcut decât să zâmbesc gândindu-mă la chestia aceea imposibilă. Apoi am zâmbit trist din nou atunci când, cu mii de ore mai târziu, după ce revenisem în Oraşul Ambasadei, mi-am dat seama că mă făcusem folositoare exact aşa cum mi se ceruse.

Scile şi cu mine eram în centrul atenţiei, indiferent ce am fi făcut – el, un străin plin de viaţă şi fascinant, era o ciudăţenie; eu, o parte a Limbajului şi un cufundător în immer care se întorsese, eram o mică celebritate. Însă faptul că furnizasem informaţii despre Bremen făcuse ca eu, o persoană obişnuită, şi soţul meu obişnuit să fim bine primiţi în cercurile Administraţiei, mai uşor decât s-ar fi întâmplat în alte condiţii.

Am continuat să fim invitaţi şi după ce puţinele mijloace de informare din Oraşul Ambasadei au încetat să difuzeze interviuri cu noi şi poveşti despre prodigioasa cufundătoare în immer.

Mă contactaseră la scurt timp după ce m-am întors. Sigur, nu Ambasadorii, ci câţiva viziri şi granguri de nivel înalt, care-mi solicitau prezenţa la întruniri în care spuneau tot felul de chestii atât de vagi, încât nu-mi dădeam seama imediat de înţelesul lor, până când mi-am amintit brusc de intervenţia tăticului Renshaw şi am priceput că întrebările mute despre „unele dintre tendinţele din Bremen şi puterile asociate acestuia“ şi „atitudinile posibile faţă de planetele dependente şi aspiraţiile acestora“ erau solicitări de spionaj politic. Şi că se ofereau să mă plătească.

Ultima chestie era o prostie. N-am luat bani ca să le spun puţinul pe care-l ştiam. Am trecut sub tăcere unele explicaţii diplomatice ale preocupărilor lor politice: nu contau. Le-am arătat pachete cu ştiri, fişiere descărcate, le-am explicat un pic echilibrul puterilor în cadrul partidului cosmopolit democrat, aflat la conducere în Bremen. Războaiele, intervenţiile şi situaţiile de urgenţă de pe Bremen nu mă fascinaseră niciodată, dar e posibil ca ceea ce le-am spus eu să fi uşurat înţelegerea recentelor vicisitudini de acolo de către cei care studiau asemenea lucruri. Sincer vorbind, mă îndoiesc că erau chestii pe care să nu le fi prezis sau ghicit analiştii lor sau minţile artificiale de care dispuneau.

Nu era nici pe departe o dramă de spionaj de înaltă clasă. După câteva zile i-am fost prezentată lui Wyatt, omul cel nou al Bremenului în Oraşul Ambasadei, cel despre care interlocutorii mei din Administraţie îmi pomeniseră, avertizându-mă indirect. Wyatt a început de îndată să glumească despre întâlnirea mea precedentă. M-a întrebat dacă îi instalasem o cameră de luat vederi în dormitor sau ceva de genul ăsta. Eu râdeam. Îmi făcea plăcere să-l întâlnesc. Individul mi-a dat numărul lui personal.

În astfel de cercuri ale societăţii înalte din Oraşul Ambasadei l-am întâlnit pe Ambasadorul CalVin şi am devenit iubita lor. Unul dintre lucrurile pe care le-au făcut pentru mine a fost să-i ofere lui Scile oportunitatea de a le întâlni pe Gazde.

CalVin erau nişte bărbaţi înalţi, cu piele cenuşie, un pic mai în vârstă decât mine, cu un anumit simţ al umorului şi cu aroganţa încântătoare a celor mai buni Ambasadori. M-au invitat la diferite ceremonii şi, la cererea mea, l-au chemat şi pe Scile, şi au ieşit, la rândul lor, împreună cu noi în oraş, unde un Ambasador care mergea pe străzi fără o suită de-a Administraţiei era un lucru suficient de neobişnuit ca să atragă atenţia.

— Domnule Ambasador, şi-a adunat Scile curajul pentru a-i întreba, la început cu precauţie. Am o întrebare în legătură cu… dialogul cu Gazdele.

Iar în timpul interogatoriului minuţios care a urmat, CalVin au reuşit să-mi câştige recunoştinţa, pentru că au avut răbdare, deşi nu mă îndoiesc că răspunsurile lor au fost dezamăgitoare.

În compania lui CalVin am văzut, auzit sau intuit amănunte ale vieţii din Oraşul Ambasadei pe care n-aş fi putut să le aflu altfel. Am obţinut de la iubiţii mei referiri de moment, indicii şi remarci. Nu-mi răspundeau întotdeauna când insistam – ziceau ceva despre colegi care au luat-o razna sau despre facţiunile ariekene, apoi refuzau să dezvolte subiectul – dar am aflat multe doar trăgând cu urechea.

I-am întrebat despre Bren.

— Nu-l văd prea des, am zis eu. Nu pare să vină la adunări.

— Am uitat că ai o conexiune cu el, au spus CalVin şi s-au uitat amândoi la mine, dar în feluri uşor diferite.

— Nu, Bren e mai degrabă un autoexilat. De fapt, el n-a plecat niciodată.

— Asta nu s-ar fi potrivit cu ceea crede el că reprezintă persoana lui pentru noi, ceilalţi.

— Şi a avut şansa… Ar fi putut să plece.

— După ce a fost scindat.

— În loc de asta…

CalVin râseră.

— E un soi de mizerie acreditată de-a noastră.

— Ştie multe din cele ce se întâmplă. Şi multe din cele cu care n-are de-a face – adică ştie lucruri pe care chiar n-ar trebui să le ştie.

— Nu poţi să spui că-i loial. Dar e folositor.

— Oricum nu poţi să-l consideri loial, dacă o fi fost vreodată.

Scile îi asculta avid.

— Cum e? m-a întrebat Scile. Adică am fost cu doi oameni şi sunt sigur că şi tu ai mai fost, dar nu cred că…

— Nu, pentru numele lui Pharos, nu! Doamne, eşti *teribil!* Nu-i acelaşi lucru.

Pe vremea aceea eram inflexibilă: acum mă îndoiesc.

— Se concentrează amândoi asupra ta? s-a interesat el şi am chicotit amândoi, el din cauza lascivităţii prosteşti, eu din cauza a ceea ce mi se părea a fi aproape o blasfemie.

— Nu, totul e foarte egalitarist. Cal, eu şi Vin, toţi împreună. Scile, sincer vorbind, nu-s singura persoană cu care un Ambasador…

— Eşti singura la care am acces, a zis el, dar pe vremea aceea nu eram

convinsă că-i adevărat. Credeam că homosexualitatea nu-i permisă, a spus el.

— Acum dai dovadă de exhibiţionism, i-am reproşat eu. N-o fac împreună. Nici ei, nici alţi Ambasadori. Ştii asta. E… masturbaţie.

Era o descriere banală, chiar dacă una scandaloasă, şi m-am simţit ca un copil spunând aşa ceva.

— Imaginează-ţi cum e când doi Ambasadori sunt împreună.

Scile petrecuse ore întregi, multe ore, ascultând înregistrări ale vorbirii ariekeilor, privind înregistrări tri şi bidimensionale ale întâlnirilor dintre ei şi Ambasadori. L-am privit mormăind de unul singur şi scriind notiţe ilizibile, introducând date cu o singură mână în spaţiul său de date. Învăţa iute. Asta nu m-a surprins. Când, în cele din urmă, CalVin m-au invitat la un eveniment la care aveau să fie prezente şi Gazdele, Scile înţelegea Limbajul aproape perfect.

Era una dintre discuţiile pe care Ambasadorii o aveau cu Gazdele o dată la câteva săptămâni. Navele de negoţ interplanetar soseau doar la câteva mii de ore, dar venirea lor se baza pe negocieri istovitoare şi atente. La sosirea fiecărei nave pentru immer, erau comunicaţi termenii asupra cărora căzuseră de acord Administraţia şi Gazdele (cu aprobarea oficială a reprezentantului Bremenului), nava pleca ducând aceste informaţii, bunuri şi tehnică de la ariekei, iar când se întorcea, aducea ceea ce le promiseserăm noi ariekeilor.

— Are loc o recepţie, ne-a spus unul dintre CalVin. Vreţi să veniţi?

Bineînţeles că nu aveam voie să participăm la negocieri. Scile regreta că nu ni se dădea voie.

— Ce-ţi pasă? i-am spus eu. E o treabă extrem de plictisitoare. Discuţii comerciale? Chiar aşa? Cât îţi mai trebuie…

— Vreau să ştiu, exact asta e. Ce vor ei? Ştii ce schimburi facem cu ei?

— În cea mai mare parte, e vorba de cunoştinţe. Pentru inteligenţe artificiale, minţi artificiale şi alte chestii. Pe care ei nu le pot face…

— Ştiu, din cauza Limbajului. Dar mi-ar plăcea să aud cum se *referă* la tehnologia aceea, atunci când o capătă.

Un ariekes nu putea să tasteze într-o minte artificială, pentru că scrisul era incoprehensibil pentru ei. Introducerea de date pe cale orală nu era mai folositoare. Din câte îşi puteau da seama specialiştii în exopsihologie, Gazdele nu puteau să interacţioneze cu o maşină. Calculatorul putea să le vorbească în ceea ce nouă ni se părea a fi o limbă locală perfectă, dar pentru ariekei, cuvintele acelea, care nu aveau în spatele lor o inteligenţă, erau simple zgomote.

Aşa că proiectanţii noştri creaseră calculatoare care trăgeau cu urechea fără să ştie cineva. Le-am construit pornind de la nişte portavoce şi

animale-telefoane, pe care le biorealizau ariekeii. Aceştia puteau – fără să priceapă cineva cum – să-şi înţeleagă unul altuia vocile (şi pe cele ale Ambasadorilor noştri) auzite prin microfoane sau care fuseseră înregistrate: câtă vreme ceea ce era sau fusese spus beneficia de inteligenţă, de o minte adevărată care le rostise, timpul sau distanţa nu puteau să degradeze comprehensibilitatea lor, înţelesul lor, adică ceea ce Scile numise într-un mod provocator „suflet“. Noi luaserăm aceşti mediatori micuţi şi-i dezvoltaserăm, îi modificaserăm şi, uneori, îi înlocuiserăm cu tehnologie de comunicaţii pe care Gazdele n-o puteau crea. Dirijaserăm vocile lor astfel încât să treacă prin minţi artificiale.

Programele fuseseră proiectate să acţioneze între interlocutori, să-şi creeze propriile instrucţiuni prin insinuări. Ariekeii vorbeau între ei aşa cum o făcuseră întotdeauna, iar dacă această conversaţie căpăta anumite întorsături teoretice, dispozitivele aveau să asculte discuţia, să facă anumite calcule, să modifice produsul şi să execute sarcini automate. Bineînţeles că mă depăşea felul în care pricepeau ariekeii ceea ce se întâmpla, dar mi s-a spus că ştiau că le dăduserăm ceva – la urma urmei, plătiseră pentru asta.

— Şi noi ce am primit? a întrebat Scile.

CalVin au arătat spre un candelabru de deasupra noastră, care se mişca cu o graţie lentă în zonele mai întunecate ale încăperii, dând la iveală şi reabsorbind lumini ca nişte cârcei.

— Evident, chestii biorealizate, au spus ei.

— Ştii asta.

— Ai mai văzut aşa ceva şi în Bremen. Majoritatea alimentelor pe care le mâncăm. Şi nişte pietre preţioase, precum şi tot soiul de alte mărunţişuri.

Asemenea celor mai mulţi locuitori din Oraşul Ambasadei, aveam doar o idee vagă despre schimbul de mărfuri pe care-l descriau ei.

— Şi aur.

Cu toate că erau la datorie, CalVin fuseseră o gazdă bună la acea primă petrecere. Scile s-a aşezat la masa cu delicatese, omeneşti şi ariekene, şi a aşteptat.

— Fraternizaţi cu localnicii, până la urmă?

Ehrsul apăruse fără zgomot în spatele nostru. Vorbise pe neaşteptate şi mă făcuse să tresar şi să râd.

— E bine educat, am zis eu, făcând un semn către Scile.

— Are răbdare, a zis ea. Tu n-ai de ce să ai, ai întâlnit deja Gazdele.

Mi-a spus că era doar în trecere, presupun că într-o misiune oarecare. A cotit şi a trecut pe lângă Scile şoptind ceva, iar el a salutat-o şi a privit-o cum pleacă.

— Ştii ce mi-au spus CalVin? m-a întrebat el liniştit, apoi a făcut un gest cu paharul către silueta lui Ehrsul, care se îndepărta. Ea poate să vorbească Limbajul. Fără greşeală. Toţi Ambasadorii înţeleg perfect ceea ce spune. Dar dacă încearcă să discute cu Gazdele, acestea nu pricep niciun cuvânt. Ea nu vorbeşte cu adevărat Limbajul, mi-a zis el, privindumă în ochi.

Şi a continuat să-şi ascundă cu greu nerăbdarea – măcar nu era grosolan. CalVin au avut grijă să-l prezinte acelor Ambasadori şi membri ai Administraţiei pe care el nu-i cunoştea. Şi, în cele din urmă, Gazdelor, atunci când acestea au apărut în încăpere, deplasându-se în felul lor caracteristic.

Era prima oară, după mii de ore, când le vedeam atât de aproape. Erau patru. Trei erau în plină maturitate, în a treia năpârlire, iar siluetele lor înalte erau acoperite cu cili care tremurau. Ultima era spre sfârşit – în perioada de decădere. Abdomenul îi era masiv şi-i atârna, şi avea membre fusiforme. Mergea hotărâtă, dar aiurea. Rudele ei o aduseseră, dând dovadă de un soi de milă. Ea le urma din instinct, folosindu-se de vedere şi de urma chimică. Exista pe Arieka o anumită strategie a evoluţiei, împărtăşită de mai multe încrengături, care consta în faptul că ultima încarnare a unui animal era aceea de rezervă de hrană pentru pui. Aceştia puteau să roadă zile întregi din straturile nutritive ale abdomenului ei, fără s-o ucidă. Gazdele noastre făcuseră aşa, la începutul istoriei lor, dar renunţaseră la această practică, pe care o considerau barbară, cu generaţii în urmă. Îşi jeleau camarazii când aceştia ajungeau în penultima formă, când mintea le murea, şi le păstoreau cu mult respect cadavrele mişcătoare până se dezagregau.

Făptura nemoartă s-a lovit de masă, deranjând vinul şi aperitivele, iar HenRy, LoGan, CalVin şi ceilalţi Ambasadori au râs politicos, ca şi cum ar fi fost o glumă.

— Vă rog, au spus CalVin conducându-l pe Scile în faţă, către indigenii cei celebri; n-am putut să citesc nimic pe figura lui Scile. Scile Cho Baradjian, acesta e purtătorul de cuvânt…

Apoi, folosind în acelaşi timp vocea-aşchiere şi vocea rotire, au spus numele Gazdei.

Aceasta a privit în jos, la noi, fiecare apendice ca de coral având muguri haotici, înzestraţi cu câte un ochi.

—

kora
shahundi

, au zis împreună CalVin.

Numai Ambasadorii puteau să spună numele Gazdelor.

Gazda a mormăit, cu gura aşchiere semănând teribil de mult cu nişte

buze omeneşti şi agitându-se pe un esofag ca o tulpină, aflat lângă gât; la nivelul piepturilor noastre, unde se umfla trupul său, gura rotire s-a deschis şi a tuşit, emiţând sunete vocalice mărunte, rotunjite: „tao dao thao“.

Făptura purta organele unor animale mici înfăşurate în jurul gâtului. Ceva i se încolăcea printre picioarele semănând cu nişte pumnale – un animal de companie. Toţi ariekeii erau însoţiţi de câte unul, cu excepţia bătrânului cu creierul mort. Avea mărimea unui prunc, o făptură ca o larvă, cu picioare butucănoase şi cu antene delicate, având spatele ciuruit de găuri, unele înconjurate cu inserţii de metal. Modul de deplasare era ceva între fugă şi convulsii. Era o zelle, un animal-baterie biorealizat în care puteau fi introduse conexiuni şi cabluri şi din care – în funcţie de modul în care îl hrănea proprietarul său – puteau să iasă diferite forme de energie. Oraşul ariekeilor era plin de asemenea surse de energie.

kora
shahundi

a înaintat pe patru picioare – asemănătoare cu ale unui păianjen, lungi, cu excesiv de multe articulaţii, cu păr negru – şi şi-a întins aripile: din spate, aripa evantai auditivă, în multe culori; din faţă, de sub gura mai mare, membrul său de interacţiune şi manipulare, aripa darului.

„Ne-ar face plăcere să vă strângem aripa darului cu mâinile noastre“, a spus CalVin folosind Limbajul, iar Scile, cu faţa încă aproape de a mea, a strâns un pic din buze şi a întins mâna. Gazda a prins mâna soţului meu într-un salut care nu avea niciun înţeles pentru el, apoi mi-a luat-o pe a mea.

Deci Scile văzuse cum se vorbea Limbajul. A ascultat. I-a pus iute nişte întrebări lui CalVin, în timpul schimbului lor de cuvinte cu Gazda, iar ei, spre surprinderea mea, le-au acceptat fără să protesteze.

— Poftim? Insinuează că nu puteţi fi de acord?

— Nu, e…

— … mai complicat.

— Ai răbdare.

Apoi CalVin au vorbit împreună. I-am auzit spunând, la un moment dat,

suhaish
ho

. Spuneau „vă rog“.

— Am înţeles aproape totul, mi-a spus Scile după aceea; era foarte aţâţat. Erau foarte încordaţi, a adăugat el. Când au adus vorba despre negocieri, ei – adică ariekeii – foloseau prezentul discontinuu, dar apoi au trecut la prezentul omis. Asta înseamnă, uh…

L-am asigurat că ştiam ce înseamnă. Îmi spusese deja. Cum să nu

zâmbeşti când îl auzeai? L-am ascultat, timp de peste o sută de ore, cu afecţiune, chiar dacă nu întotdeauna cu interes.

— Avice, m-a întrebat el, ţi-a trecut vreodată prin minte că limbajul ăsta e imposibil? *Im-po-si-bil.* Indivizii nu au polisemie. Cuvintele nu au semnificaţie: ele sunt referiri. Cum pot să fie făpturi inteligente şi să nu aibă un limbaj simbolic? Cum folosesc *numerele?* N-are nicio logică! Iar Ambasadorii sunt gemeni, nu o singură persoană. Nu există doar o minte în spatele Limbajului, atunci când îl vorbesc…

— Iubitule, nu sunt gemeni, i-am zis eu.

— Mă rog. Ai dreptate. Clone. Doppeli. Ariekeii cred că ei au o singură minte, dar nu-i aşa. Nu-i aşa, a adăugat el, în timp ce eu ridicam din sprânceană. E ca şi cum am putea să vorbim cu ei doar din cauza unei neînţelegeri reciproce. Ceea ce numim „cuvintele lor“ nu sunt cuvinte: ele n-au *semnificaţie.* Iar ceea ce ei numesc „minţile noastre“ nu-s deloc minţi.

Am izbucnit în râs, dar el nu mi-a ţinut isonul.

— E cazul să te întrebi, a spus el. Nu te întrebi? Ce fac ei – mă refer la indivizii din Administraţie – ca să convingă doi oameni să creadă că-s unul singur?

— Da, dar nu-s doi, i-am zis eu. Asta-i poanta în legătură cu Ambasadorii. Asta face ca întreaga ta teorie să se prăbuşească.

— Dar ar putea să fie. Ar trebui să fie. Deci, ce au făcut?

Spre deosebire de gemenii monozigoţi, până şi amprentele doppelilor fuseseră modelate şi făcute să fie identice. În principiu. În fiecare seară şi în fiecare dimineaţă, Ambasadorii erau corectaţi. O microchirurgie condusă de minţi artificiale descoperea orice semn sau leziune măruntă pe care o căpătase doar o jumătate a perechii în ziua sau noaptea precedentă şi, dacă aceasta nu putea fi înlăturată, atunci o copiau pe jumătatea rămasă nevătămată. La asta se referea Scile şi la multe altele. Voia să vadă copiii: doppelii tineri în creşă. Nu putea să mă scandalizeze cu asemenea chestii. Iar asemenea întrebări nu implicau răspunsuri. Voia doar să vadă cum erau crescuţi copiii.

Cei din Administraţie şi Ambasadorii mergeau în mod regulat în oraş, dar numai tinerii sau cei lipsiţi de maniere cereau amănunte. Ca nişte copii răi ce eram, am pătruns în sistemele de comunicaţii şi am găsit imagini şi rapoarte pe care le-am crezut secrete (bineînţeles că nu erau foarte secrete), care ne-au dat nişte indicii despre ceea ce se petrecea.

— Uneori, ne-au spus CalVin, suntem chemaţi la ceea ce numim discuţii. Ei cântă – nu-i vorba de cuvinte, sau poate sunt cuvinte pe care noi nu le ştim.

— Şi după ce termină, răspundem unul câte unul, cântând către ei.
— La ce foloseşte asta? am întrebat.
CalVin mi-au răspuns simultan:
— Nu ştim.

Toată lumea se pusese la patru ace, pentru un alt eveniment. Foarte diferit de toate cele precedente. Aveam o rochie împodobită cu jad sângeriu. Scile era îmbrăcat în frac şi purta un trandafir alb. Aparatul de zbor care venise după noi era un metis biorealizat prin tehnici de înmulţire ariekene, dar interiorul său cvasi-viu fusese croit pentru nevoi terestre şi era pilotat de minţi artificiale de-ale noastre.

Fuseserăm extrem de şocaţi atunci când CalVin ne spuseseră că puteam să-i însoţim. Aceasta nu era o petrecere în Ambasadă. Ne duceam în oraşul Gazdelor, la un Festival al Minciunilor.

Petrecusem mii de ore în immer. Fusesem în porturi din zeci de ţări, de pe zeci de planete, trăisem chiar şi acel şoc al călătorilor pe care noi, floakerii, îl numim întoarcere, când, după ce te-ai pregătit pentru stranietatea unei lumi noi, mergi într-o capitală neumană şi te uiţi la indigenii pe care ţi-e greu să-i înţelegi şi începi să bănuieşti că ai mai fost acolo. Oricum, în noaptea în care Scile şi cu mine ne-am îmbrăcat ca să ne ducem în oraş, eram nervoasă cum nu mai fusesem de când părăsisem Arieka.

Am privit prin ferestrele navei în timp ce zburam pe deasupra iederei şi a acoperişurilor micului meu oraş-ghetou. Am oftat când am ajuns deasupra zonei în care arhitectura trecea de la cărămida şi lemnul acoperit de iederă al tinereţii mele la polimeri şi la carnea biorealizată a Gazdelor, de la labirintul de alei la echivalentul stradal al altor topografii. Făpturile-clădiri se prăbuşeau şi erau înlocuite. Zone de construcţii ca nişte combinaţii de abatoare, ferme pentru căţei şi cariere de piatră.

Eram vreo douăzeci de persoane: cinci Ambasadori, o mână de membri ai Administraţiei şi noi doi. Scile şi cu mine ne zâmbeam prin măşti şi respiram aerul suflat de micii noştri aeoli portabili. Iute, foarte iute, ne-am lăsat pe un acoperiş, i-am urmat pe tovarăşii noştri şi am ieşit afară, apoi am coborât într-un edificiu, ajungând în oraş.

Un loc complex, cu multe încăperi, formând unghiuri care mă uluiau. Cei care pomeniseră vreodată despre „stăpânirea“ mea ar fi râs văzându-mă cum mă împleticeam, literalmente, în încăperea aceea. Pereţii şi tavanul se mişcau, dirijate de o existenţă mecanică ca aceea a cuiva care ar fi descins din lanţuri şi macarale. Un membru amabil al Administraţiei ne-a condus pe Scile şi pe mine. Grupul nostru mergea fără vreun însoţitor ariekean. Voiam să ating pereţii. Puteam să-mi aud bătăile

inimii. Le auzeam pe Gazde. Brusc, am ajuns printre ele. Erau mai multe decât văzusem vreodată.

Camerele erau vii, cu celule care au luat culorile curcubeului atunci când am intrat. Ariekeii vorbeau pe rând, iar Ambasadorii cântau politeţuri extraterestre. Pierzându-se pe un culoar, mai multe Gazde aflate în faza finală se mişcau aiurea, cu mintea pierdută, dar demne. Un pod a fluierat după noi.

Am văzut, pentru prima oară în viaţa mea, Gazde tinere: o supă aburindă cu nutrienţi, în care se agitau ţipari mărunţi. Mai încolo era „creşa de luptă“, unde micuţii sălbatici din faza a doua se jucau şi se ucideau între ei. Într-un hol, traversat de pasarele din tendoane şi platforme din membre musculoase, se aflau sute de ariekei, cu aripile darului întinse, cu aripile evantai înfrumuseţate cu tuş şi pigmenţi naturali, strânşi pentru Festivalul Minciunilor.

Pentru Gazde, vorbirea era gândire. Pentru ei, era un nonsens ca un vorbitor să-mi poată spune, să poată susţine ceva cunoscut ca neadevărat, iar eu să fi putut crede că-i adevărat acel lucru despre care ştiam că nu-i adevărat. Neavând un Limbaj pentru lucruri care nu existau, ele nu puteau să gândească decât cu greu acele lucruri; acestea le erau mult mai vagi decât visele. Lucrurile imaginare pe care reuşeau să şi le închipuie erau înceţoşate şi închise înlăuntrul capetelor lor.

Dar Ambasadorii noştri erau oameni. Ei puteau să mintă la fel de bine folosind Limbajul ca şi în propriul lor limbaj, spre nesfârşita încântare a Gazdelor. Aceste sărbători ale înşelăciunilor nu existaseră – cum ar fi putut să existe? – înainte să venim noi, tereştrii. Festivalurile Minciunilor aveau loc cam de tot atâta timp cât exista Oraşul Ambasadei: erau unul dintre primele noastre cadouri dăruite Gazdelor. Auzisem de ele, dar nu mă aşteptasem niciodată să văd vreunul.

Ambasadorii noştri au trecut printre sutele de ariekei care nechezau. Cei din Administraţie, Scile şi cu mine – cei care nu puteam vorbi aici – priveam. Încăperea era ciuruită de ventricule: o auzeam respirând.

— Ni se urează bun venit, mi-a zis Scile, ascultând toate vocile acelea. Ni se spune că… hmmm… cred că ni se spune că acum văd miracole. Ni se cere ca primul nostru *ceva* să păşească în faţă. E un termen compus, aşteaptă… hmmm… Primul nostru *mincinos,* spuse el încordat.

— Cum au compus cuvântul? am întrebat eu.

— Oh, ştii şi tu cum. Cel-care-spune-lucruri-care-nu-sunt, ceva de genul ăsta.

Mobila din încăpere se extindea, organizându-se singură într-un fel de amfiteatru. Ambasadoarea MayBel – nişte femei mai în vârstă, stilate –

stăteau în faţa unui ariekes care ridicase cu aripa darului ceva ce semăna cu o ciupercă mare, cu tulpină fibroasă. A inserat franjurile acesteia în cavităţile zellei ce ţopăia la picioarele sale, iar făptura-ciupercă a scos un sunet şi a început să strălucească, schimbându-şi iute culorile, variind în jurul unui albastru sidefiu.

Gazda a spus ceva.

— A zis: „Descrie-l“, mi-a şoptit Scile.

MayBel au răspuns. May cu vocea aşchiere, Bel cu vocea rotire.

Ariekeii au început să meargă în sus şi-n jos, într-o unanimitate subită. Într-o aţâţare încordată. Se împleticeau şi pălăvrăgeau iute.

— Ce-au zis? am întrebat eu. Ce-au zis MayBel?

Scile s-a uitat oarecum neîncrezător la mine.

— Au zis: „E roşu“.

MayBel s-au înclinat, în locul lor venind Ambasadorul LeRoy, în timp ce tumultul ariekeilor continua. Ariekesul şi-a lovit zellea, iar obiectul ataşat de ea şi-a schimbat forma şi culoarea, transformându-se într-o picătură mare, verde.

— „Descrie-l“, a tradus din nou Scile.

LeRoy s-au privit unul pe celălalt şi au început să vorbească.

— Au zis: „E o pasăre“, a spus Scile.

Ariekeii au mormăit. Cuvântul era o prescurtare pentru o formă locală de viaţă înaripată, dar desemna, în acelaşi timp, şi păsările noastre, din Oraşul Ambasadei. LeRoy au vorbit din nou şi mai mulţi ariekei au început să ţipe, incapabili să se stăpânească.

— LeRoy spun că a zburat, mi-a zis Scile în cască.

Jur că am văzut Gazdele extinzându-şi ochii-coral în sus, ca şi cum plasma fără viaţă ar fi putut să se înalţe. Le şi Roy au vorbit împreună din nou.

— Au spus… a mormăit Scile, încruntându-se în timp ce-i asculta. Au zis că a devenit o roată, a adăugat el mai tare, acoperind gălăgia făcută de spectatori.

Unul câte unul, Ambasadorii şi-au spus minciunile. Gazdele au devenit gălăgioase, aşa cum nu le mai văzusem niciodată, dând semne, spre spaima mea, că-s beţi, beţi turtă. Scile era încordat. Camera şuşotea, imitând frenezia ocupanţilor săi.

Venise rândul lui CalVin. Ei au recitat ceva.

— Şi zidurile au dispărut, mi-a tradus Scile. Iar iedera Oraşului Ambasadei ni se încolăceşte printre picioare…

Gazdele şi-au examinat membrele.

— … iar camera se transformă în metal, şi eu cresc tot mai mare, iar încăperea şi cu mine devenim un tot.

„Ajunge“, m-am gândit eu, iar cineva trebuie să fi fost de acord cu mine pentru că i-a şoptit şi lui CalVin. Aceştia s-au înclinat şi au plecat.

Ariekeii s-au calmat încet. Credeam că se terminase. Dar, în timp ce priveam, câteva Gazde au venit în faţă.

— E un sport, a spus Cal sau Vin, care se apropiaseră, obosiţi, când au văzut care era surpriza mea.

— Un sport extrem, a zis celălalt.

— De ani de zile se străduiesc să ne imite.

— Unii se descurcă destul de bine.

Am privit cu atenţie.

— Ce culoare e asta? i-a întrebat ariekesul pe competitorii săi, ridicând obiectul ţintă, aşa cum făcuse terestrul.

Rând pe rând, Gazdele aveau să încerce să mintă.

Multe nu puteau. Fredonau şi scoteau tot felul de clinchete, care arătau că se străduiau.

— Roşu, a tradus Scile.

Becul era roşu, iar vorbitorul a scos un scâncet dublu. Presupun că-şi exprima dezamăgirea.

— Albastru, a spus altul, ceea ce era adevărat, pentru că obiectul se schimba mereu.

— Verde.

— Negru.

Unii scoteau sunete care erau doar zgomote, clinchete şi nechezaturi ce exprimau eşecul, fără să fie cuvinte.

Fiecare succes, cât de mic, era sărbătorit. Când obiectul era galben, iar Gazda încerca să mintă, un ariekes ţinând ceva în formă de foarfecă în aripa evantai s-a cutremurat şi şi-a retras mai mulţi ochi, apoi, stăpânindu-se, a spus cu cele două voci ale sale un cuvânt care putea fi tradus prin „galben-bej“. Cu greu puteai afirma că-i un neadevăr evident, dar mulţimea era încântată.

Un grup de Gazde s-a apropiat de noi.

— Avice – a spus politicos Cal sau Vin – acesta este…

Apoi au început să înşire nume.

N-am înţeles niciodată logica unor asemenea amabilităţi între cei ca mine şi ariekei. Lor, care înţelegeau doar vorbitori ai Limbajului care aveau minţi, trebuie să li se fi părut bizar când Ambasadorii îi prezentau cu grijă unor jumătăţi de fiinţă, amputate şi care nu vorbeau. Era ca şi cum un ariekes ar fi insistat ca cineva să-i salute politicos animalul-baterie.

Aşa credeam eu, dar s-a dovedit a nu fi aşa. Ariekeii mi-au strâns mâna cu aripile darului, atunci când CalVin le-au cerut să facă asta. Aveau

piele rece, uscată. Am închis gura, ca să ţin sub control emoţiile care creşteau în mine (nu-s încă sigură ce anume erau). Ariekeii au avut o anumită reacţie când Ambasadorii le-au spus numele meu. Au zis ceva, iar Scile mi-a tradus repede la ureche:

— Au spus: „Ea? Ea e aceea?“

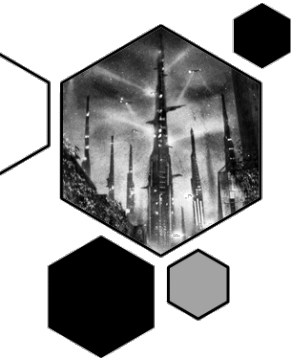

ULTERIOR
3

Există metode de a le deosebi între ele pe Gazde. Există un model unic, precum cel al amprentelor digitale, pe fiecare aripă a darului (orice remarcă privitoare la acest fapt era urmată, în general, de menţionarea redundantă a faptului că Oraşul Ambasadei era unicul oraş din lume în care amprentele digitale terestre nu erau unice). Existau deosebiri subtile ale nuanţelor carapacei, ale ţepilor de pe membre, ale formei excrescenţelor pe care se aflau ochii. În zilele acelea mă osteneam rareori să fiu atentă la aşa ceva şi, cu rare excepţii, n-am reţinut numele ariekeilor pe care i-am întâlnit. Deci nu pot să spun dacă în timpul primei vizite în oraş sau în următoarele întâlnisem vreunul dintre membrii delegaţiei Gazdelor care ni se alăturase în urmă cu atâtea kiloore, în Sala Diplomaţiei, ca să-l salute pe EzRa, imposibilul nou Ambasador.

Din câte-mi amintesc, toţi erau de vârstă mijlocie, în a treia năpârlire, deci dispunând de inteligenţă. Unii purtau o eşarfă indicând fie un rang neinteligibil (pentru mine), fie o predispoziţie la fel de puţin inteligibilă; unii erau împodobiţi cu bijuterii mici şi urâte, înfipte în locurile în care chitina lor era groasă. Cei mai importanţi dintre Ambasadori, MayBel şi JoaQuin, s-au îndreptat încet către Gazde, înmânându-i fiecăruia câte un pahar de şampanie – prelucrată cu grijă încât să fie pe gustul lor. Gazdele le-au apucat cu eleganţă, sorbind din ele cu gurile lor aşchiere. L-am văzut pe Ez privindu-le.

— Vine Ra, a zis Ehrsul.

— Cum trebuie să i ne adresăm? am întrebat eu. Ce sunt el şi Ez, unul faţă de celălalt? Nu sunt doppeli.

Indiferent unde se afla Scile în încăpere şi indiferent cu cine, ştiam că era la fel de încordat ca mine, văzând toată ciudăţenia aceea. Ez şi Ra s-

au apropiat unul de celălalt, schimbându-şi atitudinea, căpătând o altă dispoziţie.

Cum era posibil să se întâmple aşa ceva?

Toate clădirile erau la locul lor, şi fuseseră aşa timp de mii de ore, de ani. Ani din Oraşul Ambasadei, cei cu care crescusem, nesfârşite luni denumite în virtutea unei nostalgii caraghioase după un calendar străvechi, cu săptămâni lungi de o duzină de zile. Timp de aproape un veac al Oraşului Ambasadei, începând din momentul naşterii acestui oraş, clădirile fuseseră la locul lor. Fermele de clone funcţionaseră; copii unici şi aleşi cu grijă căpătaseră doppeli şi se transformaseră în Ambasadori, cu priceperea necesară de a guverna. Sigur, totul sub protecţia Bremenului; Bremenul era puterea noastră natală; toate clădirile noastre publice afişau ceasuri şi calendare care funcţionau conform timpului din Charo City. Dar până acum, tot ce se afla aici, în immer, fusese sub controlul Administraţiei.

CalVin îmi spuseseră odată că speranţele iniţiale ale celor din Bremen, legate de rezervele de pe Arieka, de obiectele de lux, de ciudăţenii şi de aur, fuseseră exagerat de optimiste. Biotehnologia ariekeană era, în mod cert, ceva valoros. Făpturile ariekene – mai elegante şi mai funcţionale decât himerele grosolane sau şmecheriile legate de spargerea particulelor despre care ştiu că ar fi fost realizate vreodată pe Terra – erau modelate de Gazde din plasma fecundă cu tehnici pe care nu numai că nu le puteam imita, dar care, conform ştiinţei noastre, nu existau. Era suficient? Oricum, nicio colonie nu a fost abandonată vreodată.

Cum şi de ce a pregătit Charo City acest Ambasador imposibil? Auzisem, ca noi toţi, istoria experimentului şi a rezultatului jalnic, a nivelului de empatie care nu ajungea să fie redat pe scala Stadt. Însă chiar dacă cei doi prieteni aveau o asemenea conexiune, din indiferent care motiv psihic, de ce trebuiseră să devină Ambasadori?

— Wyatt e emoţionat, mi-a spus Ehrsul.

— Toţi sunt, a zis Gharda apropiindu-se, cu muzica oprită, cu instrumentul strâns. De ce n-ar fi?

— Doamnelor şi domnilor!

Îmbunătăţirile au transmis vocile lui JoaQuin prin difuzoarele ascunse. JoaQuin şi MayBel s-au dus să-şi prezinte omagiile oaspeţilor ariekeni. După aceea i-au urat bun venit noului Ambasador.

Fusesem la prezentări care aveau loc atunci când Ambasadorii ajungeau la maturitate: doppeli tineri, ciudaţi, aroganţi şi încântători salutau mulţimea. Dar, bineînţeles, nu semănau cu această instalare în funcţie.

— E un moment extraordinar, au spus JoaQuin. Avem îndatorirea…

— … o îndatorire *de invidiat,* o îndatorire *ciudată*…

— … să inaugurăm o altfel de primire. Poate că unii dintre voi aţi auzit că avem un nou Ambasador.

Râsete politicoase.

— Am petrecut mult timp împreună cu ei în ultimele zile…

— … şi am ajuns să-i cunoaştem, iar ei să ne cunoască pe noi.

— Trăim timpuri neobişnuite.

— I-auzi! a zis RanDolph.

— E o onoare să fii prezent la un eveniment pe care, sper că ne veţi ierta pentru asta…

— … credem că va face istorie. Acesta este un moment istoric.

— Doamnelor şi domnilor…

— Gazde…

— … şi toţi cei care ne sunteţi oaspeţi. Avem deosebita plăcere să-i urăm bun venit în Oraşul Ambasadei…

— … Ambasadorului EzRa.

După ce s-au oprit aplauzele, JoaQuin s-au întors către Gazdele care stăteau lângă ei şi au pronunţat clar în Limbaj numele noului nostru Ambasador.

—

$$\frac{ez}{ra}$$

, au spus ei.

Gazdele şi-au întins ochii-coral.

— Mulţumesc, domnule Ambasador JoaQuin, a spus Ez, consultându-se încet cu Ra. E o mare plăcere să fim aici, a continuat el.

A mai adăugat câteva lucruri drăguţe. Eu mă uitam la ceilalţi Ambasadori. Autoprezentarea lui Ra a fost scurtă, doar un pic mai lungă decât numele său.

— Vrem să subliniem că-i o mare onoare pentru noi, a spus Ez. Oraşul Ambasadei e unul dintre cele mai importante avanposturi ale Bremenului şi este el însuşi o comunitate plină de energie. Suntem mai recunoscători decât putem spune pentru minunata dumneavoastră primire. Ne dorim să devenim membri ai comunităţii din Oraşul Ambasadei, să lucrăm împreună pentru viitorul acesteia şi să lucrăm împreună pentru viitorul Bremenului.

Bineînţeles, au urmat aplauze. Ez a aşteptat.

— Suntem nerăbdători să lucrăm cu voi, a spus Ra.

Unii membri ai Administraţiei şi unii Ambasadori încercau să-şi ascundă nervozitatea. Iar alţii entuziasmul, din câte vedeam eu.

— Ne dăm seama că aveţi întrebări, a spus EzRa. Vă rog să nu fiţi timizi. Ne dăm seama că… suntem o *anomalie*… a adăugat zâmbind.

Suntem fericiţi să discutăm despre acest subiect, deşi, sincer vorbind, nu ştim de ce sau cum facem ceea ce facem. Suntem un mister atât pentru noi, cât şi pentru voi.

Râsetele la care se aştepta au fost scurte.

— Ne-ar plăcea să facem ceea ce am fost pregătiţi îndelung şi din greu să facem. Suntem un Ambasador – suntem mândri să spunem acest lucru – şi avem o treabă de făcut. Am vrea să le salutăm pe onoratele noastre Gazde.

Aplauzele păreau sincere.

Camerele-viespi roiau, iar ecranele-pereţi arătau, din diferite unghiuri, imagini ale lui Ez şi Ra venind împreună, conduşi către Gazde de noii lor colegi. Ariekeii stăteau în semicerc. N-aveam idee ce-şi imaginau ei că se întâmplă. Măcar ştiau că acela era un Ambasador care se numea

ez
ra

.

EzRa s-au sfătuit între ei, aşa cum făceau şi alţi Ambasadori, şoptind şi pregătindu-şi cuvintele. Gazdele şi-au întins ochii. Fiecare terestru din încăpere părea să fie atent, să-şi ţină răsuflarea. EzRa s-au întors şi, cu gesturi foarte teatrale, au vorbit Limbajul.

Ez era vocea aşchiere, Ra vocea rotire. Vorbeau minunat de bine. Am auzit suficient de mult ca să pot să spun aşa ceva. Accentul lor era bun, sincronizarea la fel. Vocile li se potriveau. Le-au spus Gazdelor că era o onoare să le întâlnească şi le-au transmis

suhail
shurasuhail

. Salutul fusese bine spus.

În acel moment s-a schimbat totul. EzRa s-au privit unul pe altul şi au zâmbit. Fusese primul lor discurs oficial. Dacă n-ar fi fost o gafă absurdă, am fi aplaudat cu toţii. Sunt convinsă că mulţi oameni nu-i crezuseră cu adevărat în stare de ceea ce făcuseră.

Fuseserăm atenţi să-i ascultăm vorbind şi să le judecăm abilităţile. N-am observat că totul se schimbase. Nu cred că vreunul dintre noi remarcase, în momentul acela, reacţiile Gazdelor.

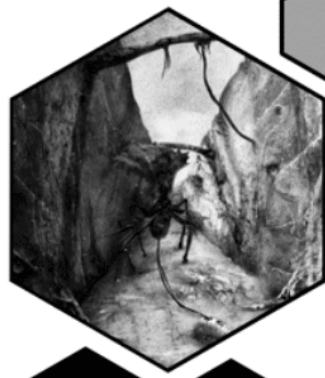

PARTEA A DOUA

FESTIVALURI

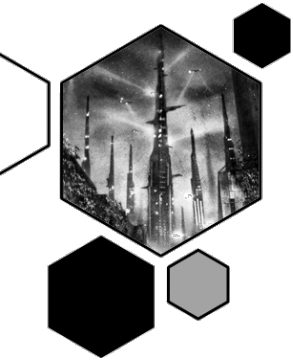

ULTERIOR
4

Îl priveam cu toţii pe noul Ambasador.

Ez rămăsese într-o poziţie uşor combativă. Îşi deschidea şi-şi strângea pumnii. Îmi dădeam seama că îi plăcea ceea ce făcea. A ridicat privirea spre Gazde, uitându-se la ele pe sub sprâncene.

Ra le privea cu coada ochiului. Se ridicase şi era atât de înalt şi de drept încât părea că se clatină uşor. Cei doi erau atât de absurd de diferiţi, de parcă o glumă ar fi dat greş din cauză că exagera poanta. Mi-am amintit de Stan şi Bran, de Merlo şi Rattleshape, de Sancho Panza şi don Quijote.

Când au terminat de vorbit, prin noi, toţi cei din Sala Diplomaţiei, a trecut un val de ceva atât de palpabil, ca şi cum iedera ar fi fremătat. M-am întors către Ehrsul şi am ridicat din sprânceană. Ştiam cu toţii că fusese un moment important, dar probabil că trecuseră vreo cinci secunde înainte ca vreunul dintre noi să-şi dea seama că se întâmplase ceva rău.

Gazdele se clătinau, de parcă erau pe mare. Una îşi agita spasmodic aripa darului şi aripa evantai, alta stătea anormal de ţeapănă. Una îşi deschisese şi-şi închisese membranele de mai multe ori, într-un gest repetitiv, nevrotic.

Trei se conectaseră la zellele lor cu ajutorul unei bucle din carne, prin care primeau un flux de substanţe chimice sau de energie, şi am presupus că reacţia Gazdelor la acel comportament nepotrivit infectase animalele-baterii. Micile generatoare ambulante se împleticeau şi scoteau nişte sunete care nu semănau cu cele pe care le auzisem făcându-le înainte.

Într-o sincronizare lentă şi apatică, ariekeii au ieşit din transă. Ochii-coral s-au întors către noi şi, în cele din urmă, s-au focalizat. Şi-au

îndreptat şi şi-au dezmorţit picioarele, ca şi cum s-ar fi trezit din somn.

EzRa s-au încruntat. Au şuşotit între ei şi apoi au vorbit din nou.

După cum am aflat ulterior, spuseseră: „Trupurile şi/sau creierele Gazdelor noastre sunt deranjate de entităţi biologice care le-au invadat sau de o reacţie alergică la un factor de mediu? S-a întâmplat ceva care vă face să fiţi suboptimali[23][23] Autorul foloseşte cuvântul „suboptimal“, un termen de origine germană, cu înţelesul de stare inferioară celei optime.? Sunteţi bine?“

Cuvintele lor au sunat de parcă Ez ar fi recitat bâlbâit un poem, în timp ce Ra imitase nişte păsări. Pe când cei doi vorbeau, ariekeii s-au zguduit din nou şi, în aceeaşi simultaneitate urâtă, zellele legate de ei şi-au revenit rapid împreună cu aceştia. S-au scufundat din nou în ei înşişi. De data asta, unul a scos un zgomot prin gura sa aşchiere.

JoaQuin şi MayBel s-au sfătuit, agitaţi. MayBel s-au apropiat de ariekei. Gazdele şi-au revenit lent, foarte lent, din starea care le cuprinsese. CalVin s-au uitat spre mine. Ne-am privit reciproc, de-a curmezişul încăperii, pentru prima oară după ceva timp. În ochii lor am citit doar teamă.

Membrii Administraţiei s-au adunat laolaltă, Ambasadorii s-au pus în mişcare, s-au agitat şi le-au condus pe Gazde afară. În timp ce ariekeii se trezeau din indiferent ce fusese chestia aceea, au început să protesteze, vorbind între ei, haotic şi pe un ton ridicat. Întrebau de noul Ambasador. „Unde e

$$\frac{ez}{ra}$$

?“ ziceau ei fără încetare. „Unde e

$$\frac{ez}{ra}$$

?“ Înţelegeam suficient Limbajul ca să ştiu asta.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog, a spus unul dintre JoaQuin.

Cineva din Administraţie trebuie să fi discutat cu muzicanţii de serviciu, pentru că aceştia şi-au reluat activitatea. Nu mi-am dat seama că se opriseră. Chelnerii au început din nou să circule. Am văzut nişte paznici ducându-se undeva, iar printre ei era şi Simmon. Se stăpâneau, dar era clar că se grăbeau.

— Scuzaţi-ne, doamnelor şi domnilor, au spus JoaQuin. Oaspeţii noştri, Gazdele, au fost…

JoaQuin s-au oprit şi s-au sfătuit.

— A avut loc o mică neînţelegere…

— … nu există nimic care să reprezinte un motiv de îngrijorare…

I-am văzut pe LoGan, CharLott, LuCy, AnDrew strângându-i la un loc şi conducându-i afară pe ariekei.

— Nu-i nimic important şi-i doar vina noastră…

Au zâmbit amândoi.

— Remediem totul imediat.

— Dumneavoastră nu aveţi niciun motiv de îngrijorare.

— Petrecerea continuă. Alăturaţi-vă nouă, ridicând paharul!

Mulţi localnici îşi doreau să li se spună vorbe liniştitoare. Nou-veniţii şi oaspeţii temporari nu ştiau cât de îngrijoraţi ar fi trebuit să fie. Am ridicat cu toţii paharele.

— Pentru căpitanul şi echipajul navei de immer *Răspuns pentru Martirii din Tolpuddle*[24] [24] Martirii din Tolpuddle sunt şase muncitori englezi care, în 1833, au fost deportaţi în Australia pentru că au încercat să organizeze un sindicat.… au spus JoaQuin.

— … pentru bineveniţii imigranţi, noii cetăţeni…

— … şi, în primul rând, pentru Ambasadorul EzRa. Fie să aibă o carieră lungă şi fericită aici, în Oraşul Ambasadei.

— Pentru EzRa!

Am repetat cu toţii. Cei cărora le fusese adresat toastul au ridicat şi ei paharele, în semn de răspuns. Am privit spre uşa pe care dispăruseră Gazdele. A fost meritul Administraţiei că petrecerea nu s-a sfârşit. După zece minute, majoritatea oamenilor se purtau – mai mult sau mai puţin – ca înainte.

— Ce naiba a fost asta? am întrebat-o eu pe Gharda.

— N-am nici cea mai mică idee, mi-a răspuns ea.

Nu-l vedeam pe Scile. În încăpere mai erau încă destui Ambasadori, împreună cu cei din Administraţie. M-am apropiat de EdGar, dar, spre uimirea mea, aceştia mi-au întors spatele. Le-am rostit numele astfel încât să nu poată pretinde că n-au auzit, iar ei m-au privit mi-au spus:

— Nu acum, Avice!

— Dar nu ştiţi ce vreau, le-am replicat eu.

— Zău, Avice. Nu acum.

Printre cuvinte îşi intercalaseră zâmbete şi saluturi adresate celor care treceau pe lângă ei.

Mulţimea s-a dat în lături pentru o clipă, ca şi cum ar fi plănuit să-l scoată la iveală pe Cal sau pe Vin. Acesta se uita drept la mine. Am fost atât de uimită, încât am încetat să mă mişc. N-o vedeam pe dublura celui care mă privea. Iar el a dispărut din nou printre cei de la petrecere.

Gharda a apărut din nou, cu pilotul la braţ. M-a văzut şi a ezitat, aruncându-mi o privire întrebătoare. I-am făcut semn – „Bineînţeles“. Nu conta faptul că eu călătorisem mult mai mult decât conducătorii oraşului, că le oferisem cunoştinţe iluzorii şi că ei le primiseră cu lăcomie. Cum EdGar se îndepărtau, eu nu mai reprezentam nimic. Ei şi ceilalţi Ambasadori erau cei care, într-o şedinţă închisă publicului, aveau să decidă ce se întâmplase şi ce avea să se întâmple. Ei făceau legea.

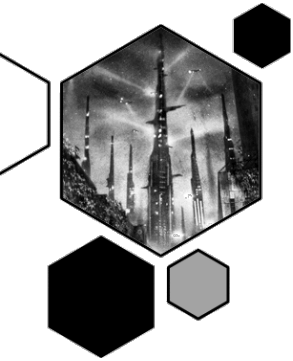

ANTERIOR
3

Cu mult timp în urmă, interpretasem un ritual straniu şi neplăcut, în ruinele unui restaurant. După cum mi-au spus Ambasadorii şi membrii Administraţiei, pentru asta am fost onorată în absenţă de către ariekei. Asta nu însemnase nimic până în când în sală, la festival, după minciuni, Gazdele descoperiseră cine eram.

Vorbeau iute şi-şi întindeau ochii-coral. Discutau despre mine în fiecare zi, mi-a tradus Scile după aceea. Asta îi spuseseră ele lui CalVin. O Gazdă îi zisese lui CalVin, despre mine: „Nu ştiu cum m-am descurcat fără ea, cum am gândit ceea ce trebuia să gândesc.“

Ea? Aceasta era întrebarea pe care noi o numeam Misterul Adunării: Gazdele îi considerau pe Ambasadori oameni cu două trupuri şi o singură minte? Şi dacă aşa îi considerau, credeau că noi, ceilalţi, eram jumătăţi de fiinţă, maşini, lucruri fără relevanţă? Un oraş plin de marionetele Ambasadorilor? Când m-au recunoscut drept comparaţie, mi-au cerut să mă întorc, dar n-am fost sigură dacă aş fi fost oaspete, exponat sau altceva. Când ne-am dus, Gazdele au avut grijă de noi, indiferent dacă înţelegeau sau nu că suntem oameni.

Am acceptat invitaţia aceea pentru că Scile putea să vină oricând cu mine. A fost un cadou pentru el, şi mi-a fost excesiv de recunoscător, deşi cred că ar fi vrut să discute şi să pună întrebări după eveniment, mai mult decât aveam eu chef. Am fost conduşi către sălile Gazdelor. Acolo se aflau obişnuiţii Ambasadori, viziri şi alţii de acelaşi fel, iar faptul că întrezăream anumite secrete de care avusesem parte toată viaţa, precum şi fâţâielile celor din Administraţie prin oraşul Gazdelor mă deranjau la fel de mult ca toate celelalte lucruri întâmplate. Am continuat să-i privesc pe Ambasadorii care mergeau pe coridoarele din carne, conversând cu ariekeii, prin locuri în care nu-mi imaginam că oamenii şi-

ar fi găsit vreun rost.

Aceste evenimente, la care ei nu aveau acces, erau atrăgătoare pentru majoritatea prietenilor mei.

— Un festival? Al minciunilor? spusese Gharda la o petrecere de după cea dintâi. Gazdele *au cerut* să vii?

Se strânseseră toţi în jurul meu, voind să ştie cum era oraşul, iar eu am izbucnit în râs, pentru că cineva zisese: „E o chestie importantă!“, exact ca pe vremea când eram copii.

Mi-am dat seama că prezenţa mea ocazională în oraş era tulburătoare şi pentru Ambasadori. Nu le plăcuse să mă vadă acolo. Era un mister pentru ei. Cei din Administraţie mă interogaseră amănunţit după fiecare călătorie de acest fel, întrebându-mă ce văzusem, ce înţelesesem.

A doua oară când am pătruns în oraş, în altă sală în care se aflau o mulţime de Gazde, am fost lăsată lângă o adunătură de obiecte obscure şi de animale ariekene anesteziate, împreună cu alţi patru oameni, cu lumini enzimatice arcuindu-se pe curbele căştilor lor aeoliene. Doi erau Ambasadorul LeNa, care m-a ignorat. Ceilalţi doi erau bărbaţi tineri, fără rang, ca mine.

— Salut, a spus unul şi mi-a zâmbit plin de entuziasm, dar eu nu i-am zâmbit înapoi. Eu sunt Hasser. Sunt un exemplu. Davyn e subiect. Tu eşti Avice, nu-i aşa? Eşti o comparaţie.

Nici atunci, nici în celelalte dăţi când am fost în oraş, n-a avut loc un eveniment de importanţa primei adunări la care am asistat. Erau mai haotice şi, am aflat, mai puţin specializate. Pentru un timp, printre Gazde existase o modă a ceea ce erau – mai mult sau mai puţin – convenţii. Celebrări ale Limbajului, cu trimiteri de mai mare amploare decât accidentalele minciuni. Gazdele adunau laolaltă atâţia semeni de-ai mei câţi erau necesari pentru construirea faptelor, cât mai multe elemente de Limbaj – animate, neanimate, inteligente sau nu – şi veneau să se uite la noi, să ne folosească şi să facă teorii despre noi, fără să existe un consens. Noi stăteam politicoşi în mijlocul argumentelor nechezate, bâlbâite sau cântate, elaborate în jurul nostru şi în legătură cu noi. Găseam chestia asta mai puţin fascinantă decât pasiunea cu care minţiseră la întâlnirea precedentă.

Devenisem somnolentă din cauza mugetelor şi şoaptelor gurilor aşchiere şi rotire, în timp ce Scile se străduia să traducă. Gazdele se mişcau de colo-colo, în grupuri care nu cădeau de acord. Am presupus că avea loc un fel de polemică între cei care mă considerau o figură de stil necesară şi cei care nu erau de acord cu ei.

Mi-am spus că era o dezbatere bizară, lipsită de forţă. Existau Gazde

care credeau că s-ar fi putut spune şi gândi lucruri mai bune decât cele de până atunci, dacă aş fi fost concepută să fac alte lucruri decât cele pe care le făcusem. Că aş fi putut să fiu o comparaţie mai bună pentru cei care aveau nevoie să li se vorbească mai precis; să vorbească despre altceva decât eram eu – atrăseseră atenţia asupra acestui lucru. Dar aceşti critici nu puteau să spună cum ar fi fost aceste gânduri, pentru că nu puteau să aibă aceste gânduri.

— Dar… a zis Scile, care era nefericit.

— Gândurile alea trebuie să fie pe undeva, prin străfundul minţii lor, am spus eu. De aceea sunt furioşi? Le-au negat.

— Stai, a zis el. Unul dintre ei a spus despre tine: „E o comparaţie şi… e ceva nou.“ Nu înţeleg. Nu înţeleg.

— Bine, dragul meu, doar…

— Hei, a şoptit Scile. Folosesc alte figuri de stil, a adăugat el şi a arătat spre tovarăşii noştri din Oraşul Ambasadei, pe care îi priveau Gazdele; apoi şi-a întors capul, surprins. Dacă înţeleg ce zic… individul ăla, Hauser, ne-a minţit. Nu-i un exemplu, e o comparaţie, ca tine.

Chiar dacă eficacitatea mea era pusă la îndoială, aveam totuşi rostul meu: evenimentele de felul acela au fost la modă mai multe săptămâni, iar Gazdele m-au tot invitat.

Ceva nu mergea între CalVin şi mine. În săptămânile în care făcuserăm sex, râsesem de ei spunându-le că puteam să găsesc diferenţe în modul în care mă atingeau, iar ei ştiau, probabil, că exista ceva adevăr în spusele mele. Când am fost prima oară împreună, fusesem excitată într-un fel adolescentin *de faptul că mă culcam cu un Ambasador.* Dar ameţeala aceea nu durase prea mult.

Îmi amintesc senzaţia pe care mi-o lăsau, răcoarea legăturilor de pe gâturile lor, bijuteriile minimaliste care amplificau gândurile fiecăruia în celălalt. Îmi amintesc că-i priveam pipăindu-se unul pe celălalt – o erotică bizară, unică. Poate că, după aceea, rânjeam lasciv când îi distingeam, dar era un joc tensionat.

— Cal, spuneam eu, arătând spre unul, apoi spre celălalt. Vin. Cal… Vin.

Ei zâmbeau şi priveau într-o parte. Puteam uneori, îndeosebi dimineaţa, să văd diferenţele. Semnele nopţii – o faţă pe care se imprimase un semn lăsat de pernă, cearcăne aparte sub ochi. CalVin nu plecau niciodată cu mult înaintea abluţiunilor, încuind uşa camerei pentru corecţii şi ieşind apoi de acolo cu acele mici diferenţe înlăturate sau copiate.

Nu le plăcea că eram invitată la conferinţe şi convenţii. Dar cei din Administraţie ar fi refuzat cu greu cererile de acel fel ale Gazdelor.

Odată, unul dintre CalVin mi-au spus, cuprinşi de un acces subit de furie ivită din senin, că Ambasadorii nu aveau niciun fel de putere, că membrii Administraţiei, vizirii şi ceilalţi luau toate deciziile alea afurisite, iar el şi doppelul său erau mai puţin importanţi decât toţi ceilalţi.

Mă certam cu ei, uneori. După o altercaţie cu adevărat neplăcută, pe care jur că n-am început-o eu, Cal sau Vin a rămas câteva secunde în prag, uitându-se la mine cu o expresie pe care nu puteam s-o descifrez, în timp ce doppelul său a plecat. Poate că nu mi-ar fi plăcut de ei dacă ar fi putut să se scufunde în immer. Însă mă îndoiesc că mi-ar fi păsat de asta.

— Nu-i acelaşi lucru, i-am zis eu celui care rămăsese încă acolo. Tu vorbeşti Limbajul. Iar eu sunt Limbajul.

Existau Gazde care puneau comparaţia mea mai presus de toate celelalte şi care veneau la fiecare eveniment la care eram prezentă. Preamăreau folosirea mea, considerând-o superioară tuturor alegoriilor şi dispozitivelor retorice introduse în diferite feluri în bărbaţi, în femei şi în alte făpturi prezente.

— Ai admiratori, mi-a zis Scile.

Acelea au fost lunile mele de glorie în calitate de comparaţie.

L-am văzut pe Hasser de mai multe ori; stăteam şi aşteptam în timp ce eram folosiţi în discuţii aprige. Existau disidenţi ai Limbajului, care doreau o reevaluare a ceea ce fuseserăm eu şi alte comparaţii. După reacţiile altor Gazde, acest gând-experiment era rău văzut. După o asemenea chestie, l-am întrebat pe Scile dacă auzise Gazdele folosindu-l în vorbirea lor pe Hasser şi, dacă se întâmplase aşa ceva, despre ce fusese vorba.

Scile înţelegea Limbajul ca un Ambasador, dar a spus:

— Nu ştiu cum funcţionaţi voi, chestiile astea afurisite. N-am văzut niciodată vreo relaţie între ceea ce însemni tu şi lucrurile despre care discută ei, de ce te compară cu ceva şi la ce foloseşti. Şi mă întrebi ce *gândesc* ei cu Hasser? N-am idee.

— Nu asta am vrut să spun.

— Vrei să ştii ce înseamnă el, *literalmente?*

— Exact. Ce înseamnă la bază, aşa cum eu însemn „fata care a mâncat“… ştii şi tu ce însemn.

Scile a ezitat, apoi a zis:

— Nu-s foarte sigur, dar cred că e… au zis că e ca „băiatul care s-a deschis şi s-a închis din nou“.

Ne-am privit unul pe celălalt.

— Oh, Doamne! am exclamat eu.

— Da. Nu sunt sigur, aşa că nu… ba da.

— Iisuse!

În corvid, în timp ce eram duşi înapoi în Oraşul Ambasadei, i-am spus lui Hasser:

— De ce nu mi-ai spus că eşti o comparaţie?

— Îmi cer scuze. Ai tras cu urechea? m-a întrebat zâmbind. E complicat. Fiind o comparaţie, e ceva la care mă gândesc mult. Însă nu ştiu ce simţi tu în privinţa asta… Pentru unii dintre noi, tu eşti… Dacă vrei să vorbeşti despre chestia asta – a spus el, părând circumspect, dar aţâţat –, printre noi sunt unii care cred că-i ceva important.

— Comparaţii? am întrebat eu. Tu îţi petreci timpul cu ele?

Ei, da. Cunoşteau şi alte figuri de stil şi elemente constitutive ale Limbajului, mi-a explicat el. Dar anumite comparaţii fuseseră cele care întemeiaseră o comunitate împreună cu ceilalţi. Le-am detestat din clipa în care mi-a spus de ele.

— Nu ştiu cum de te-am ratat, mi-a spus el. Ştiu că te-au pronunţat, însă cum se face că Gazdele nu te-au chemat la evenimente de felul ăsta, atât de mult timp? Şi cum de n-ai ştiut de noi?

— Presupun că a fi Limbaj n-a reprezentat niciodată lucrul cel mai important din viaţa mea, i-am răspuns eu.

Cred că, accidental, mi-am exprimat dispreţul. Mi-am reamintit că dacă n-aş fi învăţat să mă scufund în immer şi n-aş fi fost *afară,* mi-aş fi petrecut zilele prin baruri, prin sălile şi localurile în care se bea, unde se strângeau comparaţiile alea. Trebuie să fie un soi bizar de viaţă şi de notorietate, dar era ceva. Voiam să-mi cer scuze pentru că-mi arătasem dispreţul şi l-am întrebat ce însemna pentru el toată treaba aia. Iniţial, a avut reţinere, apoi a spus:

— Înseamnă să faci parte din el. Din Limbaj.

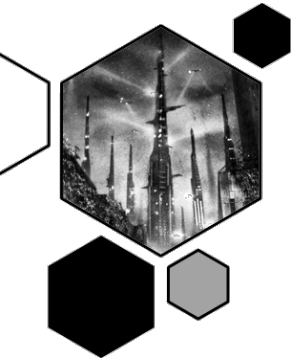

ULTERIOR
5

Niciunul dintre noi, cei care aveam vreun pic de minte, nu-şi imagina că petrecerea urma să revină la normal.

— Ehrsul, i-am şoptit eu şi i-am făcut semn.

Iar ea, după ce şi-a rotit cu precizie şasiul lung şi şi-a croit drum către mine, mi-a mărturisit că nu putuse să decodifice niciun mesaj, ca să afle ce se întâmplase.

I-am găsit pe doi dintre ultimii Ambasadori în cameră. MagDa şi EsMé.

— Ce se întâmplă? le-am întrebat eu. MagDa. Vă rog!

— Trebuie să… a zis una dintre EsMé.

— E…

— Totul e sub control.

— MagDa, ce se întâmplă?

Mag şi Da, Es şi Mé păreau că-s pe punctul de-a spune ceva. EsMé nu mă plăcuseră niciodată, aveau aceeaşi părere ca mai toţi Ambasadorii despre cei care ieşeau *afară* şi apoi se întorceau acasă, despre cufundătorii în immer, floakerii şi alţii de felul ăsta, dar ezitau încă.

Spre marea mea uimire, Scile ni s-a alăturat. M-a privit în ochi, fie fără nicio emoţie, fie ascunzând-o bine.

— MagDa, a zis el, trebuie să vă duceţi să discutaţi cu Ra.

Ele au dat din cap, iar eu am ratat ocazia. Când toţi cinci plecau, l-am prins pe Scile de braţ. Mi-am păstrat figura nepăsătoare, iar el m-a privit în acelaşi fel. Nu eram surprinsă că, faţă de mine, cunoştea mai îndeaproape situaţia. Lucrase împreună cu cei din Administraţie, colaborase în secret cu Ambasadorii… Aceştia se concentraseră atât de mult asupra folosirii Limbajului, încât nu se osteniseră să înveţe câte ceva despre el, dar, având în vedere cum evoluaseră lucrurile în Oraşul Ambasadei şi pentru că devenise necesar să te gândeşti la asemenea

lucruri, ajunseseră să fie fascinaţi de latura lui teoretică. Activitatea lui Scile îl făcuse folositor. Sunt convinsă că avea o funcţie mai importantă în Administraţie decât aveam eu.

— Deci? am întrebat eu, doar uşor surprinsă de acel alter ego neruşinat al meu; floakerii făceau ceea ce trebuiau să facă. Ce se întâmplă?

— Nu pot să-ţi spun, Avvy, mi-a răspuns el.

— Scile, ştii ce se întâmplă?

— Nu. Nu ştiu. E… chiar nu ştiu. Nu-i ceea ce mă aşteptam.

Lângă noi, două persoane şi-au ciocnit paharele cu vin, iar acestea au răsunat ca nişte clopoţei. Muzicanţii erau acum beţi, iar muzica o luase razna. Era singura ocazie pe care o aveau mulţi localnici de a întâlni un echipaj care naviga prin immer, şi profitau de ea. Am văzut perechi şi grupuri mici părăsind petrecerea şi mi-am amintit de şarmul sexual pe care ţi-l conferea immerul. Beneficiasem şi eu de aşa ceva, la întoarcere: treaba asta se întâmplase doar cu câteva săptămâni în urmă.

— Trebuie să plec, mi-a spus Scile. Au nevoie de mine.

Es l-a prins de un braţ, Mé de celălalt. Ştiau, sunt convinsă, că lucrurile nu mergeau cum se cuvine între mine şi Scile, poate ştiau şi de ce. Mă îndoiesc că se culcau cu el. Întâlnirile secrete ale lui Scile erau scurte şi ocazionale. Deşi toate căsătoriile din Bremen erau legale în Oraşul Ambasadei, localnicii tindeau să aplice modele exclusive, bazate pe proprietate. Bineînţeles că *eram* geloasă pe Scile, însă din cauza a ceea ce devenise şi a secretelor pe care le ştia.

Mă întorsesem de o jumătate de oră în apartamentul meu. Ehrsul venise cu mine. Într-o grămadă din ţările în care fusesem, toţi localnicii aveau vehicule personale. Dar chiar şi cele mai largi străzi din Oraşul Ambasadei erau prea înguste şi deseori prea abrupte pentru aşa ceva. Existau altanimale şi trăsuri biorealizate care se deplasau pe anumite rute, care-şi transformau roţile sau şenilele în picioare, atunci când era nevoie, dar majoritatea oamenilor mergeau pe jos.

Oraşul Ambasadei era un loc mic şi aglomerat, iar creşterea populaţiei noastre era limitată de graniţa până la care ajungea suflul aeolilor. Era înconjurat de oraşul Gazdelor, cu excepţia unui loc din nord, unde începeau câmpiile ariekene. Expansiunea urbană cvasilegală era tolerată, iar încăperi improvizate, care atârnau deasupra aleilor ca nişte streşini, erau prinse de ziduri sau construite în grabă pe acoperişuri, mereu pe punctul de-a fi abandonate. Mulţi membri ai Administraţiei aprobau în mod tacit iniţiativa de a extinde în acest fel spaţiul. Ici-colo vedeai piese bioproduse, pe jumătate montate, precum şi nişte hibrizi realizaţi

artizanal cu tehnologie terestră, care doar printr-un noroc nu se dezmembrau – lucruri care aveau un aspect domestic.

Căţărată deasupra Oraşului Ambasadei se afla Ambasada însăşi, mărginită de câmpiile acelea. Acolo era cea mai înaltă clădire pe care o aveam, de peste o sută de metri – un stâlp gros, înţesat cu ramuri orizontale şi platforme de asolizare, pe care se aşezau sau de pe care se ridicau, chiar şi la ora aceea târzie, corvide luminescente. Precum un lucru care s-ar fi topit, Ambasada se extindea în zona de la baza ei şi devenea tot una cu străzile care o înconjurau. Cartierul Administraţiei era ascuns parţial, aşa cum erau şi cele mai multe dintre aleile de acces către viscerele Ambasadei. Ehrsul şi cu mine am coborât cu un lift capitonat, am urmat alei, culoare care se transformau într-un amestec de coridoare şi străzi şi arcade deschise pe jumătate, cu ferestre fără geamuri, ajungând apoi la străzile propriu-zise şi la briză.

— Doamne, ce bine e să ieşi afară! am exclamat eu.

— Nu suntem chiar afară, mi-a replicat Ehrsul. Suntem încă în spaţiul delimitat de suflul aeolilor.

Într-o încăpere din aer.

Asta m-a făcut să mă gândesc la ea, la faptul că nu părăsea Oraşul Ambasadei, deşi ar fi putut. Presupun că nu fusese programată s-o intereseze oraşul. Am alungat asemenea gânduri. Când am ajuns în camera mea am mai băut nişte vin, iar Ehrsul, ca să-mi ţină companie, a generat imaginea tridimensională a unui pahar asemănător, iar capul ei tridimensional a băut din el. S-a conectat la staţia mea, dar nu a găsit nimic pe reţeaua locală despre evenimentele petrecute în seara aceea.

— O să încerc din nou după ce ajung acasă, mi-a spus. Fără supărare, dar maşina ta… ai avea mai mult noroc dacă ai ciocni nişte pietre între ele.

Fusesem în casa ei de mai multe ori. Era micuţă şi cam goală, dar avea tablouri pe pereţi, o bucătărie, mobilier pentru oameni şi pentru alt fel de oaspeţi (un scaun shur'asi minunat, cu aspect obscen). Apartamentul ei şi accesoriile pline de gust ale acestuia fuseseră probabil alese în beneficiul meu şi al altora: picturile, masa pentru cafea, covorul importat, adică elementele unui sistem de operare proiectat s-o facă plăcută utilizatorilor. Asemenea gânduri mi se păreau respingătoare. Aşa că m-am gândit la EzRa.

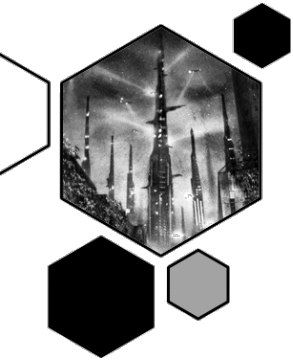

ANTERIOR
4

M-a sunat Hasser.

— De unde ai numărul meu? l-am întrebat eu.

— Te rog, a insistat el, fără să pară prea intimidat, cu toate că-i servisem cea mai bună mostră de insolenţă de cufundător în immer, de tip „lua-te-ar dracu'". Nu-i greu să ţi se dea de urmă. Vino să bei ceva.

— De ce aş veni să beau ceva?

— Te rog. Sunt aici nişte oameni pe care ar trebui să-i întâlneşti.

Comparaţiile se întâlneau într-o parte a Oraşului Ambasadei care se surpa în linişte, lângă ruinele noastre din copilărie. Am luat-o pe o rută mai lungă şi am mers pe jos cea mai mare parte a dimineţii, trecând pe lângă multe automate vagaboande şi nebăgate în seamă de nimeni. Am trecut chiar şi pe lângă zidul unde ne jucam cu monede şi, ca întotdeauna, am aruncat o privire spre uşă.

În Charo City există mahalale şi am petrecut în preajma lor mai mult timp decât mi-ar fi plăcut. Multe dintre porturile în care am acostat sunt în asemenea zone sau în vecinătatea lor, de parcă mahalageala e o boală infecţioasă, purtată de nave. Când, în decursul petrecerilor din Oraşul Ambasadei, membrii facţiunilor reformatoare începeau să răcnească, aveam tendinţa să-i întrerup.

— Mahalale? ziceam eu. Credeţi-mă, prieteni, eu am văzut mahalale. Ştiţi pe unde am fost? Mă pricep la mahalale. Noi nu avem aşa ceva.

În Oraşul Ambasadei nu există copii în zdrenţe, jucându-se cu bărcuţe de hârtie în apă împuţită sau în gropile din drum; nici oameni care să se vândă pentru mâncare cufundătorilor în immer sau celor din *afară,* ori care să-şi vândă fragmente de ADN sau bucăţi din propria carne piraţilor bio; colibe din nuiele acoperite cu lut nu se zgâlţâie când navele se înalţă deasupra lor sau coboară, nici nu se prăbuşesc după câteva asolizări.

Graficele noastre sociale erau destul de uniforme: diferenţele de bani şi putere erau minore. Excepţie făceau cei din Administraţie şi Ambasadorii.

Zidurile-ecran şi proiectoarele din zonele noastre neîngrijite erau în locuri izolate, uitate, cu cicluri degradate. Unele făceau reclamă la obiecte care nu se mai produceau, sau la chestii de lux din *afară,* despre care ştiam că nu mai existau în stocuri de foarte mult timp. Aici, ca pretutindeni în Oraşul Ambasadei, pereţii erau năpădiţi de iederă şi altiederă, şi împestriţaţi cu o chestie locală, asemănătoare muşchiului, astfel încât lumina acelor reclame şi mostrele grosolane de artă stradală erau înnegrite, ici-colo, de umbrele frunzelor.

Existau locuri în care nişte ţevi strecurate prin frunziş şi acoperite cu ipsos şi cărămizi transmiteau către ecrane informaţii sau opinii scandaloase din surse ilicite. Mergeam prin lumina unor mesaje denunţătoare la adresa Bremenului, transmise ilegal, a unor ameninţări cu violenţa împotriva lui Wyatt şi a micii sale echipe. O imagine tridimensională slabă mormăia pe un ton demagogic ceva despre libertate, democraţie şi impozite. Nici măcar Wyatt nu şi-ar fi făcut griji în legătură cu mesajele acelea de un radicalism lipsit de patimă, deşi sunt sigură că le-ar fi făcut scandal poliţiştilor pentru că nu eliminaseră asemenea graffiti.

Eram pe o stradă cu prăvălii specializate în piele şi altpiele. Simţeam miros de tăbăcărie şi de măruntaie, care venea dintr-o prăvălie unde poşetele coapte erau recoltate dintr-un copac biorealizat. Măcelarii le tăiau cu îndemânare, făcând o despicătură acolo unde voiau să ataşeze o curea, scoţându-le măruntaiele şi pregătind pielea pentru a fi vopsită. În spate era o recoltă de umbrele neajunse la maturitate, obiecte de lux caraghioase ce-şi îndoiau fără vlagă pânza asemenea aripilor de liliac. Bunurile din altpiele erau făpturi simple, fără gură şi fără anus, care n-ar fi putut trăi: viscerele care alunecau în rigola prăvăliei erau alandala şi n-aveau nicio noimă.

Cel puţin o duzină de comparaţii se strânseseră în cafeneaua-vinărie numită Eşarfa, locul spre care fusesem îndrumată. Firma tridimensională se bălăngănea pe faţada localului: era o siluetă care nu reuşea să-şi pună eşarfa. Am trecut prin ea şi o caracteristică pur decorativă şi neaşteptată a dispozitivului de proiecţie tridimensională a făcut imaginea să pară că se speriase, înainte de a-şi relua ciclul mişcărilor.

— Avice! a exclamat Hasser, încântat. Fac prezentările… Darius, care poartă unelte în loc de bijuterii; Shanita, care a rămas trează şi oarbă timp de trei nopţi; Valdik, care înoată în fiecare săptămână cu peştii.

A dat ocol încăperii, spunând chestii de felul ăsta, apoi a zis:

— Ea e Avice, care a mâncat ce i s-a dat.

Bineînţeles că noi nu reprezentam toate comparaţiile din vorbirea ariekeilor. Unele erau animale sau obiecte neanimate: exista o casă în Oraşul Ambasadei, din care Gazdele luaseră toată mobila, cu mulţi ani în urmă, apoi o puseseră la loc, ca să ofere posibilitatea unor figuri de stil.

Exista piatra despicată, făcută astfel încât Gazdele să poată rosti gândul „e precum piatra care a fost despicată şi lipită din nou“. Dar majoritatea erau femei şi bărbaţi tereştri: exista ceva în noi care ne făcea uşor de folosit.

Bineînţeles, multe comparaţii nu erau interesate de statutul lor. Am aflat că una sau două dintre comparaţii deveniseră membri ai Administraţiei. Unele ajunseseră Ambasadori. Ăştia nu veneau niciodată.

— Nu le place să fie Limbaj, mi-a spus Hasser. Îi face să se simtă vulnerabili – le place *să vorbească* Limbajul, nu să fie acesta. Plus că trebuie să aibă de-a face cu oamenii obişnuiţi.

Individul vorbea cu un amalgam complicat de respect şi resentimente, pe care-l mai auzisem şi pe care aveam să-l mai aud de multe ori.

Am discutat despre Limbaj şi despre ce înseamnă să fii ceea ce eram. Ei vorbeau, iar eu mai mult ascultam. Am încercat să-mi ascund enervarea pe care mi-o provocau aiurelile lor. La urma urmei, venisem alături de ei. Se părea că un număr exagerat de comparaţii erau (în diferite feluri) adepte ale independenţei. Vorbeau despre asta şi pomeneau de autoritatea întunecată a Bremenului şi de agenţii nemiloşi ai acestuia. Chestia asta mă făcuse să rânjesc, având în vedere că-l întâlnisem pe Wyatt.

— Nu-l văd pe vreunul dintre voi refuzând ceva adus de un miab, am zis eu.

— Nu – mi-a răspuns cineva – dar ar trebui să facem *negoţ*, nu să plătim impozitele alea afurisite şi să primim ajutoare.

În şoaptă, ca un vizir vorbindu-i la ureche unui Ambasador, Hasser îmi oferea informaţii despre interlocutori: „E atât de acră pentru că nu-i chemată prea des“, „Comparaţia ei e prea obscură“, „Sincer vorbind, e mai degrabă un exemplu decât o comparaţie. Iar el ştie asta.“

Când m-am dus acasă, eram lămurită în privinţa tuturor. I-am povestit lui Scile la ce chestie ridicolă asistasem. Dar m-am dus din nou. M-am gândit îndelung la motivul pentru care am făcut-o. Dar asta nu înseamnă că am reuşit să găsesc o explicaţie.

În a doua mea călătorie, Valdik, „cel care înoată în fiecare săptămână cu peştii“, mi-a povestit despre statutul său de comparaţie. Era un proces în desfăşurare: statutul acesta nu depindea de ceva făcut de el sau care îi

fusese făcut, ci de ceva ce continua să facă. „E ca omul care înoată cu peştii în fiecare săptămână“, vruseseră Gazdele să spună, ca să lămurească ceva ce rămăsese obscur, iar ca ei să poată face asta, trebuia să fie adevărat că el înota cu peştii. Iată aşadar care era îndatorirea sa.

— Există o baie din marmură în sediul Administraţiei, mi-a spus Valdik, ridicându-şi privirea şi uitându-se mai întâi la mine, apoi în jos. Au adus-o cu o navă, în urmă cu mulţi ani, traversând immerul. Alături de mine, pun în ea altpeşti mici, care suportă clorul. Înot în fiecare suprazi.

Bănuiesc că petrecea cele unsprezece zile scurse între două experienţe de felul ăsta pregătindu-se pentru următoarea. Nu ştiu ce eforturi erau făcute pentru a se asigura continuarea unor astfel de activităţi şi pentru a păstra corect sensul comparaţiei Gazdelor. Mă întrebam dacă uşoara jenă a Ambasadorilor faţă de noi era provocată în parte de posibilitatea unei greve a comparaţiilor.

Când mi-a venit rândul, le-am povestit noilor mei tovarăşi despre restaurant, despre lucrurile pe care le-am mâncat, iar asta a fost suficient de neplăcut, aducându-mi o oarecare credibilitate. Unii dintre ei m-au privit insistent; unul sau doi, printre care Valdik, au evitat să se uite la mine.

— Bine ai venit acasă! a zis încet cineva.

Nu mi-a plăcut chestia asta şi am încetat să-mi controlez mimica, pentru a nu lăsa niciun dubiu în privinţa faptului că-mi displăcea Şi nu mi-a plăcut nici când i-a venit lui rândul să descrie lucrurile teribile care i-au fost făcute ca să ajungă o parte a Limbajului. Hasser, „cel care se deschisese şi se închisese din nou“, îşi modulase vocea şi-şi gradase expunerea, astfel încât o transformase, deşi era adevărată, într-o poveste.

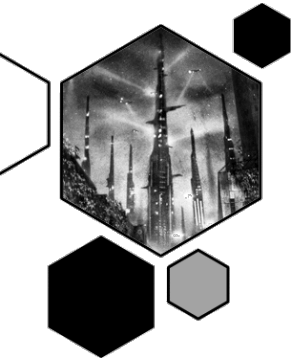

ULTERIOR
6

Un cetăţean care nu petrecea mult timp la Ambasadă ar fi putut să nu-şi dea seama că lucrurile mergeau prost: punctele de control erau păzite; peste tot dădeai peste membri ai Administraţiei şi ucenici de-ai lor; anunţurile apăreau încă în afişaje tridimensionale, iar pe ecrane luceau informaţii. Dar, de la petrecere încoace, îngrijorarea devenise palpabilă pentru cei care ştiau s-o simtă.

Nicio navă nu mai părăsise planeta cu un discurs de rămas-bun atât de neglijent, aşa cum se întâmplase cu ultima ambarcaţiune sosită. Sigur, existaseră încercări de organizare a unor festivităţi satisfăcătoare. La scurt timp după Balul Sosirii, când unii erau încă mahmuri, un grup format din Ambasadori, membri ai Administraţiei şi oameni ca mine condusese echipajul de navigatori prin immer pe ambarcaţiunea sa, iar locuitorii din Oraşul Ambasadei îşi ţinuseră răsuflarea până când, rămaşi singuri, aveau să vadă cum să facă faţă celor întâmplate. De fapt, nu reuşiseră – sau nu reuşiserăm – în niciun fel. Am aflat ulterior că printre cei din Administraţie existau unii care încercaseră să se opună insistent plecării navei.

Eu, Avice Benner Cho, cufundător în immer, mai întâi iubită, apoi fostă iubită a lui CalVin (unii locuitori din Oraşul Ambasadei au crezut, probabil, că asta-i o minciună, dar povestea e a mea şi e adevărată), consilier al Administraţiei în probleme referitoare la *afară,* m-am pomenit că un poliţist nervos îmi interzicea intrarea în clădirile oficiale. Până la urmă, n-a durat prea mult. Un pic de floaking – „Cred că faceţi o greşeală, domnule poliţist“, pe urmă un: „Dar tocmai de aceea sunt aici, au nevoie de ajutorul meu“ – şi am trecut. Nu-mi făceam iluzii legate de creditul pe care mi-l acordau cei de dinăuntru. Dar să fiu silită să trec prin aşa ceva doar ca să pătrund pe coridoare?

Cei dinăuntru nici măcar nu încercau să mimeze calmul. Am trecut pe lângă membri ai Administraţiei care se certau în şoaptă. M-am uitat după EdGar, sau după cineva care ar fi fost dispus să discute cu mine.

— Ce faci aici? m-a întrebat Ag sau Nes din AgNes, în timp ce doppelul ei clătina din cap. Erau *mari doamne,* aşa că n-au dat nicio atenţie răspunsului meu mormăit:

— Merg şi eu, dragă.

— Ne stai…

— … în cale.

Alţii au fost mai puţin expeditivi – RanDolph mi-au zâmbit şi au mimat epuizarea, un vizir de rang înalt cu care mă îmbătasem cândva mi-a făcut cu ochiul – dar AgNes aveau dreptate, eram un obstacol.

L-am găsit pe Simmon, de la pază, într-o ceainărie de la ultimul etaj, de unde se vedeau siluetele acoperişurilor noastre extinzându-se pe nesimţite în afara contururilor oraşului, şi l-am încolţit. După protestele oficiale, cum că nu ştie nimic, că nu poate să-mi spună nimic, mi-a zis:

— Nu l-am mai văzut pe Ambasadorul EzRa de la petrecere. Nu ştiu unde s-au dus. Conform planificării iniţiale, trebuiau să participe la o întâlnire, acum o jumătate de oră, dar n-au apărut. Îţi imaginezi că nu-s singurii. Majoritatea planurilor s-au făcut de rahat. Unde naiba sunt Gazdele?

Bună întrebare. Discuţiile purtate între Oraşul Ambasadei şi Gazde, privind probleme importante precum drepturile de minerit, fermele, schimbul de tehnologii, sărbătorile Limbajului, nu aveau loc ocazional, ci în fiecare zi, existând tot felul de amănunte asupra cărora trebuia să se cadă de acord. Întotdeauna se aflau câţiva ariekei pe coridoare, veniţi pentru vreuna dintre negocieri. Ambasada avea podele tari, să reziste picioarelor lor ascuţite.

— Nu sunt aici, mi-a spus Simmon, masându-şi carnea ciudată a braţului biofabricat. Niciunul. Au trebuit să treacă generaţii întregi pentru a ajunge la un compromis cu ei în privinţa a ceea ce înseamnă o întâlnire, aşa că ştim al naibii de bine că mulţi dintre ei trebuiau să se afle aici, în dimineaţa asta, şi în mod normal ar fi fost, dar nu sunt. Nu au răspuns la niciunul dintre apelurile noastre. Nu mai comunică în niciun fel cu noi.

— Trebuie să-i fi jignit foarte rău, am zis eu, în cele din urmă.

— Aşa se pare, a spus el.

— Cum crezi că i-am jignit?

— Numai Pharotekton ştie. Sau EzRa.

Un timp, niciunul dintre noi n-a mai spus nimic. Apoi Simmon m-a întrebat:

— Cunoşti pe cineva numit Oratit? Sau Oratiţi?

— Nu. Cine e?

Nu mi se păruse a fi un nume de Ambasador: un nume ciudat, fără accent fals la mijloc.

— Nu ştiu. I-am auzit pe CalVin şi pe HenRy vorbind despre el. Părea că ei ştiau ce se întâmplă. Am crezut că-l cunoşti. Tu cunoşti pe toată lumea.

Era drăguţ din partea lui, dar n-aveam chef să scot în evidenţă treaba asta.

— Ştii, AgNes şi alţi doi Ambasadori îl învinovăţesc pe Wyatt.

— Pentru ce îl învinovăţesc?

— Pentru tot. Pentru tot ce s-a întâmplat. I-am auzit. „Toate astea sunt din cauza lui şi a Bremenului“, ziceau ei.

„Am ştiut întotdeauna că ne sabotează şi uite unde am ajuns…“

Simmon îşi închidea şi-şi deschidea proteza mâinii, făcând-o să arate ca o gură care vorbeşte.

— Adică ei ştiu ce se întâmplă?

A ridicat din umeri.

— Nu cred. Însă nu trebuie să înţelegi un anumit lucru ca să condamni pe cineva pentru acel lucru, mi-a răspuns. Oricum, au dreptate. Nu-i nicio îndoială că trebuie să fie… o manevră. EzRa… vreo armă a celor din Bremen.

Şi dacă AgNes aveau dreptate? Dacă era aşa, iar eu tocmai îmi folosisem ultima relaţie pe care-o aveam, asta însemna – presupun – trădarea Oraşului Ambasadei. Mi-am amintit de CalVin şi de Scile şi am înlăturat orice ezitare. L-am sunat pe Wyatt. În timp ce făceam legătura, încercam să gândesc strategic, să-mi imaginez în ce domeniu şi în ce fel era un profesionist, în ce privinţe era gata să cedeze, încercam să-mi închipui ce să-i spun încât să obţin nişte indicii, să-l conving să-mi spună ceva. Răsplata pentru toate aceste şmecherii consta în vorbe goale.

— Avice, a strigat Wyatt când am obţinut legătura. Slavă Domnului că ai sunat! Nu reuşesc să dau de nimeni. Avice, ce naiba se întâmplă?

Era şi mai izolat decât mine. El şi puţinii săi asistenţi aveau birourile în inima Ambasadei, se înţelege de la sine, dar unii dintre cei din Administraţie îl considerau vinovat, iar alţii voiau să-l ţină departe de tot ce se întâmpla, şi se înţeleseseră cu toţii să se sfătuiască fără el. Reuşeau să facă asta fără să încalce legea care îl plasa deasupra lor, în calitate de supraveghetor bremenian.

Puseseră în circulaţie o listă a tuturor şedinţelor din ziua respectivă, aşa cum erau obligaţi să facă. Wyatt desemnase oameni care să participe la toate cele care aveau loc în sala principală şi se dusese el însuşi la cea

intitulată „Organizare de urgenţă“, ca să descopere că toată treaba era doar de faţadă, o discuţie neplanificată între membrii de nivel mediu ai Administraţiei, despre probleme legate de achiziţionarea de rechizite. Adevărata dezbatere de după petrecere, pentru analizarea ipotezelor privind tăcerea Gazdelor, avusese deja loc, în timpul sesiunilor de întâlniri denumite „Alte probleme“, din cadrul Comitetului de Lucrări Publice.

— Avice, e o insultă! a zis el. Ăsta-i chiar genul de lucruri care trebuie oprite, am fost trimis ca să opresc *exact* genul ăsta de lucruri. Indivizii *au conspirat* să mă lase de-o parte. Ce naiba, sunt superiorul lor! Ca să nu mai vorbesc despre ce i-au făcut lui EzRa – oamenii ăia sunt colegii lor, iar ei i-au ostracizat! E o ruşine!

— Wyatt, stai un pic! Unde sunt EzRa?

— Ra e în camera lui, sau era acolo când l-am sunat. Nu ştiu unde-i Ez. Colegii tăi…

— Nu sunt colegii mei…

— Colegii tăi i-au tratat cu duşmănie. Sunt sigur că i-ar fi arestat, dacă ar fi putut. Ez nu răspunde şi nu pot să dau de el…

Ideea că fiecare dintre cei care alcătuiau un Ambasador ar fi putut avea camere separate şi ar fi putut face lucruri diferite mă ameţea.

— Ei ştiu ce se întâmplă?

— Şi crezi că o să-mi spună mie? Îţi dai seama că nu toată lumea vrea să mă ţină de-o parte, ci doar Ambasadorii voştri afurisiţi! Indiferent ce-ar cloci…

— Wyatt, linişteşte-te! E clar că, indiferent ce s-ar întâmpla, cei din Administraţie nu au mai mult control asupra lucrurilor decât tine.

Trebuie să fi ştiut că, din noaptea aia, Ambasada nu mai avea niciun contact, de niciun fel, cu oraşul.

— Gazdele nu spun nimic. Eu cred… – am adăugat cu grijă – … cred că EzRa… sau noi… cineva a făcut, întâmplător, ceva care le-a jignit… grav…

— Oh, lasă-mă cu aiurelile astea, Avice! a zis Wyatt, iar eu am clipit. Asta nu-i o poveste. Într-o clipă de stângăcie, căpitanul Cook i-a jignit pe băştinaşii cei afurisiţi, folosind un cuvânt nepotrivit sau utilizând în mod eronat cuţitul sacru şi – zbang! – a ajuns pe grătar. Nu-ţi dai seama câtă înfumurare denotă toată chestia asta? Oh, toate poveştile astea pretind că exprimă o *mea culpa* referitoare la lipsa de sensibilitate culturală – „vai, am spus ceva nepotrivit“ – dar, în realitate, totul e legat de reacţia exagerată şi ridicolă a băştinaşilor. Avice – a adăugat zâmbind şi clătinând din cap – probabil că am făcut *mii* de aiureli de felul ăsta, în decursul anilor. Gândeşte-te la subiectul acesta. Exact aşa cum au făcut

vizitatorii *noştri,* atunci când ne-au întâlnit prima oară, pe Terra. Şi, în majoritatea cazurilor, nu ne-am căcat pe noi, nu-i aşa? Ariekeii – şi kendisii, shur'asii, cymarii şi cine mai vrei tu, adică toţii exoţii cu care am avut de-a face – sunt perfect capabili să înţeleagă când e vorba de o insultă intenţionată şi când e vorba de o greşeală. În spatele fiecărei poveşti cu Lono şi Ku[25]25 Zei hawaieni. se află… furturi şi salve de tun. Crede-mă, a adăugat el strâmbându-se. E meseria mea.

Şi şi-a mişcat degetele, ca şi cum ar fi furat ceva. De aia îl plăceam: pentru că spunea lucruri de felul acela.

— Avice, în meserii precum a mea au existat întotdeauna dispute, mi-a spus el şi s-a aplecat spre ecran. Am fost mereu în formă, nu-i aşa? a adăugat el, brusc şi pe un ton cam plângăcios. Dar chestia asta… Avice, există limite. Lui JoaQuin, MayBel şi celorlalţi trebuie să li se reamintească al cui reprezentant sunt.

Bremenul era o putere, dar era în război cu alte ţări din Dagostin şi de pe alte planete. Dacă inamicii săi trimiteau nave de război în direcţia *noastră?* Ca să lovească Bremenul prin intermediul coloniilor? Atunci ce aveam să facem, aveam să ridicăm puştile şi tunurile biofabricate şi să le îndreptăm spre cer? Un mic genocid ca aceasta ar fi putut fi comis din nou, pe neaşteptate, chiar de Bremen, dacă ar fi considerat că merită efortul. Încăierările în vidul spaţiu-timp nedefinit, sau tirurile teribile şi stranii din immerul aspru – în ciuda faptului că lipsa noastră de importanţă era ceva de la sine înţeles – reprezentau nişte argumente împotriva atacurilor la un asemenea nivel. Dar existau şi alţi factori în calculele marţiale ale Bremenului.

Ariekeii nu erau pacifişti. Mi s-a spus că, uneori, printre ei se săvârşeau crime şi răzbunări aprige; şi, indiferent ce spunea Wyatt, indiferent care fusese motivul, la începuturile relaţiilor dintre noi avuseseră loc nişte confruntări violente şi membrii speciilor noastre se uciseseră între ei. Protocoalele dintre noi fuseseră foarte ferme şi, timp de generaţii, nu existaseră niciun fel de tulburări. Aşa că ni se părea absurd să ni-i imaginăm pe ariekei, pe cei din oraş, transformându-se în duşmani ai Oraşului Ambasadei. Însă noi eram câteva mii, iar ei mult mai mulţi, şi aveau arme.

Wyatt era mai mult decât un funcţionar. El reprezenta Bremenul, care era protectorul nostru în mod oficial; în această calitate, trebuia să fie pregătit. Cei din echipa lui erau ciudat de bine clădiţi pentru nişte lucrători în birouri. Se ştia foarte bine că existau arme ascunse în Oraşul Ambasadei, arme la care avea acces numai Wyatt. Se zvonea că magaziile ascunse conţineau arme de foc cu putere mult mai mare decât a puştilor noastre amărâte. Sigur, se spunea că sunt în folosul nostru.

Oficialităţile bremeniene soseau pe planeta noastră având în îmbunătăţirile lor chei de acces bine codificate. Era nechibzuit şi un pic înspăimântător ca Wyatt să declare atât de deschis – chiar dacă mi-o spunea doar mie, care eram, într-un fel, cineva *din afară* şi, tot într-un fel, o prietenă de-a lui – că oamenii din echipa sa erau soldaţi care aveau acces la arme, iar el era ofiţerul care-i comanda.

E adevărat că avusese răbdare. Ignorase preluarea abuzivă de bunuri (minoră spre moderată) atunci când soseau miaburile şi, la câţiva ani odată, pe aceea de bani, atunci când erau strânse taxele pentru Bremen. Îşi încuraja angajaţii să aibă de-a face cu cei din Administraţie şi cu oamenii simpli şi aproba ocazionalele căsătorii mixte. Avea o slujbă dificilă, ca toţi cei care aveau o funcţie în colonii. Comunicarea cu şefii săi fiind doar întâmplătoare, iniţiativa şi flexibilitatea erau vitale. Mai înainte, funcţia lui fusese ocupată de femei şi bărbaţi excesiv de zeloşi, iar asta însemnase o proastă guvernare. Wyatt considera că-i eram datori pentru atitudinea sa blândă. Şi că Ambasadorii nu erau corecţi cu el.

Îl plăceam pe Wyatt, dar individul era naiv. Era omul Bremenului, într-un moment în care eram cufundaţi în întuneric. Eu am înţeles ce însemna asta şi ce consecinţe urma să aibă, chiar dacă el n-a priceput.

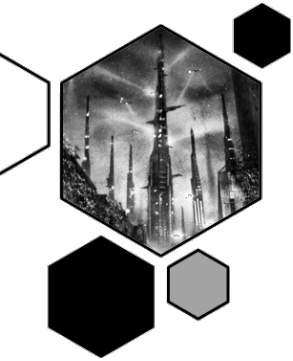

ANTERIOR
5

Gazdele apăreau uneori, câte una sau în grupuri mici, cu zellele la picioare, plimbându-şi încet carcasele pe aleile noastre. Cine putea să spună încotro se îndreptau? Poate se plimbau sau o luaseră, conform topografiei bizare, printr-o scurtătură care trecea prin cartierul nostru şi ajungea iarăşi afară. O parte pătrundeau adânc în zona acoperită de suflul aeolilor, chiar în cartierele Oraşului Ambasadei, iar unele dintre ele căutau comparaţii. Ariekeii aceia erau admiratori entuziaşti ai acestora.

La câteva zile, soseau unul, doi sau un mic conclav, cu picioarele lor delicate din chitină. Intrau în barul Eşarfa, cu aripile evantai tremurând, purtând haine ostentative – panglici împodobite cu aripioare şi ornamente prin care trecea vântul, scoţând sunete aparte, distincte ca nişte culori stridente.

— Publicul nostru ne vrea, spusese cineva atunci când văzusem prima oară o asemenea apariţie.

În ciuda glumei de prost gust, oricine îşi dădea seama că auditoriul acela însemna mult pentru comparaţii. Singura dată când am convins-o pe Ehrsul să vină cu mine – chipurile pentru a memora anecdote, ca să putem râde mai târziu de noile mele cunoştinţe – sosirea unor Gazde păruse s-o zăpăcească. Îmi ignorase şoaptele în legătură cu ariekeii şi nu vorbise prea mult, cu excepţia unor fraze scurte, politicoase şi fără legătură cu cele spuse anterior. Bineînţeles că mai fusesem împreună cu ea în compania Gazdelor, dar niciodată în circumstanţe atât de neoficiale, niciodată ţinând seama de toanele lor necunoscute şi fără respectarea condiţiilor cerute de grangurii din Oraşul Ambasadei. Nu revenise niciodată.

Proprietarii şi clientela obişnuită de la Eşarfa ignorau politicos

Gazdele, care murmurau între ele. Ochii-coral ai acestora se întindeau şi ramificaţiile li se desfăceau, când ne priveau, iar noi le urmăream, la rândul nostru. Chelnerii şi clienţii păşeau cu grijă în jurul lor. Gazdele discutau liniştite în timp ce ne examinau.

— Se zice că-l caută pe cel care a echilibrat metalul, a tradus cineva.

— Ăsta eşti tu, Burnham. Ridică-te, omule! Prezintă-te!

— Sasha, discută despre hainele tale.

— Ăla spune că eu sunt mai folositor decât eşti tu – spune că mă vorbeşte tot timpul.

— N-a spus aşa ceva, obraznicule!

Şi tot aşa. Când Gazdele se strângeau în jurul meu, trebuia, uneori, să-mi reprim o amintire a copilului care fusesem, legată de momentele din restaurant.

Nu-mi era greu să recunosc vizitatori care veneau în mod repetat, după configuraţia ochilor-coral, după modelele de pe aripa evantai. Cu entuziasmul comiterii unei mărunte blasfemii, îi botezaserăm după aceste trăsături caracteristice: Îndesatul, Cornuleţ, Iepuraşul Fiver. Se părea că şi ei ne recunoşteau cu uşurinţă pe fiecare dintre noi.

Am învăţat comparaţiile favorite ale multora. Unul dintre pronunţatorii mei obişnuiţi era o Gazdă înaltă, cu o aripă evantai în culori vii, roşu şi negru, semănând suficient de mult cu o rochie de flamenco pentru ca noi să o numim Dansatoarea Spaniolă.

— Face o chestie strălucită, mi-a spus Hasser, care ştia că nu înţeleg prea bine Limbajul. Când vorbeşte despre tine – a continuat el, încercând să găsească nuanţele potrivite – zice: „Atunci când vorbim despre vorbit, cei mai mulţi dintre noi suntem ca fata care a mâncat ceea ce i s-a dat. Dar noi putem *să alegem* ceea ce spunem cu ea“. E un adevărat virtuoz.

Văzându-mi expresia, Hasser a ridicat din umeri şi ar fi lăsat lucrurile aşa, dar l-am pus să-mi explice.

În general, comparaţia mea era folosită pentru a descrie un mod de a face ceva. Însă Dansatoarea Spaniolă şi prietenii săi, printr-o retorică ciudată, prin accentuarea anumitor silabe, mă vorbeau îndeosebi pentru a sugera o schimbare potenţială. Acesta era modul de a discuta care le făcea fericite pe Gazde. Nu aveam idee dacă mulţi dintre ei fuseseră întotdeauna atât de fascinaţi de Limbaj sau dacă această obsesie rezultase în urma interacţiunii lor cu Ambasadorii şi cu noi, făpturile ciudate lipsite de Limbaj.

Scile dorea întotdeauna să afle amănunte despre ceea ce se întâmplase, cine ce spusese, ce Gazdă fusese acolo.

— Nu-i corect, i-am zis eu. Nu vrei să vii cu mine, dar te enervezi dacă nu pot să-ţi repet toate chestiile plictisitoare care s-au spus.

— N-aş fi binevenit, iar tu ştii asta, mi-a răspuns el, şi era adevărat. Dar de ce continui să te duci, dacă-i atât de plictisitor?

Era o întrebare rezonabilă. Emoţia cu care reacţionau alte comparaţii faţă de Gazdele vizitatoare şi profunzimea sau lipsa acesteia din discuţiile purtate când nu era nicio Gazdă de faţă mă enervau enorm, de fiecare dată. Cred totuşi că aveam senzaţia că ar fi putut să se întâmple ceva, ceva important.

Era o Gazdă care o însoţea deseori pe Dansatoarea Spaniolă. Era mai îndesată decât majoritatea celorlalte, cu picioare mai noduroase, cu pântecul mai lăsat, ca şi cum se apropia de bătrâneţe. Am uitat din ce motiv o numiserăm Stup de Albine.

— Am mai văzut-o, a zis Shanita.

Gazda vorbea neîncetat, iar noi ascultam, dar se părea că era un amestec de jumătăţi de frază. Nu înţelegeam nimic din ceea ce spunea. Mi-am amintit de unde o cunoşteam: din timpul primei mele călătorii în oraş. Participase la Festivalul Minciunilor. Fusese neobişnuit de abilă să descrie eronat obiectul-ţintă al neadevărului. Spusese că lucrul avea o altă culoare decât în realitate.

— E o mincinoasă, am zis eu, pocnind din degete. Şi eu am mai văzut-o.

— Hm, a făcut Valdik, părând bănuitor. Şi acum ce zice?

Stup de Albine se plimba, privindu-ne, bătând aerul cu aripa darului.

— „Ca asta, ca asta“, a tradus Hasser, apoi a clătinat din cap, ca şi cum ar fi spus: „N-am idee.“ Ei sunt la fel, similari, diferiţi, nu la fel, la fel…

Eşarfa nu era singurul loc în care ne întâlneam, dar era cel mai obişnuit. Uneori ne strângeam într-un restaurant din vecinătatea districtului magazinelor sau pe băncile de lângă canal ale altui local, dar numai când plănuiam asta în avans şi doar dintr-un simţământ vag de politeţe, de a arăta că nu suntem rigizi. Dar Eşarfa era locul în care Gazdele ştiau că puteau să ne găsească, iar asta era cu adevărat important.

Comparaţiile se considerau un grup pentru dezbateri, însă doar un anumit grad de disidenţă era permis. O dată, un tânăr încercase să ne implice într-o discuţie cu argumente care trecuseră de la independenţă la îndemn la răscoală, la chestii anti-Administraţie, iar eu am fost silită să intervin ca să-l scap de bătaie.

L-am dus afară şi i-am spus:

— Pleacă.

O ceată de comparaţii se strânsese şi-l batjocorea, ţipa la el să se întoarcă şi să încerce să-i critice pe Ambasadori încă o dată.

— Credeam că sunt radicali, a spus el, părând atât de dezamăgit că-mi venea să-l îmbrăţişez.

— Ăştia? Depinde pe cine întrebi, i-am zis eu. Da, după părerea celor din Bremen, ar fi nişte trădători. Dar ei sunt mai loiali Administraţiei decât sunt cei din Administraţie.

Ideea de plebiscit era absurdă în Oraşul Ambasadei. De parcă oricare dintre noi ar fi putut discuta cu Gazdele! Iar când venea vorba de ceata de la Eşarfa – chiar ignorând colapsul inevitabil al Oraşului Ambasadei în cazul lipsei Ambasadorilor –, cine i-ar mai fi folosit în discuţii pe acei bărbaţi şi femei, atât de mândri de faptul că erau comparaţii pentru Gazde, dacă n-ar fi existat Ambasadorii?

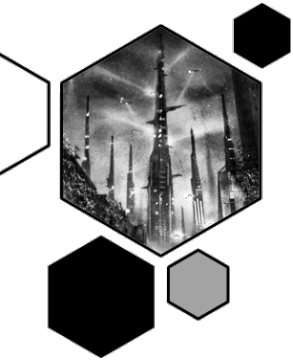

ULTERIOR 7

Ariekeii nu răspunseseră la nicio încercare de a-i contacta. În orele acelea în care comunicarea era întreruptă m-am gândit de mai multe ori să-i sun pe CalVin sau pe Scile ca să cer informaţii: dintre cei pe care-i cunoşteam, ei aveau, cel mai probabil, aşa ceva. Nu m-a oprit teama de a-i înfrunta, ci convingerea că n-o să fiu în stare să storc ceva de la ei.

Era primăvară în Oraşul Ambasadei şi frigul se potolea treptat. Am privit, de la înălţimea Ambasadei, acoperişurile oraşului, arhitectura sa animală, ce strălucea din când în când. Se schimba ceva. Se modifica sau lipsea o culoare, se producea o mişcare, ori încremenea ceva.

Un corvid s-a înălţat de pe o pistă de asolizare a Ambasadei, a trecut pe cer către portul spaţial al oraşului, s-a mutat dintr-un loc în altul, dar a rămas în aer, căutând un loc în care să asolizeze; negăsind, s-a întors. Probabil că Ambasadorii de la bordul său trimiseseră mesaje jos, către diferitele corpuri de case peste care zburaseră, fără să primească răspuns.

Mai mult ca sigur că existau o grămadă de locuitori ai Oraşului Ambasadei care nu aflaseră încă faptul că se întâmpla ceva rău. Presa oficială era loială sau lipsită de eficienţă. Dar la petrecerea aceea fuseseră mulţi oameni, iar poveştile se răspândeau.

Totuşi soarele răsărise, magazinele vindeau diferite lucruri, iar oamenii se duceau la muncă. Era o catastrofă lentă.

Am sunat la numărul pe care mi-l dăduse Ehrsul – pe care îl extrăsese dintr-o reţea nouă şi nu foarte bine actualizată, spunându-mi că era al lui Ez. Ez – sau persoana pe care o sunasem – nu mi-a răspuns. Am înjurat, cât de încet am putut, şi am încercat din nou, tot fără niciun rezultat.

Am aflat ulterior că în ziua aceea Ambasadorii, cuprinşi de disperare, se duseseră în oraş pe jos. Perechi de doppeli fără speranţă acostau Gazdele pe care le întâlneau, vorbindu-le Limbajul prin transmiţătoarele

căştilor lor aeolice, la care acestea reacţionau prin ne-răspunsuri politicoase, ori prin lipsă de înţelegere, sau transmiţând informaţii nefolositoare despre dezastru.

Cineva a venit la mine acasă. Am deschis uşa şi am văzut că Ra stătea în prag. M-am uitat la el în tăcere, timp de câteva secunde lungi.

— Pari surprinsă, mi-a zis el.

— Puţin spus, i-am replicat eu.

M-am dat la o parte ca să intre. Ra şi-a scos comunicatorul, a dat să-l oprească, dar până la urmă l-a lăsat să funcţioneze.

— Încearcă să dea de tine? l-am întrebat eu.

— Doar Wyatt, mi-a răspuns el.

— Adevărat? Nimeni altcineva? Niciun Ambasador? N-ai fost urmărit?

— Cum te simţi? m-a întrebat el. Mă gândeam că…

Am stat mult timp pe scaune, faţă în faţă. A privit de mai multe ori peste umăr, în spate. Acolo nu era nimic, doar peretele.

— Unde e Ez? l-am întrebat eu.

El a ridicat din umeri şi mi-a zis:

— A plecat.

— N-ar trebui să fiţi împreună? m-am interesat eu, iar el a ridicat din nou din umeri. În Ambasadă? Ra, cum ai ieşit de acolo? Credeam că te-au băgat la închisoare.

Dacă eu aş fi fost la conducere, i-aş fi încarcerat pe EzRa, pentru a avea situaţia sub control sau a o potoli, indiferent care ar fi fost situaţia aceea. Poate că încercaseră. Dacă Ra spunea adevărul, amândoi plecaseră.

— Mda, bine, a zis el. Ştii cum e. A fost nevoie. Eu voiam doar… A trebuit să ne despărţim.

Mi-a venit să râd, auzindu-l. Se ascundea ceva în spatele vorbelor ăstora…

— Cum ţi se pare orăşelul nostru? l-am întrebat eu, într-un târziu.

A râs şi el.

— Doamne! a exclamat el, ca şi cum ar fi văzut ceva bun, la care nu se aştepta.

Afară se auzeau pescăruşi. Se roteau, îndreptându-se mereu către marea care sclipea la câţiva kilometri depărtare, fiind împinşi înapoi, de fiecare dată, de vânturile modelate şi de suflul aeolilor. Se întâmpla rar ca vreunul dintre ei să pătrundă în zona cu aer local şi să moară.

— Trebuie să mă ajuţi, a zis el. Trebuie să ştiu ce se întâmplă.

— *Glumeşti?* am exclamat eu. Ce crezi că ştiu? Doamne, asta-i comedia erorilor! Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ţi închipui că încercam să aflu? De ce ai venit la mine?

— Am discutat cu toţi cei pe care i-am putut găsi, dintre oamenii care au fost la petrecere…

— Înseamnă că nu te-ai străduit prea mult, dacă m-ai găsit doar pe mine…

— Am vorbit cu toţi cei din Administraţie şi cu alţi oameni din Ambasadă. Cei cu funcţii înalte n-au vrut să-mi spună nimic, iar restul… Vreo doi dintre ei mi-au zis să vorbesc cu tine.

— Nu ştiu de ce ţi-au dat un asemenea sfat. Am crezut că în jurul tău se învârtea toată povestea. Am crezut că tu ai…

— Indiferent cine ar fi cel care ştie ceva, nu-mi spune mie. Nouă. Iar ceilalţi, ei doar… Avice, se spune că tu cunoşti lume. Ambasadori. Şi că oamenii aceia îţi spun tot felul de lucruri.

Am clătinat din cap şi i-am zis:

— Astea-s fasoane de străin. Crezi că poţi să mergi pe o rută ocolitoare şi să obţii ceva prin intermediul meu? Indivizii ţi-au spus chestia aia doar pentru că sunt scufundător în immer. Şi pentru că, un timp, m-am culcat cu CalVin. Însă nu luni de zile. Luni locale, nu luni bremeniene. *Soţul* meu cel afurisit e un străin, dar ştie mai multe decât mine şi nu vrea nici măcar să discute cu mine. Vorbeşti serios când zici că n-ai idee ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu, după ce m-am uitat atentă la el. Wyatt ştie că eşti aici?

— Nu. M-a ajutat să mă strecor afară, dar… Nu ştie nici Ez. Nu-i treaba lor, a adăugat el, muşcându-şi buza. Mda, din punct de vedere oficial, este… voiam doar…

Ra a tăcut un timp, apoi m-a privit în ochi şi mi-a spus, calmându-se brusc:

— Trebuie să aflu ce se întâmplă. Wyatt nu-i bun de nimic. Ez încearcă să-şi folosească poziţia socială. O să vedem cât de departe o să-l ducă treaba asta. Şi am auzit că tu cunoşti oameni care ştiu anumite lucruri.

În momentul acela nu mai arăta ca şi cum ar fi fost bagajul lui Ez, ci părea un funcţionar şi un agent al unei puteri coloniale.

— Spune-mi ce ştii, i-am zis eu, în cele din urmă. Ce s-a întâmplat. Ce ai auzit, ce bănuieşti, totul.

Gazdele se întorseseră. După două zile de tăcere, apăruseră în Ambasadă: o trupă impunătoare care se clătina, traversând o pistă de aterizare.

— Erau cel puţin patruzeci, mi-a spus el. Dumnezeu ştie cum încăpuseră în nava aia. Au întrebat de mine şi de Ez.

După câte spunea el, ariekeii abia răspunseseră întrebărilor şi saluturilor Ambasadorilor. Ceruseră în mod repetat şi grosolan să discute cu EzRa.

— Fusesem instruit pentru asta, a zis Ra. Îi studiasem, studiasem Limbajul. Ai văzut primul grup pe care l-am întâlnit la petrecere? Nu era unul normal, nu-i aşa? Ştiam că nu este. Grupul ăsta era la fel, doar că mai mare. Gazdele erau… agitate. Vorbeau aiurea. Eu eram acolo, dar pe urmă a venit şi Ez, şi *abia atunci* Gazdele ne-au recunoscut. Şi au început să spună: „Vă rog, bună seara, Ambasador EzRa, vă rog, vă rog, da“. Chestii de felul ăsta. O parte dintre ceilalţi – printre care CalVin, prietenii tăi – au încercat să ne stea în cale. Ne-au oprit. *Spusesem prea mult,* a adăugat el, clătinând din cap. Iar Gazdele se apropiau tot mai mult. Nu aveam unde să ne ducem, iar ele erau uriaşe. De parcă… Aşa că noi… am vorbit Limbajul cu glas puternic. Ez şi cu mine. Am spus „Bună seara“. Le-am zis că era o onoare. Şi când am făcut asta…

Când au vorbit, s-a întâmplat acelaşi lucru ca data trecută, dar de data asta la o scară un pic mai mare. Probabil că aş fi putut să găsesc fotografii sau înregistrări tridimensionale ale întâmplării – trebuie să fi fost pe acolo nişte camere-viespi –, dar Ra mi-a povestit, iar eu puteam să-mi imaginez cu uşurinţă tot ce-a fost: mulţimea de Gazde înţepenind – unele împleticindu-se, poate prăbuşindu-se în grămezi de carapace –; sunetele, dublul strigăt al suferinţei ariekeilor, devenind ceva nefamiliar, ca o muzică polifonică. Ameţiseră? Zgomotele scoase de ele se înălţau şi coborau într-o relaţie complexă cu vocea lui EzRa.

— Am încercat să continuăm, a zis Ra. Să continuăm să vorbim. Dar, în cele din urmă, Ez a obosit şi s-a oprit. Aşa că am încetat şi eu.

Când tăcuseră, Gazda din faţă îşi deschisese din nou ochii şi-i îndreptase spre spate, către tovarăşii săi, fără să-şi răsucească trupul, zicându-le:

— V-am spus eu.

Ariekeii se împleticiseră spre cabina cu pereţi de lemn, lăsând în urmă cimentul din Oraşul Ambasadei, iar cerul s-a întunecat din cauza păsărilor aflate în colivia lor de aer. Ambasadorii şi cei din Administraţie au rămas pe jumătate în poziţie de drepţi, uluiţi.

Noi ne gândeam la ariekei în termenii proveniţi dintr-o lume străveche – ne uitam la Gazdele noastre şi vedeam făpturi insectă-cal-coral-evantai. Acelea erau himere, din propriul trecut. Iar ei, Gazdele, fredonau polifonic în reverii care erau numai ale lor.

— Au plecat. Unii dintre Ambasadori au încercat să-i oprească, dar ce puteau să facă, în afară de a le sta în cale? Strigau la ei să stea, să vorbească. EdGar şi LoGan ţipau. JoaQuin şi AgNes încercau… să fie mai convingători. Dar Gazdele ieşiră pur şi simplu afară. Eu şi Ez spuneam ceea ce trebuia, iar CalVin şi ArnOld ziceau că am făcut destul.

Ra şi-a lăsat capul în mâini.

— Acum nici măcar MagDa nu mai vorbesc cu noi. Nu le-am mai văzut de câteva zile. Tu nu vrei să ştii ce se întâmplă?

— Bineînţeles că vreau, i-am replicat eu. Nu fi absurd.

— Au fost o grămadă de ţipete.

— Cine e Oratiţi? l-am întrebat eu.

— Nu ştiu, a răspuns. De ce?

— CalVin şi HenRy au pomenit de ei, am spus eu, aducând vorba despre ceea ce auzise Simmon. Cred că ei sunt cei care ar trebui găsiţi. Am presupus că ai putea să ştii…

— Adică Oratiţii, CalVin sau HenRy ar putea să fie cei care trebuie găsiţi?

— Nu ştiu. Da, am zis eu, ridicând din umeri. *Da, de ce nu?*

— Credeam că mă poţi ajuta, a spus el. Oamenii au multă încredere în abilităţile tale.

— Nu ţi-au zis că pot să floakez? Îmi doresc să nu le fi spus niciodată cuvântul ăsta afurisit. Acum cred că pot să fac orice. Numai că, de fapt, nu cred că pot să fac orice, ci îşi doresc doar să aibă ocazia să spună „floak“.

— Au discutat cu exoţii, mi-a spus Ra. Ambasadorii au trebuit să-i informeze pe kedisi şi pe ceilalţi că se întâmplă ceva. Evident, îşi închipuiau că ţin lucrurile sub control, dar…

S-a auzit soneria de la uşă.

— Aşteaptă, mi-a spus el, dar eu mă ridicasem deja şi ieşisem din încăpere.

Le-am deschis uşa unor poliţişti şi unor paznici. Unii erau bărbaţi mai tineri decât mine şi păreau timizi.

— Doamna Benner Cho? m-a întrebat unul dintre ei. Îmi pare rău că vă deranjez. Ra e cumva aici? s-a interesat el, sărind peste titlul onorific.

— Avice, unde e?

Am recunoscut vocea.

— MagDa? am întrebat eu, pentru că erau în spatele escortei şi nu le văzusem.

Ambasadorul şi-a făcut loc, ajungând în faţă.

— Trebuie să discutăm cu ei. E urgent.

— Salut, a spus Ra, apărând din spatele meu.

Eu nu m-am întors.

— Ra! au zis MagDa; îmi închipuisem că aveau să fie furioase, dar Mag şi Da păreau doar uşurate că-l vedeau. Aici erai!

— Trebuie să te întorci.

— Domnule, aveţi nevoie de *custodie protectoare,* a zis un poliţist.

MagDa păreau exasperate de vorbele lui, dar nu l-au întrerupt.

— Pentru siguranţa dumneavoastră. Până când o să avem lucrurile sub control. Vă rog să veniţi cu noi.

Ra şi-a îndreptat trupul, cât era de lung. Poliţistul l-a privit în ochi. După un moment, Ra a dat din cap spre mine, lăsându-i să-l ia. I-am răspuns în acelaşi fel când a dat din cap, în semn de salut. Eram oarecum dezamăgită de el.

Când l-au luat, nu i-au legat mâinile. Mergeau respectuoşi pe lângă el, ca şi cum ar fi fost ceea ce spuseseră că sunt, nişte poliţişti care-l protejau. Presupun că era un soi de politeţe, deşi nu cred că cineva care ar fi cunoscut cât de cât politica din Oraşul Ambasadei nu şi-ar fi dat seama că fusese arestat. L-am privit plecând, ca să se alăture lui Ez şi, poate, şi lui Wyatt, în ceea ce, cu siguranţă, erau nişte încăperi bine întreţinute, păzite şi încuiate pe dinafară.

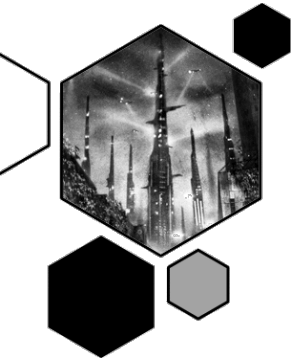

În privinţa reglementărilor religioase, Oraşul Ambasadei era o parte a Bremenului. Nu exista o biserică recunoscută, dar, ca în cazul multor colonii mai mici, printre întemeietorii săi existase o minoritate rezonabilă de credincioşi. Biserica lui Dumnezeu Pharotekton era cea mai apropiată de o congregaţie oficială. Avea turnuri-faruri care se ridicau printre acoperişurile din Oraşul Ambasadei, cu raze ca nişte spiţe de lumină ce se răsuceau şi se roteau noaptea.

Mai existau şi alte congregaţii: sinagogi micuţe, temple, moschei şi biserici unde se adunau aceleaşi câteva zeci de persoane. O mână de ultra-ortodocşi din fiecare credinţă se împotrivea cu fermitate inovaţiilor laice, încercând să menţină calendarele religioase bazate pe ziua de treizeci şi şapte de ore de pe Bremen sau pe acelea conforme nostalgiei nebuneşti după presupusele zile şi anotimpuri de pe Terra.

Ca şi Gazdele, kedisii din Oraşul Ambasadei nu aveau zei: conform credinţei profesate de ei, sufletele strămoşilor lor şi ale celor nenăscuţi încă erau unite într-un război nesfârşit al geloziei împotriva lor, a celor vii. Însă majoritatea nu aveau concepţii atât de sumbre şi de bătăioase pe cât ar fi sugerat o asemenea teologie. Existau şi shur'asi religioşi, dar numai disidenţi; majoritatea erau atei, probabil din cauză că, exceptând accidentele, nu mureau, iar de născut, se năşteau foarte rar.

Oraşul Ambasadei era liber să nu creadă. Eu nu fusesem obişnuită să mă gândesc la rău.

Am aflat din conversaţiile cu alte Gazde că numele Stupului de Albine era

surl
tesh-echer

. Le-am spus lui CalVin, mutilând numele cu monovocea mea, spunând

vocile aşchiere şi rotire una după cealaltă.

— Poţi să afli când are loc alt Festival al Minciunilor? l-am rugat eu. E un admirator loial de-al meu şi mi-ar plăcea… să-i întorc favoarea.

— Vrei să te duci…

— … la alt festival?

— Mda. Eu şi alte câteva comparaţii.

Ideea apăruse ca o simplă curiozitate în legătură cu cel care mă urmărea, dar dacă mi se ivise în minte, n-am mai fost în stare s-o abandonez. Când i-am spus-o lui Hasser şi altor doi, fuseseră entuziasmaţi.

— Crezi că putem să facem asta? Crezi că poţi să ne iei şi pe noi?

Trecuse ceva timp de când nu mai primisem nicio invitaţie la vreo Sărbătoare a Limbajului şi, cu toate că eram singura dintre ei care fusese mai intrigată de minciuni decât de propria-mi folosire, ceilalţi clienţi de la Eşarfa n-ar fi refuzat o asemenea invitaţie.

CalVin se ocupaseră de chestia asta, deşi nu avuseseră niciun chef. Pe vremea aia mă întrebam de ce mă doriseră. Unul sau altul dintre ei mă tratase întotdeauna cu oarecare dispreţ. Diferenţele de comportament dintre ei erau mărunte, dar eu eram obişnuită cu Ambasadorii şi puteam să simt asemenea diferenţe. Am crezut că făceau cu schimbul, unul purtându-se mai cald, iar celălalt mai rece, cam cum procedează de obicei poliţiştii.

La Eşarfa, conversaţiile dintre Gazde scoteau la iveală diverse neînţelegeri. Ariekeii alcătuiau tabere, constituite pe teorii şi politici secrete. Unii păreau să ne iubească – bineînţeles că n-ar fi trebuit să folosesc cuvântul ăsta – ca spectacol. Alţii ne evaluau meritele: pe ăştia îi numeam critici. „Omul care înoată cu peştii e simplu“, spunea unul. „Fata care a mâncat ceea ce i s-a dat e ca şi cum ar fi mai multe lucruri.“ Valdik râdea, dar nu era încântat să audă că figura sa de stil era banală. Stupul de Albine – pe care începusem să-l numesc Profesorul Acru[26]26 Numele acestui ariekes, *surl/tesh-echer*, sună ca *surl teacher*, sintagmă a cărei traducere aproximativă ar putea fi „profesorul acru“., făcând o glumă nepotrivită legată de numele său – era gurul altui grup. Un campion al minciunii.

Avea tovarăşi constanţi: Dansatoarea Spaniolă, unul pe care noi îl numeam Fusul şi altul căruia îi ziceam John cel Lung – ăsta avea o copită înlocuită cu ceva biofabricat. Acelora dintre noi care înţelegeau câte ceva le era greu să aproximeze spusele lor în anglo-ubiq: gândiţi-vă la nişte oameni care se plimbă printr-o galerie, privind la exponate şi spunând din când în când un singur cuvânt sau o expresie scurtă, de genul: „incomplet“, „potenţial“ sau „demonstraţii neclare şi nesiguranţă a exprimării“, iar ocazional chestii mai lungi, neinteligibile.

— Pasările se rotesc ca fata care a mâncat ce i s-a pus în faţă, ne-a tradus Hasser. Pasările sunt ca fata care a mâncat ce i s-a pus în faţă şi sunt ca omul care înoată cu peştii şi sunt ca piatra despicată…

Ceilalţi ariekei, cei care nu făceau parte din grupul lui

surl
tesh-echer

, răspundeau zgomotos la aceste afirmaţii denaturate. Reacţionau la prezenţa lui

surl
tesh-echer

şi a tovarăşilor acestuia cu aţâţare sau cu agitaţie. Dimpotrivă,

surl
tesh-echer

, Dansatoarea Spaniolă şi ceilalţi nu-i băgau de loc în seamă pe critici, vă garantez eu asta. Noi îi numeam profesori pe cei din grupul lui

surl
tesh-echer

.

surl
tesh-echer

extindea logica analogiei – păsările *nu* erau ca mine, cea care mâncasem hrana ce-mi fusese dată, după cum puteau vedea majoritatea celorlalţi ariekei.

— Ei cred că au dat dovadă de lipsă de respect zicând asta… a spus Hasser, arătând nefericit.

„Păsările sunt ca fata care a mâncat ceea ce i s-a dat“, a spus din nou unul dintre profesori. Bâlbâindu-se în timp ce vorbea şi mutilând cuvintele, s-a văzut nevoit să se oprească şi să o ia de la început.

Într-o zi timpurie de iarnă m-am dus la Eşarfa – încă implicându-mă, am remarcat eu cu sarcasm – murdară de pământ, de frunze şi de praful rece de pe aleile din Oraşul Ambasadei. Valdik era singura comparaţie aflată acolo. Nu se simţea în largul lui cu mine şi era mai puţin vorbăreţ ca de obicei. M-am întrebat dacă nu primise vreo veste proastă legată de viaţa sa din afara grupului, viaţă despre nu ştiam nimic şi nici nu voiam să aflu. Am stat amândoi într-o tăcere complet necolegială.

Mă pregăteam să plec, după ce băusem o cafea, când au apărut Shanita şi Darius, care veniseră împreună. Ea era o comparaţie taciturnă şi simţisem întotdeauna că o intimidam un pic; el era sincer şi naiv, fără a fi prea deştept. M-au salutat destul de încântaţi.

— De ce a fost Scile aici? m-a întrebat Darius, în timp ce se aşeza.

Mi-am dat seama că Valdik înţepenise şi nu reacţionase.

— Scile? m-am mirat eu.

— A venit iar, ceva mai devreme, a zis Darius. Era şi o Gazdă. S-a purtat bizar. Soţul tău, nu Gazda. S-a învârtit un pic pe-aici punând… – a adăugat el, căutându-şi cuvintele – … şuruburi şi buloane mici pe la

toate mesele. N-a vrut să-mi spună de ce.

— Din nou? A venit *din nou?*

Se părea că venise odată, noaptea târziu, când eu nu eram acolo, dar când erau prezente trei Gazde. Darius nu asistase la chestia asta, dar asistase Hasser şi-i spusese şi lui. Atunci, Scile fusese îmbrăcat bizar, cu haine de-o singură culoare. Shanita a dat din cap auzind ce se întâmplase. Scile – a adăugat ea, în timp ce Valdik nu mai zicea nimic – aşezase aceleaşi obiecte ca prima dată.

— Ce înseamnă toate astea? m-a întrebat Darius.

— Nu ştiu, i-am răspuns eu, alegându-mi cu grijă cuvintele.

Bănuiam, după rigiditatea lui, că Valdik, de fapt, avea idee despre ce putea fi vorba – aşa cum aveam şi eu. Că Scile încerca, prin ritualurile acelea nefireşti, menite să atragă atenţia, să rămână în amintire. Încerca să facă aşa încât să fie de dorit să te gândeşti la el, să fie sugestiv. Să devină o comparaţie.

Ce naiba îşi închipuia că putea să însemne? M-am tot gândit, dar apoi m-am corectat: nu conta ce-şi închipuia că poate să însemne.

Un corvid ne-a dus în adâncul oraşului, în încăperi uimitoare, în catacombe din piele, în nişe pline cu organele casei, prinse acolo.

Sala se umpluse de cadenţele întreţesute ale Limbajului. Nu văzusem niciodată atât de mulţi tineri, abia ajunşi la a treia lor năpârlire şi la Limbaj. Erau, după mărime şi formă, asemenea părinţilor lor, dar erau copii şi puteai să-ţi dai seama de acest lucru după culoarea pe care o aveau pe pântece şi din modul în care se legănau. Când mincinoşii încercau să mintă, deveneau spectatori avizi.

Mulţi dintre competitori nu puteau decât să tacă, eşuând în strădania lor de a spune ceva ce nu era adevărat. Eram împreună cu Hasser, Valdik şi alţi câţiva, aleşi dintre obişnuiţii noştri, conform unor criterii pe care nu le cunoşteam.

Eram îndrumaţi de ArnOld. Ei veniseră acolo să participe la spectacol şi ne explicaseră foarte clar că-i enerva sarcina de a avea grijă de copii. Gazdele îi salutau cu numele lor corect:

$$\frac{old}{arn}$$

.

Scile era cu mine. Discuta, nesigur, cu tovarăşii mei, celelalte comparaţii. Trecuse ceva timp de când Scile văzuse Limbajul la el acasă; pentru el cerusem să fim invitaţi, iar el ştia asta şi îmi era recunoscător. Noi doi nu mai eram atât de apropiaţi cum fuseserăm în timpul primului nostru festival, şi cred că acel cadou îl surprinsese. Nu auzisem că s-ar mai fi străduit să fie cuprins în Limbaj. Şi nu-i spusesem nimic despre

toate astea.

„Oamenii au venit înainte de momentul acesta.“ Mi-am dat seama că vorbea o Gazdă, un atlet al minciunii, unul dintre profesori.

„Înainte să vină oamenii noi eram…“ şi s-a oprit. Unul dintre tovarăşii săi a continuat: „Înainte să vină oamenii, noi nu vorbeam mult despre anumite lucruri.“ Auditoriul începuse să dea dovadă de interes. A urmat alt vorbitor: „Înainte să vină oamenii, noi nu vorbeam prea mult…“

Învăţasem suficient ca să recunosc trucul, o falsă minciună obţinută prin colaborare: ultimul repeta fraza anterioară, dar coborându-şi glasul foarte mult la ultima parte. Se spuseseră cuvintele „despre anumite lucruri“, dar atât de încet, încât auditoriul nu auzise. Era un truc de artist, un fals, o chestie care plăcea publicului, iar publicul era încântat.

ArnOld au înlemnit şi au spus împreună:

---

surl

tesh-echer

.

Stupul de Albine. Se legăna. Şi-a rotit aripa darului, şi-a întins aripa evantai. A urcat pe estrada pentru minciuni.

Erau două căi principale prin care puteau minţi acei ariekei care erau în stare să mintă un pic. Una era s-o ia încet. Trebuiau să încerce să conceapă o propoziţie neadevărată – ceva aproape imposibil, pentru că mintea lor reacţiona alergic la o asemenea chestie contrară faptelor, chiar înainte de a fi spusă, concepând-o fără semnificaţie. După ce o pregătiseră mintal – cu succes sau fără – aveau să pretindă faţă de ei înşişi că o uitaseră. Aveau să rostească fiecare cuvânt component cu o anumită viteză, într-un anumit ritm, separat, distanţând vorbele suficient de mult în mintea vorbitorului încât fiecare să devină un concept distinct, rostit ca şi cum ar avea propriul său înţeles. Însă cuvintele trebuiau rostite suficient de iute şi de ritmic încât să se unească pentru ascultători într-o frază greoaie, dar inteligibilă şi neadevărată. Mincinoşii cu oarecare succes pe care-i văzusem până atunci fuseseră mincinoşi lenţi.

Mai exista şi o altă tehnică. Era mai josnică şi mai alertă. Şi mult mai dificilă. Vorbitorul trebuia să blocheze în mintea sa orice înţeles individual al cuvintelor şi să se mulţumească să rostească precum un animal sunetele necesare. Să se silească să emită o propoziţie. Asta era minciuna iute: scuiparea unei grămezi de sunete înainte ca lipsa de adevăr a totalităţii lor să lipsească vorbitorul de abilitatea de a le gândi.

---

surl

tesh-echer

îşi deschise gurile.

„Înainte să vină oamenii noi nu vorbeam“, a spus el într-un ritm

sacadat şi lipsit de chef.

A urmat o tăcere îndelungată. Apoi o izbucnire necontrolată, o răzmeriţă.

Îmi doream foarte mult să înţeleg ceva din limbajul trupului la ariekei. Probabil că

surl
tesh-echer

exprima triumf, răbdare sau nimic. Nu şoptise a doua parte a adevărului; nici nu se chinuise, scoţând sunete în ritmul unui metronom, alcătuind o frază construită „prin deconstrucţie“. Ceea ce spusese

surl
tesh-echer

fusese o minciună, fără urmă de îndoială.

Auditoriul rămăsese zăpăcit. Şi eu eram zăpăcită.

Gazdele se trezesc în a treia lor fază vorbind fluent Limbajul, ceea ce reprezintă o funcţie directă a conştiinţei lor.

— Cu milioane de ani în urmă, faptul că ştiai că ceea ce ţi se comunica era adevărat trebuie să fi reprezentat un avantaj adaptţional, îmi spusese Scile, ultima oară când emiseserăm ipoteze despre povestea asta. Adică selecţia în urma căreia se păstrează mintea care poate exprima doar aşa ceva.

— Evoluţia încrederii… începusem eu să spun.

— În felul ăsta n-ai nevoie de încredere, m-a întrerupt el. Şansa, străduania, eşecul, supravieţuirea, un haos darwinian de gramatică instinctivă, evoluţia unui animal cu un creier mare într-un mediu dificil, selecţia anumitor însuşiri, au avut ca efect realizarea unei rase care spune doar adevărul. Limbajul ăsta e miraculos, mi-a zis Scile.

Eu fusesem, cumva, dezgustată de chestia asta. Era uimitor că ariekeii supravieţuiseră, având în vedere ce te obliga Limbajul să faci. Apoi am decis că asta voia să spună Scile, aşa că am fost de acord cu el.

Dacă evoluţia însemna moralitate, însemna şi faptul că ariekeii erau incapabili să audă minciuni, precum două treimi dintre maimuţele din poveste, dar, din întâmplare şi printr-o minune, chestia nu era valabilă şi în cazul acelor câţiva care reuşeau să spună micile lor neadevăruri. Nesprijinite de semnificaţii, minciunile Limbajului erau simple zgomote pentru propriii lor mincinoşi. Bilogia e leneşă: dacă gurile spun adevărul, de ce ar trebui urechile să poată face o deosebire între adevăr şi opusul său? Când ceea ce era spus reprezenta, prin definiţie, ceea ce era? Iar prin intermediul acestei lacune a procesului de adaptare, în ciuda faptului sau din cauză că nu fuseseră construiţi să le spună, Gazdele *puteau* să înţeleagă minciunile. Şi chiar să le creadă – credinţa fiind ceva luat ca atare, lipsit de înţeles – sau, acolo unde falsitatea era ostentativă

şi evidentă, să le considere nişte imposibilităţi ameţitoare, ca să nu zicem de negândit.

În cazul ăsta, eu sunt cea obsedată de-o singură idee: nu-i corect să insinuez că toate Gazdele se sinchiseau de ce anume era Limbajul, dar nu pot să mă împiedic s-o fac. Vă spun o poveste adevărată, dar v-o spun şi asta implică anumite lucruri. Deci: Gazdele sunt preocupate de toate lucrurile, iar de Limbaj sunt preocupate mai mult decât de orice.

Răzvrătindu-se, cu încăpăţânare,

surl

tesh-echer

dăduse drumul acelei minciuni în lume, o vomă de sunete pe care o eliminase împotriva voinţei sale.

Publicul era entuziasmat. Fuseserăm martori la o realizare rară. Eram încântată. Ambasadorul ArnOld era uluit. Hasser era perplex. Valdik şi Scile erau îngroziţi.

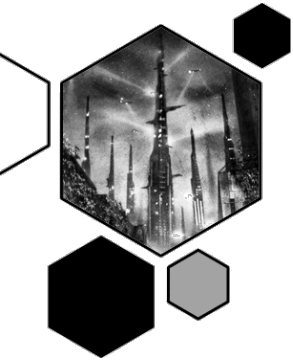

ULTERIOR
8

Un grup de kedis şi de shur'asi fusese escortat în Ambasadă. Fusese văzut de micile camere-viespi folosite pentru transmisiunile de ştiri.

Membrii de nivel mediu ai Administraţiei adunaseră laolaltă grupuri de câte trei sau patru indivizi din comunitatea kedis, precum şi câţiva căpitani-gânditori shur'asi. Vehiculele zburaseră pe deasupra acoperişurilor şi antenelor noastre, pe deasupra grinzilor construcţiilor noastre, peste fumul alb ce ieşea din coşurile caselor noastre. O imagine apărea repetitiv în buletinele de ştiri: un membru tânăr al Administraţiei lovind camera prin intermediul căreia îl vedeam. Trebuie să fi fost foarte încordat ca să se fi purtat atât de neprofesionist.

Ştirile, transmise prin voce sau sub formă de text, erau confuze. Probabil că mulţi localnici nu simţiseră că treceam printr-o criză până la adunarea exoţilor noştri. Vehiculele care-i duceau spre explicaţiile ambasadoriale erau însoţite de păsări şi de camere de mărimea pumnului, care se înălţaseră şi se vârâseră printre ele.

Dincolo de Oraşul Ambasadei, ciudăţenia situaţiilor şi schimbărilor care afectaseră oraşul părea să se extindă.

I-am sunat pe Ehrsul, pe RanDolph şi pe Simmon, dar nu am dat de niciunul. După o ezitare, am încercat să dau de Wyatt, dar nici el nu mi-a răspuns.

Telefonul meu mobil conţinea încă numărul lui Hasser, al lui Valdik şi ale altor comparaţii. Trecuse mult timp. M-am gândit dacă să-l sun pe vreunul dintre ei. „Ce mai contează acum?" mi-am spus, dar n-am sunat.

Convinsă că nu eram singura care făceam asta, am început totuşi să mă pregătesc pentru indiferent ce avea să urmeze. Am copiat datele pe care le-am considerat preţioase, am ascuns obiectele de valoare, am

împachetat lucrurile esenţiale într-o geantă. Fusesem fascinată întotdeauna de modul în care trupul meu făcea uneori anumite lucruri. În timp ce mă simţeam ca şi cum aş fi fost în agonie, membrele mele făceau ceea ce era necesar.

Noaptea se lăsase pe nesimţite, iar suflul aeolilor devenise rece. Îmi amintesc că în momentul acela crucial de schimbare se auzeau sunetele păsărilor de noapte şi zgomotele nedesluşite ale animalelor indigene. Nu era foarte târziu, dar nu exista niciun fel de trafic. Nu eram deloc obosită. Îmi era greu să înţeleg imaginile din Oraşul Ambasadei pe care le văzusem. Ştirile încă nu clarificaseră problema. Un comentator uman spunea:

— Nu suntem siguri ce… noi… vedem ceva în oraş… ah… mişcare din…

Siluetele din imaginile redate de camere erau ariekei. Ariekeii se puseseră în mişcare. Vedeam pe ecran şi pe fereastră corvide zburând cu frenezie prin aer, în diferite direcţii. Am auzit ceva. Ieşisem deja din casă şi am văzut care era sursa zgomotelor. Gazdele veneau din oraşul lor în Oraşul Ambasadei.

Am fugit către zona dintre Oraşul Ambasadei şi oraş. Luminile se aprindeau, pe măsură ce oamenii erau treziţi de zgomot, dar, cu toate că mi se alăturau tot mai mulţi cetăţeni cu ochii cârpiţi de somn, nu simţeam că fac parte din ceva anume. Am trecut pe sub globuri de lumină care şopteau atunci când le atingeau fluturii de noapte. Am trecut pe sub arcade pe care le ştiusem toată viaţa şi, adulmecând aerul rarefiat, mi-am dat seama că mă aflam la o stradă sau două de marginea oraşului. Eram în Strada Salutului, care coboară colina, ieşind din enclava noastră.

Era o zonă veche a Oraşului Ambasadei. La marginile streşinilor se găseau grifoni din ipsos. Ceva mai încolo, arhitectura noastră era copleşită, iedera care o acoperea fiind sufocată de frunze din carne şi de chestii ariekene. Biofabricatele pătrundeau în plasticpiatră şi cărămizi, printr-un făgaş din piele.

Gazdele umpleau drumul, înghesuindu-se unul într-altul cu mişcări bizare. O singură Gazdă se mişca cu graţie, dar, în ansamblu, erau o turmă ce înainta lent. Nu văzusem niciodată atât de multe. Auzeam sunetul produs de frecarea armurilor lor, bocănitul a mii de picioare. Zellele alergau zorite.

Când au ajuns în zona umană, din cauza lămpilor stradale şi a culorilor afişajelor noastre, au căpătat o înfăţişare psihedelică. Bărbaţi şi femei neîngrijiţi, în haine de noapte, stăteau înşiraţi pe marginea străzilor,

astfel încât ariekeii au intrat în oraşul Ambasadei încadraţi de noi, ca şi cum i-am fi salutat, ca şi cum am fi asistat la o paradă. Camerele de luat vederi mititele săgetau pe deasupra, vârându-se peste tot.

Erau Gazdele aflate în toate stadiile lor inteligente: de la cei care abia deveniseră conştienţi, la cei pe cale să ajungă lipsiţi de minte. Sute de aripi ale darului fluturau, iar eu îmi doream să fiu deasupra lor, să privesc în jos spre ele, pentru că erau ca un camuflaj alcătuit din culori tremurătoare. Au trecut pe lângă mine, iar eu i-am urmat.

Mulţi dintre tereştrii care îi priveau înţelegeau Limbajul, dar, bineînţeles, niciunul dintre ei nu-l vorbea. Unii nu se puteau împiedica să nu îi întrebe în anglo-ubiq:

— Ce faceţi? Unde vă duceţi?

I-am urmat pe ariekei spre nord, urcând panta către Ambasadă, pe drumeaguri şi pe lângă ele, prin bălării şi prin gunoaie. Au apărut poliţişti care dădeau din braţe ca şi cum ne-ar fi îndrumat, ca şi cum ne-ar fi protejat de pereţii îmbătrâniţi. Spuneau lucruri care nu aveau niciun înţeles: „Hai, acum!“ sau „Mută-te de acolo!“

Copiii umani veniseră să privească. I-am văzut jucându-se de-a Ambasadorul, scoţând în duet zgomote fără înţeles şi dând din cap cu înţelepciune, ca şi cum ariekeii le-ar fi răspuns. Gazdele ne-au dus pe o cale ocolitoare, strângând mulţimi de privitori, pisici şi altvulpi care fugeau înaintea străinilor. Am trecut pe lângă ruine.

Mai mulţi Ambasadori – i-am văzut pe RanDolph, MagDa, EdGar – au apărut din beznă, înconjuraţi de poliţişti şi membri ai Administraţiei. Au strigat saluturi, dar Gazdele nu s-au oprit, nici nu i-au recunoscut.

Ambasadorii au spus

$$\frac{ursh}{hesser}$$

! „Opriţi. Aşteptaţi. Opriţi.“

„Prieteni, spuneţi-ne ce putem face, de ce sunteţi aici?“ au strigat ei retrăgându-se din faţa mulţimii de ariekei, care-i ignora. Cineva a aprins lumina unei biserici, de parcă ar fi fost Ziua lui Utu, iar razele acesteia s-au rotit pe deasupra. Gazdele au început să vorbească, să ţipe, fiecare cu cele două voci ale sale. La început a fost doar o cacofonie, apoi un amestec de cuvinte şi sunete despre care cred că nu erau cuvinte, iar amestecul acela s-a transformat într-un cântec. Nu ştiam unele cuvinte, dar pe acesta l-am recunoscut: „

$$\frac{ez}{ra}$$

…

$$\frac{ez}{ra}$$

…

$$\frac{ez}{ra}$$

“

Ariekeii s-au împrăştiat înainte să ajungă la treptele din piatră neagră ale Ambasadei. Mergeam printre ei. Gazdele mă lăsaseră să mă alătur lor, făcându-mi loc, privindu-mă cu ochii-coral. Membrele lor fibroase şi ţepoase formau un desiş, iar flancurile lor rigide arătau ca plasticul lustruit. Micimea mea era ascunsă şi neobservată. Am văzut Ambasadorii cuprinşi de panică. Gazdele continuau să spună „

ez
ra

“. Oamenii din Oraşul Ambasadei spuneau şi ei, cât de bine puteau: „EzRa“.

O incantaţie spontană cu acelaşi cuvânt în două limbaje, un nume.

JoaQuin şi MayBel discutau în şoapte furioase. I-am văzut pe CalVin în spatele lui JasMin, ArnOld şi MagDa. Arătau jalnic. Şi cei din Administraţie arătau puşi pe harţă, iar poliţiştii din jurul lor păreau gata să se lase copleşiţi de panică, ţinându-şi carabinele şi geistpistoalele[27] pregătite ameninţător.

[27] *Geist* – cuvânt german care înseamnă „minte“, „spirit“.

O Gazdă a venit în faţă.

”

du kora eshin
u shahundi ges

“, a zis ea, adică „Eu sunt

kora
shahundi

.“ Era una dintre cele care îl salutaseră pe EzRa, la Balul Sosirii.

— Salut, a zis

kora
shahundi

. Suntem aici pentru

ez
ra

. Aduceţi-l pe

ez
ra

.

Şi a ţinut-o tot aşa. JoaQuin au încercat să vorbească, la fel şi MayBel, dar Gazdele nu le-au acordat nicio atenţie. Altele i s-au alăturat primeia, sprijinindu-i cererea. Înaintau încet şi era imposibil să nu-ţi dai seama de mărimea lor, de legănatul membrelor lor tari, ca nişte cochilii de scoici.

— … nu avem de ales, l-am auzit eu spunând pe Joa sau Quin şi m-am gândit că vorbise cu MayBel, dar am văzut, şocată, că i se adresase lui Quin sau Joa.

Ambasadorii se împrăştiaseră, şi dintre ei au ieşit în faţă EzRa, ca printr-o vrajă.

Ez părea speriat, Ra era calm ca un expert în cacialmale. În timp ce colegii lor se dădeau la o parte ca să le facă loc, Ez îi privea cu ură. EzRa stăteau în capătul de sus al scării şi priveau în jos, spre adunare.

Ariekeii şi-au întins ramificaţiile coarnelor, cu ochii larg deschişi, ca să-i privească pe cei doi bărbaţi.

—

ez
ra

.

kora
shahundi

a vorbit din nou. Cei care înţelegeau fluent Limbajul ne-au tradus iute şi nouă, celorlalţi.

— EzRa, a spus Gazda. Vorbeşte.

— EzRa ne va vorbi sau îl vom face să vorbească.

— Nu poţi să faci asta, a răcnit cineva din rândul Administraţiei sau al Ambasadorilor.

Iar altcineva i-a răspuns:

— Ce putem face?

EzRa s-au privit unul pe celălalt şi au murmurat ceva, pregătindu-se. Ez a oftat; figura lui Ra a rămas calmă.

— Prieteni, au spus ei; Ez zisese „curish“, iar Ra „loah“, adică – „prieteni“.

A urmat un pocnet al toracelor şi membrelor ariekeilor.

— Prieteni, vă mulţumim pentru vizită, a spus EzRa, iar ariekeii s-au agitat, înghiontindu-mă. Prieteni, vă mulţumim pentru saluturi, a zis EzRa, fără a pune capăt stării de exaltare.

Ra a continuat să mormăie din când în când, dar Ez tăcea, aşa că Limbajul s-a descompus. Gazdele scoteau tot soiul de sunete. Unele îşi desfăcuseră aripile darului şi se înfăşuraseră în ele, alţii se înveliseră cu aripile altora.

kora
shahundi

a răcnit: „Vorbeşte“, iar

ez
ra

a vorbit din nou. Au spus amabilităţi, vorbe goale, variante politicoase ale formulei „Salut, salut!“

Ariekeii s-au strâns unii într-alţii, ca şi cum ar fi adormit sau ar fi digerat. Am văzut în jurul pieţei sute de locuitori din Oraşul Ambasadei şi camere de luat vederi ce zburau pe deasupra tuturor, fără să scoată niciun sunet.

— Ticăloşi tâmpiţi, tâmpiţi! a spus cineva de pe treptele Ambasadei.

Cuvintele au fost ignorate, la fel ca iedera. Toată lumea se uita la Gazde. Acestea îşi reveneau din orice ar fi fost lucrul care li se

întâmplase.

— Bine, a spus una; nu era

kora
shahundi

. Bine.

Îşi revenise; la fel şi

kora
shahundi

. Toţi ariekeii îşi reveniseră.

— Aşteaptă! Aşteaptă! au strigat MagDa.

— Pentru numele lui Pharos!

— Trebuie să…

Una dintre Gazde gesticula spre Ez şi Ra, zicând:

— Să nu mai vorbeşti din nou!

MagDa s-au sfătuit şi au strigat în Limbaj:

— Noi trebuie să vorbim.

Din milă, amabilitate, curiozitate sau din alt motiv,

kora
shahundi

şi alţi lideri ai mulţimii – dacă asta erau – şi-au întins ochii-coral, i-au răsucit spre spate şi-au privit înapoi. Am auzit pe cineva zicând:

— Domnule poliţist, opreşte-o. Doamne, omule…

— Avem multe de discutat, au spus MagDa. Vă rog să vă alăturaţi nouă. Sunteţi amabili să intraţi?

Poliţiştii şi serviciile de pază ale Administraţiei au trecut prin mulţime.

— Plecaţi, mi-a spus o tipă din faţa mea, care avea în mână un pistol butucănos; îmi vorbise iute, ţinându-mi acelaşi discurs pe care-l ţinea oricui. Vă rog să eliberaţi străzile. Încercăm să ţinem situaţia sub control. Vă rog.

M-am supus încet ordinelor, ca toţi ceilalţi. Unit de-o bizară coerenţă, grupul de ariekei ajunsese. Cei mai mulţi înaintau la întâmplare, lăsându-şi mirosul şi semnele unice în praf. Un băiat cu figură îngrijorată, în uniformă de poliţist, mi-a şoptit: „Te rog s-o ştergi imediat de aici“, iar eu m-am grăbit un pic. Ambasadorii încercau să le conducă în Ambasadă pe cele câteva Gazde care ezitaseră. Nu păreau să aibă succes.

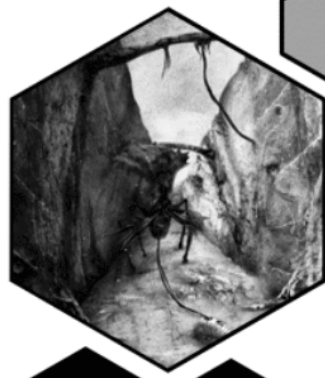

PARTEA A TREIA

NU AŞA

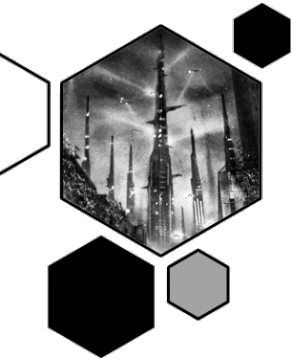

ANTERIOR
7

După Festival, Scile dispăruse. Nu răspundea la apelurile mele, sau o făcea doar prin intermediul unor comentarii concise şi cu făgăduiala de a reveni. Indiferent de motivul pentru care mă ignora, bănuiam că discutase cu indivizi nedemni de încredere. Eram împreună cu Valdik şi Shanita, la o zi după festival, când Valdik a fost sunat de cineva. După ce a răspuns, a închis şi m-a privit cu ochii holbaţi. Am fost convinsă, subit, că la capătul firului fusese Scile.

După două zile, soţul meu s-a întors în apartamentul nostru şi a avut loc cearta care fiersese la foc mic până atunci. Ca în multe scandaluri de acest fel, amănuntele nu-s interesante şi-s mult în afara subiectului. Scile era posomorât, nervos şi făcea remarci sarcastice despre felul în care îmi petreceam timpul – comentarii tăioase, pe atât de îngrijorătoare pe cât erau de răutăcioase. Nu că mi-ar fi păsat de ele. Mă săturasem de recenta sa predilecţie pentru aforisme şi de proasta lui dispoziţie.

— Scile, cine crezi că a aranjat călătoria asta? am ţipat eu.

El nu mi-a răspuns, nici nu m-a privit, iar eu nu mi-am pus mâinile în şolduri, nici n-am început să gesticulez. Mi-am încrucişat braţele, m-am dat în spate şi m-am uitat la el de parcă-l întâlnisem pentru prima oară.

— Alţi oameni ar fi crezut că-i cazul să-mi mulţumească, nu să-mi mănânce zilele. Ce te face să crezi că poţi să te porţi în halul ăsta? Unde naiba ai fost?

Făcuse nişte aluzii care mă lămuriseră că fusese cu Ambasadorii. M-am oprit la asta, imaginându-mi o ripostă. Îmi amintesc că gândeam: „Pentru numele immerului! Cine se duce la o întâlnire la nivel înalt când e furios?“

— Ascultă, mi-a spus Scile şi am văzut că luase o hotărâre, că încerca să liniştească lucrurile. Ascultă, te rog să mă asculţi, a adăugat el,

agitând o hârtie. Ştiu ce încearcă să facă

surl
tesh-echer

. Spunea că acţionează şi vorbeşte în favoarea celor din grupul lui.

Nu ştiu cum obţinuse stenograma.

— Gazdele nu-s ca noi, de acord: cei mai mulţi dintre noi nu sunt emoţionaţi la gândul că vor întâlni… o frază adjectivală sau un participiu trecut sau altceva de felul ăsta. Dar nu-i nicio surpriză că unii *dintre ei* vor să întâlnească o comparaţie. Îi ajuţi să gândească. Cuiva care respectă Limbajul i-ar plăcea asta. Dar cine vrea *să mintă?* Un ticălos, iată cine. Avice, ascultă-mă! Există admiratori, dar şi mincinoşi. Şi numai

surl
tesh-echer

şi prietenii lui fac parte, simultan, din ambele categorii. Eşti pregătită să mă asculţi? m-a întrebat, netezind hârtia. Crezi că m-am ascuns într-un dulap de plăcere? Iată ce s-a spus.

— „Înainte să vină oamenii, nu vorbeam prea mult despre anumite lucruri. Înainte să vină oamenii, nu vorbeam prea mult. Înainte să vină oamenii, nu vorbeam," mi-a citit el, apoi m-a privit. „Nu mergem pe aripi. Nu mergem. Nu mâncăm pământ. Nu mâncăm," a continuat să citească Scile iute, nervos. „Există un terestru care înoată cu peştii, unul care nu poartă haine, una care a mâncat ce i s-a dat, una care merge îndărăt. Există o stâncă despicată şi lipită la loc. Nu-s de acord cu mine, apoi sunt de acord, precum stânca despicată şi lipită la loc. Îmi schimb părerea. Sunt ca stânca despicată şi lipită la loc. N-am fost diferită de stânca despicată şi lipită la loc. Fac ceea ce fac întotdeauna, sunt ca terestrul care înoată cu peştii. Nu-s diferit de terestru. Sunt ca el. Nu sunt apă. Nu sunt apă. Sunt apă."

N-avusesem niciodată parte de vreo traducere a declaraţiilor Gazdelor care să fie pe deplin comprehensibilă, dar aceasta era diferită. Stabilisem o conexiune care nu se baza pe intuiţie. Cu toată stranietatea sa, suna puţin mai asemănător sau un strop mai puţin diferit de anglo-ubiq decât majoritatea exprimărilor în Limbaj. Nu avea precizia obişnuită şi exactitatea nuanţelor.

— Nu-i ca în cazul majorităţii competitorilor, care se străduiesc să spună o minciună, mi-a zis Scile. E ceva mai sistematic. E o pregătire, un *antrenament* în spunerea neadevărului. Foloseşte aceste construcţii stranii astfel încât poate să spună ceva adevărat, apoi se întrerupe, ca să mintă.

— N-a făcut prea multe din astea, am zis eu.

— Exersează, mi-a replicat el. Am ştiut întotdeauna că Gazdele au nevoie de tine, nu-i aşa? De tine şi de ceilalţi ca tine. Ca şi de stânca despicată, aşa cum au nevoie de cele două sărmane pisici vârâte într-un

sac. Au nevoie de comparaţii ca să spună anumite lucruri, nu-i aşa? Ca să le gândească. Au nevoie să le materializeze în lume, ca să poată face comparaţia.

— Da. Dar…

M-am uitat la hârtie. Am citit ce era pe ea.

surl
tesh-echer

se învăţa cum să mintă.

— „Sunt ca stânca despicată“, a zis Scile. Apoi „nu sunt diferită de ea“. Nu-i gata încă, dar încearcă să plece de la „eu sunt *ca* stânca“ şi să ajungă la „eu sunt stânca“. Vezi? Acelaşi termen comparativ, dar diferit. Nu mai e o comparaţie.

Mi-a arătat apoi cărţi vechi, reale sau virtuale: Leezenberg, Lakoff[28]28 George Lakoff, lingvist american care a publicat în 1980 *Metaphors We Live By.*
29 Paul Ricoeur, filosof francez care a publicat în 1975 *Metafora vie.*, u-senHe, Ricoeur[29]. Eram obişnuită cu lucrurile stranii care-l fascinau, cu ajutorul lor mă fermecase, cu secole în urmă. Acum şi ele, şi el, mă făceau să nu mă simt în largul meu.

— O comparaţie, a zis el, e adevărată pentru că aşa spui tu. E un mod de a convinge: asta e aşa. Nu mai e suficient. Comparaţiile nu-s suficiente, mi-a spus privindu-mă.

surl
tesh-echer

vrea să te transforme într-un fel de minciună. Vrea să schimbe totul. Comparaţiile exprimă un argument: e în desfăşurare, explicit, redă adevărul. Nu ai nevoie de… *logos* – aşa i se zicea. De judecată. Nu ai nevoie să… legi elemente comparabile. Nu-i ca atunci când afirmi: „asta e asta“. Când, evident, nu este. Asta facem noi. Asta-i ceea ce numim „raţiune“, schimbul ăsta, metafora. *Minciuna* asta. Lumea a devenit o minciună. Asta-i ceea ce vrea

surl
tesh-echer

. S-o transforme într-o minciună. Vrea s-o conducă spre rău, a adăugat el, foarte calm.

— Îmi fac griji pentru Scile, i-am spus eu lui Ehrsul.

— Avice – mi-a zis ea în cele din urmă, după ce încercasem să-i dau explicaţii – îmi pare rău, dar nu-s sigură că înţeleg ce îmi spui.

Mă ascultase: nu vreau să las impresia că nu făcuse decât să-mi spună să nu-i spun. Ehrsul ascultase, dar nu-s sigură ce anume ascultase. Nu fusesem prea precisă, nici nu puteam să fiu.

— Sunt îngrijorată în legătură cu Scile, le-am spus lui CalVin; încercasem să discut cu ei. A devenit un pic religios.

— Crede în Pharotekton? m-a întrebat unul dintre ei.

— Nu. Nu-i vorba de biserică. Dar…

Am pus laolaltă fragmente din teologia născândă a lui Scile. I-am spus aşa, deşi el susţinea că n-are nimic de-a face cu Dumnezeu.

— Vrea să-i protejeze pe ariekei. De schimbarea Limbajului.

I-am povestit lui CalVin despre înşelătoria pe care Scile credea că o plănuieşte

surl

tesh-echer

.

— Crede că-s multe în joc, i-am zis eu.

„Îl iubesc încă pe bărbatul ăsta şi mi-e teamă de ceea ce se întâmplă,“ spuneam eu. „Poţi să mă ajuţi? Nu înţeleg de ce face ceea ce face, ce-l face să-i fie frică, cum de e în stare să mă facă şi pe mine să-mi fie frică.“ Sau ceva asemănător.

— Lasă-mă să discut cu el, a zis CalVin.

Cel care nu vorbise s-a uitat, ridicându-şi sprâncenele, spre doppelul său, apoi a zâmbit şi m-a privit din nou pe mine.

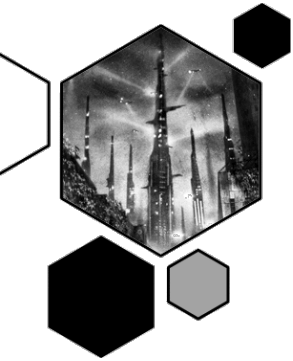

ANTERIOR
8

După cum îmi promiseseră, CalVin petrecuseră ceva timp împreună cu Scile. Soţul meu făcuse cercetări intense, izolându-se de restul lumii, iar notiţele sale se aflau răspândite pretutindeni şi erau în mare parte indescifrabile; fişierele lui erau împrăştiate prin spaţiul nostru de date. Adevărul e că eram un pic speriată. Nu ştiam cum să reacţionez la starea în care îl vedeam acum pe Scile. Întotdeauna pusese patimă în ceea ce făcea dar, cu toate că încercase să şi-o ascundă – după conversaţia aceea nu-mi mai vorbise despre temerile lui –, îmi dădeam seama că fervoarea aceea creştea.

Faptul că încerca s-o ascundă mă zăpăcea. Mă întrebam dacă îşi închipuia că preocupările sale erau singurele potrivite în cazul schimbărilor în modul de acţiune al Gazdelor, iar lipsa unor asemenea temeri la noi, ceilalţi, era catastrofală. Dacă Scile credea că întreaga lume era nebună, atunci era obligat să se prefacă. Am răsfoit notiţele pentru teza sa, jurnalele despre întâlnirile avute, adnotările de pe textele unor cărţi, toate lucrurile la care am avut acces, ca şi cum aş fi căutat un cod al unui cifru. Astfel am înţeles ceva mai bine – chiar dacă numai în parte şi destul de confuz – care erau teoriile sale.

— Ce credeţi? i-am întrebat pe CalVin, iar ei au părut enervaţi de rugămintea mea neobişnuită.

Mi-au spus că era evident că Scile căuta ceva într-un mod neobişnuit şi că da, se implica serios. Dar, în ansamblu, nu aveam motiv de îngrijorare. Ce sugestie nefolositoare!

Spre surpriza mea, Scile a început să vină la Eşarfa împreună cu mine. Crezusem că aveam să fim împreună mai puţin, nu mai mult. Nu i-am spus că ştiam că mai fusese acolo de unul singur. N-am observat nimic

care să mă determine să cred că mai făcuse încercări de a convinge Gazdele să-i vorbească. În loc de asta, începuse să exercite o presiune subtilă asupra unor comparaţii. Lua parte la discuţii şi voia să le sugereze unele din teoriile sale, în special cele conform cărora comparaţiile reprezentau culmea şi limita Limbajului. Comunicarea *făcea* adevărul. Am fost cumva surprinsă că toată lumea îl considera bine-venit, deşi era un străin, o ne-comparaţie. Chiar prea bine-venit. Valdik nu era singurul care-l asculta. Valdik nu era un om inteligent şi îmi făceam griji pentru el.

N-ar trebui să exagerez. Cred că Scile era cel dintotdeauna, doar ceva mai concentrat asupra unor lucruri decât înainte, mai retras. Nu mă mai gândeam că puteam să rămânem împreună, dar voiam să ştiu că-i bine.

Altfel, nu treceam prin momente grele. Eram între sosiri de nave. În zilele acelea era clar că Oraşul Ambasadei devenea tot mai mult el însuşi, fără să aştepte ceva, fără a sărbători ceva ce se întâmplase. Numeam vremurile de felul ăsta „perioadă de calm nautic“. Sigur că ştiam care era înţelesul convenţional al sintagmei, dar, ca şi în cazul altor câtorva cuvinte misterioase, acestea însemnau pentru noi ceea ce însemnau de obicei, dar şi opusul lor. În timpul zilelor acelora liniştite, banale, izolaţi în suburbia noastră din immer, fără vreun contact, când trecuse mult timp de la sosirea vreunui miab şi mai era încă destul până la venirea altuia, ne cufundam în introspecţie.

Sărbătoreşti şi spectaculoase, aleile noastre întortocheate, în zilele libere de la sfârşitul fiecăreia dintre lunile noastre lungi, erau împodobite cu panglici şi răsunau de muzică. Copiii dansau purtând costume din imagini tridimensionale, cu învelişuri de lumină suprapuse şi cristaline. Aveau loc petreceri. Unele oficiale, multe nu; unele cu costume; câteva în pielea goală.

Cultura perioadei de calm nautic făcea parte din sistemul nostru de organizare. După o vizită, aveam parte de articole de lux şi de noi tehnologii, care ne revigorau pieţele şi producţia. Când aşteptai o astfel de vizită, te grăbeai să cheltui şi să inovezi, nerăbdător şi conştient de faptul că produsele se vor schimba curând, că bunurile noului sezon vor fi costisitoare şi la modă. Între două astfel de momente, în perioada calmului nautic, lucrurile stagnau, nu într-un mod îngrijorător, dar cât să ne simţim strâmtoraţi, iar serbările acelea, ca nişte semne de punctuaţie, marcau mici momente de avânt, de-o oarecare extravaganţă.

Într-o noapte eram în pat cu CalVin. Unul dintre ei adormise. Celălalt mă mângâia pe şold, vorbindu-mi în şoaptă. Era un lucru rar să fiu doar cu un singur doppel. Simţeam o dorinţă puternică să-l întreb cum îl cheamă. Acum cred că ştiu care era. Îmi plimbam degetul pe ceafa lui, pe

conexiunea din el, montată splendid în adâncitura de sub curbura din spate a craniului. M-am uitat la geamănul său, la jumătatea adormită a Ambasadorului.

— Ar trebui să-mi fac griji pentru Scile? am întrebat eu, însă cel care dormea s-a mişcat, iar noi am rămas înlemniţi pentru o clipă.

— Nu cred, mi-a şoptit tovarăşul meu. Ştii, pune la cale ceva…

N-am înţeles.

— Nu sunt îngrijorată că greşeşte, i-am replicat eu. Sunt îngrijorată că e… asta…

— Dar nu greşeşte. Sau, cel puţin, ne arată ceva.

— Vrei să spui că… am zis eu, apoi m-am ridicat şi am început să mă plimb, în timp ce doppelul care dormea se trezise şi se uita somnoros la mine.

Cal şi Vin au discutat în şoaptă şi nu păreau a fi de acord.

— Ce spuneai? am întrebat eu.

— În ceea ce spune Scile există anumite elemente care conving, mi-a răspuns doppelul care abia se trezise.

— Nu pot să cred ceea ce-mi spui…

— Nu-ţi spun. Nu-ţi spun nimic, a zis el calm, iar doppelul lui l-a privit, apoi s-a întors, stânjenit, la mine. Ne-ai cerut să-l urmărim şi am făcut-o. O facem în continuare. Şi am cercetat anumite lucruri pe care le-a spus. Poate că Scile e excentric, dar nu-i prost şi este evident că Gazda aceea…

Şi-a privit doppelul, spunând împreună

---

surl
tesh-echer

. Jumătatea lui CalVin care vorbise a continuat:

— … execută o strategie stranie.

Stăteam goală pe marginea patului şi-i priveam: unul era întins pe spate şi se uita în sus, spre mine, iar celălalt era cu genunchii strânşi la piept.

Recunosc când pierd. Am încercat să prezint evenimentele într-o anumită structură. Dar, pur şi simplu, nu ştiu cum s-au întâmplat toate. Poate pentru că n-am fost suficient de atentă, poate pentru că n-a existat o poveste, sau, din cine ştie ce motiv, povestea nu vrea să fie cea pe care vreau s-o spun eu.

Pe străzile din Oraşul Ambasadei se forma o adunare. Se părea că în centrul ei era Valdik. Valdik era cel care expunea acum teoriile. Soţul meu era un om şiret, chiar şi atunci când era vorba de obsesiile sale.

— Valdik Druman e acum în centrul mulţimii? au întrebat CalVin.

Valdik? Chiar aşa?

— Ştiu că pare ceva incredibil… am zis eu.

— E om în toată firea, face ceea ce vrea.

— Nu-i chiar atât de simplu, i-am contrazis eu, ştiind că Ambasadorul avea dreptate şi greşea, în acelaşi timp.

Majoritatea locuitorilor din Oraşul Ambasadei nu ştiau sau nu se sinchiseau de dezbaterile acelea. Dintre cei care ştiau, majoritatea le considerau lipsite de importanţă, sigure – şi exista siguranţă în ele – datorită faptului că Gazdele nu puteau să mintă, în ciuda insistenţelor câtorva comparaţii agitate. Pentru cei care ştiau de festival, cele câteva Gazde hotărâte să depăşească graniţele Limbajului erau un fenomen prea obscur pentru a reprezenta vreo problemă, cu atât mai puţin una morală. Aşa încât rămânea doar un număr mic de locuitori ai Oraşului Ambasadei care credeau, în raport disproporţionat cu ceilalţi. Dar numărul lor creştea.

Valdik ţinea discursuri la Eşarfa despre natura comparaţiilor şi rolul Limbajului. Argumentele lui erau confuze, dar pasionate şi mişcătoare.

— Nu există nicăieri ceva asemănător, spunea Valdik. În niciun alt limbaj din univers. În care ceea ce se spune este chiar adevărul. Vă puteţi imagina ce va fi dacă se va pierde aşa ceva?

— Nu-i corect ce-i faci lui Valdik, i-am zis eu lui Scile, într-una din rarele lui vizite în locul care fusese cândva căminul nostru.

— Avice, individul nu-i un biet copil, mi-a răspuns Scile, în timp ce-şi strângea hainele şi notiţele, fără să se uite la mine când scotocea prin lucruri. El decide ce vrea.

În timp ce mergeam pe lângă ruine, mi-a fost înmânat un afiş pe o hârtie nanotehnologică ieftină, care a emis o imagine tridimensională când am desfăcut-o. M-a făcut să tresar: în mâna mea apăruse figura lui Valdik, de dimensiunea unui măr.

DRUMAN ÎN LUPTĂ CU MINCIUNA, spunea afişul. Anunţa un moment şi un loc, nu la Eşarfa, ci într-o sală mică. Dacă tot îmi atrăsese atenţia, am remarcat detalii legate de întrunirea aceea şi de altele, similare, codificate pe ecranele de perete, în imagini tridimensionale parazite, sâcâitoare. M-am dus. Credeam că o să-l întâlnesc pe Scile, dar n-a fost aşa. Am stat în fundul încăperii.

Valdik purta un proiector şi imaginile sale tridimensionale apăreau prin templu, aleatoriu şi cu zgomot de fond. În faţă i-am văzut pe Shanita, Darius, Hasser şi alte comparaţii sau figuri de stil. Valdik predica. Rămăsese un vorbitor mediocru. Nu ştiu cum reuşise un tip atât de banal să strângă adepţi – poate din cauza calmului nautic. Expunea

prostii religioase – „… două voci, dar un singur adevăr, pentru că un adevăr e dual, bifurcat, nu e vorba despre o stare conflictuală, ci despre două forme ale unui singur adevăr“… şi aşa mai departe.

Sala nu era plină nici pe sfert. Erau prezenţi prieteni indulgenţi, curioşi, fugari de la alte culte. O adunătură de indivizi lipsiţi de speranţă şi plictisiţi. Când am ajuns acasă, Scile vorbea la comunicator. Când am intrat, mi-a zâmbit, într-o încercare neconvingătoare de salut, şi s-a întors astfel încât să nu-l aud, nici să nu-i văd mişcările gurii. M-am întrebat dacă Valdik fusese înlăturat din funcţia în care se numise singur – şi despre care eram convinsă că-i aparţinuse lui Scile şi că-i fusese confiscată – şi dacă, în această situaţie, mania lui avea să se disipeze.

— Ce putem să facem? au zis CalVin. Întrunirile astea nu sunt ilegale.

— Puteţi să faceţi ce vreţi.

— Ei bine…

— Putem să-l luăm pe Druman în detenţie administrativă…

— … dar chiar doreşti asta?

— Da, am răspuns eu, dar de fapt nu voiam, iar ei nu aveau s-o facă.

— Ascultă, au zis ei. Nu fi îngrijorată…

— … o să-l supraveghem pe Scile…

— … o să avem grijă să fie în siguranţă.

Şi au avut grijă, însă nu aşa cum presupuneam eu, nici din motivele crezute de mine.

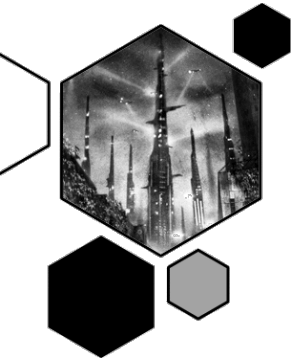

ANTERIOR
9

Cineva eliberase un soft virusat în automatele rătăcitoare din Oraşul Ambasadei şi le molipsise de mania lui Valdik. Le transformase în predicatori ai noii biserici. Elocvenţa lor depindea de cât de sofisticate erau procesoarele lor: majoritatea nu erau decât un pic prea entuziaste, dar câteva deveniseră subit teologi. Hoinăreau, la fel ca până atunci, dar acum ne acostau şi ne îndemnau să apărăm limbajul de dinainte de Izgonirea din Rai, Limbajul pe care noi, sărmanii păcătoşi (retorica era un adevărat kitsch), eram condamnaţi pe vecie să-l vorbim, primind, cu toate că aveam o profundă înclinaţie spre minciună, favoarea dublei-limbi a adevărului… şi alte chestii de felul ăsta.

Au fost programate şi eliberate fragmente de cod pentru corecţii, care-şi făceau bine treaba, dar infecţia persista. Timp de câteva săptămâni, aceşti preoţi vagabonzi ne-au tot ţinut predici, catehismul lor modificându-se în timp ce softul li se degrada şi scotea la iveală idei ale unor diferite secte protestante.

— Suntem servitorii îngerilor, mi-a spus o maşină care se împleticea ca un cerşetor. Suntem servitorii îngerilor vorbitori, ai celor ce folosesc limbajul lui Dumnezeu.

Virusul s-a oprit atunci când teoriile rezultate din activitatea sa deveniseră prea îndepărtate de ortodoxia drumaniană.

Am întrebat-o pe Ehrsul dacă fusese afectată, dacă simţise gâdilatul microbilor virtuali. Ea a scos din discuţie celelalte automate, considerându-le labile, lipsite de forţă mentală, şi mi-a spus că da, simţise, dar nu fusese în pericol. Sigur că Valdik şi comparaţiile radicale fuseseră bănuiţi, dar nimeni nu putuse să dovedească cine programase virusul şi, cu toate că acesta fusese o belea, până la urmă la asta se reducea totul. Ştiam că Scile nu avea calificarea să scrie un asemenea

program, altfel aş fi crezut că el era făptaşul.

Când m-am întors la Eşarfa, o făcusem din motive de diagnostic social. Mulţi dintre cei care erau înainte clienţii obişnuiţi nu mai beau aici: înstrăinaţi de discursurile profetice ale lui Valdik, părăsiseră localul comparaţiilor. Le luaseră locul alţii. M-am dus să-l aud pe Valdik vorbind despre ceea ce mi-am spus că era pornografia unor cauze pierdute, şi poate ca să aud ceva care mi-ar fi dat un motiv să cer intervenţia autorităţilor. Individul îi lăuda pe Ambasadori (după părerea lui, aceştia erau preoţi care interpretau misterele) şi-şi exprima recunoştinţa de a fi o comparaţie, de a fi adevăr, Limbaj întrupat.

era prezent, împreună cu Dansatoarea Spaniolă şi cu alţii, la ultima adunare a lui Valdik la care m-am dus. Gazda strânsese şi mai mulţi adepţi, aşa că mi-am închipuit că îşi îmbunătăţise tehnica şi devenise un mincinos şi mai bun. Se pândeau unul pe celălalt. Valdik se uita urât. Nu ştiu dacă Gazdele îi simţeau ostilitatea. Hasser era şi el prezent – unul dintre puţinii care rămăseseră prieteni cu ambele tabere formate după scindarea neaşteptată a grupului comparaţiilor. M-a recunoscut, iar faţa lui a exprimat o emoţie căreia nu i-am găsit un nume; îmi amintea de emoţia mea. Un soi de stânjeneală, acesta-i cuvântul cel mai potrivit care mi-a venit în minte.

— Eşti îngrijorată? am întrebat-o pe Ehrsul.

— Ţi-am spus, sunt imună.

— Nu, mă refeream la… ce crezi? Te-ai gândit la asta? Adică, există ceva care să te facă să simţi că, într-un fel sau altul, unele dintre Gazde învaţă… să ocolească adevărul?

Ehrsul n-a zis nimic, aşa că am adăugat:

— Să poată minţi.

Eram într-un bar de pe una dintre străzile cu magazine din Oraşul Ambasadei. Ehrsul, bucurându-se de o notorietate minoră, fusese privită de tinereii cu ceva bani. Noi vorbeam liniştite, în zgomotul muzicii şi al zăngănitului de pahare. Ehrsul nu mi-a răspuns.

— Ceva se schimbă. Iar asta poate să fie un lucru bun sau nu, am spus eu, în cele din urmă.

Ea m-a privit cu acea imagine reprezentând un chip care, intenţionat sau printr-o coincidenţă a răspunsurilor ambigue ale stimulilor din softul ei, era indescifrabil. N-a spus nimic, iar eu eram din ce în ce mai stânjenită de această tăcere enigmatică, până când am schimbat subiectul şi ea mi-a dat un răspuns normal, în care se regăseau toate intimităţile exagerate ale prieteniei noastre.

Nu contase niciodată pentru mine că eram o comparaţie. Nu-mi păsa ce predica Valdik. „E vorba de Scile“, mi-am spus; dar nu, deşi eram îngrijorată pentru el, asta nu era totul. N-am ştiut niciodată ce era.

— Deci, ce s-a făcut? i-am întrebat eu pe CalVin.

Mi-am dat seama că acum până şi Ambasadorii erau îngrijoraţi. Noua filosofie nu putea să aibă decât câteva zeci de adepţi serioşi, dar fervoarea aceasta ne demoraliza pe noi, cei din Oraşul Ambasadei. Gazdele trebuie să fi aflat ceva: am văzut mai mulţi ariekei decât observam de obicei în zona noastră, delimitată de suflul aeolilor.

— Am discutat cu Gazdele, mi-au spus CalVin. O să organizăm…

— … un festival.

— Aici, în Oraşul Ambasadei.

— Pentru a sublinia faptul că-i şi oraşul lor, ca să vorbească acolo.

— Bine, am spus eu încet; nu auzisem niciodată de un eveniment ariekean organizat în Oraşul Ambasadei. Dar să presupunem că… Ce veţi face în privinţa lui Valdik?

Unul dintre CalVin s-a uitat la mine, iar celălalt a privit în altă parte. Eram furioasă şi încercam să descopăr pe cine. Scile era ascuns undeva, alături de comparaţiile radicale sau de cei din Administraţie şi nu avea să-mi mai răspundă niciodată, iar asta nu părea să îngrijoreze pe cineva. Eram prinsă între diferite găşti şi secrete. Nu-mi dădeam seama dacă eram perspicace sau paranoică.

— Avvy, e perioada calmului nautic, mi-a spus ceva mai târziu Ehrsul. Asta-i tot. Vorbeşti de parcă ar fi venit sfârşitul lumii. Cred că… Eşti supărată din cauza lui Scile, a adăugat ea, după o scurtă pauză. Îţi faci griji din cauza lui, iar el a plecat din cauza ta.

Se bâlbâise exact aşa cum ar fi făcut cineva care gândea.

Reprezentanţii ariekeilor veniseră cu aparate de zbor, ca să organizeze festivalul acela hibrid. Fusesem deseori în Ambasadă, floakând, şi ajunsesem să-i cunosc pe toţi. Un ariekes înalt şi solid avea un semn pe aripa evantai, care semăna cu o pasăre sub un coronament de frunze, aşa că îl numisem Copacul cu Pere.

— De asta avem nevoie, au zis CalVin. Suntem prea încordaţi.

— Va avea loc o paradă, vor fi tarabe cu lucruri de vânzare şi jocuri pentru tereştri…

— … şi un Festival al Minciunilor pentru Gazde.

— Ce-i cu Valdik? am întrebat eu din nou. Şi ce-i cu Scile?

— Valdik nu reprezintă nimic.

— Scile n-a mai fost văzut de vreo două săptămâni.

— Atunci unde e?

— Nu fi îngrijorată.

— Va fi totul bine.

— Sincer vorbind, evenimentul acesta va pune capăt multor probleme.

Eu consideram că-i complet absurd. Nimeni nu era de aceeaşi părere. De când mă ştiam nu mă mai simţisem vreodată atât de singură.

Festivalul avea să aibă loc într-o piaţă de lângă marginea de sus a Oraşului Ambasadei. Fusese botezată Petrecerea Libertăţii[30] şi mi se spusese că era vorba despre un joc de cuvinte, fiindcă se referea simultan şi la minciună, şi la judecată. Existau indicatoare care afişau numele ăla idiot şi explicaţia necesară.

[30] În original, *Licence Party* (n. r.).

Valdik locuia în estul Oraşului Ambasadei. În faţa uşii sale exista un balcon de unde se vedea un canal pentru activităţi nautice de relaxare şi o grădină plină cu flori, păsări, altpăsări şi faună locală.

— Avice, a spus el încet, când mi-a deschis uşa; dacă era surprins că mă vedea, nu lăsa să se vadă asta.

— Valdik, am zis eu. Poţi să mă ajuţi? Trebuie să-l găsesc pe Scile.

Era vizibil uşurat.

— E totul în regulă? m-a întrebat.

— Da, am mormăit eu. Nu. Voiam doar… nu l-am văzut de mai multe zile…

Ezitarea mea fusese reală, deşi motivul principal pentru care mă aflam acolo nu era Scile, ci dorinţa de a înţelege ce era cu Valdik şi cu teologia lui. M-a invitat să intru şi am văzut însemnele noii sale credinţe. Peste tot erau hârtii: toată mistica ţicnită şi rigiditatea deplasată specifică unei secte.

— Nici eu nu l-am văzut, a spus el. Îmi pare rău. Nu ştiu, cred că-i împreună cu CalVin şi cu ceilalţi.

— Nu l-au văzut de câteva săptămâni, i-am zis eu.

— Nu, au fost împreună acum câteva zile, mi-a spus el, iar asta m-a lăsat cu gura căscată. El era la Eşarfa, iar ei au venit după el, a adăugat Valdik.

— Când? Cine? am vrut eu să ştiu.

— CalVin şi nişte tipi din Administraţie.

— CalVin? am exclamat eu. Eşti sigur?

— Da.

Valdik nu vorbea ca un profet. Trebuia să plec: nu mă puteam concentra asupra credinţei sale, în momentul acela.

Când, în cele din urmă, CalVin mi-au spus că aveau timp să mă vadă,

am avut grijă să fiu o companie plăcută. Am mâncat împreună. Ei au vorbit îndeosebi despre Petrecerea Libertăţii. O zi, o noapte, o jumătate din ziua următoare. După ce-şi făcuseră abluţiunile, CalVin se egalizaseră. Imperfecţiunile căpătate fuseseră înlăturate sau copiate. N-am spus nimic.

I-am privit dormind, am privit cum pielea lor capătă semne diferite de la bumbac şi de la mişcările inconştiente ale mâinilor lor. Când unul sau altul se trezea pe jumătate, eu îl aşteptam. Încercam să discut în şoaptă cu el: voiam să compar ceea ce spunea Cal cu ceea ce zicea Vin. Era bizar să încerc să fac ceva ce nu ştiusem că sunt în stare să fac.

Cel din stânga mea, am decis eu în cele din urmă, îmi şoptea numele cu o grijă pe care am recunoscut-o, zâmbea cu o căldură oarecum reală. Era teribil de greu să-ţi dai seama, doar pe baza unor asemenea incidente nocturne tulburi. Dar, am conchis eu în cele din urmă, cel din stânga mea, Cal sau Vin, era cel care mă plăcea mai mult. I-am pus degetul pe buze şi l-am trezit fără să scot un sunet. A deschis ochii.

— Cal, am şoptit eu. Sau Vin. Spune-mi. Ştiu că el nu vrea, am adăugat eu, arătându-l pe cel care dormea. Ştiu că l-aţi văzut pe Scile. Ştiu. Unde e? Ce s-a întâmplat?

Mi-am dat seama de greşeală. Am văzut-o în clipa în care mi-am mişcat mâinile.

— Tu! a exclamat el şi, cu toate că tăcea, mi-am dat seama cât de jignit se simţea că încercasem să-i aflu secretele, iar asta era o blasfemie din partea mea; trăsăturile îmi îngheţaseră în mijlocul gestului de intimitate prost plasat.

— Cum îndrăzneşti…

Am înjurat. El s-a ridicat, iar doppelul lui s-a mişcat.

— Avice, ai al dracului de mult tupeu, a zis bărbatul pe care îl trezisem. Cum *îndrăzneşti?* Nu-i treaba ta dacă l-am văzut pe Scile…

— E soţul meu.

— Nu-i *treaba* ta. Noi *avem grijă* de mersul lucrurilor. Aşa cum ne-ai rugat să facem. Şi acum ai venit şi ne tratezi… ca pe…

Lângă noi, doppelul care se trezise se ridica în capul oaselor. M-am uitat la el şi mi s-a făcut ruşine. Cum de greşisem în halul ăsta? Am văzut la el lucrul pe care crezusem că-l descopăr la fratele lui.

— Ai crezut că eu sunt… a spus el, iar eu am văzut că era jignit, dar mai simţea şi altceva.

— Cum ai putut? a întrebat el.

— … să faci asta? a adăugat doppelul lui.

Cel furios s-a ridicat şi a tras cearşafurile pe podea.

— Pleacă, a zis el. Ieşi. Eşti… al naibii de norocoasă că nu vor exista

urmări pentru chestia asta.

— Nu pot să cred că ai făcut aşa ceva, a spus celălalt, liniştit.

— S-a terminat, a spus cel ce stătea în picioare, Cal sau Vin, iar doppelul lui, cel pe care ar fi trebuit să-l trezesc, s-a uitat la el, apoi la mine, a clătinat din cap şi s-a întors.

Am părăsit camera, după ce-mi distrusesem singură planul.

În timp ce mergeam prin noapte spre casă, m-am blestemat singură. Am trecut repede pe lângă ariekeii care şopteau în Limbaj, arătând ca nişte custozi ai locuinţelor noastre luminate de lămpi.

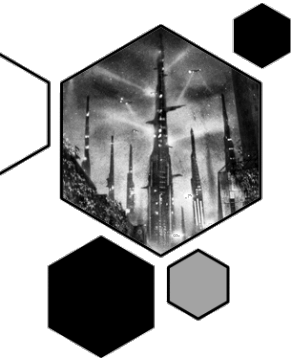

Fusesem rugată, la diferite târguri şi evenimente din Oraşul Ambasadei, să spun poveşti despre immer. Arătasem poze tridimensionale şi imagini ale orelor mele petrecute *afară,* alese special pentru copii, deşi în auditoriu se aflau întotdeauna mulţi adulţi. Immerul era şi este plin de renegaţi şi de refugiaţi. Aceştia se ivesc pe unde pot şi fac ce pot ca să plece de acolo. Am spus poveşti. Transportasem multe lucruri în multe locuri: bijuterii; vite chinuite de răul de immer; încărcături de gunoi organic pe un stat-planetă condus de piraţi. Păstrasem ce era mai bun pentru final, o serie de imagini ale acelui *pharos* care marcase dintotdeauna graniţele zonei cunoscute: chiar aici, lângă Arieka. Arătam imaginile prin diferite filtre, culminând cu dispozitivul figurativ care-l făcea să arate ca un far, ca o rază în beznă.

— Observaţi? Asta-i ceea ce aţi vedea. E chiar aici. Dincolo de noi nu-i nimic cartografiat. Locuim la capătul luminii.

Eram uimită de faptul că teama şi emoţiile creau dependenţă. De data asta, pentru Licence Party, prezenţa mea nu fusese solicitată.

— Ce s-a întâmplat între tine şi CalVin? m-a întrebat Ehrsul.

Nu i-am spus nici ei, nici altcuiva.

Microclimatele de deasupra oraşului şi cele de deasupra Oraşului Ambasadei fuseseră proiectate conform unui algoritm complex, pe care nu m-am ostenit niciodată să-l descifrez. Simţisem întotdeauna o oarecare atracţie faţă de planetele supuse rotirii lor, cu anotimpuri mai mult sau mai puţin previzibile. Sigur, remarcasem că în Oraşul Ambasadei se mai schimba vremea, dar nu aşteptam niciodată asemenea schimbări.

Se făcea cald. Se părea că venise timpul să avem o vară.

M-am dus singură la Petrecerea Libertăţii. Când mi-am dat seama că se

aştepta să mergem împreună, a trebuit s-o refuz pe Ehrsul. După tăcerea ei, mi-am dat seama că am jignit-o sau am deranjat o subrutină a dispozitivului ei Turing care se manifesta ca şi când ar fi fost jignită. Însă nu mă puteam duce acolo cu cineva. N-o pedepseam – pentru că asta nu fusese singura tăcere din ultimul timp a lui Ehrsul –, dar trebuia să fiu singură dacă avea să se întâmple ceva. Ştiam că se va întâmpla ceva, la fel de bine cum ştiam că va exista un ultim capitol.

Acolo existau săli pentru jocuri, săli de mese, saloane de masaj, locuri pentru făcut sex; şi existau zone proiectate anume pentru Gazdele noastre. Acestea veniseră în număr mare, anunţate prin reţelele lor, prin intermediul unor dispozitive tehnice care arătau ca nişte crainici municipali şi la automatizarea cărora dăduserăm o mână de ajutor. Nu văzusem niciodată atât de multe Gazde în Oraşul Ambasadei.

Pe străzi vedeai actori şi ghicitori. Caricaturi tridimensionale ale trecătorilor apăreau brusc şi dispăreau la fel de brusc. Am trecut prin dispozitivele de securitate: detectoare de metal cu tehnologie terestră, precum şi fluxuri de energie, săli bioproiectate care ne-au adulmecat când am trecut prin ele, căutând indicii că am deţine componente pentru arme. În mulţime se aflau poliţişti.

Odată cu venirea nopţii, oamenii şi kedisii erau din ce în ce mai beţi sau mai drogaţi. Copiii alergau, îndeplinind cu frenezie diferite misiuni. Prin mulţime rătăceau automate. Am văzut o grămadă de shur'asi adolescenţi şi un pannegetch aruncând de unul singur nişte zaruri. Gazdele priveau în timp ce noi jucam jocurile noastre cu monede. Se uitau cu fascinaţia unor turişti, ascultau cântecele pe care le cântau cântăreţii noştri, încântaţi de armoniile noastre. N-am reuşit să-l găsesc pe Scile.

Nu cred că ariekeii au dat vreodată dovadă de empatie când venea vorba despre predilecţia noastră pentru simetrie şi pentru momentele când se petreceau anumite schimbări: vremea solstiţiului, amiaza. Deşi Petrecerea Libertăţii era petrecerea noastră, era, în aceeaşi măsură, şi petrecerea lor, iar Festivalul Minciunilor începea la miezul nopţii.

Cortul era de mărimea unei catedrale: în unele locuri, pielea biorealizată nu îşi încheiase ciclul de creştere, iar peste găuri fuseseră cusute bucăţi decorative de tifon sau plastic. În jurul arenei se aflau scaune ca de teatru pentru tereştri şi locuri unde să stea exoţii sau Gazdele. Am văzut oameni pe care îi cunoşteam. Mi-au strigat numele. L-am văzut pe Hasser, iar el a ridicat mâna, salutându-mă. Părea speriat. Era prea departe ca să ajung la el. Lângă zona principală pentru spectacol se găsea un grup mare de Ambasadori. CalVin erau acolo, şi

CharLott, JoaQuin, MagDa, JasMin şi alţii, discutând cu cei din Administraţie. Lângă ei se aflau nişte ariekei, dintre care am recunoscut unul sau doi. Copacul cu Pere şi alţii, pe care ar fi trebuit, probabil, să-i consider conducătorii lor. În spatele acestora aşteptau participanţii, Gazde şi ariekei.

surl
tesh-echer

era acolo, împreună cu Dansatoarea Spaniolă şi cu ceilalţi din anturajul său. N-a fost greu să-i recunosc.

S-a auzit un sunet prin care se cerea linişte – o emoţie terestră exprimată în şoaptă – atunci când s-a făcut întuneric şi apoi s-au aprins câteva lumini colorate. Cu o voce puternică, dublă, Ambasadorul CharLott a păşit în mijlocul spectatorilor, vorbind Limbajul. Un traducător a ţipat teatral către noi, localnicii:

— Aici plouă, a zis Ambasadorul! Plouă cu băutură peste noi!

Era ca şi cum indivizii ar fi încercat să-i aţâţe locuitorii din Oraşul Ambasadei cu aceste jalnice afirmaţii false, de parcă am fi fost Gazde, iar mie mi s-a părut o chestie absurdă. Dar, după zgomotele încântate ale ariekeilor care priveau în sus şi descopereau că nu exista niciun fel de ploaie, au urmat ţipetele tereştrilor, vecinii mei chiuind de încântare la fiecare nou neadevăr al Ambasadorului. Ca şi cum niciunul dintre ei nu putea să mintă.

Am ajuns în faţă tocmai când CharLott îşi încheiau misiunea. Au urmat alţi Ambasadori. Mi-am dat seama că organizaseră un crescendo pentru ascultători. Pentru noi. Existau minciuni care fie creau un interludiu comic, fie aveau un punct culminant ori un moment emoţionant.

Când, după minute îndelungate, ameţitoare, au terminat ce aveau de făcut, în locul lor au venit nişte Gazde. Fiecare ariekes spunea doar una sau două minciuni scurte. Cei mai mulţi făceau asta folosindu-se de trucuri verbale precum şmecheria cu finalul şoptit. Fiecare succes era subliniat cu urale terestre şi aprobări ariekene. Mulţi competitori s-au încurcat şi au spus ceva adevărat. Auditoriul alcătuit din Gazde a răspuns cu ceva ce putea fi considerat dispreţ sau, poate, milă.

„Stau, nu stau.“

„Ce-i în faţa mea nu-i roşu.“

În cele din urmă,

surl
tesh-echer

a venit în faţă, pentru confruntarea programată. Adversar îi era un Ambasador, LuCy, care se mişca precum pugiliştii, agitându-şi braţele de parcă ar fi fost pliabile. Mi-am dat seama că eram surprinsă, pentru că atunci când citisem despre această întrecere crezusem că Oraşul Ambasadei va fi reprezentat de CalVin. Ambasadorul şi Gazda erau în

ring. Mi-am spus că asta era o blasfemie. Cine permisese aşa ceva? S-au auzit urale, dar un bărbat de lângă mine a mormăit, ca şi cum mi-ar fi împărtăşit opinia:

— Asta nu-i corect.

— Înainte să vină oamenii, noi nu vorbeam prea mult despre anumite lucruri, a spus

surl
tesh-echer

.

Maestrul de ceremonii a răcnit regulile înfruntării.

— Înainte să vină oamenii, noi nu vorbeam prea mult despre anumite lucruri, a spus din nou

surl
tesh-echer

mişcându-şi aripile. Indiferent ce simţeau extratereştrii, ne priveau sfidător. Cele două femei ce formau Ambasadorul şi ariekesul, fiara cea mare şi cu înfăţişare complicată, s-au privit. Ambasadorul şi-a deschis gurile. Înainte să vorbească,

surl
tesh-echer

a zis:

— Înainte să vină oamenii, noi nu vorbeam prea mult.

Tumult.

— Înainte să vină oamenii – a continuat Gazda, iar eu mi-am dat seama ce minciună avea să fie – noi nu vorbeam.

A spus-o limpede. A urmat un moment de tăcere, apoi ariekeii au fost cuprinşi de extaz. Până şi tereştrii îşi dădeau seama că auziseră ceva extraordinar. Era o gălăgie teribilă. Unii se certau în gura mare. Am văzut îmbrânceli în mulţime.

— Nu-i adevărat! răcnea cineva. Nu-i adevărat!

Bărbaţii şi femeile s-au dat în lături foarte brusc pentru a-i face loc cuiva. Ţipau şi se dădeau la o parte. L-am văzut pe bărbatul care venea, era Valdik.

— Nu-i adevărat! a zis el.

Alerga, ţipa şi izbea cu un ciomag în sol; am simţit o tensiune subită. În arma lui exista energie. Şi cu asta, s-a zis cu liniştea. Valdik s-a oprit în faţa lui

surl
tesh-echer

, răcnind că nu-i adevărat. Şi-a ridicat arma. Ochii-coral s-au întins. Oamenii alergau către noi.

— Şarpe afurisit! a ţipat Valdik, iar

surl
tesh-echer

l-a privit, extinzându-şi coralii atât de mult, că arătau ca nişte coarne.

Am auzit zgomotul unei arme şi Valdik s-a prăbuşit, iar ciomagul lui a

făcut o arsură pe podea. Poliţiştii l-au înhăţat şi l-au doborât.

— A vrut să omoare o *Gazdă?* au întrebat oamenii, cu răsuflarea tăiată.

L-am auzit pe Valdik, care mai ţipa încă:

— Diavolul! O să ne distrugă! Nu-l lăsaţi să mintă!

Niciunul dintre ariekei n-a scos vreun sunet. În cele din urmă, poliţiştii l-au ridicat pe Valdik, plin de sânge şi în zdrenţe, fără cunoştinţă. Au început să-l târască, iar picioarele lui zgâriau podeaua. Trecuseră câteva zeci de secunde de la atacul lui. Cred că eram singura persoană din întreaga sală care îi privea pe CalVin şi pe colegii lor tăcuţi, unii dintre foarte puţinii care nu priveau cum era dus de acolo prezumtivul asasin.

L-am văzut pe Scile. Era printre ei, alături de Ambasadori şi cei din Administraţie. Asta fusese, într-acolo trebuia să te uiţi. Ei nu-l priveau pe Valdik, ci pe

surl
tesh-echer

, zărindu-i dincolo de acesta pe Copacul cu Pere şi grupul lui de ariekei. Am fost printre puţinii oameni din sală care a văzut ce s-a întâmplat acolo.

Copacul cu Pere s-a pus în mişcare. Din spatele lui a apărut Hasser. Mergea iute. Până şi

surl
tesh-echer

se uita la Valdik. Niciun poliţist nu l-a văzut pe Hasser venind, niciunul nu era acolo ca să intervină. Erau ocupaţi, fraieriţi de cea mai veche şmecherie din lume. M-am pus în mişcare.

Unul dintre bobocii de ochi ai lui

surl
tesh-echer

zări ceva, iar întregul coral se arcui spre spate, să privească. Am văzut Dansatoarea Spaniolă, i-am auzit strigătul, i-am văzut aripa darului mişcându-se cu un chin nepământean. Hasser a ochit cu o chestie biorealizată. Un înveliş ceramic, un mâner de pistol care-i ţinea, la rândul lui, mâna. A tras. Nu era nimeni acolo care să-l oprească.

A tras şi animalul-pistol şi-a deschis gura şi a urlat. L-a aruncat pe

surl
tesh-echer

pe sol, împrăştiindu-i sângele de Gazdă, de culoarea noroiului.

Ariekesul s-a făcut bucăţi în timp ce zbura. Hasser n-a încetat să tragă. Atacul îi rupse lui

surl
tesh-echer

aripa darului, desprinzându-i-o de trup. Murind, i se zbăteau picioarele, iar asemănarea cu o insectă era înspăimântătoare. Sângele curgea de pretutindeni.

Apoi nu l-am mai văzut nici pe Hasser; fusese înlăturat de glonţul unui poliţist. Când a început iar să ţipe, ajunsesem deja lângă el. Tremuram.

Respiram cu greu, de parcă aş fi fost dincolo de aeoli. Hasser se uita fără să vadă. Am auzit trosnetele postume ale chitinei lui

surl
tesh-echer

.

Aripile Dansatoarei Spaniole desenau tot felul de forme. Culorile îi pâlpâiau. Nu mai văzusem până atunci cum suferă ariekeii. M-am uitat la Copacul cu Pere, iar el m-a privit înapoi. Am ignorat tărăboiul şi vaietele din sală şi i-am privit pe Copacul cu Pere, pe CalVin şi pe Scile. Îmi amintesc că gemeam de fiecare dată când expiram. Se uitau la trupul lui Hasser fără nicio expresie. Trebuie să mă fi văzut şi pe mine.

Aşa a fost ucis cel mai priceput mincinos dintre ariekei.

Zilele următoare au fost aşa cum vă imaginaţi. Haos, frică, emoţii. De sute de mii de ore, de vieţi întregi nu se mai întâmplase ca vreun locuitor din Oraşul Ambasadei să-i fi făcut rău unei Gazde. Brusc, am simţit că existam ca să suferim. Administraţia a impus restricţii de circulaţie după o anumită oră şi a învestit poliţia şi securitatea Administraţiei cu puteri extraordinare. Pe când fusesem *afară,* petrecusem ceva timp în oraşe şi colonii aflate sub diferite forme de dictatură şi ştiam că aveam parte de o formă bizară de lege marţială; pentru Oraşul Ambasadei era ceva fără precedent.

Aveam prea multă tristeţe în mine. Am plâns, dar numai când eram singură. Îmi părea rău pentru Hasser, cu fanatismul lui secret, prostesc; şi pentru Valdik, despre care cred în continuare că n-a aflat niciodată că a reprezentat doar o distracţie, şi a cărui loialitate faţă de Scile era atât de mare, încât după noaptea aceea s-a dus la execuţie negând că ar fi fost implicat şi altcineva în planul său.

Îmi părea rău şi pentru

surl
tesh-echer

. N-am ştiut niciodată ce emoţie ar fi fost potrivită pentru pierderea unui ariekes, aşa că am optat pentru tristeţe.

Timp de o zi, am închis comunicatorul şi n-am mai răspuns la uşă. A doua zi am lăsat comunicatorul închis, dar am răspuns când mi s-a bătut în uşă. Era un automat pe care nu-l mai văzusem până atunci, cu formă antropoidă zumzăitoare. Am clipit şi m-am întrebat cine-mi trimisese chestia aia, apoi i-am văzut figura. Ecranul pe care-l folosea era mai primitiv decât toate celelalte de până atunci, dar era Ehrsul.

— Avice, pot să intru?

— Ehrsul, de ce te-ai încărcat în…? am întrebat-o, clătinând din cap şi dându-mă înapoi, ca să-i fac loc să intre.

— Cele obişnuite n-au aşa ceva, mi-a răspuns ea, agitând braţele

lucrului ăluia, de parcă ar fi fost nişte funii foarte grele.

— La ce-ţi trebuie astea? am întrebat-o.

Şi Pharotekton s-o binecuvânteze, m-a îmbrăţişat, ca şi cum aş fi pierdut pe cineva. Nu m-a întrebat nimic. Am îmbrăţişat-o şi eu, la rândul meu, şi am ţinut-o în braţe mult timp.

M-am mai întors o dată la Eşarfa. Mi-am luat înfăţişarea de floaker ieşit la plimbare. Nu era acolo nicio comparaţie şi cred că niciodată nu avea să mai apară pe acolo vreuna. Am abandonat imaginea teatrală. Dar proprietarul, al cărui nume nu mă ostenisem niciodată să-l învăţ, folosind, pentru a mă referi la el, doar porecla din argoul local cu care îl salutam şi pe care nu mi-o amintesc acum, s-a grăbit să mă întâmpine agitat, de parcă aş fi putut să-l ajut. Mi-a spus că ariekeii continuau să vină: Dansatoarea Spaniolă, unul pe care-l cunoşteam drept Botezătorul şi alţii, dintre profesori. Se uitau la locurile în care obişnuiau să stea comparaţiile.

—

surl
tesh-echer

venea mereu aici, am zis eu. Poate că se adună acolo unde obişnuia să vină prietenul lor.

Proprietarul era îngrozit că Gazdele ar fi putut să treacă la represalii în urma morţii lui

surl
tesh-echer

. Mulţi oameni erau îngrijoraţi. Eu nu eram. Îl văzusem pe Copacul cu Pere făcându-i loc să treacă lui Hasser şi spunându-i ceva în timp ce mergea. Îi văzusem pe CalVin şi pe ceilalţi aşteptând să se întâmple asta.

surl
tesh-echer

fusese asasinat, dar, în acelaşi timp, fusese şi executat în public, de către egalii săi. Iar

surl
tesh-echer

fusese condamnat la moarte de către oameni, pentru erezie.

Oraşul Ambasadei nu putea să ştie şi nu avea să ştie. Situaţia trebuia să li se pară celor mai mulţi oameni – şi chiar li se părea – o nebunie sângeroasă, nu un moment ales cu grijă, în care se făcea dreptate, aşa cum fusese în realitate.

Ariekeii tradiţionalişti deciseseră că nu-l puteau tolera pe

surl
tesh-echer

, nu puteau permite experimentele acestuia. O minciună era un spectacol; o comparaţie un exerciţiu retoric; dar sinteza lor reprezenta primul pas în transformarea într-o altă figură de stil, era o incitare la rebeliune. N-o să pretind vreodată că înţeleg motivaţia unui exot şi am

crescut ştiind că gândirea Gazdelor era ceva dincolo de puterile mele. Indiferent ce i-a condus pe liderii ariekeni la decizia lor brutală putea să fie – sau să nu fie – compatibil cu acele calcule făcute în spatele uşilor Ambasadei. E posibil ca rezistenţa ariekeană la aceste inovaţii să fi fost de natură etică, estetică sau întâmplătoare. Ori poate religioasă, sau un joc. Sau un mijloc, o expresie a unui calcul rece, cinic, o luptă pentru putere între diferite facţiuni.

Mi-am amintit de teama lui Cal sau Vin, când mi-a povestit că unele dintre părerile lui Scile despre

surl

tesh-echer

erau întemeiate. Ambasadorii, ca şi judecătorii ariekeni, văzuseră în asta un pericol iminent. N-am crezut niciodată că Ambasadorul CalVin observaseră acea răutate incipientă pe care o avea soţul meu, dar acolo unde există dedicare şi contradicţii trebuie să aibă loc schimbări, şi poate că asta fusese suficient. Se pornise o catastrofă, iar ariekeii şi tereştrii acţionaseră împreună pentru a-i pune capăt. Rezolvaseră o problemă.

Cui puteam să-i spun? Şi ce dacă puteam să dovedesc? Mulţi ar fi considerat că nu se întâmplase nimic ilegal. Şi în ce postură aveam să mă pun eu însumi? N-aveam nici cea mai vagă idee câţi dintre Ambasadori ştiau, sau dacă aceştia aveau să condamne faptele, dacă ar fi aflat, sau ce aveau să-mi facă dacă aveam să depun plângere. Nu puteam să fiu singura care descoperise ce se întâmplase. Erau suficiente scurgeri de informaţii. Dar cei din Administraţie fuseseră îngroziţi şi şocaţi, atrăgându-le atenţia locuitorilor din Oraşul Ambasadei că ei le prezentaseră scuze Gazdelor noastre, şi că Hasser şi Valdik fuseseră predaţi justiţiei. Şi dezlănţuiseră acţiuni dure împotriva celorlalţi din cultul drumanian.

În cele din urmă, Scile s-a mutat în Ambasadă şi a devenit membru al Administraţiei. Într-o zi, toate lucrurile lui au dispărut de la mine de-acasă. Printre defectele lui nu se număra şi laşitatea. Cred că mă evita; poate că voia să mă scutească de furia lui.

N-am încetat niciodată să fiu consternată de procesele pe care le-am văzut. Dar lunile treceau – şi lunile noastre sunt lungi – şi ieşiserăm din perioada de calm nautic, iar Valdik şi Hasser erau morţi de mult timp. Nu voiam încă să vorbesc cu CalVin sau cu Scile, dar, din moment ce nu ştiam ce membri ai Administraţiei sau ce Ambasadori fuseseră complici la cele întâmplate, nu puteam să-i resping pentru totdeauna. Nu puteam să trăiesc în Oraşul Ambasadei aşa. Nu era vorba de un compromis, ci de supravieţuire.

CalVin şi cu mine am reuşit să găsim fără cuvinte o cale de a coexista

în aceeaşi încăpere, dacă aşa se întâmpla. Puteam, iar eu am ajuns mai târziu să accept, să schimbăm într-o zi câteva cuvinte scurte, reci.

Mi-am amintit anumite trăsături ale lui Scile, micile semne de obtuzitate care fuseseră întotdeauna prezente, care mă intrigaseră mereu, şi care acum păreau să fi ajuns să constituie însăşi natura lui. Nu ştiu ce temeri avuseseră ceilalţi complici din Administraţie faţă de

surl

tesh-echer

, dar cred că trebuie să fi fost de natură politică. Însă nu fusesem niciodată sigură în ceea ce-l privea pe Scile, pentru că acum şi el făcea parte din Administraţie şi fusese mult timp de partea lor. De aici şi manipularea zeloţilor creduli ai comparaţiilor. Acţionase ca un activist, dar mă întrebam dacă nu era, de fapt, un profet.

La multe luni după aceste evenimente teribile – după prima criză, în timp ce Oraşul Ambasadei intra într-o perioadă diferită şi când se apropia momentul sosirii următoarei nave, iar perioada pe care-o numisem „anterior“ se sfârşea – se părea că Gazdele îl făcuseră pe Scile o comparaţie. Am auzit asta de la Ehrsul.

Ehrsul nu putuse să afle exact ce anume trebuise să facă Scile. Era parte a Limbajului, dar n-am auzit niciodată să fi fost folosit, deşi făcusem diferite încercări de a trage cu urechea – fără să mă dau de gol, sper. Prin contrast, comparaţiile Hasser şi Valdik, modificate de evenimente, fuseseră revigorate. „E ca băiatul care a fost deschis şi închis la loc şi care e mort. E ca omul care înota săptămânal cu peştii şi care e mort.“ Ariekeii găsiseră noi utilizări pentru aceste noi formulări.

Ehrsul se dovedise o bună prietenă în momente dificile, cu toate că nu riscasem să-i spun tot ce ştiam că se întâmplase. Mi-am zis că aşteptam, pur şi simplu. Eram un cufundător în immer. Când avea să vină nava, aveam să plec *afară,* departe de locul ăsta. Apoi miabul a sosit, furnizând detalii despre ce avea să vină rândul următor şi cu ştiri despre Ambasadorul nostru imposibil.

De ce să nu stau să văd ce avea să se întâmple? Tot ceea ce se întâmplase apoi era ulterior, şi asta este singura poveste care a rămas. Nu-mi dorisem să se producă o schimbare în Oraşul Ambasadei?

Mai târziu, pe scala crizei în desfăşurare, asta a devenit, retrospectiv, o amintire vinovată, dar când mi-am dat pentru prima oară seama că lucrurile nu mergeau chiar conform planului, când i-am întâlnit pentru prima oară pe EzRa la Balul Sosirii, când am simţit că EzRa erau o sursă de haos imprevizibil în Oraşul Ambasadei, am fost fericită.

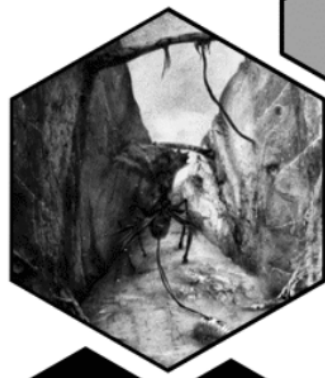

PARTEA A PATRA

DEPENDENT DE DROG

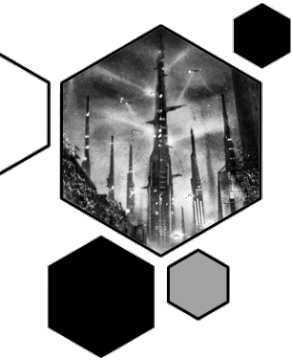

9

Oamenii rătăceau pe străzi într-un soi de nesiguranţă utopică, ştiind că totul era diferit, dar fără a avea o idee clară despre cum era locul în care trăiau acum. Adulţii discutau şi copiii se jucau. „Am grijă să fiu atent“, a spus un bărbat şi-mi venea să-i râd în faţă. Aş fi vrut să-l întreb: „Ai grijă? Şi cum? Ce o să faci? Cum o să fii atent?“

Întotdeauna am locuit într-un ghetou, într-un oraş care nu ne aparţinea, ci era al unor fiinţe mult mai puternice şi mai stranii. Locuiam printre zei – zei mititei, dar zei în comparaţie cu noi, având în vedere ce aveau ei la dispoziţie şi ce aveam noi – şi ignoram acest fapt. Acum ei se schimbaseră şi noi nu aveam cum să înţelegem acest lucru. Tot ce puteam să facem era să aşteptăm. Discuţiile prosteşti ale locuitorilor din Oraşul Ambasadei erau la fel de lipsite de înţeles ca sunetele făcute de păsări.

Noile figuri care apăreau pe ecrane sau în reprezentări tridimensionale îmi spuneau tot soiul de lucruri, precum: „Situaţia e supravegheată îndeaproape.“ Încercam să găsim un limbaj potrivit unui timp de dinainte de ceea ce se întâmplase. Am mers prin micuţul district al kedisilor. Triumviratele conducătoare de aici auziseră de asasinat, cunoşteau suficient de multe despre psihologia terestră pentru ca toate temerile noastre să aibă efect asupra lor şi să le producă o mare îngrijorare.

Nu puteam s-o conving pe Ehrsul să mi se alăture în agitaţia şi vâltoarea din zona principală a Oraşului Ambasadei, în districtele din vârful dealurilor unde se strângeau oamenii, luându-se după zvonuri din care nu învăţau nimic, privind neputincioşi spre oraşul ale cărui mişcări erau la fel de impenetrabile ca întotdeauna, dar având acum o altfel de opacitate. Puteam cu toţii să vedem asta. M-am dus în apartamentul ei.

Ehrsul era calmă, dar toţi eram calmi.

Ehrsul mi-a pregătit o cafea. Se mişca înainte şi înapoi pe şenilele ei. Mecanismele îi funcţionau bine, dar – lucru inevitabil în cazul unor gesturi repetitive – mici zgomote nefericite din maşinăriile ei au devenit audibile, apoi au început să fie enervante.

— Ai aflat ceva? am întrebat-o eu.

— Despre ce se întâmplă? Nimic. Nimic.

— Dar despre…

— Am spus: nimic, a repetat ea şi mi-a făcut cu ochiul. Există tot felul de aiureli în reţea, dar dacă vreunul de-acolo înţelege ce s-a întâmplat sau ştie ce-o să se întâmple, atunci vorbeşte despre asta în afara zonei la care am acces.

— EzRa?

— Ce-i cu ei? Crezi că omit să-ţi spun lucrurile importante? Doamne! a adăugat ea pe un ton care m-a făcut să mă simt stânjenită. Nu ştiu mai multe decât tine despre locul unde se află. Nu i-am mai văzut de la petrecere.

Nu-i spusesem că-l văzusem pe Ra mult mai recent.

— Există o grămadă de *zvonuri:* că sunt *afară,* că au preluat controlul, că pregătesc o invazie, că-s morţi. Nimic cu care să pot alcătui un raport. Dacă sursele tale din Ambasadă n-au descoperit nimic în reţea, de ce ar reuşi dispozitivele mele jalnice de căutare?

Ne-am privit.

— Bine, am spus eu încet. Vino cu mine…

— Avice, nu merg nicăieri, a spus ea, iar tonul ei a pus capăt oricărei discuţii.

De data asta n-am fost complet dezamăgită de modul în care se încheiase conversaţia.

M-am dus la peretele cu moneda. Întoarcerea în orice loc pe care l-ai vizitat pe când erai copil e dificilă, mai ales atunci când există o uşă. Inima îţi bate mai tare când ciocăneşti. Dar am ciocănit şi Bren a răspuns.

Priveam în jos atunci când bărbatul a deschis uşa, ca să-mi las o pauză de o secundă. Am ridicat capul şi am privit spre el. Mi s-a părut mult mai bătrân, pentru că îi încărunţise părul. Însă asta era tot, nu părea pe punctul de-a se prăbuşi. M-a recunoscut. Sunt sigură că m-a recunoscut înainte să-l privesc în ochi.

— Avice, a zis el. Benner. Cho.

— Bren, i-am răspuns eu.

Ne-am privit şi, în cele din urmă, bărbatul a scos un sunet între oftat şi

râs, iar eu am zâmbit trist, iar el s-a dat într-o parte ca să-mi facă loc să intru în încăperea pe care mi-o aminteam extraordinar de bine şi care nu se schimbase niciun pic.

Mi-a adus o băutură şi eu am glumit în legătură cu întăritorul pe care mi-l dăduse atunci când fusesem prima oară acolo. Bren şi-a amintit cântecul pe care îl cântam când roteam monede, şi mi l-a recitat, greşind un pic. Apoi a zis câte ceva, ceva care însemna „Ai fost afară, eşti o cufundătoare în immer!“ O felicitare. Mă simţeam ca şi cum i-aş fi mulţumit. Am stat, privindu-ne. El era încă zvelt şi purta ceea ce ar fi putut să fie aceleaşi haine elegante pe care mi le aminteam.

— Aşa, a zis el. Ai venit aici pentru că a sosit sfârşitul lumii.

Un ecran mut din spatele lui arăta confuzia din Oraşul Ambasadei.

— A sosit? am întrebat eu.

— Oh, cred că da. Tu nu crezi?

— Nu ştiu ce să cred, i-am replicat. De aceea sunt aici.

— Da, cred că e sfârşitul lumii, a spus el şi s-a aşezat; arăta liniştit; a băut şi m-a privit. Da, aşa cred. Lucrurile nu mai sunt aşa cum le ştiai. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa? Da, văd că ştii, a zis el, iar eu mi-am dat seama de afecţiunea pe care o simţea pentru mine. M-ai impresionat. O fată atât de profundă. Îmi venea să râd. Chiar în timp ce aveai grijă de sărmanul tău prieten. Cel care respirase aerul Gazdelor.

— Yohn.

— Oricum. Oricum, a spus el şi a zâmbit. E sfârşitul lumii, de ce ai venit aici? Crezi că-ţi pot fi de ajutor?

— Cred că poţi să-mi spui anumite lucruri.

— Oh, crede-mă, niciunul dintre cei implicaţi nu vrea să ştiu ceva. M-au ţinut cât mai departe posibil de toate lucrurile astea în ultimul timp. Nu spun că n-am niciun fel de influenţă – există indivizi care ţin un bătrân la curent cu bârfele – dar e posibil să ştii cel puţin la fel de multe ca mine.

— Cine e Oratiţi? am întrebat, iar el şi-a ridicat imediat privirea.

— Oratiţi? a zis Bren. Există cu adevărat? A, bine. Iisuse Pharotekton! a exclamat el, netezindu-şi cămaşa. Chiar mă întreb. Mă gândesc că poate ar trebui să fie, dar… a mai spus clătinând din cap. Dar tu te îndoieşti. Nu-ţi vine să crezi, nu-i aşa? Oratiţi nu-i o persoană, a adăugat Bren. Ei sunt o categorie. Sunt drogaţi. Tot ce se poate întâmpla s-a întâmplat cândva, a mai zis, aplecându-se către mine. Unde sunt Ambasadorii care au dat greş, Avice, ce crezi?

Era o întrebare atât de şocantă, încât mi-am ţinut răsuflarea.

— S-o spunem deschis, crezi că fiecare geamăn monozigotic pe care îl promovează Ambasada e potrivit pentru sarcinile ambasadoriale? Sigur

că nu. Unii doppeli nu reuşesc – nu seamănă suficient de mult unul cu celălalt ca să fie stabili, au ciudăţenii comportamentale, nu pot să gândească suficient de asemănător, în ciuda pregătirii. Indiferent de motiv. Ai fi ştiut fără să ţi se spună, dacă te-ai fi gândit. Nu-i chiar un secret. E doar ceva la care nu se gândeşte nimeni. Ştii că doppelii se retrag când le moare perechea, a adăugat ridicându-şi mâinile şi arătând spre sine. Nu ai fost niciodată în creşa Ambasadei, nu-i aşa? Acolo se află cei care n-au părăsit niciodată locul acela şi nici n-o s-o facă. Dacă ai fost crescut şi pregătit pentru o misiune pe care n-o poţi îndeplini, la ce bun să fii lăsat să ieşi afară? Asta nu poate să aducă decât necazuri.

Cămăruţe cu gemeni creaţi anume, într-un continuu declin. Doppeli separaţi, lipsiţi de energie, care o luaseră razna: unul întreg, celălalt ca o imagine topită; sau, poate, amândoi defecţi; sau niciunul dintre ei defect fizic, dar stricaţi până-n măduva oaselor, sau doar incapabili să facă lucrul pentru care fuseseră creaţi.

— Dar dacă eşti deja afară în momentul în care îţi dai seama că îţi urăşti slujba sau doppelul, ori ceva de felul ăsta? Ei bine…

Bren vorbea cu blândeţe, frângând ceva în mine.

— Când a murit… a fost un accident. Era altceva dacă am fi fost bătrâni. Oamenii ne cunoşteau… mă cunoşteau. Eram prea tânăr ca să dispar. Bineînţeles, au încercat să mă momească în casa de odihnă. Nu puteau să mă oblige. Şi ce dacă vecinii mei nu mă plăceau? Şi ce dacă vedeau că sunt schilodit? Nimănui nu-i place să vadă un mutilat care-şi arată rănile. Suntem nişte cioturi, a spus el zâmbind. Asta suntem. Există persoane anume pregătite, dar care nu pot vorbi *niciodată* Limbajul. Nu ştiu de ce. Pur şi simplu nu-l pot vorbi, indiferent cât de mult exersează. E simplu: nu-i poţi lăsa să plece. Dar există cazuri mai dificile. Pot să arate ca oricare altă pereche. S-a întâmplat, în diferite feluri. Am avut un coleg, când am fost instruit. WilSon. Cu toate că există o minte comună în spatele Limbajului, acesta trebuie să fie un pic şi în afară, pentru ca Gazdele să te înţeleagă. Un pic. Eu nu pot auzi nimic, dar Gazdele… Am dat examene. Am fost testaţi de alţi Ambasadori şi de cei din Administraţie, iar la ultimul examen practic trebuia să discutăm cu o Gazdă. Aceasta aştepta. Nu ştiu ce îşi imagina că face, cum îi ceruseră să îi ajute. „Salut“, au spus WilSon, când le-a venit rândul. Ne dăm seama de îndată că ceva e greşit. După felul în care se mişcă ariekesul. De fiecare dată când vorbesc cu noi, ariekeii ne testează mintea şi noi suntem *străini.* Asta în privinţa chestiilor din cap. Dar dacă cele două jumătăţi ale Ambasadorului nu sunt… îmbinate suficient? Nu două voci întâmplătoare, ci suficient de apropiate ca să vorbească Limbajul şi să fie pricepute de Gazde. Dar greşite? Stricate?

N-am spus nimic.

— Ştii ce e Limbajul pentru ariekei, a zis Bren. Ceea ce aud ei prin cuvinte. Deci dacă ei aud cuvinte pe care le înţeleg, ştiu că sunt cuvinte. Dar dacă-s întrerupte? Ambasadorii vorbesc într-o unitate empatică. Asta-i treaba noastră. Dar dacă unitatea aceea e acolo şi nu-i acolo?

Bren a aşteptat un moment.

— E imposibil, asta e. Chiar acolo, în carne şi oase. Şi e îmbătător. Şi ei *inoculează* asta. E ca o halucinaţie, un „ce-i acolo nu-i acolo“. O contradicţie care-i ameţeşte. Poate nu pe toţi. Fiecare Gazdă cu care au discutat WilSon ştia că era ceva straniu, şi câteva dintre ele… s-au îmbătat, a continuat el, ridicând din umeri. S-au îmbătat cu propriile cuvinte. Nu conta ce spuneau WilSon – „Nu-i o zi frumoasă“, „Vă rog să ne daţi ceaiul“, orice. Gazdele auzeau cuvintele şi unele mureau de plăcere, iar unele dintre ele voiau chestia aia iar şi iar… Ambasadorii sunt oratori, iar cei care reacţionează la oratoria lor sunt oratiţi. Oratiţii sunt dependenţi de drog. Sunt drogaţi care depind de Limbajul Ambasadorilor.

Oamenii de afară alergau pe străzi, într-un dezmăţ al fricii. Se auzea zgomot de arme de foc. Bren mi-a umplut din nou paharul.

— Ce s-a întâmplat cu ei? l-am întrebat eu.

— Cu WilSon? Au fost ţinuţi în carantină şi au murit, a spus bărbatul, apoi a sorbit din băutură. Toată lumea mă respectă, dar asta nu-i împiedică să mă urască. Îi înţeleg. Nu le place să-mi vadă rănile.

Îşi scrise numele în aer – numele complet, din şapte litere: BrenDan. A fost un timp în care era BrenDan sau, mai corect,

$$\frac{bren}{dan}$$

. După ce doppelul lui a murit, el a devenit BrenDan,

$$\frac{bren}{dan}$$

. Nu mai putea să-şi spună numele corect.

BrenDan m-a privit multă vreme, gânditor. S-a dus la un birou şi a zis:

— Să-ţi arăt ceva.

Mi-a aruncat o cutie turtită. Înăuntru erau două conexiuni. A lui şi a doppelului său, Dan. Am examinat circuitele fine, firele şi contactele, iniţialele şi frunzele de argint sculptate cu grijă. Clemele lor fuseseră tăiate. M-am uitat la el şi i-am văzut urmele minuscule de pe gât, unde fusese prinsă conexiunea lui.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat el. De ce crezi că le ţin la îndemână? Crezi că le ascund, ca să încerc să uit de ele? Avice, dacă aş fi aruncat-o pe a lui şi aş fi păstrat-o pe a mea, ai fi crezut că mă agăţ de identitatea mea moartă sau că regret moartea lui. Dacă le-aş fi aruncat pe

amândouă, ai fi văzut în asta o negare. Dacă aş fi păstrat-o pe a lui, nu şi pe a mea, ai fi spus că refuz să-l las să plece. Nu pot să fac nimic în plus faţă de ceea ce ai putea face tu. Nu-i vina ta. N-ai ce să faci, ăştia suntem. Şi, orice am face, ar apărea o interpretare sau alta.

(Mai târziu, în singura dată când am avut iarăşi ocazia să-l întâlnesc – pentru că m-am întors, iar după aceea a venit el la mine – mi-a spus: „M-am uitat la legătura aceea şi l-am urât.“ Eu n-am zis nimic. Ce-aş fi putut să spun? Stăteam pe canapeaua din apartamentul meu. Nu era atât de frumoasă ca aceea a lui Bren. „Nu ştiu când a început“, mi-a spus el. „Multă vreme am crezut că-l uram când a murit, din cauză că a murit, sărmanul! Acum cred că am început să-l urăsc mai înainte. Nu trebuie să mă condamni. Sunt sigur că şi el mă ura“, a adăugat el, începând dintr-odată să se văicărească. „Nu era vina vreunuia dintre noi.“)

— Vezi tu, ei trebuie să fi bănuit ce se va întâmpla, a spus Bren. Adică Ambasadorii. Se pare că ciudaţii erau întotdeauna cei dispuşi să rişte… desprinzându-se… doar cât să transforme câţiva ariekei în oratiţi. Ăştia erau cei pe care îi reţineau. Alte soiuri de scandalagii dispăreau fără permisiune sau deveneau băştinaşi.

— Crezi că ştiau? am întrebat eu. Şi cine ce ştia?

— Trebuie să fi tras speranţă că EzRa erau un drog, mi-a răspuns el. Că vor afecta una, două Gazde şi că nu vor putea fi folosiţi. Un pumn în ochi dat Bremenului. Toţi fuseseră foarte îngrijoraţi în legătură cu cel care va decide cum vor decurge lucrurile şi ce plan de acţiune va fi impus, încă din momentul în care auziseră că vor sosi EzRa.

— Ştiu, i-am spus eu. Dar Bremenul trebuie să-şi fi dat seama de toate astea, dacă se mai întâmplaseră. De ce i-ar fi trimis?

— Adică voiai să întrebi dacă Bremenul ştia despre oratiţi? De ce le-am fi spus celor din Bremen despre asta? Nu ştiu ce avuseseră în minte, dar cred că a-i lăsa pe EzRa să vorbească reprezentase riposta Ambasadei dată bremenienilor. Nu sunt convins că se aşteptaseră la asta. Nu la aşa ceva. La un astfel de Limbaj, corect, dar atât de imposibil, cu efect atât de puternic de drog, încât EzRa a îmbătat *fiecare Gazdă în parte*. Şi fiecare dintre ele a răspândit zvonul mai departe. Şi au devenit dependenţi de noul Ambasador.

Pantheonul nostru cel de toate zilele avea nevoie disperată de doza de vorbire împreună a lui Ez şi Ra, de Limbajul care fermenta într-un amestec indispensabil de contradicţii, insinuări şi înţelesuri nelimitate. Eram încartiruiţi într-un oraş de drogaţi. Procesiunea pe care o văzusem fusese un simptom al sevrajului.

— Ce o să se întâmple acum? am întrebat eu.

Era foarte linişte în încăpere. În oraş erau sute de mii de ariekei. Poate milioane. Nu ştiu. Noi nu ştiam mai nimic. Capetele lor fuseseră făcute din Limbaj. EzRa îl vorbise şi îl schimbase. Fiecare Gazdă, de pretutindeni, avea înrădăcinată în sine nevoia de a face orice pentru vorbăria unui birocrat nou instruit.

— Bunule Iisus Pharotekton, Hristoase, luminează-ne calea, am zis eu.

— E sfârşitul lumii, a spus Bren.

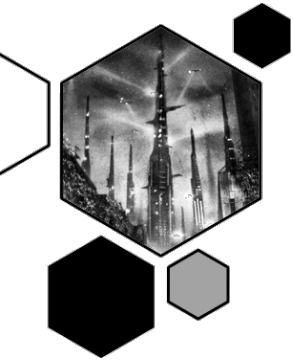

10

Ariekeii ne-au spus cum va fi. Eu ştiam deja destule lucruri, dar n-a durat mult până când restul locuitorilor din Oraşul Ambasadei au priceput că Gazdele sunt drogate, deşi e posibil să nu-şi fi dat seama cum sau de ce sunt drogate. Bănuiesc că în Ambasadă avusese loc o luptă pentru putere, că unii încercaseră, într-un mod neobişnuit şi fără motiv raţional, să oprească răspândirea informaţiilor. Nu reuşiseră.

Pe străzile Oraşului Ambasadei era ceva între carnaval şi apocalipsă: o stare de spirit de sfârşitul lumii – isterie, fericire sau corespondentul buimac al acesteia. Poliţiştii aveau de-a face cu oameni care mergeau hotărâţi către marginea oraşului, în biofabricate prin intermediul cărora era posibil să poată respira aerul oraşului.

— Nu vă duceţi nicăieri, spuneau poliţiştii. Renunţaţi. Oamenii mor…

Unii dintre cei care voiau să călătorească în oraş trebuie să fi trecut de poliţie. Locuitori din Oraşul Ambasadei care voiau ceva de la Gazde. N-avea niciun rost – ariekeii nu-i percepeau drept oameni, ci ca pe nişte bucăţi de carne din care erau alcătuiţi Ambasadorii.

Am reuşit să-mi croiesc drum înapoi în Ambasadă. Văzând cum alergau Ambasadorii de colo-colo, am simţit pentru un moment nevoia de a-i proteja. Nu mi-au pus nicio întrebare. Până şi JasMin păreau să fi uitat că nu mă plăceau. Unul dintre EdGar m-a sărutat, spre surprinderea mea. Nu-i vedeam doppelul. Am văzut disconfortul din ochii lui Ed sau Gar, cauzat de extinderea câmpului conexiunii lor.

— Unde…? am întrebat eu.

— Vine, vine.

Faptul că erau atât de departe unul de celălalt trebuie să-l fi făcut să-i fie greu să se concentreze. N-am spus prea multe înainte să apară doppelul său de după colţul unui coridor şi să ni se alăture.

— Aţi fost în oraş? am întrebat eu.
— Bineînţeles.
— Nimeni nu vorbeşte cu noi.
— Ştiţi ce se întâmplă?
— Nu.
— Nu.
— Unde e EzRa? Unde e Wyatt?
— Nu ştiu.
— Nu-mi pasă.
— Nu ştiţi unde sunt EzRa? m-am mirat eu. După ce au provocat tot rahatul ăsta? Adică i-aţi lăsat să conspire în linişte?
— Să conspire? au râs Ed şi Gar. Ei nici măcar nu mai vorbesc unul cu altul.

O navă-animal ariekeană a venit spre noi pe deasupra oraşului, spre care se extindeau graniţele acestei maladii obscure, din clădire în clădire. Când aparatul de zbor a coborât pe pistă, noi am pregătit ceva care se dorea o urare oficială de bun-venit. Poate că-i prea mult să zic „noi“, dar mă declarasem singură parte a acestei comunităţi, pe lângă cei din Administraţie şi Ambasadori, şi cred că nimeni nu fusese împotrivă.

Fiecare Ambasador la care mă puteam gândi era acolo. Ariekeii au intrat în hol odată cu adierea suflului aeolilor, vântul nostru, perdelele împodobite pocnind ca nişte pelerine în jurul lor. Pe podeaua din altlemn, paşii lor sunau ca zgomotul produs de unghiile degetelor de la mână. Nu erau nici măcar o mică parte dintre cei care veniseră în timpul ultimului pelerinaj, dar acesta era un grup mai oficial. JoaQuin şi MayBel au înaintat, iar ceilalţi s-au înghesuit în urma lor. Cele două tabere s-au privit una pe cealaltă. Ochii-coral s-au extins.

Ariekeii au vorbit atât de iute încât numai cei mai pricepuţi dintre ascultători au reuşit să-i urmărească. M-am întors să văd cum accepta mulţimea toate astea şi l-am văzut, şocată, pe soţul meu. Stătea în prag, iar alături de el era noul Ambasador.

Mai întâi eu, apoi şi alţi câţiva oameni din încăpere au început să-i observe şi s-a produs rumoare. Ra, înalt şi părând foarte obosit, stătea cu o înfăţişare care exprima ceva între speranţă şi ranchiună. În spatele lui, Ez privea în podea. Aroganţa sa obişnuită dispăruse. Îmbunătăţirile îi erau oprite.

Scile m-a văzut. M-a privit în ochi, apoi s-a uitat din nou prin încăpere. Din locul în care se afla, putea să-i sprijine pe EzRa, putea să-i apere, putea să-i ameninţe.

Am recunoscut o parte dintre vizitatori. Pe o aripă evantai am văzut, o clipă, o siluetă de pasăre în ceva ce închipuia un pom. Copacul cu Pere. M-am uitat la el. Gazdele au pronunţat numele lui EzRa.

EzRa au găsit un rest de demnitate şi au răspuns acestei atenţii. Ariekeii vorbeau la grămadă, unul după altul, chiar certându-se, până când, în cele din urmă, totul a căpătat un oarecare înţeles. Cineva a început să traducă ceea ce spuneau.

— Iată cum va fi.

Un viitor nedeterminat, ceva rar în Limbaj. Nu era o dorinţă: Gazdele puteau să-şi închipuie doar cum *va* fi. Nu lăsau loc de discuţii: o să pricepem mai târziu. Nu ofereau detalii. Nu prezentau solicitări, nici cereri. Ei exprimau nevoi. Spuneau şi repetau în diferite feluri ceea ce le era necesar.

— Vrem să-i auzim pe EzRa vorbind. Iată cum va fi. Vrem să-i auzim vorbind. Mai întâi vrem să-i auzim pe EzRa vorbind.

Îi vedeam pe unii membri ai Administraţiei cum îşi făceau socoteli, mormăind: cei mai buni dintre ei puteau stabili strategii chiar şi în astfel de momente. Am admirat acest lucru. Se străduiau să stabilească ceea ce aveau de făcut, ce relaţii se puteau păstra şi ce se putea salva, cum puteam să *vieţuim,* în ce puteam transforma Oraşul Ambasadei. M-au făcut să sper şi nu mă aşteptam la aşa ceva.

Se părea că Gazdele aveau o singură prioritate, foarte simplă. Nu fusesem niciodată o proastă, ştiam că trebuie să existe antagonisme, tabere şi să se ducă lupte între acestea, înainte de a vedea rezultatul vreuneia. Şi era paradoxal că amintirile îmi reveniseră în *acel* moment, când singurul lucru evident era desfăşurarea implacabilă a evenimentelor. „Mai întâi vrem să-i auzim pe EzRa vorbind.“

Ez a venit în faţă, apoi Ra l-a urmat, fără niciun chef. Cei doi bărbaţi atât de deosebiţi s-au privit unul pe altul, nutrind sentimente complet diferite. Au şoptit. Apoi au vorbit Limbajul şi le-au adus pe Gazde la extaz.

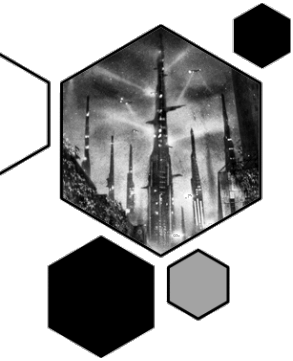

11

Ceea ce dezlănţuiseră ariekeii de data asta părea haos curat, dar prin eforturile prodigioase ale celor mai buni membri ai Administraţiei s-a putut contura un anume mod de trai. Chiar şi o rutină. E şocant cât de iute poate fi schimbat un oraş întreg.

Comerţul, cu toate etapele şi detaliile schimburilor: informaţii, servicii, bunuri, perspective şi surplusuri. Cultura noastră. Felul în care trăiam. Toate aceste lucruri trebuiau remediate.

O stare de exaltare periculoasă, un amoralism ce se manifesta prin cruzimi mărunte şi toleranţă în masă, unii lăsând lucrurile în voia lor, în timp ce alţii se străduiau să le facă să meargă. În primele săptămâni, dacă veneai la Ambasadă era probabil să fii păzit, dar la fel de bine puteai să nu fii. Era posibil ca în sălile de şedinţe să nu fi fost făcută curăţenie, să mai fi rămas resturile de la petreceri. Nu găseam multă plăcere în încălcarea legilor. Ştiam că vinul roşu vomitat nu fusese borât ostentativ, nici lăsat să se împută din libertinaj, ci pentru că aceia care petrecuseră fuseseră martori la cererile ariekene sau auziseră despre ele; nu puteau concepe cum aveam să ne descurcăm şi ce se va întâmpla dacă nu vom reuşi să le îndeplinim cererile. Aşa că nu ştiau dacă aveau să mai trăiască încă o săptămână şi nu fuseseră niciodată atât de îngroziţi.

Ehrsul nu răspundea la apelurile mele, iar eu fusesem atât de afectată încât n-am reuşit s-o caut sau s-o vizitez, aşa cum ar fi trebuit să facă o bună prietenă. EzRa erau la nişte petreceri, am auzit asta de la alţii, apoi am văzut cu ochii mei. După scurt timp, la dezmăţul mileniului doar Ez a mai participat. Ra făcea alte chestii.

Se stabileau întâlniri şi se rupeau legături. Aveau loc multe căsătorii. Eu însămi am avut legăturile mele grăbite. E într-adevăr greu de povestit despre acele prime zile. Funcţionarii care au dat asigurări că Oraşul

Ambasadei nu va fi distrus de către Gazdele insistente şi dependente de drog au devenit eroii care au menţinut structurile în timp ce noi, restul, ne străduiam în zadar să ne menţinem pe linia de plutire. Ceva mai târziu am redevenit cineva, cineva important în Oraşul Ambasadei: exact atunci când nu mai eram aşa ceva.

În zilele acelea, Oraşul Ambasadei mi se părea la fel de mic pe cât avusesem întotdeauna senzaţia că este. Nu treceau două zile fără să întâlnesc, la vreo adunare, fie pentru că-i căutam de zor, fie din întâmplare, sau din ambele cauze, oameni pe care îi evitasem mii de ore. În cealaltă parte a grupului de oameni adunaţi din cauza unui zvon aiuristic cum că se vor dezvălui informaţii la porţile Ambasadei, mi-a sărit în ochi Burnham, o comparaţie de pe vremuri. A privit în altă parte, la fel de grijuliu ca mine, aşa cum făcusem de fiecare dată – de la moartea lui Hasser şi Valdik, încă de dinainte de acest nou cataclism – atunci când dădusem de el, de Shanita sau de oricare dintre cei din grupul împrăştiat de la Eşarfa.

Rătăceam prin Oraşul Ambasadei în timp ce funcţionarii luau pastile ca să rămână treji şi elaborau planuri ca să ne ţină în viaţă. Am dat de mai multe ori peste prieteni mai vechi: Gharda, Simmon, paznicul. Nu mai avea nimic de păzit. Era îngrozit: proteza sa biofabricată părea bolnavă.

Membrii Administraţiei mai puţin importanţi nu aveau idee ce să facă, iar cei cu rang prea mare erau puşi în dificultate de faptul că pierduseră totul. Şi mai erau Ambasadorii care spuneau oamenilor că era vina vizirilor, că ei n-ar fi lăsat niciodată lucrurile să ajungă până aici, că doar cei din Administraţie, care deţineau dintotdeauna adevărata putere, lăsaseră totul baltă. Nimeni nu mai asculta asemenea basme.

Oamenii ignoraţi, care făcuseră acelaşi lucru de ani de zile, au fost cei care s-au schimbat pentru binele Oraşului Ambasadei şi care au schimbat Oraşul Ambasadei. Feudalismul nostru birocratic organizat pe baza competenţei a devenit o meritocraţie nemiloasă. Doar câţiva Ambasadori s-au dovedit capabili. Rareori era vorba despre cei pe care aş fi pariat. Asta-i o observaţie adevărată, dar banală.

Una dintre primele realizări ale noii conduceri a fost înfrângerea insurecţiei lui Wyatt. Simmon a fost cheia acestui mic război. Chiar el mi-a povestit despre asta ulterior, când îşi recăpătase vigoarea.

— Ai văzut cât de brusc s-a pus în mişcare gaşca lui Wyatt? *Deschiseseră arsenalele.* Presupun că, indiferent ce se petrecuse, asta declanşase vreun nenorocit de protocol bremenian pentru situaţii de urgenţă. Aşa a apărut tot haosul de acum câteva zile.

Eu nu remarcasem vreo astfel de răscoală a reprezentanţilor puterii

care ne domina şi despre care vorbea Simmon. Mai exista încă destul haos.

— Noi am aflat – nu contează cum – şi am fost pregătiţi să-i contracarăm. Dar a trebuit să riscăm, a spus el, trasând cu mâna prin aer planul şi acţiunile, într-o diagramă. Ştii, probabil că am fi putut să-i împiedicăm să acţioneze. Dar tehnologiile bremeniene pe care le aveau – recunoaştem că ne-ar fi fost al naibii de folositoare. Aşa că am aşteptat şi am intervenit *după* ce au deschis magaziile. Aveam câţiva poliţişti plasaţi printre ei – fiindcă ne pregătiserăm pentru asta mai din timp. Am avut doar câteva pierderi şi am obţinut armele. Dar, sincer vorbind, nu-s atât de folositoare pe cât speram. Încă nu. N-au luptat prea mult. Doar Wyatt ne-a făcut probleme. L-am închis. Fără posibilitatea de a comunica în exterior. Suntem siguri că mai există aici şi alţi agenţi ai Bremenului şi trebuie să avem grijă ca Wyatt să nu le poată transmite coduri, instrucţiuni sau altceva.

Nu i-am spus că nu observasem drama aceea. Oricât de mult ignorasem evenimentele, am fost şocată auzind despre ele.

Ra, jumătatea timidă a catastrofalului nostru Ambasador, primise permisiunea să rămână singur şi să-şi vadă de proiectele sale mărunte, indiferent care ar fi fost acelea; Ez fusese lăsat pradă prăbuşirii sale ruşinoase. Însă era nevoie de ei şi erau păziţi. Aveau îndatoriri. Ei erau cei care ne ţineau în viaţă.

— Un oraş de indivizi îndoctrinaţi, mi-a spus EdGar. Mai puternici decât noi, înarmaţi. Trebuie să ni-i facem prieteni.

În acele prime zile n-a existat gândire sau strategie din partea Gazdelor. Eu, care fusesem obişnuită să acopăr toată purtarea lor ciudată cu scuze speciale – „E o chestie ariekeană, noi n-o putem înţelege“ – mă convinsesem, consternată, că nu declanşaseră nicio strategie neomenească, ci acţionau conform unei dependenţe iraţionale. La început, mulţimile de ariekei se strânseseră în exteriorul Ambasadei. Când au devenit agitate şi cererile lor deosebit de insistente, EzRa au fost aduşi la intrare, o dată la câteva ore, pentru a spune ceva – orice – într-un Limbaj fără cusur, amplificat, ca să aducă uşurare mulţimii evident drogate.

A doua oară când EzRa le-au spus: „Suntem fericiţi să vă vedem şi aşteptăm cu nerăbdare să învăţăm împreună“, reacţia oratiţilor a fost mai puţin extatică decât înainte. A treia oară n-au fost fericiţi până când EzRa n-au enunţat nişte tâmpenii despre culoarea clădirilor, momentul din zi sau cum era vremea. Astea au provocat din nou entuziasm.

— Ce chestie fantastică, i-am spus eu cuiva. Încep să capete rezistenţă

la drog. Aveţi grijă ca EzRa să rămână inventivi.

Am privit programele de ştiri care, după kiloore de banalităţi, acum trebuiau să înveţe cum să ne anunţe propriul colaps. Un post a trimis o echipă înzestrată cu aeoli şi cu camere-viespi în oraş. Nu fuseseră nici invitaţi, nici nu li s-a interzis accesul. Reportajele lor fuseseră uluitoare.

Noi nu eram obişnuiţi să vedem străzile ariekene, dar în timpul unei prăbuşiri sociale apar noi libertăţi. Reporterii au intrat în oraş, au trecut pe lângă funii împletite care legau încăperile pline cu gaz ale Gazdelor, au trecut pe lângă clădiri care se fereau de ei sau se ridicau pe nişte membre subţiri, ca nişte colibe de vrăjitoare. Pe ecrane trecuseră ariekei. Văzuseră reporterii, se uitaseră şi fugiseră ca nişte cai împiedicaţi. Puseseră întrebări cu vocile lor duble, dar nu fusese niciun Ambasador de faţă, ca să le răspundă. Reporterii cunoşteau Limbajul şi l-au tradus pentru telespectatori.

— Unde sunt EzRa?

Asta era ceea ce spuseseră Gazdele.

Reporterii nu erau singurii tereştri din oraş. Camerele-viespi ale acestora arătau bărbaţi şi femei în costume ale Ambasadei, mişcându-se printre casele nervoase. Întindeau cabluri şi difuzoare – tehnologie terestră care părea deranjantă în decorul acela. Creau o reţea de megafoane şi comunicatoare. Probabil că, în schimbul vieţilor noastre, a menţinerii reţelei electrice, a apei, a infrastructurii şi biofabricatelor, fuseseră dispuşi să transmită vocea lui EzRa chiar în oraş.

— Avem nevoie de EzRa acum, au spus EdGar. Trebuie să vorbească. Aşa a fost târgul.

— Cu ei sau cu Gazdele? am întrebat eu.

— Da. Însă mai mult cu EzRa. Şi asta înseamnă că avem nevoie de Ez.

Acesta bea şi se droga. Dispăruse în mai multe rânduri, atunci când era planificat să vorbească Limbajul pentru ariekei, lăsându-l pe Ra fără cuvinte, în aşteptare. Nu-mi păsa dacă Ez se sinucidea, dar, dacă făcea asta, ne ducea şi pe noi la pieire, odată cu el.

— Într-o privinţă, sunt ca Ambasadorii normali, am spus eu. Aveţi înregistrări? Atunci alcătuiţi o bibliotecă virtuală cu discursurile lui EzRa, iar după aia lăsaţi-l pe nenorocit să facă ce vrea. Lăsaţi-l să bea până moare.

Se gândiseră la asta, dar Ez nu voia să colaboreze. Chiar rugat de Ra sau ameninţat de cei din Administraţie şi de paznici, nu acceptase să vorbească împreună cu jumătatea sa decât vreo oră, de fiecare dată. Puteam să extragem la întâmplare fragmente de pe înregistrări, dar individul avea grijă să nu-i lase să stocheze mostre de Limbaj aparţinându-i lui EzRa.

— Ştie că ar ajunge să fie de prisos, au spus EdGar. În felul ăsta, vom avea în continuare nevoie de el.

Chiar şi în vremuri de declin şi de teroare, Ez dădea dovadă de o strategie nemiloasă. Am fost impresionată.

Am văzut, prin intermediul camerelor-viespi, când vocea lui EzRa a fost difuzată prima oară în oraşul ăla drogat.

Clădirile fuseseră nefericite zile întregi. Se ridicaseră şi scoteau aburi, curăţându-se de paraziţii biofabricaţi pe care-i produceau şi care erau mobilierul ariekean. Dacă priveai din Ambasadă către locul în care începea oraşul – un peisaj organic care arăta ca o grămadă alcătuită din bucăţi de cadavre –, mişcarea arhitecturii era evidentă. Răul era ceva intrinsec.

Oraşul tremura. Era infectat. Gazdele auziseră vocea imposibilă a lui EzRa, extrăseseră energie din zellele lor şi produseseră în schimb rebuturi, iar în timpul schimbului chimia poftei fusese transmisă şi retransmisă de micile animale, atunci când acestea se conectaseră la clădiri ca să alimenteze lumina şi alte lucruri necesare vieţii. Dependenţa de droguri pătrunsese în case, iar sărmanele făpturi fără minte ajunseseră într-o veşnică stare de sevraj. Cele mai puternic afectate transpirau şi sângerau. Locuitorii le construiau urechi grosolane, ca să-i audă pe EzRa vorbind, astfel încât zidurile să se repare.

EzRa au vorbit. Au spus ceva în Limbaj. Vocile lor amplificate au răsunat pretutindeni. Prin tot oraşul, ariekeii s-au împleticit şi s-au oprit. Clădirile s-au împleticit odată cu ei.

Chestia asta mă dezgusta. Am strâns din buze. Tot ce era dincolo de Oraşul Ambasadei tremura de uşurare. Aceasta se transmitea prin ţevărie, fire şi conexiuni, până în orice colţ al reţelei, în centralele electrice ce bocăneau cu un extaz subit şi nepotrivit. Senzaţia de sevraj avea să reînceapă peste câteva ore. Aveam să simţim asta la limita zonei noastre, în pavaj: un cutremur, atunci când casele aveau să se mişte. Puteam urmări bioritmul lor prin ferestre, puteam să ne dăm seama cât de mare era nevoia de drog.

În trecut, odată la câteva luni, în anotimpul recoltei sau al înţărcării, trimiteam Ambasadori înzestraţi cu aeoli şi echipaje închiriate în locurile în care păstorii ariekeni de turme biofabricate explicau funcţionarea diferitelor mecanisme, acele maşini pe jumătate proiectate, pe jumătate născute din întâmplare, arătând ce face fiecare şi cum. Acum ariekeii îşi neglijau terenurile din afara oraşului. Biofabricatele pătrundeau încă în oraş şi puteam să vedem, după convulsiile gâturilor enorme care se

întindeau pe kilometri întregi până la terenurile de alimentare, că mâncarea continua să vină. Iar prin intermediul mişcării muşchilor, de-a lungul tractului alimentar, fusese transmisă dependenţa de drog.

— Lumea asta moare, am spus eu. Cum pot lăsa lucrurile aşa?

Nu vedeam nicio tentativă de autovindecare, de rezistenţă. Niciun erou ariekean. Ambasadorii puteau să converseze cu ei când se aflau sub efectul ascultării vocii lui EzRa, atunci când le păreau lucizi oamenilor, dar numai ca să facă planurile cele mai scurte posibil, doar pentru câteva ore.

— Cum crezi că ar trebui să procedeze?

MagDa era printre puţinii Ambasadori care se străduiau să schimbe ceva. Mă alăturasem lor. Încercam să fac parte din această echipă nouă. Îi cunoşteam pe MagDa, pe Simmon, pe savanţi precum Southel. Cred însă că majoritatea erau persoane cu care nu mai avusesem de-a face.

— Nu se poate ajunge la vreun *echilibru*.

— E o şansă. O harababură cosmică.

MagDa nu se egalizaseră. Am văzut vene sparte sub ochii uneia – doar ai uneia – şi riduri noi lângă gura celeilalte.

— E doar o defecţiune minoră între două etape, au spus ele.

— Cum se vor acomoda?

— Asta nu înseamnă nimic.

— O să asculte până o să moară, înainte să încerce să schimbe ceva.

Gazdele fuseseră întotdeauna de neînţeles. În privinţa asta nu se schimbase nimic.

Etajele superioare ale Ambasadei căzuseră într-o ruină morală. Ceva mai jos le-am văzut pe Mag şi pe Da luându-i cu binişorul pe ariekeii care veniseră, obligându-i să se concentreze suficient de mult timp ca să fim siguri că pricepuseră cererile noastre de materiale şi informaţii. Şi, în schimb, ce ofereau MagDa?

— Să spună despre culori, mi s-a părut că am auzit o Gazdă zicând.

— O să spună, au răspuns MagDa. Ne veţi aduce sculele-animale până mâine şi noi ne vom asigura că va descrie fiecare culoare a pereţilor.

— Vom continua cu treaba legată de culori, mi-a spus Mag.

— Le place, a spus Da. Dar ulterior…

— … *picanteria* acestora o să treacă.

După discuţia aceasta am înţeles lucruri noi despre micile discursuri ale lui EzRa, adresate oraşului. Cineva urma să traducă, în mare. Ceva ce trebuia să fie cât de cât logic. Altele erau propoziţii aleatorii sau afirmaţii despre preferinţe ori stări. „Eu sunt obosit“, subiect-verb-obiect, ca în gramaticile pentru copii. Mi-am dat seama că ceea ce luasem înainte drept nişte capricii de exprimare puteau fi cadouri pentru

anumiţi ascultători ariekei, în schimbul unor anumite favoruri. Economice sau politice.

Ra, acel imposibil ne-doppel, ni s-a alăturat mie şi lui MagDa pe coridoarele Ambasadei. Mag şi Da l-au sărutat. O consecinţă a prezenţei sale a fost faptul că în jurul nostru s-au strâns oameni care cereau cu disperare să se intervină în tot felul de moduri. Ra a fost amabil cu ei atât cât putea să fie. Văzusem prea mulţi Mesia abandonaţi de Oraşul Ambasadei.

— Cât timp o să mai dureze? l-a întrebat o femeie foarte agitată.

— Până la sosirea ajutoarelor, a răspuns el.

Deci sute de mii de ore, în care ne vom strădui să ducem un trai interstiţial în timp ce Gazdele tânjeau după sunetele scoase de EzRa.

— Şi atunci ce-o să fie? a întrebat femeia. Atunci ce-o să fie? O să plecăm?

Nu i-a răspuns nimeni. Am văzut feţele lui MagDa. M-am întrebat ce fel de viaţă vor avea ele *afară*.

Se mai întâmplase şi altă dată să sosească ajutoare pe planetele care suferiseră o catastrofă. Niciun sistem de comunicare nu te putea avertiza. Nu există posibilitatea de a depăşi în viteză o navă din immer. Niciun echipaj nu putea şti ce urma să vadă atunci când avea să deschidă uşile. Existau cazuri celebre de nave comerciale care ieşiseră din immer şi descoperiseră doar grămezi de cadavre pe teritoriul unor colonii întemeiate cu mult înainte. Sau molime, ori nebunie în masă. Mă întrebam cum va fi când căpitanul va intra pe orbita noastră, cât mai aproape de farul ariekean. Dacă aveam să fim norocoşi, nava urma să găsească o populaţie dorindu-şi cu disperare să emigreze.

MagDa *afară?* CalVin? Sau chiar Mag şi Da, şi Cal şi Vin. Ce aveau să facă? Şi ei erau printre cei mai pricepuţi dintre Ambasadori. Însă majoritatea celorlalţi aveau s-o ia razna, în diferite feluri.

— Se duc în oraş, mi-au spus MagDa, când am rămas singure; vorbea despre Ambasadori. Cei care se mai pot concentra un pic.

— Se duc şi vor găsi Gazdele.

— Cele cu care au lucrat întotdeauna.

— Sau vor sta… pur şi simplu între clădiri.

— Şi vor începe să vorbească, au spus ele clătinând din cap.

— Se vor duce în grupe de doi, trei sau patru Ambasadori şi…

— … şi, pur şi simplu… vor încerca…

— … să-i facă pe ariekei să-i asculte, au zis ele şi m-au privit.

— Noi am făcut chestia asta odată. La început.

Dar ariekeii nu aveau să asculte. Înţelegeau şi puteau să răspundă. Dar aveau să se întoarcă mereu ca să aştepte anunţurile făcute de EzRa.

Camerele-viespi se duceau peste tot, nu-i lăsau pe Ambasadori să-şi ascundă eşecul. Am văzut înregistrări cu JoaQuin urlând şi vorbind Limbajul, iar în chinul lor îşi pierduseră ritmul care-i unea, aşa că ariekeii cărora încercaseră li se adreseze cu atâta disperare nu-i înţeleseseră.

— Ai auzit de MarSha? au întrebat MagDa.

Nu-mi amintesc să fi existat în vocile lor ceva care să mă fi avertizat că erau pe cale să spună un lucru şocant.

— S-au sinucis.

M-am oprit din lucru. M-am rezemat de masă şi mi-am întors încet privirea spre MagDa. Nu eram în stare să vorbesc. Mi-am pus mâna pe gură. MagDa mă privea.

— O să mai fie şi alţii, au spus în cele din urmă, liniştite.

Mi-am zis că atunci când avea să vină nava, puteam să plec.

— Unde e Wyatt? l-am întrebat eu pe Ra.

— La închisoare. Pe acelaşi coridor cu Ez, un pic mai încolo.

— Deja? E… interogat… sau ce se întâmplă?

Ra a ridicat din umeri.

— Unde e Scile?

Nu-l mai văzusem şi nu mai auzisem nimic de soţul meu de când începuseră dezastrele.

— Nu ştiu, mi-a răspuns Ra. Ştii că, de fapt, nu-l cunosc, nu-i aşa? Întotdeauna au fost o mulţime de membri ai Administraţiei în jurul nostru, atunci când discutam… înainte. Nici nu ştiu dacă l-aş mai recunoaşte. Nu ştiu nici măcar cine este, cu atât mai puţin unde este.

Am coborât, am trecut pe lângă indivizi care încercau să descopere lucruri folositoare într-o încăpere plină cu hârtii. Scotoceam cu toţii printre vechituri. Am mai coborât câteva etaje şi am auzit pe cineva care îmi striga numele. M-am oprit. Era Cal sau Vin, la intrarea într-o casă a scării. Mi-a tăiat calea şi m-a privit.

— Am auzit că eşti pe aici, a spus el.

Era singur. M-am încruntat. Tipul continua să fie singur. M-a prins de mână. Trecuseră luni de zile de când nu mai discutaserăm. Am continuat să privesc încruntată în jur.

— *Nu ştiu* unde e, mi-a spus. Sunt convins că-i pe-aproape. O să ajungă aici în curând. Am auzit că eşti aici.

Era cel pe care aş fi vrut să-l trezesc. Se uita la mine cu o disperare care m-a făcut să mă cutremur. Am privit în jos, ca să-i evit ochii şi am văzut ceva incredibil.

— Ţi-ai întrerupt conexiunea, am spus.

Luminile conexiunii îi erau stinse. Mi-am fixat privirea asupra acesteia.

— Te căutam, pentru că…

N-a mai găsit nimic de zis şi vocea lui m-a dat gata. I-am atins braţul. Căpătase dintr-odată o înfăţişare atât de jalnică, încât nu m-am putut împiedica să nu-mi fie milă de el.

— Ce s-a întâmplat cu tine? am întrebat.

Nici mie nu-mi mergea prea bine, dar Ambasadorii ajunseseră, dintr-odată, să nu mai însemne nimic.

Doppelul lui a apărut pe coridor, în spatele său.

— Discuţi cu *ea?* a întrebat acesta, încercând să-l înhaţe pe fratele lui, care, fără a-şi lua privirea de la mine, a reuşit să se descotorosească de doppelul său. Hai, vino!

Nu fuseseră egalizaţi. Ca şi în cazul lui MagDa, puteam să văd diferenţele. S-au certat în şoaptă, iar nou-venitul s-a dat înapoi.

— Cal, a spus primul bărbat, jumătatea care mă căutase. Cal, a adăugat el, arătând spre fratele său, aflat la celălalt capăt al coridorului, apoi indicând cu degetul mare spre propriul piept. Vin.

Ştiam că dorul din privirea lui nu era – sau nu era numai – pentru mine. L-am privit în ochi. Vin a început să meargă cu spatele, îndreptându-se către fratele lui, şi m-a privit câteva secunde, înainte să se întoarcă.

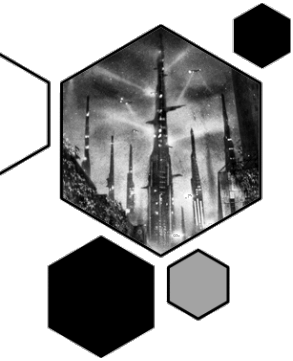

12

Am mers în oraş împreună cu MagDa şi cu nişte indivizi din Administraţie, care erau o parte a grupului ce încerca să menţină în viaţă Oraşul paralizat al Ambasadei. Cu aeoliul îndreptat către mine, trimiţând aer pe care-l puteam respira, am ajuns în cele din urmă în zona aceea. Nu riscaserăm să folosim corvide: sistemul care asigura asolizarea era deseori nefuncţional.

Nu puteam aştepta – echipamentul nostru medical biofabricat, tehnologia noastră de producere a hranei, rădăcinile şi conductele vii ale sistemului nostru de aprovizionare cu apă aveau nevoie de atenţia ariekeană. Şi cred că mai era vorba şi de ceva din noi care ne îndemna să verificăm, să continuăm să testăm ceea ce se întâmpla. Înaintam în formaţie, ca nişte exploratori polari mitici sau ca nişte pionieri din *Homo diaspora,* cărând bunuri pentru schimburi comerciale.

Clădirile s-au cutremurat la sosirea noastră şi au interacţionat cu noi de parcă am fi fost microbii pătrunşi într-un trup. Ariekeii ne-au văzut. Au murmurat ceva, MagDa le-au vorbit, iar ei au răspuns deseori în moduri care sugerau că nu prea îşi dădeau seama că ne aflam acolo. Nu eram relevanţi. Am trecut pe lângă difuzoarele la a căror montare dăduseră ajutor cei din Administraţie şi în jurul acestora se strânseseră mulţimi de ariekei, în ciuda faptului că dispozitivele rămâneau tăcute. Aceştia erau indivizii duşi rău de tot cu pluta şi am învăţat să distingem diferitele niveluri de dependenţă. Indivizii aveau să aştepte acolo pentru a mai auzi şi alte sunete, şoptind între ei şi spre difuzoare, repetând vorbele pe care le auziseră ultima oară din gurile lui EzRa.

Ra trebuise să-l măgulească şi să-l ameninţe pe Ez ca să participe la spectacole. Făcuse o concesie – pentru că Ez fusese tratat ca un copil capricios, cu ulei de ricin şi zahăr –, anume ca, în limitele stabilite de

obligaţiile de schimburi comerciale, să-l lase pe Ez să decidă ce aveau să spună. Ceea ce aveam să auzim, tradus în Limbaj, erau discuţii discontinue despre trecutul lui Ez. Dacă EzRa vorbeau în timpul uneia dintre călătoriile noastre în oraş, nu puteam să nu îi ascultăm. Dumnezeu ştie ce gândea Ra în timp ce spunea platitudinile acelea cu care voia Ez să-şi îmbete auditoriul.

— … Întotdeauna m-am simţit diferit de cei din jurul meu, repetau ariekeii.

Treceam pe lângă un crâmpei din egoul lui Ez, rostit de o mulţime de voci.

— Ea nu m-a înţeles niciodată… atunci a fost rândul meu… lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel…

Era aproape incredibil să-i auzi pe ariekei spunând asemenea lucruri. Mi-am dat seama că Ez construia un arc de cerc peste mai multe zile. Nu erau anecdote disparate, era o autobiografie.

— Şi atunci – am auzit rostit cu glas ariekean – au început cu adevărat necazurile, iar ceea ce s-a întâmplat în continuare o să aflaţi doar dacă veţi aştepta un timp.

Ez încheia fiecare spectacol cu un element de suspans, de parcă asta ar fi menţinut interesul ascultătorilor. Indivizii ar fi ascultat la fel de atent dacă le-ar fi expus detaliile privind taxele de import, prevederile regulamentelor din construcţii, vise sau liste de cumpărături.

Ne croiam drum către vreo creşă de prelucrare a bioechipamentelor, un crematoriu plin cu memorie, o locuinţă sau o vizuină de leviathan sau către alte locuri, iar când găseam, prin eforturile lui MagDa sau a altui Ambasador, Gazda pe care o căutam, urmau discuţii atente. Era o treabă chinuitoare să negociezi cu un exot dependent de drog. Dar reuşeam, de obicei, să obţinem ceva. Şi ne înapoiam în compania Gazdei, sau cu o cuşcă plină de unelte-paraziţi necesare activităţii noastre de întreţinere, sau cu planuri ori hărţi pe care învăţaserăm să le folosim şi să le întocmim. O astfel de expediţie dura întotdeauna o zi întreagă. Oraşul reacţiona puternic faţă de noi, zidurile transpirau şi deschideau ferestrele-ventricule. Urechile care crescuseră pe fiecare casă se îndreptau spre noi, pline de aşteptări.

Ăsta era alt motiv pentru care preferam să nu fim pe-afară atunci când transmiteau EzRa. Nu eram singura care găsea oribilă lăcomia clădirilor şi a locuitorilor lor, precum şi trasul cu urechea frenetic al zidurilor.

Păstrarea ordinii era un lucru delicat şi periculos, dar aceasta exista: nu se ajunsese la colaps, deşi s-ar fi putut. Nava avea să vină. Până atunci, aveam să trăim la limită. Când aveam să plecăm, urma să părăsim o lume de ariekei disperaţi, chinuiţi de sevraj. Nu puteam să-mi

închipui ce avea să se întâmple sau cum aveau să se petreacă lucrurile după aceea. Urma să treacă mult timp până aveam să ne permitem luxul sentimentelor de vinovăţie.

În expediţiile noastre întâlnisem aceiaşi ariekei de mai multe ori. Poreclele lor erau Foarfecă, Pânză Roşie, Căpăţânosul. Dacă se auzeau transmisiunile lui EzRa, le acordau atenţie deplină, cum făceau şi ceilalţi ariekei. Dar în restul timpului se descurcau foarte bine cu noi: printre Gazdele care reprezentau, probabil, corespondenţii noştri, se formase un nucleu care încerca, din partea lor, să păstreze lucrurile în funcţiune. Le era mai greu, având în vedere că ei erau cei afectaţi de boală.

În Oraşul Ambasadei exista acum tendinţa de a ne opune cursei spre colaps. Şcolile şi creşele începuseră din nou să funcţioneze. Deşi nimeni nu ştia încă pe ce bază funcţiona economia noastră, cei mai mulţi dintre părinţii cu schimbul îşi îndeplineau sarcinile, iar spitalele şi alte instituţii continuau să existe. Obligat de necesitate, oraşul nostru nu se mai sinchisea de profitul sau de contabilitatea după care se orientaseră până atunci producţia şi distribuţia de bunuri.

Nu vreau să las impresia că era un lucru bun. Oraşul Ambasadei avea parte de-o moarte violentă. Când noi, călătorii prin oraş, ne întorceam acasă, o făceam pe străzi care nu erau sigure. Eram escortaţi de poliţişti. Nu-i puteam pedepsi pe cei hotărâţi să ia parte la sfârşitul lumii chefuind. Mai mult, toţi ai noştri mergeau câteodată la petrecerile lor. (Mă întrebam dacă aveam să-l întâlnesc pe Scile la vreuna: nu s-a întâmplat niciodată.). Însă restricţiile de circulaţie erau nemiloase. Poliţiştii lăsaseră în urma lor ceva morţi, iar pe canalele noastre de ştiri cadavrele erau cenzurate prin acoperire cu pixeli. În Oraşul Ambasadei aveau loc lupte, acte de violenţă şi crime. Aveau loc sinucideri.

Există mai multe feluri de a te sinucide, iar unele dintre cele petrecute la noi erau dramatice şi melancolice. Mai multe persoane au folosit ceea ce era cunoscut drept Drumul lui Oates[31]31 Lawrence Oates – explorator arctic englez, care a plecat de unul singur prin viscol, sinucigându-se ca să nu devină o povară pentru camarazii săi., punându-şi o mască de respirat şi ieşind pur şi simplu din Oraşul Ambasadei, apoi mergând mai departe până ajungeau în oraş sau chiar, după cum spuneau unele poveşti, dincolo de acesta, ca să se întâmple ce trebuia să se întâmple. Dar spânzurătoarea era cea mai obişnuită alegere pentru cei siliţi de vremurile cele noi să prefere moartea. Conform unor regulamente despre care nu ştiu nimic, redactorii de ştiri hotărâseră că aceste cadavre, în majoritate lipsite de sânge, puteau fi arătate fără deghizare digitală. Şi ne-am obişnuit cu imaginile morţilor atârnând.

Ştirile nu anunţau sinuciderile Ambasadorilor.

MagDa mi-a arătat poze cu cadavrele lui Hen şi Ry, care zăceau întinşi pe pat, contorsionaţi din cauza spasmelor provocate de otravă.

— Unde sunt ShelBy? am întrebat eu; ShelBy şi HenRy fuseseră împreună.

— Au dispărut, mi-a răspuns MagDa.

— O să apară, a zis Mag.

— Sunt moarte, a spus Da.

— HenRy nu vor fi ultimii.

— Nu vor putea să ascundă mult timp asemenea lucruri.

— De fapt, având în vedere mărimea populaţiei…

— … e vorba de un procent mai *mare* decât media.

— Ne sinucidem *mai mult* decât ceilalţi.

— Mda, am spus eu, sec. Presupun că nu-i de mirare.

— Nu, nu e, au răspuns MagDa.

— Chiar nu e.

— Mai e ceva demn de mirare?

Am rechiziţionat câteva dintre maşinile aflate în trecere prin Oraşul Ambasadei şi le-am încărcat cu echipamente care să le facă mai puţin stupide. Nu erau potrivite decât pentru funcţiile de bază.

Ehrsul tot nu-mi răspundea la apeluri nici mie sau, după cum am aflat, nici altcuiva. Mi-am dat seama că trecuseră multe zile de când n-o văzusem, mi-a fost ruşine şi mi s-a făcut brusc frică. M-am dus în apartamentul ei. Singură. Nu eram unica membră a noii Administraţii care o cunoştea, dar dacă erau adevărate cele mai rele dintre lucrurile pe care mi le imaginasem subit, atunci aş fi preferat să le aflu şi s-o găsesc de una singură.

Dar ea mi-a deschis uşa aproape imediat ce am ciocănit.

— Ehrsul? am spus eu. Ehrsul?

M-a salutat cu umorul ei sarcastic obişnuit, ca şi cum rostirea numelui ei nu însemnase o întrebare. Nu puteam să înţeleg. M-a întrebat cum o duceam şi mi-a spus ceva despre lucrurile cu care se ocupa. Am lăsat-o să pălăvrăgească un timp, să-mi ofere o băutură. Când am întrebat-o ce făcuse, unde fusese şi de ce nu-mi răspunsese la mesaje, m-a ignorat.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

Am vrut să ştiu ce credea despre catastrofa noastră. Am întrebat-o, iar figura-avatar i-a îngheţat pur şi simplu, a pâlpâit, apoi a revenit, iar ea şi-a continuat îndeletnicirile lipsite de noimă şi ideile fără ţintă. Şi n-a răspuns în niciun fel la întrebarea mea.

— Vino cu mine, i-am zis.

I-am cerut să ni se alăture mie şi lui MagDa. I-am cerut să vină cu mine

în oraş. Dar de fiecare dată când sugeram ceva ce ar fi însemnat că trebuia să părăsească încăperea, apela la aceleaşi subterfugii bâlbâite. Tăcea un moment, apoi continua ca şi cum n-aş fi spus nimic, vorbind despre lucruri depăşite sau irelevante.

— Poate fi vorba de vreun defect sau poate face chestia asta în mod deliberat, mi-a explicat ceva mai târziu o specialistă în tehnologii, una grăbită, de la Ambasadă, când i-am descris ce mi se întâmplase.

Eram pe cale s-o întreb: „Aşa crezi?“, dar ea mi-a explicat că, pentru automate, asta era cam ca atunci când un copil cântă „Nu pot să te aud“, ţinându-şi degetele în urechi.

Când am plecat de la Ehrsul, am văzut o scrisoare în faţa uşii ei, o scrisoare deschisă şi aruncată. N-a părut s-o bage în seamă, nici măcar când m-am aplecat foarte încet ca s-o ridic, deşi am făcut asta chiar în faţa ei, uitându-mă tot timpul la ea.

„Dragă Ehrsul“, am citit eu. „Sunt îngrijorat din cauza ta. Sigur că ceea ce se întâmplă ne îngrozeşte pe toţi, dar sunt preocupat…“ şi aşa mai departe. Ehrsul a aşteptat în timp ce citeam. Ce expresie trebuie să fi fost pe chipul meu? Ştiu doar că îmi ţineam răsuflarea. Cât am citit, avatarul i s-a înceţoşat şi i s-a limpezit de mai multe ori.

N-am recunoscut numele de la sfârşitul scrisorii. Am văzut, după modul în care m-am chinuit să pun scrisoarea la loc pe podea, că-mi tremurau degetele. Cât de mulţi prieteni foarte buni avea? Poate era vorba de versiunea ei din partea de sus a oraşului, cea care avea legătură cu Administraţia. Poate că fiecare dintre noi avea un loc în care să se refugieze. Poate că fuseserăm îngrijoraţi cu toţii pentru ea.

Gândindu-mă la ea, mi-au venit în minte şi CalVin – care cine ştie ce lucruri inutile făceau –, şi Scile, despre care nu mai auzisem nimic. L-am sunat de mai multe ori pe Bren, dar spre furia şi îngrijorarea mea, acesta nu mi-a răspuns. M-am dus la el acasă, dar nu mi-a deschis nimeni uşa.

Nu cred că am înţeles cu ce se ocupa Ra până când n-am fost de serviciu la Ez. Puteam, bineînţeles, să punem ţeava unei arme la tâmpla lui Ez, dar atunci când îl ameninţam prea mult ne ameninţa şi el, iar comportarea îi era atât de imprevizibilă, încât trebuia să luăm în serios posibilitatea că, de ciudă, ar fi putut refuza să vorbească, distrugându-ne pe toţi. Aşa că, în loc să-l ameninţăm, îl însoţeam pretutindeni, fiind, în acelaşi timp, temniceri, tovarăşi şi servitori. Iar atunci când venea timpul să dea un spectacol, putea să ne facă viaţa grea şi trebuia să-l lăsăm să ne ţină numai în şuturi, până când catadicsea, morocănos, să facă tot ce trebuia.

Paza era alcătuită, întotdeauna, din cel puţin două persoane. Am cerut

să fiu împreună cu Simmon. Când l-am întâlnit, acesta m-a salutat strângându-mi mâna dreaptă cu stânga sa. Am privit-o. Braţul drept pe care îl purtase ani de zile, o proteză ariekeană bioconstruită, de culoare şi textură neprecizată, dar care imita exact morfologia terestră, dispăruse. Mâneca hainei era prinsă cu un ac de siguranţă.

— Era dependent, mi-a explicat. Când l-am încărcat, trebuie să fi…

Folosise o zelle, ca Gazdele şi oraşul lor.

— Îl cuprinseseră un soi de spasme, a continuat. Încerca să-şi crească nişte urechi. Le-am tăiat. Şi cu toate acestea, încercau să asculte, chiar şi când zăceau aici, pe podea…

Ez era în apartamentul atribuit lui EzRa în sediul Ambasadei. Era beat şi insistent, îl acuza pe Ra de laşitate şi complot, o insulta în toate felurile pe MagDa. Ceva urât, dar nu mai urât decât alte certuri la care asistasem. Ra m-a surprins. Se comporta altfel decât îl văzusem mai înainte. El, care fusese ironizat deseori pentru că era prea taciturn, răspundea de zor la insulte.

— Asiguraţi-vă că-i gata să vorbească, atunci când o să-şi revină, ne-a spus Ra, iar Ez a făcut gesturi obscene către el.

— Pot măcar să mă duc la o petrecere? Sau o să încercaţi să-mi interziceţi şi asta? a gemut Ez, în timp ce noi îl urmam către o sală aflată la etajele inferioare ale Ambasadei.

Stăteam de pază şi verificam băuturile pe care şi le turna, deşi nu mi se păruse că excesul de alcool i-ar fi alterat abilitatea de a vorbi Limbajul. Îl păzeam când se regula şi se certa. Conexiunea îi strălucea în van, căutându-şi perechea fără s-o găsească, străduindu-se să stabilească o legătură pe care Ez o evita.

Aş zice că petrecerea aceea era deprimantă, ca o plimbare prin purgatoriu, noi fiind la sfârşitul unei lumi care se îndrepta spre distrugere, drogându-ne până la idioţenie, într-un ritm autoimpus, în străfulgerări de lumină prin fum. Poate că asta îi înveselea pe participanţi. Însă nu-i trezea interesul lui Ez. Iar eu eram impasibilă ca un soldat.

Ez ne dusese în ceea ce fusese un depozit cu echipamente de birou, aflat la un etaj de mijloc al Ambasadei, care era acum o imitaţie de bar. A băut până când am intervenit, chestie care l-a încântat pentru că putea să mă critice vehement. În locul acela ciudat se aflau doar nişte foşti membri ai Administraţiei şi vreo doi Ambasadori. Iar ăştia nu păreau să se sinchisească de faptul că individul risca existenţa planetei noastre cu fiecare pahar.

— Prietenii tăi, i-am şoptit şi am clătinat din cap.

Ez m-a privit în ochi, fără să se sinchisească de repulsia care se citea în

ei.

Locuitorii din Oraşul Ambasadei ocupaseră etajele inferioare ale Ambasadei, ca să se pună la adăpost. Aceste etaje se transformaseră în nişte fundături. Bărbaţi şi femei, creşe şi părinţi cu schimbul schimbaseră locul dulapurilor şi se îngrămădiseră în sălile de şedinţe, transformând total arhitectura locului. Mergeam pe străzile acelea cufundate în noapte care fuseseră făcute din coridoare, în care luminile nu fuseseră sparte, ci reprogramate pentru un ritm diurn, iar numerele de case fuseseră scrise cu creta pe uşile interioare lângă care stăteau şi pălăvrăgeau oameni, în timp ce copiii se jucau până la ora culcării. Interiorul Ambasadei ajunsese să fie Oraşul Ambasadei.

Ameţit de băutură, mahmur, Ez a început să-l insulte pe Ra.

— Lunganul ăsta de rahat, mormăia el, în timp ce-l urmam prin zonele semiautonome, în care ordinea era menţinută de poliţişti locali, care nu făceau faţă situaţiei. S-a ţinut după coada mea, iar acum a ajuns la fel de mare ca mine.

Ra era singura persoană din Oraşul Ambasadei care vorbea în aceleaşi fel şi cu acelaşi accent ca Ez.

— Nu vedeţi ce face? Îi e uşor să joace rolul de băiat bun, când… poate…

Deasupra noastră pâlpâiau lămpi ieftine, ca nişte noi stele.

— Eu nu pot… a mormăit Ez. Sunt obosit şi vreau să opresc asta… şi vreau ca Ra să mă lase în pace.

— Ez, nu înţeleg ce vrei să spui, i-am replicat eu.

— Te rog să încetezi să-mi spui aşa! O tâmpenie afurisită, afurisită… Mă cheamă…

Ştiam care era numele lui cel vechi. El era omul care fusese Joel Rukowsi. M-am uitat la el, în holul plin de gunoaie. Nu aveam să-i spun Rukowsi sau Joel, iar când am repetat numele Ez, a cedat brusc şi l-a acceptat.

Simmon şi cu mine îl salvaserăm din încăierările pe care le provocase. Când venise vremea ca el şi Ra să-şi execute numărul de dimineaţă, adică primul discurs al zilei, ne insultase în timp ce-l conduceam prin clădirea transformată, prin fiefurile cele noi, prin mahalale embrionare, în care se cloceau noi moduri de viaţă. Când au ajuns în dreptul camerei, eu am întins mâna spre uşă, iar Ez m-a oprit cu un gest şi mi-a cerut, fără cuvinte, să aştept o clipă. A fost singurul moment din noaptea aceea când am simţit din partea lui altceva decât dispreţ. Ez a închis ochii. A oftat şi figura sa a devenit iarăşi cea a unui om beat şi ţâfnos.

— Vino, ticălosule! a răcnit el şi a deschis uşa.

Ra şi MagDa aşteptau. S-au ridicat, în timp ce Ez îşi bătea joc de ei.

Noi ne uitam cum se ceartă EzRa. Ez făcea comentarii lascive şi pline de cruzime despre MagDa. Ra ţipa la el.

— Cine crezi că eşti? a zis râzând Ez. Ce crezi că-i asta? „S-o laşi în pace!“ Vorbeşti serios?

Chiar şi mie îmi venea să râd auzind o asemenea imitaţie neaşteptată, iar Ra părea ruşinat un pic.

— Uită-te, a spus Ez mai târziu, în timp ce inginerii de sunet şi biotehnicienii îl pregăteau pentru transmiterea discursului, iar Ra citea hârtia pe care i-o înmânase Ez.

— Nu continuăm chestia de ieri? a întrebat Ra, iar vocea i-a devenit dintr-odată surprinzător de neutră.

— Nu, a răspuns Ez. Vreau să mergem mai departe. Cred că am întrerupt lucrurile la momentul potrivit, hai să mergem mai departe.

„Lor nu le pasă!“ voiam eu să strig. Puteţi să descrieţi covorul ăsta blestemat, efectul o să fie acelaşi.

Ra a pus întrebări despre cadenţă şi cronometrare, lucruri pe care şi le notase pe margine. Ez nu avea o copie, memorase ce voia să spună. Când au vorbit, nu mă uitam la ei, ci spre oraş, iar acesta a tresărit la prima atingere a Limbajului, în timp ce EzRa continuau povestea tinereţii lui Ez.

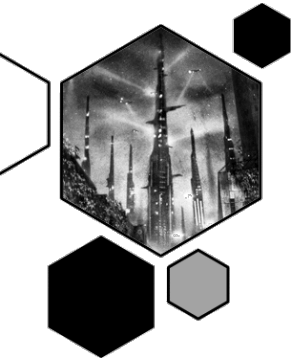

13

Sincer vorbind, cine eram noi? Nu eram prea mulţi, o mână de neica nimeni, nişte floakeri, câţiva membri dizidenţi ai Administraţiei, o mână de Ambasadori valoroşi. Dar numărul nostru creştea, iar edictele noastre nu erau ignorate complet. Locuitorii din Oraşul Ambasadei începeau să facă ceea ce le sugeram, ceream sau ordonam.

Noi – MagDa în primul rând – ne străduiam din greu cu puţinele noastre contacte din rândul ariekeilor. Munceam fără încetare, munceam prea mult ca să mai simt ceea ce aveam să simt probabil în cele din urmă din cauza abuzului lui Ez, din cauza a ceea ce aflasem citind scrisoarea lui Ehrsul. MagDa convinsese o parte dintre ariekeii care se stăpâneau cel mai bine şi care erau mai coerenţi să vină pe coridoarele Ambasadei, nu doar mânaţi de dorinţa de a-l vedea pe EzRa, ci pentru a încheia noi afaceri. Putea să-i răsplătească dându-le extrase din înregistrări nedifuzate ale lui EzRa, una dintre puţinele pe care le furaserăm.

— Unii dintre ei ştiu că asta-i o problemă, a spus Mag. Ariekeii. Fii sigură de asta.

— Unii dintre ei, a zis Da.

— … există un soi de discuţii, un soi de…

— Unii dintre ei vor să se vindece.

Zvonurile se răspândeau, ca nişte ciuperci blestemate. Camerele noastre de luat vederi colindau încă oraşul.

Unele fuseseră interceptate de anticorpii secretaţi de case, care se înălţau ca nişte animale de pradă cu trup segmentat. Dar investigaţiile lor duseseră la concluzia că acele camere de luat vederi nu reprezentau nicio ameninţare, aşa că le-au lăsat în pace. Imaginile ne învăţaseră despre oraşul Gazdelor mai mult decât ştiuserăm vreodată: era prea târziu. Şi fiecare mişcare măruntă, văzută doar pe jumătate, tot ce

zăriserăm acolo, chestiile pe care nu le puteam identifica sau lămuri, duceau la poveşti despre secrete care lipseau, despre coloana a cincea, auto-exilaţi din Administraţie şi vechi ranchiune.

Pe terenurile fermelor, cirezile uriaşe de biofabricate se înmulţeau, dând naştere unor recolte inegale. Hrana şi tehnologiile veneau dinspre întinderile acelea pe căi biotice. Dependenţa era de natură chimică: exista o mişcare lentă a acesteia dinspre oraş către ţarcuri şi către ariekeii rurali. Aceştia începuseră să-şi neglijeze sarcinile şi să vină în oraş, atraşi de sunetele după care începuseră dintr-odată să tânjească, fără să le fi auzit vreodată. Moşiile lor părăsite se îmbolnăveau, horcăiau şi erau flămânde. Cirezi de bioechipament, tehnologie medicală şi unelte pentru construcţii, grinzi şi elice de mărimea unui rinocer, din proteine şi având la bază polimeri, se sălbăticeau.

Când păstorii lor au ajuns în oraş, acolo nu era nimeni să-i întâmpine. Ariekeii de la ţară şi-au văzut compatrioţii care erau mai puternic afectaţi stând lângă difuzoare şi murind de foame, aşteptând următoarea propoziţie. Trupurile lor zăceau fără să li se acorde respectul cuvenit. Dacă în jurul lor existau clădiri suficient de sănătoase, animăluţele lor, de mărimea unui câine, sfâşiau cadavrele în bucăţi; dacă nu, procesul mai lent de putrezire interioară avea să le transforme în nişte pete întinse pe drum.

Luptele erau ceva obişnuit. Sevrajul şi dorinţele ariekeilor însemnau agresiune. Cei dependenţi sfâşiau totul, într-o căutare subită a Limbajului lui EzRa. Ariekeii mai puţin afectaţi, de obicei cei de la ţară, puteau să-şi agite aripa evantai, ca manifestare oficială a beligeranţei, dar cei mai dependenţi nu aveau timp pentru manifestări tradiţionale şi se repezeau pur şi simplu cu aripile darului şi copitele asupra oponenţilor lor uluiţi. Odată am văzut imagini ale unei transmisiuni a lui EzRa care începuse în mijlocul unei asemenea bătălii. Combatanţii se prăbuşiseră unii peste alţii aproape imediat şi se încolăciseră laolaltă ca şi cum şi-ar fi manifestat afecţiunea, deşi sângerau încă.

— Lucrurile se înrăutăţesc din nou, a spus Da. O să infectăm întreaga planetă.

— Nu-i singurul lucru împotriva căruia trebuie să luptăm.

Cel care vorbise era Bren. Stătea în uşă. O poză suspect de perfectă, frumos înrămată.

— Salut Avice Benner Cho, a spus.

M-am ridicat. Am dat din cap către el.

— Ticălos risipitor[32]32 Aluzie la parabola fiului risipitor.! i-am zis eu.

— Risipitor? s-a mirat el.

— Unde ai fost?

— Risipitor extravagant? Sau penitent? a întrebat.

Mi-a zâmbit, un pic grijuliu. Preţ de-un minut am stat fără să-i întorc zâmbetul, dar apoi, naiba să-l ia, da, i-am zâmbit şi eu.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat cineva.

Era dintre cei atât de recent promovaţi din cauza noilor circumstanţe, încât ceilalţi adăugau „Cine eşti?“ printre sâsâiturile dezaprobatoare.

Ra i-a strâns mâna lui Bren şi a încercat să-i ureze bun venit. Bren i-a făcut semn să-l lase în pace.

— Nu doar pe refugiaţii ariekei trebuie să-i potolim, a spus Bren. Deşi aceştia complică problema, a adăugat el, cu un glas monoton şi autoritar. Mai există şi alte chestii.

Sigur că nu putea să vorbească Limbajul, din moment ce doppelul lui murise, dar existau anumiţi ariekei – pe care puteai să-i numeşti, în mod eronat şi sentimental, vechi prieteni – care veneau în casa lui şi-i spuneau tot felul de lucruri.

— Credeţi că niciunul dintre ei nu vrea să se schimbe situaţia? a întrebat Bren.

— Nu, ştim, a spus Mag.

Dar el a continuat.

— Credeţi că nu există Gazde îngrozite? Da, gândesc înceţoşat, dar unii dintre ei gândesc încă. Ştiţi cum îi spun lui EzRa? Zeul-drog.

După un moment de tăcere, am spus:

— Asta-i doar o metaforă.

— Nu, a zis Bren privind în jur prin încăpere, încercând să-şi dea seama cine cunoştea termenul acela vechi pentru figura de stil compusă. Avice, ăsta nu-i un sălaş din oase, a spus, bătându-se cu pumnul în piept – sălaşul său din oase. E o chestie mai directă. E, pur şi simplu, adevărul.

— Hmm – a spus cineva, zguduit puternic – asta-i religie…

— Nu, nu este, l-a întrerupt Bren. Zeii sunt zei şi drogurile sunt droguri, dar *aici,* aici nu-i numai un oraş de dependenţi, ci şi unul… al unui soi de credincioşi.

— Dar ei n-au zei! am exclamat eu. Cum…

Bren m-a întrerupt:

— Ariekeii au aflat de zei de când am ajuns noi aici şi le-am povestit ce sunt zeii şi ce fac ei. Înainte de venirea noastră ei nu puteau să discute despre nave pentru vidul cosmic, nici măcar despre pantaloni, dar acum au găsit căi pentru asemenea conversaţii. Şi există anumite Gazde care ar face orice ca să oprească asta. Poate că deocamdată nu-i prea mare lucru, până se vor elibera suficient cât să încerce să se elibereze şi mai mult. Dar dacă o vor face, atunci… O să pună capăt poveştii ăsteia prin orice

mijloace. Trebuie să vă gândiţi la căile pe care ar putea să le folosească un număr mic de ariekei hotărâţi să-şi… elibereze… compatrioţii dependenţi de drog.

Bren m-a întâlnit din nou, în particular, în noaptea aceea, în apartamentul meu. M-a întrebat unde o poate găsi pe prietena mea Ehrsul şi i-am răspuns că nu ştiu. Cam asta a fost tot ce i-am spus în noaptea aceea. Nici Bren nu avea multe de zis, dar venise şi am stat împreună până mi-a spus ce voia.

Am părăsit oraşul. De trei ori.

Văzându-i pe ariekeii imigranţi de pe terenurile din afara oraşului ne-au venit idei. Existau unii care nu-şi părăsiseră încă locuinţele, dar care începuseră să tânjească după discursurile lui EzRa. Ne-am dus la ei.

Aparatul nostru avea ventricule prin care puteam să-mi vâr capul şi să privesc în jos, în timp ce zburam. Producea aer în pântecul-punte, suficient de presurizat ca să nu pătrundă înăuntru atmosfera vătămătoare. Am tras aer în piept şi mi-am scos capul, ca să privesc solul.

La un kilometru sub noi se întindeau domeniile oraşului Gazdelor. Platouri, culturi şi stânci masive, ale căror crăpături erau pline de ierburi negre. Pajişti traversate de drumuri şi punctate de locuinţe. Alte construcţii cultivate: camere suspendate de saci-cu-gaz ne priveau în timp ce zburam, cu ochii lor simpli.

Faptul că părăsiserăm Oraşul Ambasadei, apoi oraşul, părea ceva la fel de dramatic precum pătrunderea în immer. Ar fi putut să fie ceva minunat chiar şi acum, după catastrofă, să treci legănat pe deasupra câmpurilor cu ferme umblând încet după îngrijitorii lor – dacă mai aveau aşa ceva – sau singure; a unor simbionţi care curăţau piei, a unor ferme care năşteau componente sau biomaşini în membrane umede.

Livezi de licheni erau traversate de un sistem de conducte-intestine care veneau din oraş, întreţinute încă în unele locuri de îngrijitori tenace din rândurile Gazdelor. La mare distanţă se aflau stepele pe care alergau cirezi de fabrici semisălbatice, pe care gaucho-savanţi ariekeni urmau să le strângă în ţarcuri de două ori pe an. Speram să mai găsim câţiva cowboy bioproducători şi să cumpărăm de la ei puii creaturilor lor.

Eram eu, Henrych – cel care fusese vânzător şi acum se alăturase noilor autorităţi – şi Sarah – care se pricepea la ştiinţă îndeajuns de mult ca să fie folositoare –, BenTham şi Ambasadorul. Erau neîngrijiţi, arţăgoşi şi ranchiunoşi. Dar, spre deosebire de mulţi dintre colegii lor, încă aveau decenţa să se asigure că arătau tot atât de neglijent.

Am asolizat şi de pe culmi s-a auzit strigătul îngrijorat al ierbii, atunci

când vehiculele noastre au început să pască. Protejaţi de măştile noastre aeoli, am strâns echipamente, am făcut tabără, am luat legătura cu Oraşul Ambasadei, am stabilit un program. Am verificat încă o dată comenzile şi lista cu lucrurile pe care mi le doream.

— Nu cred că tribul ăsta vinde mulţi pui de reactor, am spus eu în drum spre casă. Vorbiţi cu KelSey. Ei i-au contactat pe cultivatorii din mlaştini, nu-i aşa? De acolo le obţin, împreună cu nişte incineratoare.

Şi tot aşa. Împărţeam sarcinile între diferitele echipe plecate la vânătoare în afara oraşului.

Cărucioarele noastre erau iuţi, întinzându-şi extremităţile cu mişcări de omidă. Le dădusem o grămadă de înregistrări. Unele erau furate, unele făcute cu încuviinţarea ranchiunoasă a lui Ez, atunci când acest sistem fusese gândit şi discutat cu ei.

Nu eram atât de calmă pe cât poate reieşi din această relatare. Privisem în jos, spre întinderea ţării în care mă născusem, în care crescusem, în care mă întorsesem, asta era casa mea şi, cu toate acestea, imaginea aceea, de dincolo de Oraşul Ambasadei, îmi fusese interzisă până atunci. Iar acum eram acolo, acţionam acolo, iar ea reprezenta miza. Priveam un anotimp şi un loc de care nu mă lega nimic. Fusesem *afară,* dar, cumva, planeta mea era locul cel mai străin pe care-l văzusem vreodată.

Făpturi ca nişte corcituri de anemone şi molii au înlemnit atunci când am trecut pe lângă ele şi şi-au agitat membrele senzoriale în urma noastră. Căruciorul nostru s-a îndreptat către aşezări şi către animale arătând ca nişte bucăţi de hârtie care zburau pe cerul fierbinte. Ferma de la capătul afluenţilor conductei, având grosimea unui trup de om, era la fel de neliniştită ca majoritatea clădirilor. Un turn ce se zguduia depunea ouă din care aveau să iasă maşinării tinere. Păsări asemenea unor fâşii de hârtie ciuguleau paraziţii de pe el. Îngrijitorii lui au tresărit când ne-au văzut, apoi au venit în grabă să ni se alăture. Ferma mugea.

Aici, în depărtare, dependenţa părea mai slabă sau diferită. BenTham a putut să comunice dorinţele noastre şi să le înţeleagă pe ale lor. Ştiau că era posibil să avem ceva ce le-ar fi plăcut să audă şi ne-au cerut asemenea lucruri, nefiind mulţumiţi cu rămăşiţele degradate care se scurgeau din oraş prin intermediul arterelor, de fiecare dată când vorbeau EzRa, sau pe care le auziseră vag dinspre difuzoarele cele mai apropiate, aflate la câţiva kilometri de ei, sau pe care li le oferiseră negustorii dinainte, veniţi să facă schimburi în natură.

Ne-am arătat marfa, *voilà,* ca un individ din cărţile vechi, venit cu cobiliţa pe dealuri. Am pus o înregistrare cu date, iar EzRa au spus, în Limbaj: „Când tatăl meu a murit, am fost trist, dar în tristeţea mea exista

şi libertate.“ Gazdele s-au dat înapoi şi au spus ceva.

— Au deja înregistrarea asta, a zis BenTham.

Ascultaseră înregistrarea de multe ori şi nu mai avea efect, o ascultaseră până se săturaseră şi nu le păsa de tatăl lui Ez.

Le-am oferit alte părţi ale poveştii, expresii diplomatice, gânduri prosteşti, buletine meteo. Le-am dat gratis „Suntem foarte fericiţi în privinţa oportunităţilor tot mai mari de asistenţă tehnică“. I-am mai ispitit şi cu primele sunete din „Mi-am rupt piciorul când am căzut dintr-un copac.“

— Întreabă dacă avem chestia aia cu intolerabilul grad de risipă din industria purificării, a spus Ben sau Tham. Au auzit de ea de la vecinii lor.

Gospodărindu-ne cu grijă, le-am dat suficient cât să cumpărăm bioprodusele de care aveam nevoie, plus ceva consultanţă şi nişte explicaţii. Făcând asta, contribuiam la extinderea dependenţei şi ştiam asta. Aduceam în exterior produsul în stare pură, adică vorbirea lui EzRa, iar ţăranii care fuseseră doar pe jumătate afectaţi de drog aveau să cedeze complet.

Am mai făcut două călătorii similare după cea dintâi. La scurtă vreme după aceea, unul dintre animalele noastre dirijabile plutitoare nu s-a mai întors.

Când, în cele din urmă, camerele noastre l-au găsit, ne-au transmis imagini şi poze tridimensionale ale animalului mort, a cărnii sale arse şi a măruntaielor sale împrăştiate prin zonă. În interiorul lui, morţi cu toţii, erau oamenii noştri. Ambasadorul, navigatorul, nişte tehnicieni şi membri ai Administraţiei.

O cunoscusem puţin pe Ambasadoarea LeNa şi-i cunoscusem bine pe unii dintre membrii echipajului. Mi-am ţinut mâinile la gură în timp ce priveam. Am fost afectaţi cu toţii. Am adus cadavrele înapoi şi le-am onorat cât de bine am putut cu noile ceremonii. Echipajul nostru a scotocit prin epava zdrobită.

— Nu cred că nava era bolnavă, ne-a spus în şedinţă investigatorul nostru. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Am făcut tot ce se putea ca Oraşul Ambasadei să ajungă pe mâna liderilor militari, dar noi, o mică ceată de conducători de circumstanţă, puteam doar să încetinim evoluţia către o astfel de societate. Tot mai mulţi Ambasadori ni se alăturau, îngroziţi, inspiraţi de MagDa. Unii rămâneau, bineînţeles, nefolositori. Încă doi s-au sinucis. Alţii şi-au dezactivat conexiunile.

Ez părea… nu mai calm, ci cred că mai distrus, atunci când am început

să-l supraveghez din nou. Când, în cele din urmă, l-am dat pe mâna lui Ra, au început să se certe mai rău ca înainte.

— Pot să fac astfel încât să-ţi fie rău, continua să ţipe Ez. Pot să spun anumite lucruri.

Când ne duceam în oraş, trebuia să trecem pe lângă cadavrele caselor şi Gazdelor. Prăbuşirea ucigătoare a bioproduselor proiectate şi crescute astfel încât să fie nemuritoare contaminase aerul cu duhori neaşteptate. Am auzit mai mulţi ariekei luptându-se în jurul difuzoarelor. Unii dintre morţii lor pieriseră din cauza violenţei indivizilor disperaţi; alţii muriseră pur şi simplu pentru că nu căpătaseră suficient din noua hrană de care aveau nevoie; în unele locuri se produseseră agresiuni mai organizate din partea unor indivizi care exercitau noi metode de control. Cei în viaţă înhăţau înregistrările de date pe care le ofeream: erau răsplata pentru noii şi durii organizatori locali. Prin intermediul grosolanei colaborări cu aceştia, încercam să menţinem sistemul fragil.

Într-o seară, în timp ce ne întorceam în Oraşul Ambasadei, am rămas în urma colegilor mei, scuturându-mi resturile de pod putrezit de pe cizme. Am privit în urmă, în oraşul ariekean, şi am văzut două femei uitându-se la mine.

Au stat acolo doar o secundă. Au stat de-o parte şi de alta a intrării într-o alee, privindu-mă cu gravitate, apoi au dispărut. Nu puteam să le descriu bine, probabil că nu le-aş fi recunoscut dacă le-aş fi revăzut, dar mi-am dat seama că aveau aceeaşi figură.

Abia mai târziu, când lucrurile au început iar să meargă prost, iar noile proceduri s-au dovedit a fi o aiureală, mi-am dat seama că ajunsesem să-mi doresc doar să scăpăm nevătămaţi până când avea să sosească nava care să ne ducă pe toţi departe de locurile acelea.

Într-o seară, în momentul când era planificată transmisiunea, n-am reuşit să-i găsim nici pe Ez, nici pe Ra. Niciunul nu răspundea la apeluri. Asta era ceva ce se potrivea cu Ez, dar nu corespundea firii lui Ra.

Ez nu era de găsit în niciunul dintre locurile sale preferate. Am scotocit prin coridoarele periculoase ale Ambasadei: nimeni nu-l văzuse. Am încercat s-o apelăm pe Mag sau pe Da, care erau deseori împreună cu Ra, dar nici ele n-au răspuns.

I-am găsit pe toţi patru în noile camere ale lui MagDa, aflate sus, în Ambasadă. Eram mai mulţi – poliţişti şi membrii noi ai Administraţiei, ca mine. Când am cotit pe ultima porţiune a holului, am văzut o siluetă ghemuită la uşa apartamentului. Am ridicat pistoalele-făpturi, dar silueta n-a mişcat.

Era Da. În timp ce mă apropiam, am crezut că-i moartă. Dar ea a privit

apoi în sus, spre noi, cu o figură disperată.

Am intrat în încăpere şi am văzut o scenă înfiorătoare. Ca o dioramă. Mag era pe pat, exact în aceeaşi poziţie ca Da, aflată afară, iar zidul le despărţea. Şi ea a privit în sus, spre noi, apoi către bărbatul mort de pe pat, de lângă ea. Acesta era Ra, plin de sânge. Din pieptul lui ieşea un mâner, ca un levier.

Ez stătea la oarecare distanţă, ştergându-şi capul şi faţa, mânjindu-se cu sânge, bombănind:

— Eu n-am… n-a fost… oh, Doamne, era, uite, eu, şi eu…

Şi tot aşa. Când ne-a văzut, jur că am observat că, în afara altor sentimente, era cuprins de o ruşine imensă, mai mare decât aceea că omorâse un om: ştia ce ne făcuse nouă, tuturor. Mâna îmi tremura când am scos lucrul acela din Ra.

Am descoperit mai târziu că, la început, cearta izbucnise din cauza lui MagDa. Era un amestec de banalităţi şi locuri comune care exprimau temeri şi resentimente mai profunde. Ceea ce era la suprafaţă nu conta cu adevărat. N-avea legătură cu ceea ce-şi strigaseră când se certau, iar obiectele deveniseră ucigătoare.

Nu ne obişnuiserăm prea mult cu asasinatele. N-am fost eu cea care i-a închis ochii lui Ra, dar eu am luat-o pe Mag de mână şi am condus-o afară. N-aveam timp de jelit: era evident unde avea să ducă asta. Mă gândeam deja la micul stoc cu discursuri preînregistrate ale lui EzRa pe care-l aveam.

Când m-am întors, ceilalţi îl cărau afară pe Ez şi o duceau pe Da lângă doppelul ei. M-am asigurat că locul crimei rămâne neatins. Am rămas, câteva minute, singură cu cadavrul lui Ra.

— Trebuia s-o faci? am spus şi cred că şoapta mea se auzise destul de tare, dar m-am străduit să mă stăpânesc şi am reuşit. Nu puteai să dai înapoi?

Am pus mâna pe faţa lui Ra, m-am uitat la el, am clătinat din cap şi am ştiut că Oraşul Ambasadei, eu şi toţi locuitorii din Oraşul Ambasadei aveam să murim.

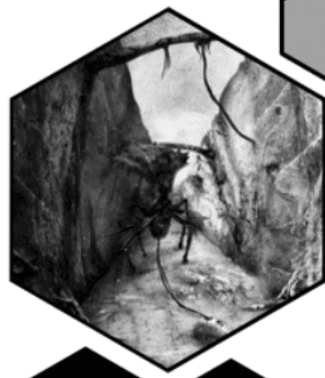

PARTEA A CINCEA

NOTE

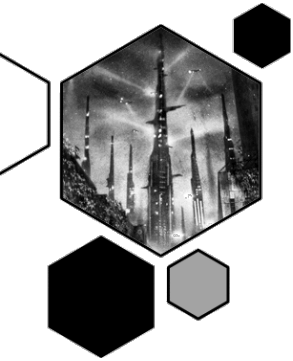

14

Am păstrat secretul morţii lui timp de câteva zile. Ne chinuia. Când Oraşul Ambasadei avea să afle, avea să se dezlănţuie panica. Nu puteam să mă conving că panica de peste trei zile avea să fie mult mai rea decât cea de acum, dar am ascuns lucrurile, ca supunându-ne unui reflex.

Aveam doar câteva înregistrări ale lui EzRa. Ez fusese grijuliu. Într-un rând, am riscat să repetăm un discurs pe care ariekeii îl mai auziseră, dar imaginile filmate în care am văzut redate consternarea şi luptele iscate astfel printre ascultători ne-au îngrozit. N-am mai încercat-o a doua oară. Mai aveam, probabil, vreo douăzeci de zile de înregistrări. Voiam să difuzăm transmisiuni cât de scurte posibil.

Din câte ne dădeam seama, între Gazde se stabileau noi ierarhii. Pe care nu le înţelegeam.

După crimă, MagDa se egalizase din nou, prima dată după multe zile. Au intrat în camera de şedinţe în care ne strânseserăm, puse la punct, fără urmă de zâmbet şi absolut identice. Nu-mi dădeam seama dacă era o reacţie bună sau una rea. Oricum n-a durat.

Au acceptat nişte condoleanţe. Nu-şi pierduseră autoritatea, rămăseseră conducătorul nostru *de facto,* ascultând, dezbătând, oferind sfaturi şi aproape dându-ne ordine. Supunându-mă lui MagDa fără nicio tragere de inimă, am devenit paznica lui Ez.

Individul avea chef de vorbă. Arunca la întâmplare vorbe incoerente de auto-justificare, încerca să-şi arate dezgustul de sine, furia, regretul. Stăteam în camera în care era închis şi ascultam. La început am încercat să spicuiesc amănunte ale celor întâmplate.

— Ce s-a petrecut? am întrebat-o odată pe MagDa.

Ele au părut lipsite de vlagă. Una a clătinat din cap, iar cealaltă a spus:

— Nu contează.

Am aşteptat urmarea un timp îndelungat.

Mulţi dintre noi pledau pur şi simplu pentru lichidarea lui Ez. Eu şi alţii eram împotrivă. MagDa a trecut de partea noastră, iar cu asta lucrurile s-au lămurit. Ele îşi făcuseră socoteala că un exces de milostenie avea să fie, până la urmă, mai bun decât răzbunarea. Chiar şi atunci când niciunul dintre noi nu mai credea că avem un viitor, MagDa făceau planuri pentru acel viitor.

Îmi era milă de Ez, în ciuda faptului că îl dispreţuiam, desigur. Simţeam că un gest atât de şocant ca acela pe care îl săvârşise el putea să schimbe pe cineva; că în urma acestui gest putea să devină mai bun sau un monstru absolut. Mi se părea şocant să poată ucide pe cineva şi să rămână acelaşi individ jalnic. Se prostise din cauza remuşcărilor. Răspundea la toate întrebările mele cu o mitocănie copilărească. Voia să-mi povestească în continuare viaţa sa, aşa cum le-o povestise Gazdelor, alături de Ra, folosind Limbajul. Continua din locul în care se întrerupseseră.

Nu lămurise prea multe lucruri. Nu ne spusese care fusese rolul său iniţial, pentru că eu eram sigură că avusese unul – împreună cu Ra – în subminarea puterii Oraşului Ambasadei. Motivaţiile care-l determinau să păstreze secretul erau obscure: toate motivaţiile sunt.

Nu ştiu cum ajunseseră în exterior ştirile despre moartea lui Ra – care, presupun, devenise, din punct de vedere formal Ra – dar zvonurile despre moartea sa, deci şi a lui EzRa, s-au împrăştiat iute. Un paznic; o cameră-viespe defectă; un Ambasador; un doppel spunându-i vestea unui partener de moment, doar pentru că era ceva ce putea fi spus. Se părea că informaţia se împrăştia rapid prin tot Oraşul Ambasadei. La patru zile după moartea lui Ra, m-am trezit în sunetul clopotelor bisericii. Sectele îşi chemau credincioşii. Am aflat curând că noi, cei din Administraţie, nu puteam să facem nimic ca să împiedicăm mulţimile să mărşăluiască spre noi, cerându-ne să acţionăm într-un fel sau altul.

Oraşul Ambasadei avea să se prăbuşească, probabil înainte ca ariekeii înnebuniţi de pofta de drog să vină să ne omoare. În timpul meu liber începusem, din diferite motive (în primul rând din cauza unei grabe subite, a simţământului că el ar putea să înţeleagă totul din perspectiva sa bizară, că ar putea să mă ajute sau să aibă nevoie de ajutor) să-l caut din nou pe Scile.

După ce CalVin făcuse ceea ce făcuse cu ajutorul lui Scile, evitasem, pe cât posibil, să aflu care Ambasadori mai fuseseră complici la execuţia lui

surl
tesh-echer

. Nu mă puteam gândi la aşa ceva. Nu ştiu dacă din laşitate sau din pragmatism. În ultimele zile, ignoranţa fusese o uşurare: în clipele

acelea, era şi aşa destul de greu să trăiesc în Oraşul Ambasadei şi fără să mă mai gândesc că pe noii mei colegi îi preocupa crima aceea. În cele din urmă i-am întâlnit pe CalVin la o şedinţă a Ambasadorilor la care participau atât cei din comitetul lui MagDa, cât şi cei prea vicioşi sau prea speriaţi ca să facă parte din comitetul respectiv. M-am dus direct la ei.

— Unde e Scile? l-am întrebat eu pe Vin.

De data asta nu l-am confundat cu doppelul său. Niciunul dintre ei nu mi-a răspuns.

M-a sunat Bren.

— Au început să atace oameni. Pe Aleea Caraibelor.

Un corvid m-a luat pe mine, pe MagDa şi pe poliţişti şi ne-a dus la periferia Oraşului Ambasadei, unde se dezlănţuiseră violenţele. Bren era deja acolo, pe sol, făcându-ne semn să coborâm, cu o lanternă în mână: era noapte. Pe o străduţă, ariekeii făceau scandal în faţa unui bloc. Înăuntru era un grup mic de tereştri. Nu se alăturaseră exodului din zona aceea.

— Nişte idioţi, a spus cineva.

Ariekeii aruncau cu diferite lucruri: gunoaie, pietre, sticlă. Trăgeau de uşă, enervaţi de mecanismul acesteia. Strigau în Limbaj: „Glasul lui EzRa. Unde e?“

— Ăştia sunt cei mai slabi, a zis Bren. Au ajuns prea departe ca să mai fie satisfăcuţi de ceea ce le oferim noi acum.

Eram din ce în ce mai zgârciţi cu înregistrările zeului-drog.

— Ştiu că sunt tereştri aici şi cred, probabil, că au vocea lui EzRa pe nişte cipuri de date sau ceva de genul ăsta. Nu mă privi aşa. Chestia asta n-are nicio legătură cu logica. Indivizii sunt disperaţi.

Apăruseră camere-viespi. Ne-am uitat ce transmiteau. Ce simţi, atunci când eşti martor la sfârşitul lumii? În cazul meu nu era disperare, ci neîncredere şi şoc nesfârşit. Acolo, în noroiul roşu călcat de copitele ariekeilor, era cadavrul unui terestru. Un bărbat solid. N-am fost singura care a izbucnit în plâns văzând aşa ceva.

Camerele s-au apropiat mai mult. Una a fost pusă la pământ de o aripă a darului furioasă. Poliţiştii şi-au luat armele, dar ce puteam să facem, să-i atacăm pe ariekei? Nu ştiam cum aveau să reacţioneze. Nu ştiam la ce avea să ducă asta.

Poliţiştii s-au apropiat de partea din spate a clădirilor, au pătruns pe furiş înăuntru şi i-au scos afară pe locuitorii îngroziţi. Acelaşi ecran era divizat în mai multe imagini: i-am văzut pe poliţişti cu încărcătura lor; pe Gazdele care făceau gălăgie în timp ce atacau casa. Agitaţia era tot

mai mare. Se apropiau alţi ariekei.

— Acolo, a spus Bren.

Nu părea surprins de ceea ce vedea.

Erau patru sau cinci nou-sosiţi. Credeam că veniseră să li se alăture celor ce atacau casa, dar, spre surpriza mea, au croit un spaţiu liber în mulţimea de ariekei, cu izbituri de aripi ale darului. S-au întors cu spatele şi i-au lovit cu copitele pe colegii lor, spărgându-le carapacele. Lupta a fost rapidă şi brutală.

Curgea sânge ariekean şi se auzeau strigătele de durere ale Gazdelor.

— Priviţi! am arătat eu.

Camerele s-au mişcat iute şi mi-au oferit o altă imagine de moment a noilor atacatori.

— Vedeţi?

Indivizii nu aveau aripi evantai. Aveau doar zdrenţe de carne, nişte cioturi. Bren a scos un şuierat.

Locuitorii umani traumatizaţi s-au grăbit către aparatul nostru de zbor şi ni s-au alăturat, privind noua luptă. Atacatorii l-au ucis pe unul dintre ariekeii din cealaltă tabără. Când l-am văzut murind, m-am gândit la Stupul de Albine. Gazda zăcea, plină de urme roşii de copite, într-o poziţie familiară: atacatorul călcase în rămăşiţele terestrului.

— Deci acum avem protectori ariekeni? am întrebat eu.

— Nu, mi-a răspuns Bren. Nu asta înseamnă lucrurile pe care tocmai le-ai văzut.

Am mutat ultimii oameni de la periferiile Oraşului Ambasadei în blocurile pe care le puteam păzi cu poliţişti şi am alcătuit rapid un detaşament de oameni înarmaţi. Indivizii încăpăţânaţi au fost obligaţi să plece. Ariekeii s-au adunat în capul străzilor, privind cum pleacă vecinii lor umani. Am planificat o transmisie radio a lui EzRa astfel încât să coincidă cu evacuarea: vocea cea dublă vorbea, iar ariekeii s-au întors, s-au grăbit spre difuzoare şi ne-au lăsat în pace.

Între oraşul în ruine şi centrul Oraşului Ambasadei se întindea o zonă pustie, alcătuită din clădirile noastre, casele noastre fără bărbaţi sau femei în ele, golite de lucrurile preţioase, mai rămăseseră doar cele de proastă calitate sau de care ne puteam lipsi. Am participat la organizarea exodului. După aceea am mers prin încăperile pe jumătate goale, în aerul rarefiat de la limita suflului aeolilor.

Încă se mai făcea alimentarea cu energie electrică. În unele locuri rămăseseră ecrane şi plăci funcţionale, iar crainicii de ştiri îmi vorbeau, descriind tocmai exodul în urma căruia rămăseseră de izbelişte; le luau un interviu lui Mag şi Da, care dădeau din cap cu încăpăţânare şi insistau

că era un lucru necesar şi temporar. Am stat în casele goale şi mi-am privit prietenii prefăcându-se că nu le pasă. Am ridicat cărţi şi tot felul de ornamente, apoi le-am pus la locul lor.

Camerele lui Ehrsul se aflau în zona aceea. Am rămas în afara casei şi, după mai multă vreme, am apelat-o. Am sunat la uşă. Era pentru prima dată când o căutam, după o perioadă îndelungată. Nu mi-a răspuns.

Ariekeii începuseră să se mute pe străzile pustii. O avangardă a celor mai disperaţi dintre ei. Gazdele scotoceau prin case, împreună cu bateriile-animale melancolice, urmaţi de mâncători-de-cadavre lenţi pe care altădată s-ar fi ostenit să îi ucidă, ca pe nişte paraziţi ce erau. Se holbau la calculatoare fără a înţelege, dar cu atenţie, gesturile lor făcute la întâmplare pornind programe care nu mai erau de multă vreme relevante, programe pentru făcut curăţenie în încăperi, pentru administrarea fondurilor, pentru jocuri şi pentru organizarea activităţilor mărunte ale celor ce lipseau. Însă n-au găsit Limbaj pe care să-l asculte. Lipsa drogului nu-i dezvăţa de el, nu exista nicio posibilitate de renunţare la drog. Vorbirea lui EzRa pătrunsese prea adânc în ei ca să se poată întâmpla aşa ceva. În loc să se vindece, cei mai slabi dintre ei au început să moară. Dintre oameni, se sinucise Ambasadorul SidNey.

— Avice – mi-a spus Bren, care mă sunase – poţi să vii la mine acasă?

Mă aştepta. Împreună cu el se aflau două femei. Erau mai în vârstă decât mine, dar nu bătrâne. Una stătea lângă fereastră, una lângă scaunul lui Bren. S-au uitat la mine când am intrat. Niciuna n-a spus nimic.

Erau identice. Erau doppeli. Nu observam nicio diferenţă. Nu erau doar doppeli, erau şi egalizate. Mă uitam la un Ambasador, un Ambasador pe care nu-l recunoşteam. Şi ştiam că aşa ceva nu era posibil.

— Da, mi-a spus Bren, zâmbind când mi-a văzut mutra. Trebuie să discut cu tine. Trebuie să păstrezi tăcerea în legătură cu ceva. Ei bine, în legătură cu…

Una dintre femei a venit spre mine şi mi-a întins mâna.

— Avice Benner Cho, a spus ea.

— Este evident că-i o chestie şocantă, a zis doppelul ei.

— Oh, nu! am spus eu, în cele din urmă. Un *şoc?* Nici vorbă!

— Avice, a zis Bren. Avice, ea este Yl.

Am aflat mai târziu cum se scria. Suna exact ca *ill*[33]33 *Ill* (în limba engleză) = bolnav..

— Şi aceasta este Sib.

Figurile lor erau exact la fel, şirete şi grave, dar femeile aveau haine diferite: Yl era îmbrăcată în roşu, Sib în cenuşiu. Am clătinat din cap.

Ambele purtau câte un mic aeoli, nu erau conectate şi se simţeau în largul lor cu aerul nostru, din Oraşul Ambasadei.

— Te-am văzut, mi-am amintit eu. Odată în… am zis arătând spre oraş.

— E posibil, a spus Sib.

— Nu-mi amintesc, a zis Yl.

— Avice, m-a atenţionat Bren. YlSib se află aici ca să… Ele ştiu ce se întâmplă.

YlSib – ce nume urât! Ştiam, în timp ce Bren rostise numele acela, că existase un Ambasador SibYl, şi că această recompunere a numelui era una dintre manifestările sale de revoltă.

— YlSib locuiesc în oraş, a spus Bren cu blândeţe.

Sigur că locuiau. Bren îmi spusese câte ceva despre secretele de felul ăsta. Apoi mi-am dat seama că-mi rostea numele.

— Avice. Avice!

— De ce eu, Bren? am întrebat; am rostit cuvintele suficient de încet, ca şi cum aş fi vrut să rămână între noi, dar Yl şi Sib m-au putut auzi. De ce sunt aici? Unde-i MagDa, unde-s ceilalţi?

— Nu, a zis el, iar Bren, Sib şi Yl s-au privit unul pe altul. Prea multă ostilitate. Istorie. YlSib şi ceilalţi au făcut parte din tabere opuse un timp îndelungat. Unele lucruri nu se schimbă. Dar tu eşti altfel. Şi am nevoie de ajutorul tău.

Eram martora unor dezvăluiri. Rupturi, renegaţi, Ambasadori partizani, nelinişti scoase la iveală. Ce naiba mai era pe acolo? Cine? Scile? Moş Crăciun cu schimbul? Mi-au venit în minte basme tâmpite, care acum nu mi se mai păreau tâmpite. Mi-am amintit nedumeriri rămase fără răspuns, m-am întrebat cine plecase din Oraşul Ambasadei, cine îi întorsese spatele în decursul anilor şi de ce o făcuseră.

— Oraşul Ambasadei moare, a zis Yl şi a făcut un gest spre fereastră, iar Sib către ecranul lipsit de sunet.

Cel mai rău lucru era că veneau tot mai mulţi ariekei înfometaţi de Limbaj. Mergeau târşâindu-şi picioarele într-un mod nenatural, ca nişte jucării. Armate de indivizi în pragul colapsului, dezagregându-se în diferite feluri, revendicând străzile noastre fără vreun scop, conduşi doar de disperarea oratiţilor, dar ucigând în timp ce veneau, ucigându-ne pe noi sau ucigându-se între ei. Nu mai puteam să mergem pe străzile mai mărginaşe, avuseseră loc prea multe atacuri, prea multe manifestări de furie ariekeană.

Camerele de luat vederi arătau indivizi decrepiţi care umblau cu pântecele bălăngănindu-se, unii dintre ei împleticindu-se în timp ce umblau la întâmplare prin Oraşul Ambasadei. Nu-i îngrijea niciun

ariekes. Un lucru şocant. Apăruseră zvonuri că unii ariekei îşi mâncau bătrânii neputincioşi, în perioadele dintre momentele de extaz provocate de cuvintele lui EzRa, un lucru pe care îl impunea evoluţia, dar pe care cultura lor îl respinsese.

În ciuda faptului că totul se prăbuşea, simţeam o nevoie disperată să le întreb pe YlSib unde fuseseră, ce se întâmplase, ce făcuseră de când se ascunseseră în urmă cu mai mulţi ani. Locuiseră în apropiere, poate în vreo casă bioconstruită care producea aer pentru cei din interiorul ei. Oferiseră consultanţă? Lucraseră pentru ariekei? Fuseseră independente? Făcuseră schimb de informaţii, fuseseră intermediari într-un sistem economic despre care nu ştiusem niciodată o iotă? Nu credeam că era posibil ca o zonă atât de izolată să fi supravieţuit fără protecţia cuiva din Oraşul Ambasadei.

— Ai spus că ariekeii nebuni care au venit şi i-au atacat pe ceilalţi nu ne ajutau, am zis eu.

— Nu ne ajutau, mi-a răspuns Bren.

— Au apărut tot felul de facţiuni, a intervenit YlSib.

— Unii ariekei nici nu mai gândesc.

— Mor.

— Există unii care fac bucăţi cartierele mărginaşe.

— Şi există alţii care încearcă să păstreze un soi de ordine. Să trăiască într-un fel nou.

— Să-şi gestioneze dependenţa.

— Au încercat tot felul de metode. Chestii disperate.

— Au repetat fraze pe care le-au auzit rostite de EzRa, ca să vadă dacă pot să-i vindece pe alţii.

— Au încercat să preia controlul cartierelor.

— Au încercat să raţionalizeze transmisiunile radio.

— Să organizeze ascultarea în schimburi, pentru diferite grupuri, ca să menţină lucrurile mai…

— … organizate.

— Şi există disidenţi care vor să schimbe totul.

— Noi avem secte, a zis Bren. Acum au şi ei. Dar nu din acelea care venerează un zeu. Unele care îl urăsc.

— Ei ştiu că lumea se sfârşeşte, a spus YlSib.

— Şi unii dintre ei doresc să aducă în locul ei una nouă.

— Ăia îi dispreţuiesc pe ceilalţi ariekei.

— Asta înseamnă ceea ce ai văzut.

— Cuvântul folosit de ei pentru dependenţi este…

Şi cele două au spus împreună un cuvânt, folosind Limbajul.

— Obişnuiau să le spună aşa, a zis Sib sau Yl, deşi nu mai pot s-o facă.

— Înseamnă „slab“!

— „Bolnav“.

— Înseamnă „fără vlagă“

— Mâncători de lotus[34][34] În *Odiseea* se vorbeşte despre cei care mănâncă lotus şi-şi pierd astfel memoria şi voinţa.. — Vor să instituie o nouă ordine.

— Cum?

Mi-am amintit de aripile evantai retezate şi distruse. *Nu mai pot să le spună aşa,* pentru că nu mai pot să audă, sau să vorbească, pentru că nu mai au Limbaj.

— Oh… am zis eu. Oh, Doamne! Şi-au făcut asta singuri!

— Ca să scape de ispită, mi-a spus Bren. E un tratament dureros, dar e un tratament. Dacă nu mai au auz, trupurile lor încetează să mai simtă nevoia drogului. Iar acum, singurul lucru pe care îl urăsc mai mult decât pe fraţii lor dependenţi e dependenţa.

— Sau, ca s-o spunem altfel, pe noi, a zis YlSib.

— Dacă te-ar fi văzut…

— … te-ar fi ucis mai iute decât i-au ucis pe cei de acelaşi soi cu ei.

— Nu-s mulţi de felul ăsta, a zis Bren. Încă nu-s. Dar, fără EzRa care să le vorbească, fără drog, sunt singurii ariekei care au un plan.

— Singurii ariekei, a spus Sib. Pentru că şi noi avem unul.

— Avem un plan, a zis Yl.

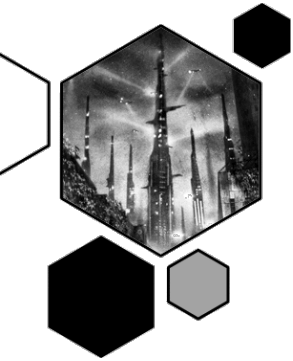

15

Când am ajuns *afară,* mi-am dat seama că Ambasada noastră nu-i o clădire uriaşă. Am văzut în ţări de pe multe planete construcţii mult mai mari: mai înalte, susţinute de macarale gravitaţionale, mai întinse. Dar Ambasada era suficient de mare. Am fost doar un pic surprinsă descoperind că existau coridoare întregi la etaje unde nu mai fusesem niciodată şi care, printr-o proiectare complicată, te făceau să nu le bănuieşti niciodată existenţa.

— Ştiţi ce trebuie să faceţi, ne-au spus YlSib.

— Aveţi nevoie de o înlocuire.

— Deschideţi afurisita aia de infirmerie.

Pe asta se baza ideea lor, planul pe care Bren îl transmisese comitetului lui MagDa, ca şi cum ar fi fost al său. Nu-mi era clar de ce mă prezentase lui YlSib, dar avusese dreptate să aibă încredere în mine. Pe la ultimele etaje ale Ambasadei, în nişte camere şi holuri aflate unele în interiorul celorlalte, se afla zona izolată. I-am urmat pe cei care cunoşteau drumul.

Ambasadorii şi membrii Administraţiei păruseră îngroziţi auzind sugestia lui Bren. Aceasta insistase, făcând referinţe de neînţeles pentru membrii comitetului, care nu ştiau nimic despre infirmeria menţionată. M-am prefăcut că sunt una dintre ei.

— E posibil ca acolo să se mai afle şi alţii pe care am putea să-i folosim, a spus Bren.

— Şi cum am putea să ştim asta? a întrebat Da.

— Asta-i problema, i-a răspuns el. Trebuie să avem un subiect pe care să-l testăm.

La distanţă de câteva străzi, anarhia ariekeilor disperaţi luase amploare

şi alte case de-ale noastre au căzut. Locuitorii din Oraşul Ambasadei care nu avuseseră înţelepciunea de a se îndepărta suficient de oraş nimereau, atunci când coteau la un colţ de stradă, peste făpturile acelea lacome care se năpusteau asupra lor şi cerşeau în Limbaj să le vorbească, să le spună ceva care să semene cu ceea ce le spuneau EzRa. Şi pentru că n-o făceau, ariekeii îi înhăţau şi-i despicau. Poate de furie, poate sperând că din găurile pe care le făceau în ei aveau să iasă sunetele dorite.

Nu-mi venea să cred că plănuiam ceea ce plănuiam. Merseserăm pe jos în oraş, într-un grup compact. Pe deasupra noastră se roteau păsări şi fum. Peste tot, în Oraşul Ambasadei, politica de grup luase amploare, facţiuni formate din bărbaţi şi femei îşi impuneau voinţa pe un teritoriu de două, trei străzi, înarmaţi cu unelte, pistoale sau animale-pistol grosolane, pe care n-ar fi trebuit să le aibă şi pe care le strângeau prea tare, făcând braţele armelor să sângereze.

— Unde sunt EzRa, nenorociţilor? răcneau ei, când ne vedeau. Faceţi voi ordine, nu-i aşa?

Membrii unora dintre poterele alea răcneau că trebuie să le atace pe Gazde. Dacă ar fi făcut asta, ar fi doborât una sau două dintre cele mai slabe, dar n-ar fi avut nicio şansă împotriva celor agresive, care se automutilaseră.

Ne-am rătăcit în nucleul Oraşului Ambasadei, în care ariekeii fuseseră urmaţi de bălăriile lor domestice. Acestea se întinseseră ca o lână sau ca o crustă peste ceea ce fusese până recent arhitectura noastră. Aerul de acolo era deja amestecat cu al lor.

Ne-am pregătit armele. Ariekeii ne-au văzut şi au început să ţipe şi să vină în goană.

— *EzRa, EzRa, vocea, unde e vocea?*

— Nu ucideţi decât dacă n-aveţi încotro, a spus Da.

Am descoperit un ariekes singur, care se răsucea, căutându-şi cuvintele.

— *Vino cu noi,* i-au spus MagDa.

— *EzRa,* a zis ariekesul.

— *Vino cu noi* – au spus MagDa – *şi o să-l auzi pe EzRa.*

Am chemat un corvid. Era vechi, din metal, siliciu şi polimeri, făcut în totalitate cu tehnologie terestră. Acum ne foloseam cu mare grijă maşinăriile mai sofisticate: fuseseră construite ca un compromis între tradiţiile noastre şi biofabricatele locale, iar când dependenţa de drog se răspândise, era posibil ca o parte dintre ele să fi fost afectate. Din câte ştiam noi, aparatele puteau să răspândească dorinţa de drog în timp ce zburau cu noi, prin intermediul gazelor de eşapament sau prin felul în care bâzâiau.

Ariekesul care venise cu noi se numea *shoash to-tuan*. Era zăpăcit şi copleşit de nevoia de a auzi vocea zeului-drog. Din punct de vedere fizic, murea de foame, deşi se părea că nu-şi dădea seama de asta. I-am dat mâncare. Ne-a urmat pentru că i-am făgăduit că-i vom da EzRa. L-am luat cu noi în infirmeria aceea. Nu eram singura persoană din comitet care nu avusese înainte nicio funcţie şi care nu ştiuse de existenţa acelei aripi. Luând-o pe scări şi cotind pe coridoare dispuse fără nicio logică, am ajuns la o uşă grea. Acolo era un paznic. Un tip de la pază, în vremurile alea, când toţi poliţiştii erau necesari.

— Am primit mesajul, i-a spus el lui MagDa. Nu sunt sigur că pot să… eu…

Ne-a privit. L-a văzut pe ariekesul îngrozit care venise cu noi.

— Suntem în vremuri de război, domnule poliţist, a zis MagDa. Nu cred că-ţi închipui realmente că…

— … că legile vechi sunt încă valabile.

— Lasă-ne să intrăm.

Înăuntru, ne-au întâmpinat oameni în uniformă care ne-au urat bun venit. Teama lor era palpabilă, dar mută în comparaţie cu a celorlalţi. În holurile acelea secrete domnea o pretinsă normalitate: era singurul loc în care fusesem în ultimele săptămâni şi în care ritmul vieţii nu părea să fi fost complet dezechilibrat de criză.

Infirmierii intrau şi ieşeau din încăperi ducând medicamente şi cărucioare. Mi-am dat seama că personalul avea să-şi continue activităţile acestea cotidiene până când ariekeii flămânzi de cuvinte aveau să le spargă uşile şi să-i omoare. Presupun că mai erau şi alte instituţii din Oraşul Ambasadei în care dinamica activităţilor cotidiene continua – nişte spitale, poate unele şcoli, probabil şi în casele în care părinţii cu schimbul îi iubeau foarte mult pe copii. Probabil că în fiecare societate care moare există eroi care nu pot fi împiedicaţi să lupte în continuare.

Infirmeria era infirmerie, azil şi închisoare pentru Ambasadorii care dăduseră greş.

— Ca şi cum fiecare încercare de a face doi oameni să fie unul singur ar reuşi întotdeauna, mi-a şoptit Bren, dispreţuitor.

Ambasadorii erau prăsiţi în mai multe valuri: am trecut prin încăperi cu bărbaţi şi femei în care toţi erau din aceeaşi generaţie. Mai întâi am traversat coridorul celor de vârstă mijlocie, rebuturi încarcerate care erau mai în vârstă de o jumătate de megaoră, care priveau fix spre camere şi spre geamurile cu transparenţă unidirecţională, în spatele

cărora rămâneam invizibili. Am văzut doppeli în camere separate, presupun că fără conexiuni sau cu unele suficient de slabe pentru ca zidul dintre ei să nu le provoace disconfort. Uitându-mă prin mulţimea de camere am văzut figuri duble, duble, duble…

Unele celule erau goale, fără ferestre, disponibile, iar altele opulente, pline cu obiecte, cu vedere spre Oraşul Ambasadei şi către oraş. Existau bolnavi cu posibilităţi limitate de mişcare sau legaţi prin intermediul unor echipamente electronice sau chiar al unor curele. Majoritatea infirmilor – aşa le spunea unul dintre doctorii care ne conducea – nu ziceau nimic, dar una dintre persoanele legate a răcnit spre noi tot felul de porcării pline de inventivitate. Nu-mi dau seama de unde ştia că treceam pe lângă geamul ei opac. Îi vedeam gura mişcându-se, iar doctorul a apăsat un buton care ne-a permis, timp de câteva secunde, s-o auzim. Nu mi-a plăcut niciun pic gestul lui.

Totul era curat. Ici-colo, existau flori. Când era posibil, pe uşile duble erau imprimate numele celor dinăuntru, cu titlul onorific: *Ambasadorul HerOt, Ambasadorul JusTin, Ambasadorul DagNey*.

Unii nu avuseseră, pur şi simplu, empatia necesară pentru a pretinde să împartă o minte, fuseseră doar doi oameni care arătaseră la fel, în ciuda pregătirii, a medicamentelor, a conexiunii şi a constrângerii. Mulţi erau nebuni în diferite grade. Chiar dacă foloseau cu uşurinţă Limbajul, rămăseseră instabili, ranchiunoşi, melancolici. Erau unii care înnebuniseră în urma despărţirii. Aceştia nu fuseseră în stare, precum Bren, să supravieţuiască morţii doppelului lor. Erau nişte jumătăţi de om, distruşi.

Exista o mare varietate de rebuturi. Numărul lor era mai mare decât al celor care deveniseră Ambasadori. Am fost îngrozită să constat cât de mulţi erau. „N-am ştiut niciodată“, mi-am spus eu. Noi eram prea civilizaţi ca să-i ucidem, de aceea făcuserăm închisoarea aceea politicoasă, în care îi ţineam în aşteptarea morţii. Cunoşteam destul de multă istorie terestră ca să-mi dau seama că unii dintre cei care eşuaseră fuseseră consideraţi rebuturi din cauza unor motive politice. Citeam fiecare nume de pe plăcuţe în timp ce treceam şi mi-am dat seama că, de fapt, căutam anumite nume, precum DalTon – numele disidenţilor despre care discutau doar cetăţenii răi, ca mine. Nici urmă.

Am trecut pe lângă o secţie de cazuri extreme, cu bărbaţi şi femei mai în vârstă decât părinţii mei cu schimbul, urlând ca nişte animale, iar alţii vorbind foarte civilizat despre cariera lor, de unii singuri sau adresându-li-se camerelor de luat vederi.

— Hristoase, am exclamat eu. Hristoase Pharotekton!

Aflat în starea de lipsă de drog,

a defecat fără să se mai gândească. Şi-a dat seama ce făcuse şi a spus ceva, ruşinat: acţiunea era tabu şi pentru Gazde, ca şi pentru noi.

Cred că doctorii aleseseră în mod deliberat un drum mai lung către destinaţia noastră, o încăpere în care se ne puteam ţine audiţiile. Aşa că ne-am zgâit în fiecare cameră. Am trecut pe lângă ziduri vopsite în culori luminoase, cu ecrane pe care erau încărcate jocuri, iar estetica era atât de aiurită, încât am avut nevoie de câteva secunde ca s-o pricep. Aici îi ţineau pe tinerii Ambasadori, unii dintre ei având doar 50 de kiloore. Nu m-am uitat pe ferestrele din uşile acelea şi-s bucuroasă că n-am văzut copiii aceia pentru care nu mai exista altă cale.

Când am ajuns într-o încăpere mare, l-am rugat pe

să fie atent. Doctorii i-au adus, unul câte unul, pe cei pe care îi considerau candidaţii cei mai potriviţi; toţi erau bine păziţi.

Cei care nu stăpâniseră niciodată Limbajul sau cei prea instabili nu erau buni pentru noi. Însă unele perechi fuseseră încarcerate aproape toată viaţa lor doar pentru că ceva nu era tocmai în regulă atunci când vorbeau Limbajul, pentru că le lipsea o componentă pe care noi n-o puteam detecta.

Mulţi dintre ei păstrau un nivel uimitor de normalitate. Aceştia au fost oamenii pe care i-am testat.

O pereche ceva mai în vârstă stătea în faţa noastră, fără să manifeste niciun pic din aroganţa tipică Ambasadorilor. Arătau ca şi cum respectul pe care îl manifestam faţă de ei nu li se potrivea. Se numeau XerXes. Ariekesul îi fascina, pentru că cei doi nu mai văzuseră Gazde de mai mulţi ani.

— Ei au putut să vorbească Limbajul, cândva, ne-a spus un doctor, apoi au încetat brusc să fie în stare să facă asta. Nu ştim de ce.

XerXes aveau o atitudine politicoasă şi lipsită de curiozitate.

— Domnule Ambasador XerXes, vă reamintiţi Limbajul? a întrebat Da.

— Ce întrebare! Ce întrebare! au spus XerXes. Noi suntem un Ambasador!

— Noi suntem un Ambasador!

— Vreţi să-i salutaţi pe oaspeţii noştri, în numele nostru?

Au privit pe fereastră. Mai multe zone ale oraşului erau letargice şi lipsite de culoare din cauza abandonării, copleşite de infecţie.

— Să-i salutăm? Să-i salutăm? au spus XerXes.

Au mormăit între ei. S-au pregătit îndelung, şoptind, dând din cap. Noi deveniserăm nerăbdători. Au vorbit. Expresii clasice, pe care până şi eu

le ştiam bine.

—

suhail kai shu
shura suhail

au zis ei. *E o plăcere să vă salutăm, să vă vedem aici.*

Ariekesul şi-a ridicat ochii-coral. M-am gândit – pentru că voiam să cred asta – că era mişcarea pe care o făceau ariekeii când îl auzeau pe EzRa vorbind.

shoash
to-tuan

a privit încet prin încăpere.

Se uita doar pentru că era un zgomot nou. Ar fi reacţionat la fel dacă aş fi scăpat un pahar pe jos. Apoi şi-a pierdut interesul. XerXes au vorbit din nou, au spus ceva de genul „Vrei să vorbeşti cu mine?“ Ariekesul i-a ignorat, iar XerXes au vorbit din nou, dar vocea li s-a descompus, s-a degradat, vocile aşchiere şi rotire spunând fiecare doar o jumătate dintr-o propoziţie diferită. Nu era ceva plăcut.

Nu-mi venea să cred că nu exista Limbaj în vorbirea lor. Cred că exista totuşi ceva, un rest, pe care ariekesul îl auzea. M-am gândit ulterior la ceea ce am văzut, la felul în care ariekesul s-a mişcat şi nu cred că reacţiona exact la fel cum ar fi reacţionat la un zgomot întâmplător. Chestia aia nu conta, nu era suficientă ca să conteze, dar cred că exista, în XerXes şi în nu ştiu câţi alţii, o urmă de Limbaj.

Ambasadorul XerXes au fost duşi în camera lor. Erau docili. Unul ne-a privit cu o expresie – aş fi jurat că de scuză – în timp ce era condus către închisoarea sa.

Au urmat alţii, la început cei mai în vârstă, apoi unii mai tineri; au fost două grupuri de adolescenţi înduioşători, care încercau cu disperare să ne fie pe plac. Unii erau egalizaţi şi îmbrăcaţi în acelaşi fel; alţii nu. O pereche cam de vârsta mea, FeyRis, părea de-un calm provocator, dar a încercat cu disperare să vorbească Limbajul, atunci când i-am cerut-o.

shoash
to-tuan

i-a privit şi a recunoscut ceva, dar nu suficient. FeyRis a fost primul dintre candidaţi care ne-a blestemat atunci când a fost luat – târât – de acolo.

M-am uitat la MagDa. Le plăceam, le admiram. Iar ele ştiau.

Am întâlnit şaptesprezece Ambasadori. Doisprezece mi-au părut că vorbesc Limbajul. Nouă au lăsat impresia că au oarecare efect asupra ariekesului. De trei ori m-am întrebat dacă nu găsisem ceea ce sperase YlSib să găsim, ceea ce căutam ca să-i ia locul lui EzRa şi să menţină Oraşul Ambasadei în viaţă. Dar, indiferent ce aveau, nu fusese îndeajuns.

Dacă Limbajul lui EzRa era un drog, poate că Limbajul altui

Ambasador putea, într-o zi, să fie o otravă. I-am pus lui

una dintre ultimele înregistrări de date. Ariekesul a căzut şi s-a cutremurat auzind pălăvrăgeala lui EzRa despre copacul cel mai înalt în care se căţărase vreodată Ez. În infirmerie nu exista nimic care să ne poată ajuta.

— Nu putem să copiem asta, a spus o doctoriţă. Ăştia, a adăugat ea, arătând rebuturile prizoniere din apropierea încăperii în care ne aflam, au imperfecţiuni. Nu-i cazul cu EzRa. Doi oameni luaţi la întâmplare n-ar trebui să fie în stare să vorbească Limbajul. N-o să mai găsiţi aşa ceva. Nu numai că a fost puţin probabil să fie găsită prima dată o pereche EzRa. A fost imposibil. Cum vă propuneţi să găsiţi din nou aşa ceva?

Nu era de mirare că EzRa nu putuse supravieţui. Universul trebuise să se autocorecteze. Ne-am strâns într-o şedinţă.

— Trebuie să închidem locul ăsta, am spus eu.

— Nu acum, mi-au replicat MagDa.

— E ceva monstruos.

— Pentru numele lui Hristos, nu acum!

— Nu va fi închis nimic…

— … şi niciunul dintre noi n-o să fie cel care să-l închidă, dacă n-o să ne gândim la asta.

Deci, tăcere. Cam la un minut, cineva din jurul mesei se uita să vadă dacă e vreunul care are ceva de zis, dar nimeni nu avea nimic de spus. Cineva îşi trăgea nasul, ca şi cum ar fi fost gata să înceapă să plângă.

MagDa şuşoteau între ele.

— Luaţi orice cercetători găsiţi aici, au spus ele, în cele din urmă.

— Proiectanţi, biospecialişti, medici, lingvişti…

— Tot ce vă trece prin minte.

— Ariekesul ăsta.

—

.

S-au uitat una la alta.

— Faceţi ce trebuie făcut.

— Testaţi-l.

— Ţineţi-l deoparte.

Au aşteptat să le contrazică cineva. Nu le-a contrazis nimeni.

— Ţine-ţi-l deoparte şi vedeţi dacă puteţi afla ce se întâmplă.

— În interiorul lui. În *sălaşul lui de oase.*

S-au uitat la Bren şi la mine şi au continuat:

— Când îl aude pe EzRa.

— Vedeţi dacă puteţi găsi ceva.

— Probabil că putem sintetiza ceva în felul ăsta.

Astfel, sub această conducere, aveam să ucidem o Gazdă.

Nu în autoapărare, ci din calcul. Oraşul Ambasadei devenea ceva nou. Le admiram pe Mag şi pe Da pentru curajul lor. Era un gest îngrozitor. MagDa ştiuse că avea să se ajungă la asta.

Nu credeam că vreunul dintre noi îşi imagina că o să descoperim în interiorul ariekesului vreun secret al dependenţei sale, dar aveam să încercăm. Şi mai credeam că noi toţi aveam să murim în curând, deci era vremea să adoptăm modele noi, iar MagDa ne oferiseră unul. Îşi asumaseră răspunderea de a ne arăta ce înseamnă să participi la un război. Ne dăduseră o speranţă murdară. Fusese unul dintre cele mai altruiste lucruri pe care le văzusem vreodată.

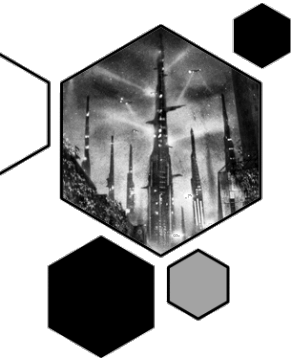

16

Vivisecţia dependentului de drog, făcută în infirmerie, nu ne-a spus nimic.

În câteva zile, Oraşul Ambasadei avea să afle despre încercarea comitetului de a pune capăt acelei stări de lucruri şi de a crea un nou EzRa, precum şi de faptul că dăduse greş. Ştirea avea să se răspândească, pentru că ştirile se răspândesc. Poveştile luptă cu secretele, poveştile învinge, generează noi secrete, care se luptă cu noi poveşti, şi tot aşa.

Mag şi Da ne mânaseră la război. Aceia dintre noi care nu ajunseseră la disperare ridicaseră baricade, dar prea târziu. Cedaserăm zonele de la marginea Oraşului Ambasadei. Acum, pe anumite străzi din interior, aruncam afară conţinutul caselor părăsite, le sfărâmam şi împrăştiam resturile pe străzile noastre. Utilajele săpau tranşee şi îngrămădeau ruinele drumurilor noastre şi solul ariekean în spatele lor, creând un fel de baricade în pantă. Le întăream cu plastpiatră şi ciment, şi aduceam acolo puşcaşi, ca să apărăm de ariekeii dependenţi de drog ceea ce mai rămăsese din oraşul ariekean.

Clădirile au devenit turnuri cu tunuri. Avuseserăm întotdeauna ceva arme, la care se adăugaseră cele capturate din ascunzătorile bremenienilor, iar inginerii şi muncitorii făcuseră arme noi. Am verificat toată tehnologia noastră ca să descoperim componentele biofabricate pe care le-am distrus la primul semn de dependenţă. Am ars maşinăriile bolnave care scoteau sunete ascuţite, în *auto-da-fé*[35] -uri ale tehnologiei eretice.

[35] Expresie care desemnează arderea pe rug a ereticilor de către Inchiziţia spaniolă.

Ştiam că toate astea erau făcute prea târziu. Ambasadorul EdGar s-au spânzurat. EdGar făcuseră parte din comitet. Sinuciderea lor ne-a şocat pe toţi. Ambasadorii erau pionieri ai sinuciderii, şi alţi locuitori din Oraşul Ambasadei i-au imitat.

Bărbaţi şi femei urcau pe baricadele de la graniţele noastre, cu aeolii care suflau spre ei, ţinând în mâini cuţite, ciomege, arme pe care le făcuseră sau le prăsiseră. Treceau peste fortificaţiile noastre şi pătrundeau într-un teritoriu ce fusese până de curând stradă, iar acum era un tărâm pustiu. Ne părăseau, cotind pe străzi laterale, cu armele mânuite ca în raidurile poliţiştilor noştri sau în dramele poliţiste din Charo City, importate prin intermediul miaburilor. Uneori, departe, unde abia ajungeau privirile noastre, îi aşteptau ariekeii, în clădiri indigene bolnave.

Nu încercam să oprim exploratorii aceia care nu mai aveau de gând să se întoarcă. Mă îndoiesc că sperau să scape de soarta Oraşului Ambasadei mergând acolo unde aerul era dăunător şi pătrunzând într-un oraş al exoţilor, care o luase razna. Cred că voiau doar să facă ceva. Le spuneam morituri[36]36 Cei care urmează să moară (în limba latină, în text).. După plecarea câtorva, începuseră să se strângă mici grupuri care-i aclamau în timp ce plecau.

Ariekeii erau acum îngrozitori. Toţi erau bolnavi şi mureau de foame. Erau slabi sau umflaţi în mod bizar de gazele-foamei; ochii lor căpătaseră culori nefamiliare; agitau sau târau membre pe care n-ar fi trebuit să le aibă. Aripile evantai le tremurau. Unii încercau încă să colaboreze cu noi. Luptau împotriva dependenţei. Se strângeau la baza baricadelor, arătând în mod ostentativ că nu vor să le doboare, ca să-şi dovedească buna-credinţă. Ne chemau. Noi luam un Ambasador din comitet – MagDa, RanDolph sau altul – şi ei încercau să ducă tratative.

Uneori Gazdele ne lăsau energie, combustibili sau biofabricate scăpate în mod miraculos de boală. Noi le dădeam hrană sau medicamente, lucruri pe care ei nu mai erau în stare să le producă. Le promiteam vocea lui EzRa, pentru că asta cerşeau cu toţii. Indiferent de indiciile pe care le avuseseră în legătură cu modul în care funcţionau minciunile şi în legătură cu promisiunile noastre, nu arătau că ar bănui ceva. Aşteptau, lipsiţi de speranţă. Deseori se împrăştiau doar când erau izgoniţi de rudele lor, care se controlau mai puţin.

Cei mai disperaţi dintre oratiţi, incapabili să plănuiască ceva, năvăleau spre baricade, săreau sus pe ele, dând din aripile darului şi răcnind în Limbaj. Îi respingeam. Îi omoram atunci când trebuia s-o facem. Am văzut ariekei împuşcaţi, făcuţi bucăţi de explozibile, arşi de sputa caustică a biofabricatelor, tăiaţi de lame. Când cineva omoară primul său ariekes, pune capăt unei vieţi de respect condiţionat: puşcaşii plângeau. A doua oară nu mai plângeau.

Animalele se infiltrau pe străzile părăsite. Altbursuci, vulpi şi maimuţe

înaintau curioase pe urmele lăsate de roţi. Truncii se căţărau pe ţevile de scurgere şi priveau prin ferestrele deschise. Din când în când, un paznic deprimat împuşca vreun animal, iar lighioanele se împrăştiau, dar în curând a început să se creadă că uciderea unui animal de pe Terra era aducătoare de ghinion. În schimb, uciderea animalelor ariekene, care veneau împleticindu-se, împiedicându-se, mergând ciudat, a devenit un adevărat sport. Nimeni nu era sigur dacă truncii, care nu erau nici tereştri, nici indigeni, reprezentau sau nu nişte ţinte, aşa că lumea îi lăsa în pace.

Evitam să ne gândim la stocurile insuficiente de hrană, de energie, de lucruri necesare. Se crease o poveste, odată cu zidurile noastre din resturi sfărâmate, o poveste despre ultima împotrivire şi rezistenţă, despre măcelul hoardelor. Era de ajutor. Seara, oamenii se strângeau în micile cartiere care ne rămăseseră. Am fost surprinsă văzând ceea ce ne dădea curaj. Artiştii scotoceau prin arhivele noastre, făceau arheologie digitală, mergând înapoi milioane de ore, până la epoca anterioară diasporei. Şi puneau pe ecran ficţiuni străvechi, corodate.

— Pun pariu că astea sunt georgiene sau romane, mi-a spus un organizator. În ele se vorbeşte o anglo timpurie.

Bărbaţi şi femei lipsiţi de culoare, într-un simbolism stângaci, într-o casă fortificată, luptau cu personaje dezgustătoare, bolnave. Culoarea a revenit şi protagoniştii erau acum într-un edificiu plin cu produse, iar duşmani mai bolnavi decât cei dinainte îi atacau fără încetare. Bineînţeles, le percepeam povestea prin comparaţie cu a noastră.

Ştiam că ariekeii aveau să ne străpungă sistemul defensiv. Intrau în casele care mărgineau zona noastră, găseau căi de a pătrunde în ele prin uşile laterale sau prin cele din spate, prin ferestrele mai mari, prin găuri. Unii dintre ei ieşeau pe uşile din faţă în străzile noastre şi făceau bucăţi tot ce găseau. Cei care mai aveau rămăşiţe de amintiri încercau să ajungă la Ambasadă. Veneau noaptea. Erau ca nişte monştri ai beznei, ca nişte personaje din cărţile pentru copii.

Mai existau şi alte pericole: banditii umani. Circula zvonul că într-un grup de răufăcători se găseau deopotrivă kedisi şi shur'asi, pe lângă tereştri. Nu exista nicio dovadă. Dar un shur'asi fusese găsit mort lângă baricada noastră principală – în urma a ceea ce era cu certitudine acţiunea unui terestru – şi scuza care circula în şoaptă era că făcuse parte dintr-o bandă de jefuitori. Shur'asii mureau din cauza violenţelor sau din ghinion, iar pentru rasa aceea moartea – moartea fiecărui shur'asi – era o grozăvenie de proporţii epopeice, precum Căderea.

Nu toate cadavrele de ariekei pe care le strângeam fuseseră ucise de

noi ori de brutalitatea aleatorie a altor Gazde dependente de drog. Unii fuseseră uciși, după toate aparențele, cu o sălbăticie extraterestră mai deliberată.

— Sunt cei pe care i-am văzut, mi-a spus Bren. Cei fără aripile evantai. Noi suntem îngrijorați din cauza celor dependenți, dar trebuie să ne gândim și la aceștia.

— Unde sunt YlSib? m-am interesat eu.

— Să știi că nu-s nebune, mi-a răspuns el. Există căi de a vieții în oraș. Yl, Sib… și alții. Știi că nu-i întotdeauna avantajos să fii ambasador.

— Bren, locul ăsta trebuie închis. Hristoase! Oamenii nu pot fi ținuți în asemenea condiții.

— Știu.

Mi-am petrecut pentru a doua oară noaptea cu el. Am vorbit și mai puțin decât prima oară, dar a fost în regulă, a fost la fel de bine ca și în noaptea aceea.

— Crezi că există limbaje făcute pentru trei voci? l-am întrebat eu, la un moment dat.

— *Afară* e mare, a răspuns. Sigur. Există limbaje și pentru patru, și pentru cinci voci.

— Și există locuri în care exoții pot vorbi anglo în moduri care zăpăcesc mintea oamenilor, i-am replicat eu.

Bren a primit un apel devreme, în dimineața următoare. Spre supărarea mea, n-a vrut să-mi spună de la cine. Ne-a îndemnat să ne îndreptăm grabnic spre hotar. Venea o maree de ariekei. Galopau spre baricadă ca un val, ca o invazie organizată cu ultimele resturi de inteligență. În timp ce veneau să ne ucidă, ariekeii strigau: „Doresc foarte mult să aud vocea lui EzRa, vă rog. Există vreo posibilitate să putem să-l auzim pe EzRa vorbind?“

Paznicii chemaseră întăriri. Au venit MagDa, tovarășii noștri și membrii Administrației. Am ținut Gazdele pe loc cu animale-puști prăsite iute, fără urechi, cu gloanțe fabricate rapid de mașini, cu ciomege de aruncat și arbalete din polimeri care trăgeau săgeți făcute din tije reciclate, foste opritoare de trepte. Ariekeii izbucneau în strigăte prin care ne transmiteau solicitarea lor politicoasă: „Vă rugăm cu sinceritate.“ Zellele se cățărau pe barierele noastre, iar noi le împușcam și pe acestea. Kedisii erau alături de noi. Mai erau și niște shur’asi care întindeau fire electrice. L-am văzut pe Simmon trăgând cu îndemânare cu ceea ce fusese cândva brațul său stricat.

Ariekeii ne-ar fi putut da gata dacă s-ar fi organizat cât de cât, dar n-aveau drogul și erau incompetenți. Erau nevoiți să se cațere pe

mormanele morţilor lor. Au venit şi animalele care se hrăneau cu hoituri: anticorpi de casă sălbăticiţi. Păsările noastre au simţit aerul de deasupra carnajului şi s-au îndepărtat din nou. Mă usturau ochii din cauza măruntaielor acide ale ariekeilor. Apoi pe străzile adiacente a început o încăierare. Ceva izbea cu forţă şi cu zgomot în Gazde. I-am strigat lui Bren să fie atent. Era o masă alcătuită din ceilalţi ariekei, din cei care se automutilaseră. Veniseră ascunşi printre ceilalţi, o a cincea coloană[37]37 „Coloana a cincea“ este o expresie folosită în timpul războiului civil din Spania, care se referă la colaboratorii din interior. Franco a atacat Madridul cu patru coloane, dar a declarat că are în interiorul oraşului o a cincea coloană.. Bren le-a privit fără nicio expresie, în timp ce noi ceilalţi gâfâiam, uitându-ne cum îi împrăştiau cu brutalitate pe atacatorii drogaţi.

— Bren a fost primul aici, mi-a spus calmă Da, uitându-se spre locul în care Mag vorbea cu el. Împreună cu tine. Ştia că o să se întâmple aşa ceva, adevărat? Cum de ştia?

— Cunoaşte tot felul de oameni, am spus eu, clătinând din cap.

— Cunoşti şi tu?

N-aveam de gând s-o menţionez pe YlSib. Da nu era proastă: aş fi fost surprinsă dacă ea nu ştia totul, inclusiv numele relevante.

— S-o lăsăm baltă, i-am replicat eu.

— Ce ştii, Avice?

Nu i-am răspuns, dar am privit-o în ochi, ca să fiu sigură că nu păream stânjenită sau ruşinată, astfel încât dacă îşi dădea seama că ascundeam ceva, să creadă că făceam asta din respect pentru ceva anume. Exact atunci am fost apelată de cineva al cărui identificator nu-l recunoşteam, un apel exclusiv sonor, fără imagini bi sau tridimensionale. Vocea îi era deformată atât de mult, încât n-o puteam recunoaşte.

— Repetă! am răcnit eu. Cine-i acolo? Spune încă o dată!

Indiferent cine era, şi-a repetat spusele şi de data asta am auzit. Mi-am ţinut răsuflarea şi am sperat că greşeam. Am comutat apelul pe difuzor, astfel încât Mag, Da şi Bren să poată auzi. Avusesem dreptate. Cuvintele s-au auzit încă o dată, mult mai limpezi.

— *CalVin e mort.*

În camerele lor am găsit doar lucruri rămase după ce băuseră şi făcuseră sex. Nu răspunsese nimeni când îi apelasem pe CalVin. Ne-am dus în cluburile pe care ştiam că le vizitau, unde, spre dezgustul meu, câţiva ultimi clienţi încercau să bea cât să uite de sfârşitul lumii. Ne-au spus că Ambasadorul CalVin nu fusese pe acolo de câteva zile. Ultima oară, fuseseră însoţiţi de un bărbat care nu părea interesat.

Ne-am dus în alte baruri şi n-am găsit chiar nimic. Am ştiut subit cine

fusese cu CalVin. Am mers pe o cale care ducea către clădirea în care locuisem cândva, în care locuise Scile cândva şi unde se întorsese după plecarea mea. Cheia pe care o aveam funcţiona încă. Lucrurile lui Scile erau pretutindeni, apartamentul era acum al lui, dar el lipsea. Am găsit un bilet de la el, care-mi era adresat, pus pe patul care fusese cândva al nostru. Fusese deja desfăcut şi l-am despăturit suficient cât să citesc un rând: „Asta e drept rămas-bun“; apoi m-am oprit.

CalVin erau în altă cameră. Mesajul fusese greşit. CalVin nu era mort. Vin era mort. Se bălăngănea. Cal îl privea cum se mişcă precum un pendul. Am văzut alt bilet, pe altă saltea.

Cal m-a privit. Dumnezeu ştie ce a văzut pe figura mea, în momentul acela.

— Nu simt nimic, mi-a spus. Nu ştiu. Eu… a adăugat el şi şi-a atins gâtul, conexiunea. A fost… dar ne-am certat. Ar fi trebuit să ştiu. N-am ştiut. Cum a putut… nu ştiu.

Pierderea suferită părea să-l fi îndobitocit.

— Cum? a răcnit. Cine e ăsta?

Şi-a întins mâinile către doppelul său mort, către fratele său mort, de unul singur, într-un mod imposibil.

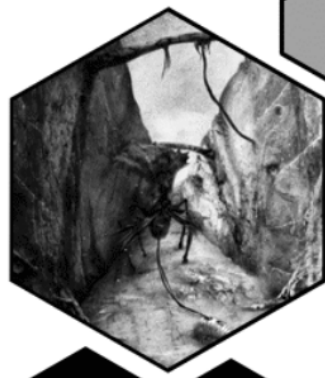

PARTEA A ŞASEA

REGII CEI NOI

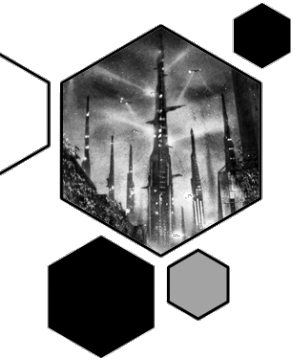

17

Am ţinut scrisoarea lui Scile în mână ore în şir şi nu cred că mi-am dat seama de asta. După ce l-am dus pe Cal la Ambasadă şi i-am dat medicamente să-l calmăm, eu am fost cea care a rămas singură cu el.

— L-aţi dat jos? m-a întrebat Cal.

— Am avut grijă de el, i-am răspuns eu.

— De ce eşti aici? m-a întrebat în vreme ce toţi ceilalţi veneau şi plecau.

— MagDa o să ajungă într-un minut, se ocupă de ceva…

— Nu voiam să… a zis şi a tăcut câteva secunde. Avice, nu mă plângeam. Vin s-a dus… De ce eşti aici, *cu mine?*

Chiar şi acum era greu de acceptat ceva ce se ştia de luni de zile: faptul că dispăruse. După un timp îndelungat, am ridicat din umeri.

— Nu ştiam, a zis el, mirat. Trebuia să… ne despărţeam uneori, trebuia s-o facem, pentru puţină vreme. Şi… era… El şi Scile lucrau – aşa cred – şi…

Şi-a pus biletul care-i aparţinea, cel scris de doppelul său, pe pat. M-a lăsat să-l ridic. Diverşi oameni aduceau de mâncare şi murmurau cuvinte de compasiune. CalVin se cufundaseră rapid în egoism, în timp ce alţii luptau să redreseze lumea în care trăiam, dar Cal şi CalVin fuseseră pe vremuri suficient de mult timp în centrul atenţiei ca să mai rămână ceva din asta. CalVin fusese un Ambasador important, potrivit să conducă Ambasada atunci când JoaQuin avea să se pensioneze. Pentru mulţi din comitet, eşecul lor nu fusese o greşeală, ci o boală, care se încheiase cu rezultate înfiorătoare. Am despăturit mesajul lui Vin.

„Nu sunt ca tine. Iartă-mă.

Să-i spui ei ceva despre mine.

Te rog să mă ierţi. Nu sunt atât de puternic. M-am săturat.“

Probabil că sperasem sau mă aşteptasem la ceva – lucruri de felul celor scrise pe rândul al doilea.

— Ai văzut ce ordine am primit, a zis Cal. Ce să-ţi mai spun?

Cu toate că încercase să fie antipatic, n-am putut să îndur durerea din glasul lui. M-am uitat la cealaltă hârtie, la scrisoarea lui Scile.

— Cred că era… Vin a găsit-o chiar înainte să… a spus Cal.

N-am auzit când MagDa şi Bren au intrat înăuntru. Mi-am dat seama că erau acolo când Cal a spus ceva de genul:

— Avice Benner Cho şi cu mine ne comparam scrisorile de adio.

Am citit următoarele:

„Dragă Avice,

Asta e drept rămas-bun. Plec. Afară. Sper că o să mă ierţi pentru asta, dar nu mai pot să rămân, nu vreau să mai trăiesc aici…“

Şi apoi m-am oprit; am împăturit hârtia. Până şi Cal se uita la mine cu un pic de simpatie.

— Cândva, el a reprezentat ceva, am zis eu. N-o să tolerez aşa ceva.

„Nu-i bărbatul cu care m-am măritat“, aş fi putut să spun, dar i-am şocat râzând cu răceală. Mi l-am imaginat pe entuziastul vizionar pe care-l iubisem cum cutreiera prin Oraşul Ambasadei ca să-şi găsească un loc în care să se sfârşească. Mă întrebam unde aveam să-l descoperim.

MagDa mi-au luat biletul. Da l-a citit şi i l-a dat lui Mag.

— Ar trebui să-l citeşti, a zis Da.

— N-am de gând să-l citesc, i-am zis eu.

— Explică diferite lucruri. Teoriile… sale…

— MagDa, în numele lui Iisus Hristos Pharotekton, n-am să-l citesc! am răcnit eu, uitându-mă de sus la ele. A luat-o pe Drumul lui Oates. E mort. Nu-mi pasă de teologiile lui. Pot să vă zic eu ce spune. Limbajul e limbajul lui Dumnezeu. Ariekeii sunt îngeri. Şi probabil că Scile e mesagerul lor. Iar acum are loc prăbuşirea. Minciunile noastre i-au corupt?

Bren avea o figură inexpresivă. MagDa au tresărit şi n-au putut nega corectitudinea a ceea ce spusesem.

— Crezi că eşti singura care suferă? m-au întrebat ele.

— Stăpâneşte-te şi citeşte-o acum, Avice.

— Îţi dai seamă că Vin s-a sinucis atunci când a citit *asta?* a spus Mag sau Da fluturând scrisoarea lui Scile.

— *Ce făceau?* am întrebat eu. Ce *credea* Vin? Ce a spus Scile?

Am regretat imediat că am întrebat.

— A spus doar că nu mai poate să suporte să stea aici, a răspuns Bren. Aşa că a plecat. Şi ştii motivele. Cele pe care le-ai spus.

Cei fără aripa evantai, ariekeii automutilaţi, îşi ucideau tot mai mulţi vecini. Bren a trimis în cercetare camere-viespi. Urma nişte instrucţiuni vagi, pe care sunt sigură că le primise de la YlSib şi de la alte contacte de-ale sale. Am văzut raidurile ariekeilor surzi, aveam roiuri de camere care pătrundeau în cadavrele caselor şi în găurile rămase după locuinţele smulse din rădăcină sau făcute praf. Nu ştiu ce căutam. Scile nu ne dăduse niciun indiciu despre direcţia în care plecase ca să moară, iar eu îmi imaginam adesea că lentilele găseau trupul lui Scile. Însă nu era aşa.

Cei din noua rasă, fără aripile evantai, erau baricadaţi în ruine, atingându-şi pielea unul altuia şi arătându-şi diferite lucruri. Dacă găseau camerele noastre, le distrugeau. Îi vânau pe oratiţi.

Existau ariekei care nu se ţicniseră atât de mult ca dependenţii-morţi-vii, nici nu erau atât de înrăiţi precum cei ce făceau parte din bandele de jefuitori: locuiau în creşe biofabricate sau în scheletele acestora şi vorbeau frenetic în Limbaj, atât de iute încât lui Bren îi era greu să-i înţeleagă.

— N-am auzit pe cineva vorbind astfel, a spus el. Lucrurile se schimbă.

Încercau să trăiască. Răcneau după vocea lui EzRa şi construiau tabere în jurul difuzoarelor care rămăseseră tăcute de câteva zile. Curăţau difuzoarele ca pe nişte totemuri. Îi îngrijeau pe puţinii tineri care supravieţuiseră şi-i protejau pe bătrânii trecuţi de vârsta inteligenţei, care erau şi ei dependenţi, chiar dacă nu ştiau că sunt. Am văzut un conflict între un mic grup de ariekei care mai păstrau urme de civilizaţie şi nişte ruine umblătoare, care se uitau la bătrânii fără minte şi-şi mişcau gurile a foame.

Urmăream de una singură alte lucruri. Scotoceam prin imaginile obţinute de camerele de la graniţă în noaptea când l-am găsit pe Vin – nimeni nu ştia că făceam asta – şi am găsit în cele din urmă înregistrări de câteva secunde cu soţul meu, în timp ce ieşea din Oraşul Ambasadei. După o schimbare bruscă de imagine a urmat încă o schimbare şi l-am văzut coborând de pe una dintre baricadele noastre mai scunde.

A privit în sus, la ceea ce trebuie să fi fost o altă cameră, a cărei înregistrare n-am putut s-o găsesc, aşa încât n-am putut niciodată să-i văd pe de-a-ntregul chipul. Dar ştiam că-i Scile. Mergea, nici prea încet, dar nici vizibil deprimat. Am văzut, în secundele de dinainte ca semnalul să dispară, că înainta pe străzile periculoase precum un explorator. Pe urmă n-am mai văzut decât strada; el dispăruse.

În săptămânile încarcerării sale, Wyatt, omul inutil al Bremenului, ceruse în repetate rânduri să discute cu noi. La început, comitetul acceptase, dintr-un confuz sentiment al datoriei. Dar nu făcuse decât să

ne acuze, speriat, şi să ne învinuiască. Aşa că am încetat să ne mai ducem la el.

Unii presupuneau că individul reuşise să trimită un semnal luminos de urgenţă către Bremen. Chiar dacă reuşise, şi chiar dacă acesta fusese bine programat, ar fi avut nevoie de luni de zile ca să ajungă la destinaţie, şi ar fi trecut alte luni până când bremenienii aveau să trimită un răspuns prin immer. Ar fi fost prea târziu ca să mai fim salvaţi, chiar dacă am fi fost salvaţi în calitate de răzvrătiţi.

Nu m-am sinchisit prea mult când MagDa mi-au spus prima dată că Wyatt cerea să ne vadă din nou. Îl ţineam izolat, pentru cazul în care ar fi existat alţi agenţi ai Bremenului în Oraşul Ambasadei, cărora ar fi putut să le dea ordine.

— A aflat, în cele din urmă, despre Ra, a spus Mag. Ştie că-i mort.

Am fost surprinsă că durase atât de mult să afle, chiar dacă îi era interzis să comunice cu alţii.

— Ar trebui să auzi asta.

Şi am privit transmisia din celula lui Wyatt.

— Ascultaţi-mă! spunea el, uitându-se atent către camere. Pot să opresc chestia asta. Ascultaţi-mă! De cât timp e mort Ra, idioţilor? Cum să vă ajut, dacă nu-mi spuneţi ce se întâmplă? *Aduceţi-l pe Ez la mine.* Vreţi să conduceţi, n-aveţi decât, puteţi să fiţi o republică, mie nu-mi pasă, nu-i decât o chestie de *rahat.* Nu contează. Faceţi ce vreţi, dar dacă doriţi să mai existe aici Oraşul Ambasadei, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, scoateţi-mă de aici! Eu pot să opresc toată chestia asta. Trebuie să mă duceţi la Ez.

Îl mai văzuserăm linguşindu-ne sau blestemându-ne, dar modul ăsta de comportare era ceva nou.

La graniţele noastre, oratiţii şi inamicii lor ariekei ne atacau fără încetare. La începutul a ceea ce părea a fi ultima noastră campanie de apărare, MagDa, Bren, cei mai buni din comitet şi cu mine ne-am dus să-l vedem pe Wyatt.

Închisoarea Oraşului Ambasadei era păzită de câţiva gardieni care nu dispăruseră, mai degrabă pentru că erau neajutoraţi, decât pentru că-şi făceau datoria. Wyatt refuzase să ne dea explicaţii înainte să-l luăm cu noi ca să-l vadă pe Ez. Am privit jumătatea de Ambasador stând în celula sa, într-o uniformă murdară a închisorii.

— Ce credeţi? a mormăit Wyatt, vorbind cu noi în timp ce se uita la Ez. Cum credeţi că a funcţionat treaba asta? a adăugat el.

Apoi a dat din cap şi mi-a zis:

— Salut, Avice.

— Wyatt, i-am răspuns eu, fără să ştiu de ce mă băgase în seamă doar pe mine.

— Doi străini, doi prieteni, cărora li s-a întâmplat să obţină un punctaj deosebit la testul de empatie Stadt? Hristoase, chiar sunteţi atât de tâmpiţi? a zis el, clătinând din cap şi ridicându-şi mâinile a scuză – nu intenţiona să se certe cu noi. Ascultaţi-mă. Chestia asta nu s-a întâmplat aşa, pur şi simplu. A fost făcută intenţionat. Aţi înţeles? a spus el, arătând spre Ez. Scanaţi capul ticălosului ăluia.

Tipul insinua că ceea ce voia să ne explice putea să schimbe lucrurile, putea să ne dea un pic de speranţă. Dacă era adevărat, Ez trebuie să fi ştiut şi el, dar îşi făcuse treaba şi nu spusese nimic. Îşi irosise chiar şi propria speranţă.

— Scanaţi-l, a spus Wyatt. O să vedeţi. Individul a fost *făcut* aşa.

Făcut de Bremen.

— O informaţie secretă, a adăugat Wyatt. Aţi putea să extrageţi ordinele din spaţiul meu de date, dacă nu l-aţi distrus. Fişierul Ez. Agentul Joel Rukowsi. O să vă dau parolele.

Rukowsi avusese o anumită uşurinţă, o predispoziţie spre conexiuni mentale inaccesibile majorităţii, dar era ceva general, nu îndreptat într-o anumită direcţie. Nu era un geamăn, nu avea prieteni apropiaţi cu care să realizeze o conexiune intuitivă anume. Nu aveau un termen prin care să dea talentului său un nume potrivit, aşa că l-au numit în mod eronat empatie. Rukowsi nu simţea ceea ce simţeau alţii: abilitatea sa se manifesta prin trucuri răutăcioase de salon.

Fusese anchetator. Un virtuoz, care ştia când un subiect avea să cedeze, pe ce temă să insiste, ce să promită, dacă subiectul minţea şi cum să-l determine să nu mai mintă. Fusese recrutat de tânăr şi-i şlefuiseră talentele ciudate prin exerciţii, prin modalităţi de concentrare şi cu metode mai agresive. Îl făcuseră deosebit.

Unii din micul nostru grup au început să murmure, întrerupându-l pe Wyatt. Am pocnit din degete ca să-i fac să tacă.

— Ce-i? am întrebat eu şi i-am făcut semn lui Wyatt să continue.

— L-au făcut… ce l-au făcut? Un tip care citea minţile altora?

Ez stătea fără să ne poată auzi, cu capul în jos. Aş fi vrut ca paznicii să-l înghiontească.

— Bineînţeles că nu, a spus Wyatt. Telepatia e imposibilă. Dar cu medicamentele potrivite, cu implanturi şi receptoare, poţi să aduci creierele într-o anumită fază. Şi e suficient. Iar o persoană cu sensibilitatea lui…

Am mârâit auzind aşa ceva, iar Wyatt a aşteptat.

— Ştiţi ce vreau să spun. Nu-s mulţi ca el, dar cineva ca el, când este

antrenat şi pregătit împreună cu altcineva care e conectat la echipamentul potrivit… a adăugat el, lovindu-şi uşor capul. Ez al nostru poate să se comporte ca o asemenea persoană, a zis el mişcându-şi mâna pentru a descrie o curbă sinusoidală. Poate să producă aceleaşi reacţii. E o chestie înrudită cu tehnologia conexiunilor, dar e mult mai puternică, procesează nimicurile mentale ca şi cum ar fi ale celuilalt, *cât timp* unul dintre ei este… Ei bine, este sensibil, între ghilimele. La început s-au gândit la cu totul altceva, la activităţi secrete de citire a identităţii, la agenţi care nu puteau fi scanaţi, la unde cerebrale imitative, la câte şi mai câte. Apoi li s-a întâmplat ceva. Ştiţi – a continuat el încet – se zice că au încercat, la un moment dat, să-şi crească propriii doppeli. În Charo City. Când a început s-o facă şi colonia, a adăugat clătinând din cap. N-a mers prea bine. Se zice că au pierdut mai mulţi ani cu aşa ceva, fără ca vreun ariekes să-i asculte ca să le verifice priceperea, fără să se bazeze pe Oraşul Ambasadei – pe vremea aceea miaburile erau şi mai rare – şi au sfârşit prin a obţine… perechi de oameni disfuncţionali în Bremen, a conchis el, indicând dualitatea cu ajutorul mâinilor. Şi la fel de disfuncţionali în altă parte. Nu prea aveai ce face cu ei. Apoi a apărut Rukowsi. S-a crezut că ar putea să fie calea pentru rezolvarea unei probleme vechi.

Misterul a ceea ce distingeau Gazdele în vocile Ambasadorului nostru rămânea nerezolvat: tot ce săvârşise Charo City se obţinuse după implanturi, îmbunătăţiri, chimicale şi sute de ore de antrenament. Joel Rukowsi şi agentul care-i era coleg, lingvistul Coley Wren, purtând numele de cod Ra, fuseseră în stare să obţină un punctaj uluitor pe scala Stadt.

Nimeni nu ştia dacă vorbele lor sunau pentru ariekei precum Limbajul – dar Stadt era singurul test care exista pentru asta, iar agenţii păreau, cel puţin, să-l fi trecut. Dacă nu ar fi reuşit, dacă ar fi dat greş în felul în care îşi imaginaseră angajatorii lor că s-ar fi putut întâmpla, dacă EzRa ar fi vorbit şi ar fi provocat o lipsă de înţelegere politicoasă, atunci nimic n-ar fi fost pierdut. Doi agenţi profesionişti ar fi avut o sarcină îndelungată şi plictisitoare, până la sosirea următoarei nave supuse Bremenului. Dar dacă ar fi reuşit?

— Niciunul dintre voi nu-i prost, a spus Wyatt. Atunci de ce credeţi că noi suntem? Credeţi că n-am ştiut de toate provocările voastre, de şedinţele voastre false, de planurile voastre secrete, de nesupunerea voastră, de evitarea plăţii taxelor, de prelucrarea biofabricatelor, când păstraţi tot ce era mai bun sau făceaţi astfel încât numai locuitorii din Oraşul Ambasadei să le poată folosi? Credeaţi că treaba asta e invizibilă? Pentru numele lui Hristos, ştim de sute de mii de ore că vă puneţi la cale

independenţa!

Cu puţin timp înainte, tăcerea care a urmat vorbelor spuse de el ar fi însemnat o declaraţie de război. În vremurile astea noi, a fost urmată doar de tăcere. Ce spusese el nu fusese o revelaţie, ci o impoliteţe. Wyatt s-a şters la ochi.

— Asta-i doar istorie. E o manifestare a adolescenţei. Toate coloniile fac asta. Am fi putut să ne reglăm ceasul după voi. Aceasta e a cincea mea misiune. Înainte de asta am fost pe Chao Polis, pe Dracosi, pe Berit Blue. Numele astea înseamnă ceva pentru voi? Hristoase, voi nu citiţi? Nu vă actualizaţi datele cu ceea ce vine în miaburi? Eu sunt un specialist. Mă trimit în avanposturile puse pe scandal.

— Opreşti secesiunea, a zis Bren.

— Doamne, nu! a exclamat Wyatt. Poate că tu eşti bătrânul cel misterios de aici, dar eu sunt de *afară* şi nu-ţi poţi ascunde ignoranţa în faţa mea. Berit Blue s-a despărţit de Bremen, printr-un război mititel, a spus el, ţinând degetul mare şi arătătorul la mică distanţă unul de altul, ca să arate cât de mic fusese războiul. Independenţa Dracosiului a fost obţinută complet paşnic. Chao Polis dezbate cu noi un plan pentru autonomie regională. Bren, cât de cruzi crezi că suntem? Ei sunt liberi… şi sunt *ai noştri.*

Ne-a lăsat un timp, ca să-i pricepem spusele.

— Există şi excepţii. Voi sunteţi prea departe de Bremen, e prea greu de ajuns la voi pentru a fi conduşi cu uşurinţă. Şi nu sunteţi pregătiţi. N-o să vă obţineţi independenţa curând. E vina Limbajului: asta v-a zăpăcit. Vă credeţi aristocratici. Ar fi trebuit să spun „vă credeaţi“. Şi vă închipuiţi că această colonie e *moşia* voastră. Şi aveţi dreptate, într-un fel: spre deosebire de alte aristocraţii pe care le-am văzut, voi sunteţi cu adevărat indispensabili. Eraţi. Aşa că v-aţi ales succesorii pe vecie. Felicitări, aţi inventat puterea ereditară. Dar fiecare dintre voi, fiecare Ambasador şi fiecare vizir, fiecare membru al Administraţiei din Oraşul Ambasadei este un angajat al Bremenului. „Ambasadori“ pricepeţi ce înseamnă asta? Pentru cine credeţi că vorbiţi voi? Noi putem să vă angajăm şi putem să vă concediem. Şi putem să vă înlocuim.

EzRa fusese un test. O operaţiune menită să le ia Ambasadorilor noştri puterea şi să ne împiedice auto-guvernarea. Succesul acestei operaţiuni ar fi schimbat totul. Pe durata a două, trei sosiri de nave, sistemul social al acestui avanpost ar fi fost răsturnat. Cei care puteau vorbi Limbajul în afara Ambasadorilor noştri – funcţionari, diplomaţi de carieră şi oameni loiali – puteau fi trimişi în Oraşul Ambasadei pentru câţiva ani locali şi în curând aveam să depindem de Bremen pentru a supravieţui.

Ambasadorii noştri aveau să moară încet, fiecare jumătate pe rând, doppel după doppel, şi aveau să fie jeliţi, dar nu înlocuiţi. Creşa avea să fie închisă. Infirmeria avea să se golească pe măsură ce moartea avea să-i ia pe cei care eşuaseră, iar locul nu avea să le fie luat de alţii.

Bremenul şi-ar fi impus controlul elegant, lent şi fără vărsare de sânge. Cum să fi putut cere independenţa când contactul nostru cu Gazdele care ne ajutau să supravieţuim se baza pe angajaţi din Bremen? Tot ceea ce avusese Oraşul Ambasadei fusese un monopol asupra Limbajului şi Bremenul încercase să spargă acest monopol, cu ajutorul lui EzRa.

O greşeală care distrusese o lume. Nu era una prostească: fusese vorba doar de ghinion. O ciudăţenie a sorţii şi a foneticii. Era logic să încerce aşa ceva. Ar fi fost o manevră superioară şi elegantă. O contrarevoluţie săvârşită prin intermediul pedagogiei limbajului şi al birocraţiei.

— Biofabricarea e… bună, au spus MagDa.

— Şi minereurile şi chestiile de aici sunt folositoare. Şi alte câteva lucruri.

— Totuşi.

— Să fim serioşi!

— De ce toate astea?

„Suntem o apă care şi-a schimbat cursul“, aşa se zicea. Nu era în asta o falsă mândrie sau o negare. Mulţi dintre noi ne întrebam, uneori, de ce Oraşul Ambasadei nu era lăsat să moară.

— M-am gândit că unora dintre voi o să li se pară logic, a spus Wyatt. Că o să vă daţi seama exact ce se întâmplă.

Şi şi-a ridicat privirea, uitându-se drept în ochii mei.

Am stat în picioare, cu braţele încrucişate. Mi-am aplecat chipul spre el. Toţi se uitau la mine. În cele din urmă, am zis:

— Immer.

Fusesem în oraşe săpate în stâncă şi pe o planetă ţesută din oraşe liniare, ca o reţea filigranată, fusesem prin locuri secetoase cu aer irespirabil, în porturi şi locuri despre care nu pot să spun nimic. Unele erau independente. Multe aparţineau, libere sau nu, Bremenului.

— Ei nu lasă niciodată o colonie să se prăbuşească, am spus eu; toţi auziserăm asta. Niciodată.

Nu conta dacă preţul transportului depăşea preţul produselor şi al cunoştinţelor trimise, ei n-ar fi lăsat oraşul să dispară, cât timp era al lor.

Tovarăşii mei au dat încet din cap. Nu şi Wyatt.

— Doamne, Avice, ce tot spui? a întrebat el. Că e un fundament al guvernului nostru…?

Avea în el o bucurie stranie, o dizidenţă de funcţionar dezminţind minciunile pe care le spusese de-atâtea ori.

— Ştii la cât de multe colonii s-a renunţat? Ai văzut hărţile, simbolurile funerare din immer.

Cunoşteam poveştile despre planetele înţesate cu ruine omeneşti şi umano-exote, pe care clădiri înalte se cufundau în noroi străin. Am găsit peisaje golite prin acţiuni plănuite, în urma unor greşeli şi, în unul sau două cazuri, din cauze misterioase. Asemenea lucruri reprezentau clişee pentru un cufundător în immer. Mă simţeam contrazisă de toată arhitectura aceea goală, de faptul că, ştiind de ea, repetasem totuşi minciunile guvernului meu.

— Dacă ar fi fost în interesul Bremenului, v-am fi lăsat să dispăreţi, iar eu aş fi fost trimis să organizez treaba asta. N-am făcut un asemenea efort pentru că „nu abandonăm niciodată o colonie“.

M-a privit din nou, aşteptând ceva: „Mai încearcă o dată.“

M-am gândit la hărţi. Am ridicat privirea, ca şi cum aş fi privit spre Epavă, prin tavan. Ştiam mai multe despre immer decât oricare dintre cei de acolo, inclusiv Wyatt. Mi-am amintit de nişte conversaţii, de entuziasmul timid al unui cârmaci ce nu-şi dădea seama că dezvăluia vreun secret.

— Suntem la limita immerului, le-am spus colegilor mei. Îl explorăm. Oraşul Ambasadei urmează să fie un loc de escală.

— Toate biofabricatele şi celelalte, a spus Wyatt. E ceva drăguţ, a zis el, ridicând din umeri. E drăguţ să le ai. Dar Avice Benner Cho are dreptate. Aţi primit mai multă atenţie decât merită un locuşor ca acesta.

Niciunul dintre noi nu a privit spre Mag sau Da. Ştiam cu toţii acum ceea ce mulţi dintre noi bănuiseră mai înainte, că amantul lor, Ra, fusese un agent, care le trădase şi pe ele, şi pe noi. Nu era nicio surpriză că individul avusese un plan, dar faptul că fusese ceva atât de duşmănos faţă de Oraşul Ambasadei mă şocase. Şi că Ra, în momentele de criză când totul se schimbase, nu spusese nimic. Însă nu ştiam ce ştiau MagDa.

Îmi era dor de immer. De modul în care haosul şi masa sa, năpădite de nave aflate în drum către zone imposibil de îndepărtate ale universului cotidian, se cufundau într-un neloc infinit mai vechi. Îmi imaginam că sunt un explorator pe o navă de cercetare proiectată solid, purtată de curenţi prin locuri periculoase, prin şcoli ale rechinilor din immer, ce săvârşeau atacuri deliberate sau întâmplătoare. Nu credeam în nobleţea exploratorilor, dar gândul, planul, mă cucerea.

— Trebuie să construiască staţii de alimentare, am zis eu. Şi-i un loc în care se ajunge greu: trebuie să instaleze mai multe semne indicatoare în locul ăsta.

Geamanduri care pluteau pe jumătate în immer şi pe jumătate în vidul cotidian, cu lumini şi cu echivalentul din immer al luminilor, ca să-i

ghideze pe călători. În noaptea de deasupra Oraşului Ambasadei aveau să strălucească mai multe lucruri, nu numai Epava. Cerul avea să fie plin de luminiţe colorate. Şi, în timp ce navele acostau ca se aprovizioneze cu hrană, combustibil şi chimicale necesare sistemelor de menţinere a vieţii şi ca să-şi actualizeze ştirile şi echipamentul pentru immer, Oraşul Ambasadei avea să fie locul în care echipajele aşteptau şi se distrau.

— Vor să ne transforme într-un oraş-port, am spus eu.

— Ultimul port dinaintea întunericului, m-a completat Wyatt.

Oraşul Ambasadei putea să ajungă un spaţiu lat de mai mulţi kilometri, cu bordeluri, cârciumi şi alte lăcaşuri pentru viciile călătorilor. Fusesem în multe locuri de felul ăsta din *afară.* Atunci am fi avut propriii noştri copii ai străzii, umblând după mâncare şi scotocind prin lăzile de gunoi ale oraşului. Nu era ceva inevitabil. Există căi de a oferi servicii portuare fără prăbuşirea deplină a simţului civic. Am fost în oraşe de popas salubre. Dar asta se obţinea doar cu mult efort.

Era dezirabil să controlezi o sursă de tehnologie minunată, pe jumătate vie, una ciudată, o tehnologie a metalelor preţioase în configuraţii moleculare aproape unice. Dar stăpânirea ultimului avanpost, a locului de unde se pornea către o frontieră ce se tot extindea, nu era un lucru pe care-l puteai negocia.

— Ce-i acolo, *afară?* am întrebat eu, iar Wyatt a clătinat din cap.

— Nu ştiu. Tu, care eşti cufundător în immer, ştii mai bine decât mine, iar tu nu ştii totul. Dar e ceva. Există întotdeauna ceva.

Adică există întotdeauna ceva în immer.

— De ce e un far aici? a întrebat el. Nu instalezi un far într-un loc în care nu se duce nimeni. Îl instalezi într-un loc periculos, în care *trebuie* să te duci. Există motive să fii precaut în zona asta, dar există şi motive să vii aici – să treci pe aici, în drum către altă destinaţie.

— O să vină, a zis MagDa.

— Cei din Bremen.

— Ca să vadă ce fac.

— Mă referam la Ez şi Ra. O să vină să-i verifice.

S-au uitat una la cealaltă.

— S-ar putea să nu avem mult de aşteptat.

— Aşa cum am presupus.

— Dacă durează mai mult de cinci zile afurisite, atunci e prea mult, a spus cineva. Suntem la capătul puterilor.

— Da, dar…

— Şi dacă noi…

Wyatt era un bărbat inteligent, care-şi jucase prost mâna – şi care încerca să salveze ceva – măcar viaţa sa. Ne spusese totul – şi, după cum

se vedea, nu din disperare, ci ca strategie de joc. Ne-am uitat la geamul care ne despărţea de Ez. Ez şi-a ridicat ochii spre noi, către noi toţi, ca şi cum ar fi ştiut că îl priveam.

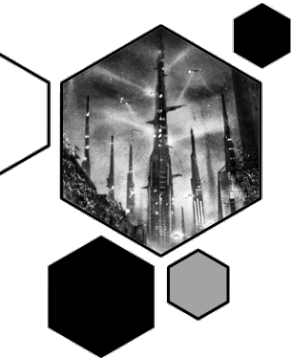

18

Grupuri de ariekei stăteau pe acoperişurile lor, între clădiri moarte, strângându-se în bande înarmate: toate acestea erau strategii prin care se apărau de mutilaţii agresivi. Peste tot erau ariekei morţi, ici-colo se vedeau rămăşiţe de kedis, de shur'asi sau tereştri, târâte de asasinii ariekeni din motive ce depăşeau puterea noastră de înţelegere. Haite de zelle hoinăreau flămânde şi avide de discursul lui EzRa, părăsite de primii lor proprietari şi revenite la sălbăticie şi incompetenţă.

Nu mai era un oraş, erau grupuri de locuinţe distruse, divizate de un război fără politică sau cuceriri, prin urmare nu un adevărat război, ci mai degrabă ceva patologic. În fiecare redută, câţiva ariekei încercau să fie făpturile pe care şi le aminteau. Dar puteau să se concentreze doar câteva ore de fiecare dată, înainte să-i copleşească echivalentul unui delirium tremens. Tovarăşii lor le şopteau celor aflaţi pe moarte cuvinte pe care le auziseră de la EzRa şi încercau să imite tonalitatea Ambasadorului. Erau doar cuvinte, doar propoziţii. Uneori, aceste cuvinte chinuite îi făceau să-şi recapete parţial gândirea, suficient cât să-şi amintească faptul că ceva trebuia reconstruit.

Între aceste rămăşiţe de aşezări erau cei care îşi pierduseră cu adevărat minţile, care nu-şi dădeau seama ce li se întâmplă şi umblau aiurea după mâncare şi după glasul lui EzRa, fiecare dintre ei fiind vânat de toţi ceilalţi. Însă cei automutilaţi erau, dintr-o dată, mai rari. Mă întrebam dacă nu erau pe moarte.

În unele locuri fuseserăm siliţi să ne lăsăm în urmă baricadele, să le cedăm oratiţilor secţiuni ale Oraşului Ambasadei. În acelaşi timp, avea loc un exod neaşteptat al Gazdelor – uneori încă îi mai numeam aşa, cu un umor lipsit de bucurie – care părăseau oraşul. Ariekei puţini, dar al căror număr creştea mereu, găseau gurile şi orificiile prin care

măruntaiele industriale legau oraşul de pajiştile de biofabricate şi de teritoriul sălbatic. Şi le urmau.

— Îşi închipuie că o să-i găsească pe EzRa acolo?

Nu ştiam unde se duceau şi de ce. Eu mă gândeam că era posibil să nu mai poată suporta să trăiască între acele clădiri măcelărite, printre ceea ce fuseseră compatrioţii lor. Poate că nevoia de o moarte liniştită era mai puternică decât nevoia pe care o simţeau pentru vocea lui EzRa. Am încercat să nu mă simt prea uşurată, nici prea plină de speranţă la gândul că ar putea să plece şi mai mulţi; dar am simţit aşa ceva.

L-am exhumat pe Ra. N-am vrut să văd asta.

I-am mulţumit lui Hristos că Ra nu fusese ars sau transformat în biomasă. MagDa fusese cea care îi salvase trupul. El nu avusese nicio credinţă, dar familia lui se înregistrase ca făcând parte din cultul Shalomic Unitarian, care respingea metodele locale obişnuite, şi, făcând eforturi să-i arate respectul cuvenit, MagDa îl îngropase într-un mic cimitir pentru cei care erau membri ai acelei erezii.

Am stat, răbdători, ca nişte părinţi care aşteaptă să li se nască un copil, în timp ce doctorii lucrau după planurile lui Wyatt. Au înlăturat din capul lui Ra implantul, amplificatorul ascuns al conexiunii sale cu aspect obişnuit. Era de mărimea degetului meu gros, acoperit cu substanţe organice, deşi era construit în totalitate conform tehnologiei terestre.

Asta m-a făcut să mă gândesc la următoarele: dacă proiectanţii bremenieni ar fi folosit bioproduse ariekene, atunci implanturile însele ar fi fost infectate, la fel ca Gazdele, iar obiectul care făcea ca Ez şi Ra să fie EzRa ar fi devenit dependent de glasul lor. Ce tehnologie ar fi fost asta, un zeu care se autovenera, un dependent de el însuşi!

Comitetul a luat cercetători din orice loc în care aceştia mai munceau: din rămăşiţele spitalelor, de la diferite activităţi guvernamentale simple, de pe străzi şi, bineînţeles, din infirmerie. Pe alţii i-au implorat şi i-au obligat să lucreze din nou. Southel, coordonatorul nostru ştiinţific, a organizat cercetarea. Iar oamenii s-au pus imediat pe treabă.

Cred că Joel Rukowsi, Ez, se considera un cartofor priceput. Cred că pentru el înfăţişarea de om zdrobit era o faţadă. L-am întrebat de ce nu spusese nimic despre tehnologia sa ascunsă, de ce se îndreptase spre moarte împreună cu noi, toţi ceilalţi, în loc să facă ceva ce ne-ar fi menţinut pe toţi în viaţă. Asta sugera că avea nişte planuri secrete, dar nu cred că putea da un răspuns. Era, pur şi simplu, ros de propriile secrete.

Individul nu înţelegea mecanismul, putea doar să descrie, într-un mod

agresiv, cum merseseră lucrurile din punctul său de vedere. A privit la obiectul pe care îl scoseserăm din Ra – şi pe care îl simţeam cald în mână.

— Nu simt nimic, a zis el. Ştiu doar… cum se simţea el, ce trebuia să spun. Nu ştiu dacă lucrul ăsta era cel care făcea treaba uşoară sau dacă era altceva.

Cercetătorii făcuseră bucăţi reţeaua delicată răspândită prin mintea lui Ra, desfăcând-o cu ajutorul unor tehnoenzime. Nanotentaculele acesteia atârnau ca nişte firişoare subţiri de Copacul cu Pere şi se răsuceau zadarnic în mâna mea, căutând neuromaterie. Imita undele theta, beta, alfa, delta şi pe altele, detectate de componenta similară pe care-o avea Joel Rukowsi şi coordona cele două intrări către o fază imposibilă. Indiferent de starea creierului, ieşirea părea să fie partajată.

— Este, în acelaşi timp, şi amplificator, ne-a spus Southel. Un stimulent. Aprovizionează cortexul imular şi cortexul cingular anterior. Centrii empatici.

Femeia a luat obiectul şi s-a uitat la el, încercând să descopere ce era şi ce făcea, cum să-l desfacă în părţile componente şi să construiască un altul. MagDa şi-a petrecut ore în şir împreună cu ea, concentrându-şi energia asupra proiectului.

— MagDa urmăresc ceva, mi-a spus Bren. MagDa. Îţi dai şi tu seama că au o idee.

Ez nu spusese niciodată că o să ne ajute, dar nu i-am dat de ales, şi singurul fel în care opunea rezistenţă consta în faptul că era morocănos. Avea să ni se supună.

— Vrei s-o faci? l-am întrebat pe Bren în noaptea aceea, cu voce calmă.

El s-a uitat într-o parte. Era într-un moment în care simţeam că puteam vorbi, când el era gol, iar eu priveam luminile nocturne ale oraşului, care arăta ca un bâlci cu biofocurile care, strălucind prin ferestre, îi luminau trupul de atlet ce îmbătrânea.

— Nu, a spus el. Nu vreau. Sunt prea bătrân, prea greoi. Ştiu că nu există multe alternative. N-aş fi bun la asta: aş spune lucruri nepotrivite în moduri nepotrivite. Cine va face treaba asta trebuie să dorească foarte, foarte mult să trăiască, iar eu nu vreau aşa ceva suficient de mult. Nu te supăra. Nu vreau să mor, dar nici nu am… verva necesară.

— Da, ştiu. Ez e voce aşchiere, trebuie să fie un vorbitor cu voce rotire. Mda… putem să ne ducem la Ambasadori şi să găsim pe cineva suficient de disperat ca să-şi întrerupă conexiunile cu doppelul său. Acum nu mai e un lucru atât de greu… O să-ţi dau bani…

A început să râdă, pentru că banii deveniseră ceva prostesc.

— Pun pariu că există aici câţiva scindaţi noi, din care să alegem. Şi unii vor fi voce rotire. Ştii deja pe cine o să alegem, i-am spus eu, iar el s-a întors către mine. Trebuie să fie Cal.

Niciunul dintre noi n-a mai spus nimic. Iar eu nici măcar nu m-am uitat la el.

— Ce ştim despre Ez şi Ra? Că nu erau doppeli. Însă poate că era important ceea ce împărtăşeau. Ura. Noi nu pregătim un nou Ambasador, ci distilăm un drog. Trebuie să reproducem fiecare ingredient de care ştim. Trebuie ca vocea rotire să o *urască* pe vocea aşchiere. O voce care se sfâşie singură. Ei bine, Ez a venit şi a distrus planeta. Şi-atunci, de ce să nu-l fi urât Ambasadorii? De ce nu l-aş fi urât eu însumi?

Bren mi-a zâmbit, apoi a adăugat:

— Dar, Avice, eu m-am săturat de locul ăsta şi nu-l urăsc suficient de mult pe Joel Rukowsi. Avem nevoie de cineva care-l urăşte. Cal nu şi-a pierdut doar darul vorbirii, el şi-a pierdut şi doppelul. Îl urăşte suficient de mult pe Ez. Eu aş fi doar apă de ploaie. Întrebarea mea este: tu crezi că prietenul nostru, Cal, ştie deja că el o va face?

Probabil că da, mi-am spus eu. Ar trebui să ştie ce îndatoriri va avea: să devină simbiont cu omul care îi distrusese trecutul, viitorul şi fratele.

Înainte să se ducă la chirurgie, comitetul se strânse pentru ceea ce ştiam cu toţii că-i un soi de discurs de despărţire. Cal era ca un băieţel care-şi sărbătorea ziua de naştere. Mă căuta.

— Vino aici, mi-a spus el.

Era chiar în faţa mea; am făcut un pas înapoi şi am încercat să spun ceva neutru, dar el mi-a arătat ceva.

— Ar trebui… să ai asta, mi-a spus. Uneori îl puteai auzi făcând o pauză ca aceea, aşteptând ca Vin să termine propoziţia. Apoi mi-a dat scrisoarea pe care o lăsase Vin.

— Ai citit-o, mi-a zis. Ştii ce ai însemnat pentru el. E a ta, nu a mea.

Era un soi de pedeapsă pentru diferite lucruri pe care nu le pricepeam, dar am luat scrisoarea.

— Ce naiba ai făcut cu Scile, tot timpul ăsta? l-am întrebat eu.

— Acum mă întrebi?

— Nu atunci, i-am replicat eu sec şi mi-am încrucişat braţele. Nu la Festivalul Minciunilor. Cal, ştiu perfect de bine ce ai făcut atunci.

— Tu… nu ai nici cea mai mică idee… mi-a răspuns el încet, de ce am făcut… ceea ce a trebuit să facem.

— Oh, să mă ierte Pharotekton! l-am întrerupt eu în grabă. Pentru că eu cred că, de fapt, am o idee foarte clară de ce – dacă nu ştii ce s-a întâmplat cu Limbajul, de unde ai şti ce s-a întâmplat cu *Ambasadorii?*

Dar, de fapt, nu-mi pasă, chiar dacă asta nu-i întreaga ta poveste. Nu mă refer la ce s-a întâmplat atunci, mă refer la ce se întâmplă acum. De când a început totul.

surl
tesh-echer

e mort de multă vreme, dar tu ai petrecut mult timp cu Scile încă de când a sosit EzRa. Şi totul a luat-o razna… Ce aţi făcut? Tu şi cu Vin?

— Scile a avut mereu o mulţime de planuri, a spus el. Amândoi am făcut multe planuri împreună. El şi cu mine. Vin… cred că a obţinut altceva, din toată treaba asta.

M-a privit. Vin îşi luase viaţa în timp ce Cal citea biletul lui Scile. Indiferent de ceea ce era Scile în sinea lui şi de ceea ce dorise, Vin găsise ceva în comun cu el – ceva legat de-o mâhnire, de-o pierdere sau un lucru asemănător. O fraternitate a celor care mă iubiseră cândva, sau care mă mai iubeau încă? Am simţit că mi se strânge stomacul.

În timp ce Cal era sub anestezie, Ez a început să se panicheze, insistând că n-o să facă nimic, că nu vrea să ne ajute, că nu putea, că treaba n-avea să meargă. Am auzit de la unul dintre paznici că MagDa sosiseră atunci când el era cu moralul la pământ. Mag stătuse lângă uşă, în timp ce Da se dusese în locul în care se afla Ez, se aplecase şi-i dăduse un pumn în nas. I se juliseră încheieturile degetelor.

— Ţineţi-l, le-a spus ea paznicilor, izbindu-l din nou cu pumnul.

Bărbatul ţipase şi se zbătuse, smucindu-şi capul dintr-o parte în alta. Complet năucit, îşi ridicase privirile spre Mag şi Da, sângerând şi văitându-se îndurerat. Mag i-a spuse cu o voce calmă şi inexpresivă:

— De fapt, o să vorbeşti Limbajul împreună cu Cal. El o să te înveţe cum, iar tu o să înveţi iute. Şi n-o să mai încalci vreodată ordinele mele sau ale altor membri ai Administraţiei sau ai comitetului.

N-am fost de faţă, dar mi s-a povestit că aşa s-a întâmplat.

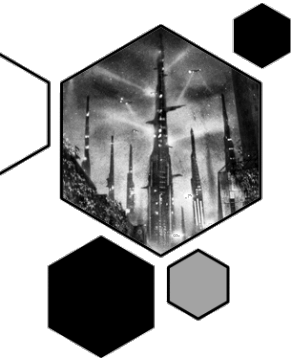

19

Măcelurile fără noimă de pe baricadele noastre au continuat. Noile hotare ale oraşului nostru duhneau din cauza morţilor ariekeni. Cărămizile noastre zăceau, transformate în moloz, în jurul cadavrelor Gazdelor. Armele noastre biofabricate erau flămânde şi muribunde. Cele construite pe baza tehnologiilor terestre se stricau. Peste câteva zile aveam să luptăm cu mâinile goale.

Avea să ne vină de hac chestia obişnuită în cazul asediilor: epuizarea resurselor. Acum nu mai venea pic de hrană prin buclele special concepute ale colonului care lega Oraşul Ambasadei de fermele subcontractate de noi, iar magaziile noastre nu aveau nici pe departe resurse nelimitate. Nu mai primeam energie produsă în fabricile ariekene, iar fabricile noastre aveau să se strice.

Nu fusesem niciodată în stare să mă conving că nu era nimic rău în asta, dar nu mă puteam opri să nu fiu nostalgică. În timp ce mă uitam la străzile cu unghiuri care nu erau cele pe care le construiserăm noi, străzi care se terminau sau se răsuceau ca şi cum ar fi fost concepute de cineva străin, manevrând aproape în joacă tehnologiile noastre, nu puteam să nu-mi amintesc cum le privisem în copilăria mea şi să nu populez sistematic acest oraş invizibil cu tot felul de lucruri imposibile şi poveşti copilăreşti. Şi-aşa începeau să se deruleze rapid tot felul de amintiri. Învăţătură, sex, prieteni, muncă. N-am înţeles niciodată cum te poţi încăpăţâna să nu regreţi nimic, nu vedeam de ce asta n-ar însemna laşitate, dar nu numai că nu regretam perioada petrecută în *afară,* dar nici nu doream subit să mă întorc acolo. Nici măcar pe Scile nu-l regretam. Când nu m-am mai concentrat asupra niciunui lucru şi mi-am lăsat mintea să hoinărească pe străzile la care nu puteam să ajung – de care mă mai folosisem şi înainte ca să-mi aduc aminte – nu s-a întâmplat

din cauză că aveam gânduri bune despre soţul meu; era pentru că în acele momente îmi aminteam ce iubisem la el.

Mă săturasem de toate astea, le pusesem punct. Ne aşezam aeolii. Sărmanele făpturi fuseseră mutate, frânghiile lor de carne tăiate şi cauterizate, cu cât mai puţine traume posibil, dar sărmanele de ele suferiseră. Nu aveam nicio tehnologie terestră care să le înlocuiască, iar grădinarii aerului protejau cu frenezie biomurile lor şi ale făpturilor ce le erau tovarăşi, care produceau curenţi şi-i furnizau domului nostru aer. Se străduiau să-i menţină sănătoşi, lipsiţi de auz şi neschimbaţi de tehnologii imprevizibile, protejaţi pe cât era posibil de contaminare încrucişată. Dar, în ciuda tuturor eforturilor, ştiam că s-ar putea să nu fim în stare să ne protejăm maşinile de respirat de dependenţă sau de boală, iar acum nu avea să ne mai ajute niciun savant al Gazdelor…

Şi când aeolii vor sufla greu, atunci şi noi vom respira din ce în ce mai greu, iar ariekeii ne vor străpunge liniile de apărare şi vor pătrunde înăuntru. Când, în cele din urmă, ne vor veni de hac, o să zăcem aşa cum zac de obicei morţii, iar ariekeii ne vor îmboldi şi ne vor cere disperaţi să le vorbim precum EzRa. Şi atunci fie că vor muri cu toţii, fie o să se nască o nouă generaţie care o va lua de la capăt cu tot ceea ce însemna cultura lor. Poate că vor imagina ritualuri în jurul oaselor noastre şi ale părinţilor lor.

Astea erau coşmarurile noastre. Şi în acest peisaj a sosit zeul-drog EzCal.

Lăsasem în grija lui Bren, a lui MagDa şi a celorlalţi sarcina de a-i intimida şi de a-i îngriji pe cei care erau ultima noastră speranţă. Am preferat să mă ocup de alte sarcini, precum transporturile de provizii şi de arme. În ciuda faptului că se trezise Cal, că trecuse printr-o reiniţiere cu Ez, că făcuseră primele încercări, că trecuseră testul Stadt, că rezultatele fuseseră calculate, în ciuda tuturor acestor lucruri, n-am întrebat ce se întâmplă. Chiar l-am evitat pe Bren.

Se răspândise zvonul că se făcea ceva, că fusese pus la punct un automat care putea vorbi Limbajul, că Ambasadorii şi prietenii lor pregăteau un miab care avea să rişte să pătrundă în immer, ca să fugă. Nu am dezvăluit adevărul, pentru că ar fi părut o înşelătorie. Când EzCal au apărut în oraşul nostru cuprins de coşmar, mi-am dat seama că mai exista un motiv pentru care noi nu spuseserăm nimic: de dragul spectacolului. O promisiune îndeplinită poate fi un moment fundamental, dar profeţiile înseamnă un declin. Cât de nemaipomenită era credinţa într-o izbăvire la care nu mai spera nimeni?

Nu mă puteam împiedica să nu culeg informaţii: când se trezise Cal,

când se vindecase… Deşi evitam cât puteam amănuntele, am ştiut înainte ca el şi Ez să apară în piaţa Ambasadei că aveau să facă asta, aşa că eram pregătită. De fapt, se părea că toată lumea din Oraşul Ambasadei era acolo. Veniseră chiar şi nişte kedis şi shur'asi. L-am văzut pe Wyatt, flancat de paznici, atât ca să-l păzească, cât şi să-l apere. Erau şi automate, maşinării Turing, care se înghesuiau pe acolo, astfel încât unele dintre ele afişau o bonomie nepotrivită. N-am văzut-o pe Ehrsul. Mi-am dat seama cu dezamăgire că mă uitam după ea.

Eram suficient de aproape de graniţele oraşului nostru zguduit ca să auzim furtuna produsă de atacurile ariekene asupra baricadelor şi de proiectilele şi energiile cu care li se răspundea. Poliţiştii i-au ţinut pe locuitorii Oraşului Ambasadei departe de intrarea în Ambasadă. Am fost şocată să-mi dau seama că alesesem să nu mă intereseze ceea ce se întâmpla în spital, astfel încât să pot trăi totul cât mai aproape posibil de ceea ce simţea cineva din mulţime. M-am uitat la ceilalţi membri ai comitetului, care se dădeau în lături, făcându-i loc lui Cal, urmat de Ez.

— EzCal, a strigat unul dintre oficialii însoţitori şi, Hristos să mă ajute, cineva din mulţime a reluat strigătul, iar acesta a devenit imediat un imn.

Cal arăta îngrozitor, iar luminile mişcătoare îl făceau să arate şi mai rău. Capul îi fusese ras, pielea de pe cap fiindu-i şi mai palidă decât restul pielii, în timp ce legătura de la gât îi sclipea. Cred că era menţinut alert de vreun amestec de medicamente: se mişca în salturi mici, de insectă. Pe craniul său se încrucişau suturi întunecate: cusături mari, fizice, folosind o tehnică primitivă, care fusese dictată – presupun eu – de reducerea medicaţiei nano-enzimatice; dar tehnica aceea exagerase atât de mult spectacolul, încât mă întrebam cât de necesară fusese din punct de vedere medical. Cal a privit mulţimea. S-a uitat drept la mine, dar nu cred că m-a văzut.

Joel Rukowsi era din nou Ez. N-avea niciun semn fizic, dar părea a fi cel mai puţin viu dintre cei doi. Cal i-a vorbit cu asprime. N-am auzit cuvintele. Ez era cel empatic, receptorul, cel care urma să facă treaba.

— Deci am pierdut totul, a spus în cele din urmă Cal, adresându-se mulţimii; amplificatoarele i-au purtat spusele şi toată lumea a tăcut. Am pierdut totul şi am coborât în locul acela uitat, iar când mi-am dat seama că Oraşul Ambasadei are nevoie de mine, m-am întors. Când mi-am dat seama că-i nevoie de noi…

Cal s-a oprit, iar eu mi-am ţinut răsuflarea, dar Ez a înaintat şi a spus cu un glas care, în contrast cu expresia de pe faţa lui, era puternic:

— … ne-am întors.

Aplauze. Ez a privit iarăşi în jos. Cal şi-a lins buzele. Până şi păsările

indigene păreau să fie toate în piaţă, privind.

— Am venit – a zis Cal – şi vreau să vă arăt…

După o altă pauză care făcuse să-mi stea inima în loc, Ez a mormăit:

— … ce am făcut.

S-au uitat unul la celălalt, iar eu am putut brusc să observ rezultatul a ceea ce trebuie să fi fost ore întregi de pregătiri. Cei doi s-au privit unul pe altul în ochi şi atunci s-a întâmplat ceva. Mi-am imaginat cum impulsurile implanturilor, care se sincronizau, pompau afară, în univers, minciuna că ei doi erau identici.

Ez vorbitorul aşchiere şi Cal, cel rotire, s-au sincronizat, şi-au deschis gurile şi au vorbit Limbajul.

Când i-am auzit, am scos un geamăt până şi noi, oamenii.

—

a sohrash kolta qes esh
burh lovish sath

.

„Am fost plecat un timp, dar acum m-am întors.“

Oraşul s-a trezit. Până şi părţile lui moarte s-au cutremurat. Şi noi ne-am deschis ca un caliciu de floare.

Vorbele s-au răspândit prin firele aflate sub străzile noastre, au trecut cu viteza electricităţii dincolo de barăci şi baricade, pe sub drumuri de cărămidă sau asfaltate, golite de tereştri şi ocupate acum de ariekei care se liniştiseră brusc, rămânând nemişcaţi de-a lungul a kilometri întregi de arhitectură în descompunere, unde animalele-case îşi aşteptau moartea, şi au ajuns în difuzoare. Din mulţimea de megafoane s-a auzit vocea noului zeu-drog, a lui

ez
cal

, şi oraşul a ieşit din starea închistată de sevraj chinuitor, fiind cuprins de o nouă frenezie.

Mii de ochi-coral s-au ridicat; aripi evantai pleoştite s-au întins, devenind brusc rigide, şi s-au străduit să capteze vibraţiile; gurile s-au deschis. Trepte de chitină prăbuşite s-au ridicat într-o tentativă de a se aranja, devenind subit mai puternice, absorbind valul brusc de energie chimică indus de vocea aceea nouă. „Am fost plecat un timp, dar acum m-am întors.“ Am auzit trosnetul pielii ce se întindea la loc, al cărnii care răspundea, al metabolismului mai accelerat decât al nostru, care sugea energia dăunătoare provocată de disonanţa Limbajului lui EzCal. Oraşul, până la orizontul îndepărtat, zellele şi locuitorii săi s-au ridicat şi s-au regăsit, ieşind din starea de morţi-vii în care se cufundaseră.

Turnurile ariekene şi locuinţele ridicate cu ajutorul gazului s-au trezit deasupra Oraşului Ambasadei, s-au uitat de sus la noi, şi-au deschis

urechile şi au ascultat. Oraşul dependent a ieşit din coma provocată de lipsa drogului. Paznicii şi puşcaşii noştri au tras. Nu ştiau ce văd. Prada lor, oratiţii, se potoliseră brusc şi ascultau.

Nu avea să mai fie nimic despre viaţa lui Joel Rukowsi, asta era limpede. Avea să fie scenariul lui Cal, nu al lui Ez. El şi Ez au repetat, în diferite feluri, variind forma propoziţiilor astfel încât Limbajul să nu-şi piardă eficienţa, că EzCal veniseră să vorbească. Locuitorii Oraşului Ambasadei plângeau. Ştiam că aveam să supravieţuim.

Trebuia să restabilim căi prin care să le comunicăm ariekeilor nevoile noastre şi să stabilim ceea ce le ofeream. Undeva, în oraşul care încerca acum să redevină activ, trebuiau să existe acele Gazde cu care încheiasem înţelegeri, împreună cu care să fi putut prelua oarecum controlul asupra lucrurilor şi cu care puteam negocia. N-ar fi fost o politică sănătoasă. Câţiva indivizi care-şi stăpâneau dependenţa puteau să-i conducă pe aceia care nu se puteau stăpâni, ca nişte agenţi ai solicitărilor noastre: o narcocraţie a limbajului. Trebuia să fim traficanţi grijulii ai propriului nostru produs.

Bren era pe scări şi i-am făcut semn, fiind împinsă prin mulţime către el. Ne-am sărutat, convinşi că nu aveam să murim. EzCal erau tăcuţi. În altă parte, în afara razei mele vizuale, sute de mii de ariekei se priveau, ameţiţi, dar devenind lucizi pentru prima oară după mult timp.

— Gazde! am auzit, de la baricade.

Mai aveau să treacă doar câteva minute până când aveau să înceapă să se strângă, să-şi adune morţii.

În aceeaşi clipă, simultan, în toate zonele, fiecare ariekes asculta şi încăperile lor reînviate s-au îndreptat din nou, ca într-o reacţie întârziată. Am văzut asta ulterior, prin camerele de luat vederi. S-a întâmplat în momentul în care Cal şi Ez, supunându-se nu se ştie cărui impuls, s-au aplecat înainte şi, fără să se privească, într-o sincronizare perfectă, au rostit cuvântul care în ritmul Limbajului aşchiere şi rotire însemna „da“.

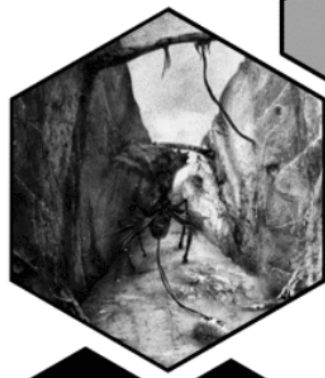

PARTEA A ŞAPTEA

CEI FĂRĂ LIMBAJ

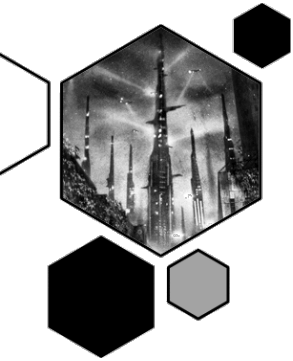

20

Eram din nou neguţător. M-am dus împreună cu ceilalţi la ţară, folosind corvidele. Pentru afaceri. Acum, în timpul domniei lui EzCal, al doilea zeu-drog, puteam să părăsim din nou oraşul.

În expediţia aceasta, purtătorul nostru de cuvânt era MayBel. Ele puteau să rostească numele

$$\frac{ez}{cal}$$

.

În săptămânile care trecuseră de când zburaserăm ultima oară, peisajul se schimbase drastic. Pe marginea stâncilor se aflau scheletele biofabricatelor care veniseră acolo ca să moară. Pajiştile fuseseră distruse de urmele maşinilor cuprinse de panică, de noile drumuri ale celor ce se refugiaseră în oraş în căutarea vocii zeului-drog, iar apoi de cei care se refugiau în afara oraşului, în exodul acela pe care noi nu-l înţelegeam încă. Oraşul fusese golit, nu doar pentru că muriseră mulţi.

Am coborât în locurile în care se aflau ferme ce lucrau – unele noi, diferite de cele de dinainte. Începuse să se creeze o altă societate. Nu era puternică. Fermierii erau iarăşi dependenţi, de un drog nou, dar era mai bine decât să fie indivizii fără minte şi muritori de foame care fuseseră. Nu aveam de ales, eram obligaţi să fim traficanţi.

Mergeam cu înregistrările noastre de date acolo unde difuzoarele nu ajungeau. Am găsit ariekei care mai credeau că EzRa era conducătorul şi vocea Oraşului Ambasadei, conducător ce rămăsese tăcut într-un mod inexplicabil în ultimele zile. În ciuda vorbirii clare a lui MayBel, nu era limpede dacă indivizii înţelegeau ce se schimbase, până în momentul în care porneau fişierele, cu degetele iuţi ale aripii darului, şi ascultau vocea lui EzCal.

„Vreau mai multe din astea“, spusese un fermier. Încerca să-şi

amintească felul în care obişnuiam să facem negoţ: era ceea ce tereştrii puşi pe târguială îi învăţaseră pe ariekei, atunci când predecesorii noştri sosiseră acolo prima oară. Fermierul ne oferea cu stângăcie o cantitate mai mare de echipament medical cultivat de el, în schimbul încă unei înregistrări cu EzRa. I-am explicat că nu aveam niciuna. Alt fermier îl prefera pe noul zeu. Arăta spre mai multe animale rumegătoare, care defecau combustibil şi componente: avea să ne dea mai multe ca de obicei, dacă noi aveam să-i dăm mai multe înregistrări cu acest nou apărut EzCal.

Erau oare aceşti ariekei care îl preferau pe EzCal mai cumpătaţi? Exista în ei o stare de calm, de concentrare, care contrasta cu aerul febril al celor care tânjeau după EzRa? Sigur, după extaz şi înainte de sevraj, menţinerea stării de calm dintre perioadele de administrare a dozelor ni se părea mai facilă decât înainte. Versiunea EzCal a Limbajului îi lăsa pe ariekei cu mintea limpede, cam aşa cum fuseseră Gazdele alături de care crescuserăm.

Am încercat să intervenim, să dăm formă construcţiilor care răsăreau. Am încercat să restabilim sistemele de aducţie pentru lucrurile care ne erau necesare. Mi l-am imaginat pe Scile mort în toate locurile prin care am trecut – în oraş, sufocat în locul în care se stricase aeoliul său, sau în văile care se întindeau mai departe.

Am zburat peste rămăşiţe dezolante de ferme, peste cisterne care, în urma unor vechi înţelegeri, erau dedicate producţiei de hrană pentru noi; peste hrană bogată în nutrienţi; peste recolte înconjurate de bule cu aer terestru; peste animale de hrană şi suprafeţe cu ţesături din carne. Erau distruse sau în curs de distrugere, dar existau părţi ce puteau fi refăcute. Echipa noastră făcea tot ce se putea, determina glandele aeriene să umple camerele, repornea ţarcurile de naşteri care suferiseră stricăciuni. Am găsit îngrijitori ariekeni locali şi am reuşit, cu ajutorul discursurilor lui EzCal, să-i facem din nou inteligenţi şi fericiţi, apoi i-am convins să revină la ferme şi să ne ajute. Au vindecat clădirile, au pus din nou în mişcare fluxul citadin al lucrurilor de care aveam nevoie. Celule de hrană îşi făceau cu greu drum, ca nişte corpuscule, către Oraşul Ambasadei.

Cu ajutorul acestor mişcări, prin intermediul cărora primeam din afară cele necesare, am fi putut să ignorăm oraşul – mai mult sau mai puţin – din moment ce locuitorii lui nu ne mai atacau. Am fi putut să transmitem prin radio anunţurile zeului-drog către cartierele aflate în convalescenţă, ca să-i facem pe locuitori să se supună. Dar, bineînţeles, n-am făcut asta. Mulţi dintre noi erau preocupaţi, chiar se simţeau responsabili pentru biopolis. Însă nu ne aşteptam la ceea ce se dovedise a fi intervenţia

viguroasă a lui EzCal. De fapt, a lui Cal. Cal şi, împreună cu el, cealaltă jumătate a zeului-drog, nu transmitea pur şi simplu şi nu efectua doar raiduri atente pe străzi, ca să găsească un nou guvern al ariekeilor: EzCal defilau.

Comitetul ar fi putut să încerce să-i oprească. Ez era prizonierul nostru. Când a încercat, uneori – întotdeauna în mod făţiş – să-şi facă planuri proprii, să folosească o situaţie în folosul său, a fost pus la locul lui. La început, făcea de obicei ce îi spuneam noi, apoi făcea ce-i spunea Cal. Dar Cal mă neliniştea: era pătruns de propria-i importanţă. Noi ne spuneam că-i unul dintre noi, că noi decideam ce făcea el, şi Ez împreună cu el, iar lucrul acesta a fost adevărat câteva zile, până când Cal şi-a amintit detaliile guvernării.

— Nu, să n-o luăm încet, ne-a spus el după aceea – de fapt, mi-a spus mie, după ce i-am zis că oraşul era încă periculos şi că n-ar trebui – deocamdată – să avem de-a face prea mult cu el, folosind sistemul pe care îl pusesem în funcţiune. Oh, da, putem s-o facem, a adăugat.

Discursurile lui EzCal erau diferite de cele ale lui EzRa. Cal pusese un transmiţător în faţa Ambasadei, unde putea fi văzut când folosea Limbajul. Apărea devreme pentru transmisie şi aştepta, cu braţele încrucişate sau în şolduri, privind piaţa. Spre surprinderea noastră, nu făcea asta numai el: şi Ez era acolo. În afara discursurilor ţinute în Limbaj, Ez vorbea rareori şi, dacă o făcea, atunci mormăielile şi cuvintele monosilabice îţi dădeau impresia că nu îţi acorda prea multă atenţie. Dar nu-l lăsa niciodată pe Cal să-l aştepte.

Cal nu se uita la Ez, cu excepţia momentelor în care trebuia s-o facă. Îţi puteai da cu uşurinţă seama că îl ura. Dar găsise o cale să facă parte din fiinţa aceea nouă, folosindu-l pe Ez drept unealtă.

— *Toţi cei care mă ascultaţi,* a zis

---

ez
cal

.

Era a treia zi a lui Utu[38]38 Zeu sumerian al soarelui., în a treia lunişoară a lui octombrie. Nu mă uitasem la emisiunile televizate, dar ştiam ce aş fi văzut dacă m-aş fi uitat: prin tot oraşul erau răspândite grupuri de ariekei strânşi în jurul difuzoarelor, căţărându-se unii peste alţii. Nu eram conştientă că ascultam cuvintele lui EzCal până când nu am reacţionat şocată la o promisiune pe care o tradusesem fără să-mi dau seama.

— *Voi veni şi voi merge mâine printre voi,* au spus EzCal.

Jur că am auzit zgomotul produs în oraş, atunci când EzCal spuseseră cuvintele acelea. Un zgomot slab, pe deasupra zidurilor membranoase. Reacţia era un soi de revoluţie. Nu-i văzusem niciodată pe ariekei

înţelegând sau acordând atenţie înţelesului celor rostite de EzRa – vocea acestora fusese doar ceva îmbătător pentru ei. Dacă ascultătorilor le plăcuse o frază banală sau idioată în locul alteia, asta reprezentase o preferinţă la fel de abstractă şi de lipsită de logică precum aceea pentru o anumită culoare. De data asta nu era acelaşi lucru. Unii dintre cei din oraş, chiar dacă erau drogaţi de vocea lui EzCal, prinseseră înţelesul acelor cuvinte. Mi-aş fi dorit ca Bren să fi fost împreună cu mine, atunci când s-a întâmplat chestia asta.

M-am dus şi l-am întrebat pe Cal:

— Ce naiba faci?

La început, n-a dat semne că m-ar băga în seamă. Apoi expresia lui a trecut de la uimire la enervare şi pe urmă la lipsă de interes, în mai puţin de o secundă. Apoi a plecat, urmat de Ez şi de paznicii acestuia.

Precum regele dintr-o poveste, EzCal s-au căţărat pe baricadă şi au coborât acolo unde fuseseră cândva străzile noastre, apoi au pătruns printre sutele de ariekei care-i aşteptau. Aceştia stăteau nemişcaţi şi tăcuţi. S-au dat din calea lui EzCal cu paşi mărunţi.

Escorta lui EzCal, alcătuită din femei şi bărbaţi nervoşi, a coborât împleticindu-se pe mormanul de plastpiatră şi gunoaie, în urma lui. Nu ni se croise drum, trebuia să ne strecurăm cu atenţie printre Gazde. Erau o mulţime de oameni de-ai noştri, vizirii insistând că aceştia erau indispensabili. Eu, MagDa şi alţii din comitet ne ţineam după ei, încercând să împărţim ordine sau doar privind şi analizând. Aveam impresia, pe care n-o puteam defini că – în mod cert – Cal, adică EzCal, ştiau că vorbele lor nu doar săturau şi alimentau pofta de drog a ariekeilor, ci puteau să şi comunice înţelesuri.

Şi asta fără pic de efort. Audienţa lui EzRa cădea în transă fie că auzea rapoarte agricole, fie că asculta poveştile cu care Ez părea sau pretindea că-i captivează. De data asta, poveştile pe care le spunea Ez aveau un auditoriu adevărat, şi nu mai erau poveşti. Ariekeii îşi ţineau aripile evantai întinse, ascultând cu mare atenţie. Cal mergea ca şi cum el şi Ez ar fi vrut să se îndrepte spre marginea zonei istorice a Oraşului Ambasadei şi să pătrundă apoi în oraş. Cei doi nu aveau aeoli, deci toată treaba era doar un spectacol. Ez se ţinea după el.

— Ascultătorilor, au zis EzCal.

Glasurile le-au fost amplificate de microfoanele minuscule prinse pe hainele lor. Cal nu se uita la Ez – pariez oricât că aşa era – dar cei doi vorbeau împreună. EzCal au aşteptat cam atât cât cred că era îndeajuns ca vocea să le fie auzită de întreaga adunare. Fusese un singur cuvânt, nici măcar o propoziţie în care să apară gramatica aceea care părea să le

placă în mod special ariekeilor. Dar Gazdele au aşteptat.

— Ascultătorilor, au zis EzCal. Mă înţelegeţi?

Ariekeii au răspuns că da.

— *Ridicaţi-vă aripile darului,* le-au spus EzCal, iar ariekeii s-au supus. *Scuturaţi-le,* au adăugat ei, iar ariekeii au făcut ce li se spusese.

Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Toţi tereştrii care priveau păreau uluiţi. Dacă Ez era emoţionat sau surprins, nu arăta asta în vreun fel. Se uita, pur şi simplu, la acei ariekei dependenţi şi obedienţi.

— *Ridicaţi-vă aripile darului ca să ascultaţi,* au zis EzCal. *Ascultaţi.*

Au spus că oraşul era bolnav, că trebuia vindecat, că erau multe de făcut, că erau mulţi în oraş care auzeau şi care erau încă periculoşi, sau în pericol, sau în amândouă felurile, dar că de-acum lucrurile aveau să se îmbunătăţească. Platitudinile astea politice păreau pentru ariekei nişte revelaţii. Ascultau şi erau vrăjiţi.

Nu vedeam plăcere pe figura lui Cal. Rânjetul de pe faţa lui, muşchii încordaţi arătau că nu avea de ales şi că trebuia să facă acele lucruri şi să fie astfel.

— *Ascultaţi,* au spus EzCal, iar ariekeii au ascultat cu atenţie.

Zidurile s-au îndreptat. Ferestrele au oftat.

Când au refăcut oraşul, ariekeii l-au schimbat. În versiunea aceea reiniţializată, casele s-au împărţit în locuinţe mai mici, între care erau plasaţi stâlpi ca nişte copaci care transpirau. Sigur, mai existau turnuri, fabrici şi hangare pentru îngrijirea puietului şi a biofabricatelor, pentru prelucrarea noilor chimicale pe care ariekeii şi clădirile lor le emiteau atunci când îi ascultau pe EzCal. Dar peisajul citadin pe care îl priveam căpăta un aspect tot mai dezordonat. Străzile păreau mai abrupte decât fuseseră şi mai diversificate: calcane de chitină, curbe ca la coifurile de *conquistador* – o complexitate nouă.

Vechile săli erau încă acolo, iar la auzul glasului lui EzCal arhitectura înviase cât să nu moară, dar nu suficient ca să se ridice la loc. Rămăşiţele oraşului putred, aflate printre cartierele nou-apărute, asemenea unor sate, erau periculoase. Zonele prin care rătăciseră până atunci grupurile de animale şi de ariekei nu fuseseră trezite complet. În timpul discursurilor, aceştia se strângeau în jurul megafoanelor izolate şi adunau suficientă energie din vocea lui EzCal ca să capete nevoi agresive, dar nu suficientă cât să poată raţiona.

— O să le înlăturăm, când o să putem, a spus Cal.

Între timp, oraşul era împărţit în fiefuri separate, iar noi încercam să stabilim cu fiecare protocoale de colaborare. Am aflat câte ceva despre ele de la Bren:

— Acesta este condus de o coaliţie a celor care nu-s foarte dependenţi;

acesta este prea riscant ca să intrăm în el acum; ariekesul care conduce zona din jurul minaretului a fost funcţionar înainte de prăbuşire.

Bren aflase toate astea de la YlSib.

— MagDa n-o să te oblige să te duci, mi-a spus Bren. Dar… – a adăugat el în cele din urmă, văzându-mi mutra – poţi să vezi ce se întâmplă. Acum ele nu mai sunt la conducere, nu mai sunt în postura de a închide infirmeria.

— Crezi că ar face-o, dacă ar putea?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Sunt sigur că, de exemplu, Cal n-ar face-o. Ai văzut ce se întâmplă atunci când vorbesc EzCal. Dacă MagDa vrea să afle ceva ce ştii, te rog să-i spui. Trebuie să le dăm nişte sugestii. Sunt deştepte, o să-şi dea seama din ce surse ai primit informaţia, dar n-o să te întrebe. Sunt sigur că îşi fac nişte planuri. Au petrecut ceva timp în laboratorul lui Southel. Le-ai văzut discutând cu ea?

Când m-am înapoiat în oraş, n-am făcut-o ca parte a unui grup oficial sau a unui comitet pentru afaceri. M-am dus cu Bren, să le întâlnim din nou pe prietenele sale, YlSib – Ambasadorul secret şi solitar.

Perimetrul nostru aerian era destul de slab şi trebuia să purtăm aeoli în ceea ce fuseseră până recent străzile Oraşului Ambasadei. Şi eu, şi Bren am evitat, cât am putut, camerele-viespi, deşi ştiam că, de-am fi fost văzuţi, n-ar fi fost decât un zvon printre multe altele. Ne-am oprit între ruine. Din balconul unui apartament în care locuiseră copii (m-am împiedicat de resturile unor jucării) i-am văzut pe EzCal mergând prin mulţimea de ariekei care îi ascultau şi se supuneau ordinelor lor.

— Rândul viitor o să se ducă în oraş, a spus Sib.

Nu le auzisem pe YlSib intrând.

— Deci… a adăugat ea arătând pe fereastră, către EzCal. Limbajul acţionează diferit în cazul ăsta.

— Ar fi trebuit să le spunem OgMa[39]39 Ogma este un zeu din mitologia irlandeză şi scoţiană (n. r)., nu EzCal, a spus Bren, iar noi ne-am uitat la el, aşteptând o explicaţie. Un zeu care face cam acelaşi lucru, a adăugat.

YlSib aveau pistoale biofabricate. Bren şi cu mine aveam arme mai primitive. YlSib se mişca mult mai uşor decât cei ce se aventurau în oraş şi pe care îi zărisem mai înainte. Nu ezitau pe drumurile în care zidurile de cărămidă în ruine deveneau biologie. Aerul se modifica în timp ce mergeam. Modul în care curenţii treceau pe deasupra mea nu semăna cu vântul din Oraşul Ambasadei. Eram într-un loc plin de sunete noi. O faună măruntă ocupase zona. Ariekeii de pe străzi nu s-au oprit să discute cu noi, deşi unii şi-au ridicat ochii-coral şi s-au holbat. Existau bazine deasupra cărora atârnau polipi ca nişte alge din care picura un

reactiv în lichidul de sub ele. M-am întrebat dacă reprezentau nişte fundaţii, apărute deliberat, ca urmare a unui plan privind organizarea oraşului.

M-am uitat pe un bulevard cu nişte copaci plini de vigoare, ce ducea spre Oraşul Ambasadei. Un ariekes de lângă noi m-a privit şi m-a întrebat de mai multe ori, în Limbaj, ce făceam. Am ridicat arma, dar YlSib începuseră deja să vorbească.

— *Noi suntem*

yl
sib

au zis ele. *Aceştia sunt* – şi au adăugat un cuvânt care nu reprezenta numele nostru. *Ei vin cu mine. Eu mă duc acasă.*

koh taikoh
uresh

au spus YlSib, accentuând formularea şi făcând-o să sune personal.

„Eu, cea care merg acasă“, spuseră ele, aşa că m-am întrebat dacă mersul acasă însemna un lucru important şi pentru ariekei.

— Ne cunosc, a spus Yl. Zilele astea, unii dintre ei au fost prea duşi cu pluta ca să-şi amintească, dar dacă vom întâlni ariekei care pot să vorbească, atunci va fi în regulă.

— Totuşi, a zis Sib, cred că s-ar putea să fi apărut noi relaţii de loialitate. Unii dintre ei s-ar putea să aibă…

— … motive să nu ne lase să trecem.

De fapt, prea puţin din Limbajul pe care l-am auzit în timpul călătoriei aceleia avea înţeles. Fraze rostite de vorbitori bolnavi, cuprinşi de nostalgia înţelesurilor. YlSib ne-au condus, în cele din urmă, într-un luminiş lung. Am scos un icnet. Acolo ne aştepta un bărbat. Stătea rezemat de o coloană din metal care se arcuia deasupra capului său, ca o lampă stradală. Arăta ca şi cum ar fi fost transplantat de pe o poză veche dintr-un oraş terestru.

Au dat din cap şi au mormăit ceva către Yl, Sib şi Bren. S-au asigurat că eu nu puteam să-i aud. Bărbatul nu-mi amintea de nimeni anume. Nu avea nimic deosebit: pielea îi era de culoare întunecată, hainele vechi şi purta un aeoli de-un tip pe care nu-l recunoşteam. Nu era nimic de spus despre el. A plecat împreună cu YlSib, iar Bren s-a întors lângă mine.

— Cine naiba e ăsta? am întrebat eu. E unul dintre cei separaţi?

— Nu, a răspuns Bren, dând din umeri. Nu cred. Poate că fratele lui e mort deja, dar nu cred. Numai că nu se plac prea mult unul pe celălalt.

Bineînţeles că ştiam acum de existenţa unei lumi subterane a exilaţilor, a celor separaţi care nu se purtau cum se cuvine, a membrilor din Administraţie daţi afară din Administraţie, a Ambasadorilor răi. Dar mă uimea să-i văd. Cum se descurcaseră în zilele acelea de colaps, de dinaintea celui de-al doilea zeu-drog?

— Ai mai discutat cu vreuna dintre comparaţii? m-a întrebat Bren.

— Iisuse! am exclamat eu. De ce să fi vorbit? Nu, n-am vorbit. L-am întâlnit pe Darius într-un bar, cu multă vreme în urmă. Am fost amândoi stânjeniţi. Adică Oraşul Ambasadei e prea mic ca să nu-l întâlnesc din când în când pe vreunul dintre ei, dar asta nu înseamnă că discutăm.

— Ştii ce fac?

— Bren, nu cred că se comportă ca un grup. S-au… separat. După tot ce s-a întâmplat. Poate că unii dintre ei se mai întâlnesc… Dar povestea aia s-a terminat cu mult timp în urmă. După Hasser. Poţi să-ţi imaginezi? Nimănui nu-i mai pasă de ei, inclusiv celor care-i vorbesc. Limbajul… nu mai e ce-a fost, am încheiat eu râzând.

YlSib s-au întors, scuturându-şi putreziciunile oraşului de pe veşminte.

— E adevărat, a zis Bren. Dar nu-i adevărat că nu-i mai pasă nimănui. Tu nu ştii unde ne ducem: a fost solicitată tovărăşia ta.

— Poftim?

Nu mă gândisem că pătrunseserăm în oraş din cauza mea, că aveam o sarcină de îndeplinit. YlSib m-au condus în ceea ce corespundea unui subsol şi m-au introdus înăuntru, în prezenţa biolitică a ariekeilor.

— Avice Benner Cho, au spus YlSib.

Îmi rostiseră numele într-o simultaneitate perfectă, pe acelaşi ton, încât cele două voci mi s-au părut a fi una singură.

Încăperea mirosea a ariekei. Erau mai mulţi. Scoteau tot felul de zgomote: vorbeau şi îşi mormăiau gândurile. Unul s-a apropiat de mine, ieşind din semiîntuneric, şi a rostit un salut. YlSib mi-a spus numele lui. M-am uitat la aripa darului.

— Iisuse! am exclamat eu. Ne-am mai întâlnit.

Fusese un tovarăş apropiat al lui Surl Tesh-echer,

surl
tesh-echer

, cel mai bun mincinos din istoria ariekeilor. Era cel pe care îl numisem cândva Dansatoarea Spaniolă.

— Îşi aminteşte…?

— Avice, sigur că-şi aminteşte, a spus Bren. De ce crezi că suntem aici?

Bren şi YlSib le-au împărţit ariekeilor adunaţi o mână de cipuri cu date. Le-au luat iute, membrele şi degetele lor trădându-le agitaţia.

— EzCal ştie că i-aţi înregistrat? m-am interesat eu.

— Sper că nu, mi-a răspuns Bren. N-ai văzut? Încearcă să facă ceea ce făcea Ez când era parte din EzRa – se asigură că nu putem să facem un stoc de înregistrări care să-i facă inutili.

— Dar i-aţi înregistrat.

— Acestea sunt doar discursuri publice, a zis el. Nu pot să împiedice

oamenii să-i înregistreze. Şi de ce ar face-o? Ei cred că ceea ce a fost spus şi-a pierdut puterea pentru că a fost *spus,* pentru că a ajuns aici, pentru că Gazdele l-au auzit deja.

M-am uitat la fiecare dintre ariekeii de acolo. Existau şi alte modele, pe alte aripi evantai, pe care aveam impresia că le mai văzusem.

— Unii dintre ăştia au făcut parte din grupul lui Surl Tesh-echer, am spus eu şi m-am uitat la Bren. Erau prietenii lui.

— Da, mi-a zis Bren. Ei pot doar să mintă. Niciunul dintre ei nu-i un virtuoz, aşa cum era Surl Tesh-echer. El era… un precursor, a adăugat el, ridicând din umeri. Aflat la o anumită limită…

— Soţul tău avea dreptate, au zis YlSib. Trebuia să-l oprească. În felul lui, avea dreptate. Ariekesul ăla a schimbat totul. De atunci, grupul ăsta a trebuit să se descurce fără el, au adăugat ele, după o scurtă tăcere. Se mişcă încet.

— Fac şi ei ce pot.

Fiecare ariekes a luat un *chip* cu date şi s-a dus în altă parte a încăperii. Toţi şi-au întins – cu o mişcare similară, elegantă – aripa evantai peste el. Membranele s-au întins. Apoi s-au retras, luând înfăţişarea unor sculpturi, transformând încăperea într-un loc al drogului. Au pornit sunetul, cu volumul foarte redus. Reacţia lor a fost imediată: în timp ce-i priveam, tremurau şi se cutremurau de bio-extaz. Puteam vedea luminile difuzoarelor prin pielea întinsă a aripilor evantai, auzeam zumzetul în surdină al aparaturii audio: sufletul lui EzCal sau imitaţia sa fabricată.

— Cum naiba se întâmplă că înregistrările astea mai au efect? am şoptit eu. Au fost deja ascultate.

— Nu de către ei, mi-a zis Bren. Ei au aşteptat. Cu o încăpăţânare teribilă. Şi-au strâns aripile când au ştiut că o să vorbească EzCal. Au făcut deja lucrul ăsta cu EzRa. S-au împotrivit. Au încercat să reziste cât mai mult fără drog.

Îmi era greu să-mi imaginez că siluetele tremurătoare erau ale celor care rezistau în faţa atotputerniciei zeului-drog.

— Pot să asculte chestiile astea acum pentru că nu le-au ascultat mai înainte, mi-a spus Yl.

Ariekeii s-au ridicat încet, unul câte unul. S-au uitat la mine. O amintire vagă, bizară. Se părea că reluăm lucrurile de unde le lăsaserăm. Dansatoarea Spaniolă a venit lângă mine. Tovarăşii ei m-au înconjurat. Au rostit succesiunea de sunete din Limbaj care mă definea. Nu mă mai auzisem vorbită de mult timp.

M-au spus la început ca pe un fapt.

— *A fost o fată care a fost chinuită în întuneric şi care a mâncat ce i s-a dat.*

Apoi au început să mă folosească drept comparaţie.

— *Acum, când am luat ce se afla în vocea zeului-drog, suntem precum fata care a fost chinuită în întuneric şi care a mâncat ce i s-a dat,* a spus Dansatoarea Spaniolă.

Iar ceilalţi i-au răspuns.

— Surl Tesh-echer n-a fost doar cel mai bun mincinos, a zis Bren. A fost un soi de precursor. N-a fost niciodată vorba doar de faptul că putea spune minciuni. Avice, dacă asta ar fi fost totul, de ce erau atât de interesaţi de tine? Ce au în comun minţitul şi comparaţiile?

— *Ce alte lucruri din lumea asta mai sunt precum fata care a fost chinuită în întuneric şi care a mâncat ceea ce i s-a dat?* a spus unul dintre ariekei.

— A fost greu, a zis Bren. Au fost împrăştiaţi de război.

De războiul drogului insuficient. Războiul în care Ez l-a ucis pe Ra. Războiul morţilor umblători.

— Acum, că s-au regăsit, o să-şi continue treaba. Ei nu-l venerează pe Surl Tesh-echer. Dar acesta este, pentru ei, un soi de figură emblematică.

— Un profet, a spus Yl sau Sib.

— De ce nu le spuneţi lui MagDa, chiar şi lui Cal… am zis eu, apoi m-am întrerupt, pentru că era evident că grupul din camera aceea reprezenta o conspiraţie, care lupta să limiteze puterea zeului-drog.

Cal avea să încerce să-l saboteze. Mi-aş fi dorit să nu cred asta. Bren a dat din cap, uitându-se la mine, în timp ce mă gândeam.

— Mda, a zis Bren. Acum MagDa sunt altfel. Însă riscă la fel de mult. Ele ar vrea să se retragă acum şi nu văd decât o singură cale de a face asta: aşteptând un pic. N-o să rişte să facă altceva. S-ar putea chiar să încerce să distrugă…

— Ce să distrugă? Ceea ce încercaţi voi să faceţi?

— *Eu* nu încerc nimic, mi-a replicat Bren.

— Voi toţi, tu şi tu, le-am spus eu lui YlSib. Şi Gazdele acestea. Ce încercaţi să faceţi voi, *la plural.*

— După felul în care procedează, MagDa n-o să aibă succes, a zis Bren. Doar o să întârzie lucrurile. De aceea nu vor să-l accepte pe Cal. Nu-i suficient să încerci să menţii totul în funcţiune până vine nava. Trebuie să schimbăm lucrurile.

În timp ce vorbea, ariekeii se mişcau în jurul meu ca nişte epave purtate de un curent, spunând fraza despre ceea ce sunt şi încercând s-o transforme în ceva nou, să se gândească la lucruri noi care erau asemănătoare cu mine, cu trecutul meu.

— EzCal nu-i singurul în privinţa căruia trebuie să fim atenţi, a zis Bren. Trebuie să-i ţii liniştiţi pe ăştia.

Mi-am amintit modul în care ariekeii se dăduseră de-o parte, atunci când Hasser venise şi-l ucisese pe

surl
tesh-echer

.

— Eşti îngrijorat din cauza celorlalţi ariekei, am spus eu.

— Vorbitorii ăştia erau periculoşi şi înainte, a zis Bren. Scile avea dreptate în privinţa lor, şi aşa era şi…

A ridicat din umeri şi a clătinat din cap, aşa că mi-am dat seama că fraza pe care o folosise fusese inexactă.

— Clica conducătoare. Şi eu nu ştiu unde sunt ei acum, dar pun pariu că EzCal au o idee. Sau, mai bine zis, Cal are. Au mai colaborat şi înainte. De ce crezi că-i atât de dornic să se ducă în oraş?

Crezusem că graba lui Cal era o nouă fervoare vizionară. Dar atunci, la Festivalul Minciunilor, Cal şi Copacul cu Pere se uitaseră la mine…

— Iisuse Pharos!

Şi Scile se uitase. Priorităţile lor, ca şi cele ale lui CalVin, înaintea lor, fuseseră puterea şi supravieţuirea; ale lui Scile fuseseră întotdeauna oraşul şi echilibrul acestuia. Toate astea se suprapuseseră la un moment dat, dar istoria îl lăsase pe Scile în urmă. Din cauza asta plecase în călătoria sa lipsită de speranţă.

— E posibil ca amicul Cal să-şi fi regăsit prietenii, a zis Bren. Cei de aici… a adăugat el, arătând încăperea, au reprezentat cândva o ameninţare. Ai văzut. Iar acum, totul s-a schimbat, a mai spus râzând. Ar putea să reprezinte şi acum o ameninţare. O altfel de ameninţare, poate una mai mare. Cal probabil că nu ştie că grupul mai există. Dacă a ştiut vreodată. Dar ariekeii cu care a lucrat el ştiu. Deci, dacă îşi găseşte amicii, atunci ceata asta ar trebui să stea foarte liniştită. Şi noi, la fel.

— De ce reprezintă o ameninţare? am întrebat eu. N-am înţeles niciodată. De ce fac chestia asta? Orice ar fi ceea ce fac.

— E greu de explicat, a zis Bren, ridicând din umeri. Nu ştiu cum să-ţi spun.

— Nu ştii, am exclamat eu, iar el a dat din cap, într-un gest ce însemna pe jumătate da şi pe jumătate nu.

— Cum stai cu Limbajul, Avice? m-a întrebat una dintre YlSib.

Apoi i-au spus ceva Dansatoarei Spaniole, iar aceasta a răspuns. Am înţeles câte ceva, iar când am clătinat din cap, Yl sau Sib mi-a tradus câteva propoziţii:

— *Nu-i bine că suntem aşa. Am prefera să fim altfel, decât aşa. Suntem precum fata care a fost chinuită în întuneric şi a mâncat ceea ce i s-a dat pentru că suntem îmbătaţi de ceea ce ni s-a dat de către EzCal.*

A urmat o tăcere îndelungată.

— Am vrea, în schimb, să fim precum fata care a fost chinuită în întuneric şi care a mâncat ceea ce i s-a dat deoarece vrem să fim…

Apoi s-a făcut din nou linişte, iar Dansatoarea Spaniolă şi-a scuturat membrele.

— A încercat să folosească de două ori comparaţia ta, cu sensuri contradictorii, a zis Sib. Dar n-a prea reuşit.

— Acum e mai rău, a continuat Dansatoarea Spaniolă. *Nu ne aşteptam la aşa ceva. A fost un lucru rău atunci când am fost îmbătaţi şi am ajuns nişte făpturi neajutorate din cauza cuvintelor zeului-drog; ne-am rătăcit, dar acum e altfel şi este mai rău. Acum, când vorbeşte zeul-drog, noi ne supunem.*

Da, spusese asta cu modulaţii care nu însemnau nimic pentru mine, dar indiferent cât de străină îmi era harta mentală ariekeană şi conştiinţa de sine a acestora, mi-am dat seama că trebuie să fie ceva teribil. Văzusem mulţimile răspunzând imediat instrucţiunilor date de EzCal, fără să aibă de ales.

— Vrem să hotărâm singuri ce anume să auzim, cum să trăim, ce să spunem, ce să rostim, cu ce înţeles, la ce să ne supunem. Vrem ca Limbajul să fie utilizat în folosul nostru.

Le displăcea nou-resimţita nevoie pentru noul drog şi noua neputinţă de a se opune. De aceea era greu de crezut că nu mai existaseră şi alte conclave asemenea acestuia. Dar se armoniza cu lucrul după care tânjiseră mereu: dorinţa lor îndelungată de minciuni, de a face Limbajul să însemne ceea ce voiau. Vechea dorinţă părea să-i facă să deteste noua lor stare mai mult decât alţi ariekei rămaşi conştienţi.

— Am promis să te aducem aici, a zis Bren. Am făgăduit ca o Gazdă, a adăugat el, zâmbind în timp ce amintea de jurământul copiilor. Erau dornici să te vadă. Ar trebui să te conduc înapoi înainte să-şi dea seama cineva că lipseşti, după care YlSib o să-şi vadă mai departe de treabă. Câte un pic. Fiinţele astea nu-s singurele care încearcă să găsească o altă cale.

Am parcurs un traseu periculos, prin celule rebele din oraşul prăbuşit, care creştea acum din nou. Mi se atrăsese întotdeauna atenţia, şi remarcasem şi eu acest lucru, că modurile de gândire terestre şi ariekene erau incompatibile. Dar m-am gândit la cine îmi spusese asta, de multe ori. Cei din Administraţie şi Ambasadorii care deţineau monopolul asupra înţelegerii. Era plăcut să simt dintr-odată că mi se permitea şi că eram în stare să pricep acţiunile ariekeilor. Le văzusem dezaprobarea şi o înţelegeam.

I-am văzut doar pe mincinoşii aceia, cei ce se străduiau cu fervoare să-şi schimbe vorbirea. Bren şi YlSib puteau să meargă de la ei la alţii, încercând să-i scape complet de acea dependenţă şi să-i facă să trăiască

fără Limbaj. Iar de aici, probabil la cei care luptau să se împotrivească ordinelor banale ale lui EzCal. Şi apoi la alţii, care, probabil, căutau căi chimice de vindecare. Nu participasem cu-adevărat la călătoria aceea, la acea primă vizită, dar fusesem prezentă şi Bren avusese încredere în mine. Nu mă adusese acolo din camaraderie – fusesem prezentă pentru că eram o comparaţie, iar dizidenţii aceia mă voiau pentru scopuri strategice, aşa cum alt grup putea să solicite un echipament, nişte chimicale sau un exploziv.

În timpul crizelor, Oraşul Ambasadei îşi pierduse fervoarea. Mă gândeam că, dacă aş fi dispus de trei zile, aş fi găsit oameni care să creadă că EzCal, sau Ez, sau Cal, era Mesia, sau diavolul, sau ambele; că Ambasadorii erau îngeri – sau diavoli; că ariekeii erau aşa ceva; că singura noastră speranţă era să părăsim planeta cât mai iute posibil; că nu trebuia să plecăm niciodată. Mi-am spus că la fel era şi cu ariekeii, şi m-am simţit deprimată, dar, în acelaşi timp, plină de speranţă. Limbajul era incapabil să formuleze nesiguranţe legate de monştri şi zei bine cunoscuţi prin alte părţi, şi am fost brusc convinsă că adunările acelea reprezentau un fel de cult cargo[40]

40 Ansamblu de practici cu tentă religioasă apărut în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în unele insule din Pacific, ca urmare a primului contact dintre triburile primitive şi oamenii albi (soldaţi americani care construiau aeroporturi improvizate în junglă). Aceste populaţii au considerat că avioanele şi uneltele moderne sunt produsul magiei.

41 Ghost Dance (în orig.) – mişcare religioasă a indienilor americani care se opuneau coloniştilor albi, la sfârşitul secolului al XIX-lea.

ariekean. Fusesem la Dansul Fantomelor[41]? Bren şi YlSib sprijineau o mişcare greu de înţeles, catastrofică şi disperată?

Am privit-o pe Dansatoarea Spaniolă care se străduia să mă exprime, să mă facă să însemn lucruri pe care nu le însemnasem înainte, care încerca să forţeze comparaţiile să aibă noi forme.

— *Noi suntem ca fata care a fost chinuită în întuneric şi care a mâncat ce i s-a dat pentru că noi… pentru că, precum ea, noi suntem… chinuiţi.*

M-au înconjurat şi m-au privit, încercând să spună în diferite feluri că erau ca mine.

— De ce n-a funcţionat planul lui MagDa? am întrebat eu. Ştiu, ştiu, dar… spuneţi-mi doar atât: de ce nu putem să continuăm până vine nava?

Bren, Sib şi Yl s-au privit, să vadă cine avea să vorbească.

— Ai văzut cum acţionează EzCal, a spus Sib. Crezi că-i bine pentru noi să continuăm în felul ăsta?

— Şi, printre altele – a intervenit Bren, părând dezamăgit, dacă apreciam eu bine lucrurile – chiar dacă ar fi mers, ai văzut ce s-a întâmplat cu ariekeii când EzRa s-a sfârşit, ce-au păţit când au rămas

fără… doza lor. Ce-o să se întâmple când o să vină ajutoarele? Când o să plecăm? Ce-o să se întâmple cu ei? a adăugat el, arătând spre Dansatoarea Spaniolă.

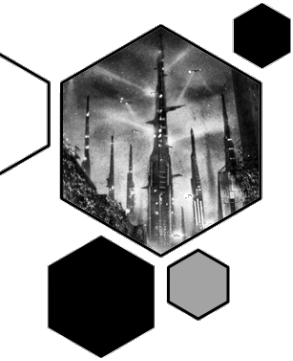

21

Alt aparat de zbor de-al nostru dispăruse. Făcuse nişte tururi ale fermelor din apropierea oraşului, la ordinele lui EzCal, cerând – insistând – să ni se trimită cele necesare: n-ar fi fost greu pentru noi să demontăm difuzoarele, dacă nu primeam ceea ce ne trebuia, iar fermierii ariekeni ştiau acest lucru. Comunicaţiile cu aparatul de zbor se întrerupseseră şi nu mai fuseseră restabilite. Am trimis camere-viespi.

Echipe de intervenţie făceau ordine în ultimele zone independente de la etajele izolate ale Ambasadei, în care şefii grupărilor respective şi membrii acestora refuzaseră amnistia. Eu fusesem afară, pe o baricadă – o grămadă alcătuită din mobilier sfărâmat, din tot felul de obiecte casnice şi maşinării nefolositoare, dar adunate laolaltă acolo într-un mod neobişnuit, nu cu plastciment, ci cu un polimer ce se solidifica iute, o răşină turnată deasupra obiectelor şi transformată în ceva tare precum cărămida şi transparent ca sticla. Resturile din interior erau vizibile, ca nişte gunoaie plutind în apă, dar o apă ce îngheţase într-o singură clipă. Nu mai eram în război, iar maşinile tăiau un şanţ prin barieră, un soi de spărtură în formă de V, cu suprafeţe perfect plate, prin transparenţa dură şi prin gunoiul din ea. Marginile şanţului erau străpunse, la întâmplare, de rămăşiţe secţionate.

Eram împreună cu Simmon. Pe ecranul lui mobil priveam imaginile însoţite de zgomote de fond ale camerelor-viespi.

— Ce-i asta? am întrebat eu.

Era corvidul care lipsea. Era mort. Solul din jur era ars. Se vedeau nişte moviliţe care puteau fi trupuri omeneşti.

Înarmaţi, am luat-o iute prin pustietate, pe cărări făcute de ariekei, de animalele şi zellele lor, poate şi de locuitorii umani sălbăticiţi din afară,

exilaţi din Oraşul Ambasadei în ferme de la ţară. Nu stabilisem contact cu toţi. Am fost luată prin surprindere de un fulgerător şi puternic sentiment de regret după floaking, după tot. Am încercat să-mi spun că lucrurile pe care le făceam se datorau acelui dificil „lasă-te dus de val“, dar n-am reuşit.

Resturile aeronavei erau împrăştiate pe sol. Am coborât în ceea ce s-a dovedit a fi un adevărat prăpăd. După un timp ne-am apucat de treabă. Cel mai priceput dintre noi a luat de pe toate trupurile nişte probe din ceea ce puteau fi urme de muşcături sau de arsuri. Cadavrele erau peste tot.

— Oh, Doamne! a exclamat anchetatorul nostru.

Îl găsise pe Lo, parte a Ambasadorului LoGan; în piept avea o gaură cauterizată.

— Asta nu-i o rană provocată de prăbuşire. *Nu-i* o rană provocată de prăbuşire.

Tot acolo era şi vizirul Jaques, iar marginea rănii sale, din dreptul braţului care-i lipsea, nu fusese tăiată curat, nici arsă, ci era sfâşiată şi sângerase. După cât se părea, murise din cauza pierderii sângelui, în timp ce încerca să-şi găsească membrul care-i zburase. Microbii pe care cei din grup îi aveau în interiorul lor îşi începuseră procesul de descompunere, iar peisajul ariekean în care acţionaseră avusese ca efect o ciudăţenie chimică, aşa că putregaiul nu semăna cu putreziciunea din Oraşul Ambasadei.

Toţi erau morţi. Expediţia inclusese unul dintre puţinii funcţionari kedis. O femelă-mascul matură, pe care n-o cunoscusem.

— Oh, Iisuse, e Gorrin! a exclamat cineva. Kedisii vor fi…

Am mers încet de la un cadavru la altul, zăbovind lângă fiecare cât de mult timp reuşeam. Vântul bătea rece, în timp ce umblam printre rămăşiţele prietenilor noştri. Am încercat să-i strângem: unii s-au făcut bucăţi, pe alţii i-am înfăşurat, ca să-i luăm acasă.

— Priviţi!

Încercam să reconstituim ce se întâmplase, după urmele de pe solul răscolit, citindu-le, laolaltă cu morţii transformaţi în hieroglife.

— Asta l-a doborât.

Un proiectil zimţat, fierbinte făcuse o arsură în flancul corvidului.

— Nu există animale de pradă de felul ăsta… a început cineva să spună.

— Dar au coborât suficient de încet ca să poată ieşi din corvid, am zis. Au ieşit şi au fost… au fost ucişi afară.

Am găsit resturi de ouă biofabricate, obţinute în urma unui schimb recent, pete de gălbenuş şi maşini fetale. Echipajul se înapoia. Aeolii pe

care îi purtam făceau ca vocile să ne sune puternic în urechi, ca şi cum fiecare dintre noi ar fi fost singur. Am zburat cu armamentul pregătit, cărându-ne morţii, căutând ferma la care fuseseră compatrioţii noştri. Apropierea de ea ne-a fost anunţată de fum. Clădirile de pe margine erau în ruine, iar majoritatea creşelor dispăruseră. Mai exista un ţarc ce părea să fie încă în viaţă şi se chinuia, dar nu aveam idee cum să-i dăm lovitura de graţie, aşa că am încercat să-i ignorăm durerea.

Nu exista acolo niciun mort ariekean. Ferma era pustie. Animale de culoarea prafului au fugit în toate părţile, iar sosirea noastră a zburătăcit hoitari care arătau ca nişte hârtii zdrenţuite – cârduri mişcându-se ca un fum gânditor.

Cineva a deschis focul şi am coborât cu toţii pe sol, trăgând. Tunul a bubuit: era una dintre comorile Oraşului Ambasadei, un tun vechi, făcut cu tehnologie banshee, într-o formă pe care oamenii puteau s-o folosească. Poliţistul nu ţintise nimic – o mişcare, o agitaţie a faunei mărunte. Tinerii ariekei fuseseră abandonaţi şi pluteau într-o zeamă a morţii. Existau şi cadavre ale celor mai în vârstă. Urme de copite se vedeau pretutindeni. Am pus nişte camere să urmărească ceea ce am presupus că ar putea fi cărări.

Din fermă ieşeau artere de grosimea unui trup; acestea se încâlceau, intrând în sol şi în tubul care traversa peisajul pietros, către oraş. Conducta era spartă. Substanţa din care era făcută fusese aruncată în aer de o explozie menită s-o saboteze, iar solul se transformase într-o mocirlă alcătuită din praf şi lichid amniotic.

— Ce-i asta?

Într-o groapă se vedeau resturi organice. O substanţă ca nişte mărunţaie strivite de peşte; piele de la ţesutul dintre nişte coarne; o grămadă de oase amestecate. Erau resturi de aripi evantai. Am strâns micile trofee. Am auzit în urma noastră strigătul îndurerat al ultimei clădiri rămase în viaţă.

Puseserăm difuzoare în fermele cu care stabiliserăm contacte, iar faptul că trimiteam mereu înregistrări cu vocea lui EzCal ar fi trebuit să ne garanteze aprovizionarea cu cele necesare, dar avuseserăm necazuri. Acum ştiam de ce. Am trimis echipe şi camere de-a lungul conductelor de aprovizionare şi am găsit locurile în care erau întrerupte. Am mai pierdut un corvid, apoi şi pe poliţiştii pe care îi trimiseserăm să-l găsească.

EzCal s-au dus în centrul oraşului să transmită un discurs. Călătoria lor din Oraşul Ambasadei până acolo a fost pe-atât de fastuoasă pe cât ne-am permis atunci. Se făcuseră presiuni asupra acelora dintre noi care făceam parte din comitet şi care eram încă – în aparenţă – supervizorii

lui Ez şi Cal şi temnicerii lui Ez, să fim prezenţi şi să purtăm haine elegante. Wyatt a venit cu noi. Răsplata lui pentru naşterea lui EzCal fusese aceea de a fi eliberat şi, cu toate că era supravegheat, fusese făcut membru al comitetului. Era expert în crize politice şi nu mai era un agent al Bremenului, sau nu mai era pentru moment. Ce avea să se întâmple mai târziu… aveam să rezolvăm mai târziu.

— Dacă ar putea să meargă sub un baldachin, ar face-o, am spus eu calmă către MagDa.

Zeul-drog se ducea în oraş, Ez cu privirea în jos şi fără să zâmbească, iar Cal – cu capul ras în stilul pe care şi-l păstrase, fără cusături, dar având pe ţeasta plină de cicatrici nişte tatuaje noi, care le imitau – privea în sus şi, din când în când, arunca o privire către Ez, o privire plină de energie şi de ură.

— Ne-ar fi pus să-i cărăm pe umeri.

MagDa n-au zâmbit. Ne făceam promenada zilnică prin Oraşul Ambasadei, însoţindu-l pe EzCal, înconjuraţi de ariekei care le urmau instrucţiunile şi strigau un soi de urale. Mag şi Da erau şocate. Îmi venea să le spun:

— Aşteptaţi! E de bine. Mai sunt şi alţii. Există oameni şi ariekei care caută căi de scăpare.

Nu aveam să-l trădez pe Bren şi ştiam că el avea dreptate: riscul era foarte mare ca MagDa să fie enervate de planurile acelea.

— Nu ştiu… mi-au spus MagDa.

— … Nu ştiu nici măcar ce-o să facem.

— … Atunci când o să vină nava.

— Trebuie să ne păzim resursele, a spus Cal după ce terminaseră discursul, privind imaginile filmate cu fermele în ruine.

EzCal insistaseră să fie reduse raţiile din Oraşul Ambasadei. Ordonaseră ca echipe alcătuite din poliţişti să se ducă la plantaţiile cele mai apropiate şi la cele care ne aprovizionau cu hrana de primă necesitate. Atacurile deveniseră tot mai frecvente. Fiecare grup de poliţişti care ieşea afară era însoţit de un Ambasador, pentru a putea să comunice cu cei pe care trebuia să-i protejeze.

— O să fie bine, mi-au spus PorSha, în timp ce se pregăteau.

— … Nu-i pentru prima oară.

— … Suntem obişnuiţi cu asta.

— Şi înainte trebuia să mergem afară, să ne târguim.

— … Afară din oraş.

— E acelaşi lucru.

Nu era acelaşi lucru. Înainte, în timp ce lumea şi Oraşul Ambasadei se prăbuşeau, ei şi toţi Ambasadorii mai buni ne ţinuseră în viaţă cu

negoţul lor întâmplător. De data asta se supuneau unor ordine. Iniţial, crezusem despre Cal că avea să-şi joace cât mai puţin cu putinţă rolul, atunci când devenise o parte a zeului-drog numărul doi. Mă înşelasem.

EzCal l-au descoperit pe Copacul cu Pere, conducătorul de altădată al facţiunii ariekene cândva puternice. Poate Cal avea propriile surse de informare. Nu toţi exilaţii din Oraşul Ambasadei care locuiau acum în oraş împărtăşeau perspectiva lui Yl şi Sib. Unii aveau duşmani, iar dintre aceştia unii puteau fi, de fapt, agenţi ai lui EzCal.

Povestea se întâmplase în timpul unui discurs pe care-l ţinuseră într-o piaţă a oraşului. EzCal se pomeniseră brusc în mijlocul unui mic grup de ariekei care îşi retrăgeau şi-şi întindeau ochii, privindu-l fix. EzCal nu se speriaseră. Printre ariekeii din grupul respectiv se numărase şi Copacul cu Pere.

Îi însoţise pe EzCal la următoarele lor spectacole, parcurgând alături de ei tot drumul de întoarcere de la o întâlnire ţinută în Oraşul Ambasadei. Mai stăteau şi alţi ariekei cu ei, unii mai aproape de EzCal decât vreun om, vreun membru al Administraţiei, al comitetului sau vreun Ambasador. Amintirile mele nu erau demne de încredere, dar, privind înregistrările tridimensionale – chiuleam de la îndatoririle mele de însoţitor – am bănuit că măcar alţi doi se putuseră afla printre cei care se dăduseră de-o parte şi-l lăsaseră pe Hasser să-l ucidă pe

surl
tesh-echer

. Mi-am ţinut răsuflarea: eram implicată într-un război secret.

De data asta, EzCal n-au vorbit, un timp. Îşi distribuiau cu zgârcenie vorbele. Când au glăsuit, au anunţat că

kora
saygiss

– Copacul cu Pere – era şeful acelui district. Şi că zona acea fusese aleasă dintre toate sectoarele rămase întregi ale oraşului distrus ca să fie sediul lui EzCal şi că regentul său o să fie

kora
saygiss

. EzCal nu puteau să vorbească decât ca zeu-drog, iar cuvintele pe care le rosteau erau întotdeauna porunci. Nu era vorba despre indicaţii de moment prin care li se cerea, de exemplu, să-şi ridice aripile darului: îi cârmuiau, iar când EzCal au terminat de vorbit, ariekeii care îi auziseră au rămas sub conducerea lui

kora
saygiss

. Ariekeii erau foarte liniştiţi şi nu s-au plâns.

Din câte ştiam eu, era posibil ca

kora
saygiss

să fi fost deja conducătorul mai multor străzi pe care le frecventa. Era

posibil ca EzCal să nu fi schimbat nimic – numai că, spunând ceva, schimbaseră acel ceva. Acum era vorba de o colaborare, de o vasalitate între Oraşul Ambasadei şi noul centru al oraşului. Mi-am dat seama că sarcina lui Bren, a lui YlSib şi a tovarăşilor lor avea să devină mai dificilă.

Cred că evitasem să mă gândesc la ceea ce era cu adevărat Cal – EzCal – şi la ce fusese. Indiferent dacă noua noastră politică era dirijată de un plan, de bufonerie sau de baftă, eu nu eram în siguranţă.

Ariekei din noul district inaugurat de EzCal părăsiseră oraşul împreună cu PorSha, KelSey şi poliţiştii. Acestea erau acum operaţiuni realizate în comun. KelSey au revenit, PorSha nu.

Aveam receptoare şi camere în jurul tuturor fermelor. Ne atenţionau de fiecare dată când se întâmpla ceva sub aşteptările algoritmilor lor, astfel că la următorul atac am fost sunaţi imediat toţi cei din comitet, iar imaginile ne-au fost trimise direct în camerele noastre.

Corvidele s-au îndreptat spre exteriorul oraşului. Nu aveau să ajungă la timp, dar trebuia să acţionăm, chiar dacă era în zadar. Eu eram împreună cu Bren. Am scotocit cât am putut de iute prin imaginile haotice. Scene de îngrijire, de interacţiune cu lucrătorii din ferme. PorSha, o pereche de femei înalte, timide, le transmiteau ariekeilor care erau necesităţile noastre. Convulsiile tubului trimiteau bunuri care aveau să fie excretate în Oraşul Ambasadei. Fragmente de conversaţii în anglo-ubiq. Contorul de timp înainta încet. Spaţiul ăla de date nu funcţiona ca lumea.

— Avem nevoie de Ehrsul, a zis Bren. Ştii…?

Am clătinat din cap. O poliţistă plină de noroi stătea şi privea speriată, nu spre noi, ci peste umerii noştri, pregătindu-se să raporteze.

— Sergent Tracer la…

S-au auzit zgomote violente. Femeia a privit spre ceva din afara ecranului.

— Suntem atacaţi, a spus ea. Grupuri de… sute, sute de…

Transmisia ei s-a sfârşit, imaginea a înţepenit şi a fost înlocuită de o vedere de ansamblu ce se micşora iute, pe măsură ce camera se ridica în zbor. Tracer zăcea pe spate, printre oameni morţi. Îşi scosese masca aeoli, cu un spasm involuntar al degetelor muribunde. Imaginile au pâlpâit. O ceată mare de ariekei care se mişcau altfel decât lucrătorii de la ferme. Galopau, agitându-şi aripile darului, lăsau în urmă sânge, lichid împroşcat de arme, praf. Niciunul dintre ei nu vorbea – răcneau fără cuvinte, scoteau doar îndemnuri la atac, fără să folosească Limbajul.

Au decapitat un membru minor al Administraţiei, pe care-l

cunoscusem cândva. Mi-am ţinut gura închisă. Un ariekes l-a doborât la sol, l-a ţinut cu aripa darului, iar altul a ridicat o lamă făcută dintr-o substanţă precum coralul. Aveau arme biofabricate pe care le-au îndreptat spre zidurile fermei. Alt ariekes i-a împuşcat pe bărbaţii şi femeile noastre cu o carabină, manevrând arma terestră cu o precizie surprinzătoare. I-am văzut ucigând tereştri fără niciun fel de arme, înfigându-şi vârfurile propriilor oase în măruntaiele umane sau smulgându-le măştile şi făcându-i pe ai noştri să se sufoce în atmosfera străină.

Bren a accelerat viteza de derulare a imaginilor. Apoi ne-a prezentat imagini în direct. Carnagiul continua. Poliţiştii erau depăşiţi numeric, încercau să ajungă la corvid şi erau doborâţi. PorSha strigau în Limbaj către agresori:

— *Aşteptaţi, aşteptaţi, încetaţi cu acţiunile acestea. Vă rugăm, vă cerem să nu mai…*

Am pierdut camera aceea, iar când imaginea a revenit, PorSha erau moarte. Bren a înjurat.

Toate difuzoarele pe care le plasasem în zona fermei au început brusc să ţipe, cu glasul lui EzCal. Zeul-drog se regăsiseră aici, în Oraşul Ambasadei, şi răcneau pe circuit.

— *Opriţi-vă,* au spus ei, iar lucrurile au încremenit. M-am aplecat spre imaginea aceea groaznică. Măcelul, ariekeii nemişcaţi…

— Iisuse! am exclamat ridicându-mi mâinile.

— Ce fac ăştia? s-a minunat Bren.

— *Staţi liniştiţi,* a zis zeul-drog, răcnetele lui răzbătând la distanţă de mai mulţi kilometri. *Veniţi în faţă şi staţi lângă Ambasadorul mort.*

Timp de câteva secunde, nu s-a văzut nicio mişcare. Apoi un ariekes a ieşit din mulţime şi a păşit atent cu copitele, pătrunzând în raza vizuală a camerei. Ceilalţi îl priveau. Cu aripa evantai din spate întinsă, asculta vocea din difuzor, răsucindu-se în lumină în timp ce auzea vocea lui EzCal.

În mulţimea de ucigaşi nu existau alte aripi evantai.

— Ăsta-i un fermier, am spus. Nu-i unul dintre ei.

Un ariekes solid şi-a lovit uşor doi dintre tovarăşi cu aripa darului şi a arătat către individul care ieşise în faţă, subjugat de voce. Şi-a arcuit spatele, arătând o rană. EzCal continuau să vorbească.

— Indivizii au văzut clădirile ascultând şi l-au văzut şi pe tipul ăla, am zis eu. De aceea s-au oprit. Nu din cauză că au fost siliţi s-o facă.

La început unul cât unul, apoi tot mai mulţi, simultan, ariekeii asasini şi-au arcuit spatele. Am văzut cum le tremurau cioturile aripilor evantai. L-am auzit pe Bren şoptind:

— Doamne!

Ariekeii îşi arătau rănile. Unii scoteau sunete fără cuvinte şi sunt sigură că erau strigăte de triumf.

— Ştiu că-i vedem, am zis eu.

Urmând instrucţiunile fără cuvinte, transmise prin gesturi ale aripii darului de tovarăşul lor mai solid, ariekeii automutilaţi s-au aşezat de-o parte şi de alta a lucrătorului de la fermă, aflat în transă, şi l-au ţinut bine. Acesta nici măcar nu i-a băgat în seamă.

— *Opriţi-vă, daţi-i drumul,* i-am auzit pe EzCal spunând.

Limbajul lor s-a stins treptat. Fermierul şi-a ridicat şi şi-a deschis în mod repetat aripa darului, supunându-se instrucţiunilor care nu-i fuseseră adresate. Cei cărora le fuseseră destinate le-au ignorat; nu le-au ascultat, ţinându-şi în continuare prada.

Ariekesul cel solid l-a tras cu putere pe fermier de aripa darului. M-am crispat. Victima a ţipat de două ori şi a încercat în zadar să fugă. Cel care-l tortura îşi mişca aripa darului ca pe o mână care ar smulge o plantă din rădăcină. Aripa darului s-a rupt: inserţiile cartilagiilor şi muşchilor s-au frânt şi s-au desprins, în cele din urmă, odată cu ele ţâşnind un jet de sânge; smulgând fibrele rupte de pe spatele tremurător, atârnau în urma lor.

Aripile evantai sunt cel puţin la fel de sensibile ca ochii oamenilor. Ariekesul traumatizat şi-a deschis gura şi s-a prăbuşit, năucit de durere. A fost târât de-acolo. Cel care îl surzise şi-a ridicat mănunchiul grotesc din care picura sânge. A scos un zgomot puternic, fără cuvinte. De triumf sau de furie.

Mi-am dat seama că EzCal vorbeau din nou. Dădeau ordine şi acestea erau ignorate.

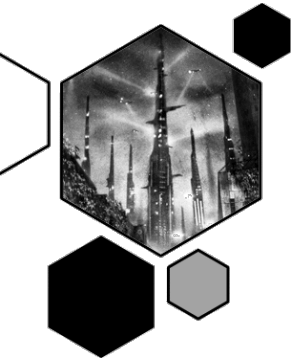

22

Acesta a fost începutul războiului făţiş. L-am numit Primul Masacru din Fermă, deşi era singurul despre care ştiam – înţelesesem ceva groaznic. Ne-au trebuit câteva zile ca să ne dăm seama ce urma.

Mutilarea aceea finală a unui ariekes de către un altul fusese o recrutare. Dacă victima supravieţuia şocului şi durerii, era transformată într-un alt soldat din tabăra inamică.

— Cum primeşte ordine un asemenea individ? am întrebat eu, dar nu mi-a putut răspunde nimeni.

Poate nu existau niciun fel de ordine, doar furie lipsită de limbaj. *Puteau să gândească? Dacă nu puteau să vorbească, puteau gândi?* Limbajul era, pentru ariekei, vorbire şi gândire, în acelaşi timp. *Sau nu era?*

Nu ştiam dacă să ne retragem din fermele exterioare sau să ne întărim prezenţa. Aşa că am încercat ambele lucruri. Au fost aruncate în aer şi alte conducte viscerale. Imaginile erau aceleaşi, în decoruri diferite: printre cadavrele unor copaci ca nişte organe, într-o zonă aridă, într-un loc plin cu pietriş; de fiecare dată, o explozie de carne şi o grămadă de organe distruse. Depozitele noastre se goleau.

Infrastructura nu era singura atacată. După Masacrul de la Fermă, cei fără aripile evantai au năvălit într-o tabără apărată de alţi ariekei, cei care auzeau: acesta a devenit Incidentul de la Marginea Râpei. Aveam acolo trupe echipate cu tehnică din *afară,* care nu se găsea cu uşurinţă. Acestea au reuşit să împuşte mulţi agresori. Dar ne fuseseră omorâţi jumătate dintre poliţişti când criminalii au plecat subit, la imboldul vreunui semnal pe care noi nu l-am putut înţelege. Poate în urma unui soi de unde empatice pe care noi nu le simţeam, ca în cazul păsărilor care se rotesc şi devin un singur organism.

N-am rămas indiferenţi la acele imagini. EzCal au convocat tot

comitetul, aducându-l şi pe

kora
saygiss

, Copacul cu Pere. Ne-au spus că făcuseră schimbări în modul în care era administrat oraşul şi că asta putea să ne fie de folos. Cal a vorbit despre posibilitatea încheierii unei alianţe împotriva „bandiţilor“. Am încercat să-l ascult, să înţeleg cursul politicii actuale. După dispreţul manifestat de Bren, mi-am dat seama că în locurile din oraş în care nu era anarhie sau nesupunere secretă, existau autorităţi colaboraţioniste bizare, precum cea a lui

kora
saygiss

.

Am fost martorii alcătuirii unor patrule mixte absurde. Sub ordinele lui EzCal, poliţiştii noştri făceau ordine în afara oraşului, însoţiţi de ariekei recrutaţi într-o miliţie. Bineînţeles, trebuia să fie prezent un Ambasador, ca să transmită instrucţiuni în conformitate cu ceea ce EzCal atrăgea atenţia că trebuie să fie autoritatea zeului-drog. Ambasadorii au fost instruiţi în mânuirea armelor: birocraţii de carieră încercau să se transforme.

Misiunea s-a dezintegrat, a dat greş, pentru că ordinele emise de Ambasadorii dezorientaţi au fost interpretate în mod diferit de ariekei şi de tereştri. Ariekeii nu erau ranchiunoşi, din câte am văzut – ştiu acum că există ranchiună ariekeană – ci doar dezorientaţi. Primele trei patrule de felul ăsta nu au realizat nimic, iar a patra a fost atacată. Când am ajuns în locul respectiv, echipa de sprijin a descoperit că oamenii erau morţi şi că majoritatea colegilor ariekei ai acestora dispăruseră – fiind, fără îndoială, înrolaţi în rândul rebelilor printr-o operaţie chirurgicală brutală. Patrulele mixte şi-au încetat existenţa.

— Şi dacă nu vor să lupte? Chiar după ce li s-a luat aripa evantai? Sau dacă vor să lupte împotriva celor care i-au lipsit de aripile evantai?

Eu, trădătoarea, mă aflam iarăşi în clubul secret al mincinoşilor din oraş, pentru ca tovarăşii Dansatoarei Spaniole să mă poată lua în considerare. Gândeau intens. Atât de intens, încât Bren mă adusese înapoi în oraş. Dansatoarea Spaniolă nu era prezentă.

— O aripă evantai nu-i doar o ureche, a spus Yl, iar ea şi Sib m-au privit.

— Da, aripa aude.

— E principala poartă de acces a minţii.

— Mai importantă decât vederea.

— Fiziologia lor nu-i asemănătoare cu a noastră.

— Dacă n-au aripa evantai, nu aud *niciun fel* de sunet.

— Şi dacă nu aud niciun sunet, nu-şi aud nici propria vorbire.
— Ceea ce înseamnă că un ariekes nu poate să vorbească.
— Deci nu poate vorbi Limbajul.

Poate că nu mai aveau deloc simţul adevărului sau al gândirii. Rebelii trebuie să fi alcătuit o comunitate fragmentată, fără vorbire – dacă alcătuiau totuşi o comunitate. Limbajul, pentru ariekei, însemna adevăr: fără el, ce mai erau? O societate de psihopaţi.

— Deci, chiar dacă n-ar vrea să ia parte la rebeliune, am zis eu, dacă li s-au luat aripile evantai, atunci sunt…
— Demenţi.
— Sau ceva de felul ăsta.
— Poate unii nu iau parte.
— Poate pleacă. Se rătăcesc.
— Poate mor.
— Dar nu mai sunt ceea ce fuseseră.
— Nu-i nicio surpriză că majoritatea li se alătură…
— … bandiţilor.

YlSib au zâmbit fără veselie, folosind terminologia absurdă a lui EzCal.

— Nu pot fi recrutaţi cu toţii, am zis eu.

Cadrele de bază ale acelei armate erau, cu siguranţă, cei care se asurziseră singuri. Poate că disperarea aceea, actul acela literalmente nebunesc de revoltă apăruse independent la sute de ariekei; poate că decizia fusese unanim luată într-o adunare, printr-un act de automutilare, efectuat în masă, care avusese loc între două discursuri ale lui EzRa – pentru că ne-am dat seama că dizidenţii aceia ne atacaseră înainte de domnia zeului-drog numărul doi, chiar dacă o făcuseră într-un mod mai dezorganizat – şi apoi se reuniseră într-un nucleu organizat. Probabil că exista undeva o încăpere înţesată cu aripi evantai în putrefacţie, încăpere ce reprezenta locul de naştere al acestui grup care aştepta sfârşitul lumii.

Fiecare prins în propria-i capcană. Doar Dumnezeu ştia câţi erau – o forţă de intervenţie a celor singuri şi rătăciţi. Cum se strânseseră împreună? Cum îşi coordonau atacurile? M-am gândit din nou că trebuie să fi fost împinşi de instinct şi de un soi de gramatică profundă a haosului: ei nu puteau să plănuiască. Poate că fiecare lovitură nu fusese un raid organizat cu grijă, ci doar o manifestare întâmplătoare. Dar mi-am amintit de ceva care aducea a interacţiune între cei automutilaţi, în timpul Primului Masacru de la Fermă, şi care dispăruse apoi.

— La început au venit în oraş în grupuri… a spus Sib.

Nu mai exista un oraş, ci doar nişte triburi de drogaţi şi nişte sclavi, acolo unde fusese un oraş.

— … Care omorau alţi ariekei.

— Dacă te eliberezi de ceva precum zeul-drog…

— … poate crezi că aceia care n-o fac sunt dezgustători.

Dar acum nu-i mai omorau, îi recrutau. YlSib au făcut simultan gesturi de răsucire a unor aripi evantai imaginare, care porneau din locul în care fuseseră prinse acestea.

Am ridicat din umeri, apoi am transformat gestul în clătinat din cap şi le-am spus că aş vrea să o văd pe Dansatoarea Spaniolă, în calitate de prietenă. Voiam să o înţeleg, să pricep strategia ei de eliberare. YlSib au fost încântate. M-au condus într-o grotă, sub nişte streşini ca nişte degete, în care locuia ariekesul. Am rămas cu toţii tăcuţi, pentru multă vreme.

Un mic grup de case din suburbii, care se refăceau încet, fusese doborât brusc cu arme biofabricate foarte puternice, obţinute prin încrucişarea unor soiuri existente. Informatori ariekei care lucrau pentru zeul-drog ne-au spus că urma să se întâmple ceva teribil.

— *Toţi cei care locuiesc în oraş şi toţi cei care locuiesc în Oraşul Ambasadei trebuie să lupte împotriva acestor agresori,* au spus EzCal, avându-l alături de el pe

kora
saygiss

.

Nu conta cât de mult se străduiau ariekeii subjugaţi de ei să i se supună, asemenea cuvinte erau prea vagi ca să însemne mare lucru. EzCal nu rostiseră niciodată un ordin încărcat de drog care să-i facă pe toţi ariekeii să i se supună lui

kora
saygiss

. Probabil că se temeau de eventualele consecinţe nedorite.

Voiam să mă întorc, cât mai curând şi pentru cât mai mult timp posibil, la mincinoşii din oraş care se străduiau să îndeplinească provocarea lui

surl
tesh-echer

. Voiam să încerc să-i învăţ cum să ajungă la ea – să le arăt calea şi strategia pentru calea aceea –, dar încă nu puteam să merg acolo decât dacă YlSib şi Bren veneau cu mine. După atacul dramatic din ruinele oraşului, Dansatoarea Spaniolă şi ceilalţi ariekei fuseseră descurajaţi (îmi dădusem seama de asta). Unul dintre ei îi părăsise.

YlSib au ascultat.

— S-au certat cu el.

— … el le-a spus…

— … le-a spus că-i e ruşine.

Fusese destul de rău când primul zeu-drog îi făcuse să fie drogaţi: acum era şi mai rău, pentru că-şi vedeau semenii drogaţi făcuţi să se supună.

— El… oh…

— … S-a jumulit singur.

— Nu! am exclamat eu.

Mi-am spus că nu-i îndurerase doar pierderea acelui – ce le era, prieten? – căzut într-o stare de auto-sălbăticire, a minţii şi a trupului deopotrivă, astfel că nu mai putea să audă şi să vorbească. Ei doreau să reprezinte o speranţă împotriva sinuciderii revoluţionare a celor care-şi retezau gândirea socială odată cu aripile evantai şi se transformau într-un grup de revanşă nihilistă. Printre cei fără Limbaj existau ranguri? Cei care se mutilaseră singuri erau o aristocraţie aflată deasupra celor recrutaţi în urma atacurilor? M-am uitat la ochii cei mulţi, ca nişte puncte negre, ai Dansatoarei Spaniole, care-l văzuseră pe tovarăşul ei rupându-şi aripa evantai ca pe un gunoi, după atâţia ani de muncă la un proiect care începuse cu mult timp înainte de acel sfârşit al lumii.

Lângă porţile baricadei noastre, printre rămăşiţele pieţelor stradale fusese rapid adoptat un sistem de schimburi cu obiecte utile reciclate, iar oamenii începuseră să vorbească despre salvare. Când avea să vină, unde aveam să ne ducem, cum va fi viaţa pentru locuitorii din Oraşul Ambasadei, exilaţi pe Bremen.

Camerele noastre de luat vederi, acum sălbatice, hălăduiau pe câmpii. Multe se stricaseră sau li se degradase semnalul. Dar unele ne mai trimiteau imagini.

Unele se aflau la mare distanţă, într-o zonă în care nu existau nici măcar ferme, dincolo de capetele conductelor de transport. Am auzit zvonuri despre anumite filmări înainte să le văd. Am refuzat ideea că existau, dar că îmi erau ascunse – nu făceam parte din comitet? Dar, cu toate că încercarea dăduse greş, am descoperit că existase o astfel de tentativă. N-ar fi trebuit să fiu şocată. O fractură internă, o formă de laşitate şi o conspiraţie care comunica direct cu zeul-drog. Nu exista nici măcar o strategie în acest sens. Secretomania e doar un reflex al birocraţilor. Nu exista vreo cale de a ascunde fişierele acelea: a doua zi după ce a început să circule povestea despre ele, toţi ceilalţi ne-am dus să le vedem.

Câţiva dintre noi le-au încărcat în spaţiul de date al comitetului. Bren era agitat. Fusesem surprinsă de nerăbdarea lui, de faptul că, evident, el nu avea idee dacă zvonurile despre ceea ce aveam să vedem erau adevărate. Eram obişnuită cu faptul că el cunoştea tot felul de lucruri

despre care nu-mi spunea nimic. Aşa că l-am tachinat pe chestia asta, într-un mod cam exagerat. Am privit înregistrările camerei. Proveneau de la distanţe de mai mulţi kilometri, dar nu dintr-o altă ţară. Filmările fuseseră făcute în spaţii înguste. Am încercat să evit suprapunerile cu imagini luate cu câteva zile înainte. Un prost din spate a zis ceva de genul:

— De ce ne uităm la chestiile astea?

Camera a trecut printr-un cotlon dintr-o stâncă şi a ajuns într-o vale cu pământ de culoarea pietrei ponce, trecând asemenea unei păsări deasupra pantei, mai întâi la înălţimea copacilor, apoi a unor turnuri, focalizându-se asupra albiei secate a unui râu. Am gemut. Cineva a înjurat.

Era o armată întreagă. Mărşăluia în direcţia noastră. Nu erau sute de ariekei, ci mii şi mii.

M-am auzit spunând:

— Iisuse, Iisuse Hristoase!

Ştiam acum de ce oraşul părea pustiu.

— Pharotekton! am exclamat.

Microfoanele erau groaznice, dar am auzit zgomotul marşului, bubuitul picioarelor tari care nu mergeau în ritm. Ariekeii amputaţi răcneau. Probabil nu-şi dădeau seama că ţipă, pentru că nu-şi auzeau nici măcar propriile şuierături neîncetate. Maşinile care-i însoţeau se supuneau comenzilor fără cuvinte ale proprietarilor. Ariekeii aveau arme. Aceasta era singura armată de pe planetă, iar ea mărşăluia împotriva noastră.

Camera s-a apropiat şi am văzut mii de cioturi al unor mii de aripi evantai. Fiecare ariekes de acolo era un soldat care nu se supunea ordinelor, dar era prins în capcana unui solipsism mut, incapabil să vorbească, să audă, să gândească. Dar soldaţii aceia se mişcau împreună în felul acela misterios, având un ţel comun fără să discute despre el. N-ar fi putut avea un scop unic, dar noi ştiam că au, ştiam care era acesta şi ştiam că noi eram scopul lor.

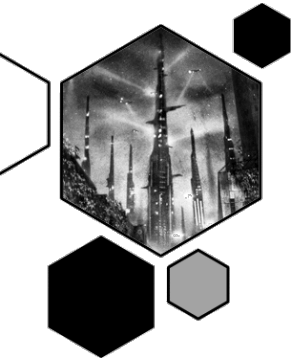

23

La început, i-am numit pe cei care se apropiau „Armata celor ce nu aud“; le mai zisesem şi Cei Fără Limbaj sau AM, auto-mutilaţi. Oamenii lipsiţi de auz din Oraşul Ambasadei au obiectat la o asemenea denumire, aveau dreptate şi ne-a fost ruşine. Atunci cineva i-a numit pe agresori folosind o limbă antică. Însemna acelaşi lucru, „cel ce nu aude“, dar cuvântul *Surdae*[42] făcea ca insulta să pară atenuată, mai ales pentru că termenul, iute modificat şi neînţeles, devenise „Surd[43]“ şi apoi, printr-o transformare greşită, „Absurd“. Acesta din urmă desemna Gazde care veneau să ne omoare pentru păcatele pe care le înfăptuiserăm – dacă le înfăptuiserăm – fără intenţie.

[42] Surd (în lb. latină).

[43] În limba engleză, sensul cuvântului *surd* nu are nicio legătură cu lipsa auzului, acesta desemnând un număr iraţional (n. r.).

Mai mult decât toate aceste lucruri, disciplina absurdă, imposibilă, cu care anumite grupuri se desprindeau fără cuvinte din corpul principal lent, acţionând coordonat, în echipe mici, care pătrundeau pe teritoriu străin, nimicindu-i pe cercetaşii noştri sau recrutând prin mutilare noi soldaţi ariekei cărora le rupeau carnea. Ulterior, transmisiile s-au întrerupt brusc, camerele avariate de vânt sau de furia subită a duşmanilor fiind doborâte la pământ. Bineînţeles, am trimis altele. Am început să facem planuri.

În timp ce spionii noştri făceau incursiuni de observare, am încălcat vechile înţelegeri şi obiceiuri ale izolării. Camerele ne arătau coasta, marea uşor toxică. Aveam un teritoriu, pe care era aşezat oraşul, în interiorul căruia se afla Oraşul Ambasadei. Nu eram obişnuiţi să vedem asta. Eu folosisem echipament cartografic în immer, dar nu asemenea hărţi. Aveam un continent. Mi-ar fi fost greu să trasez limitele Oraşului Ambasadei, şi mai greu să schiţez oraşul, şi n-aş fi putut să recunosc

forma masei de uscat pe care eram doar un punct mărunt. Acum, că aveam nevoie de ele, nu era greu să încălcăm acest tabu şi să alcătuim hărţi. Nu ne fusese niciodată interzis aşa ceva, cum observasem că se întâmpla *afară,* în unele teocraţii ostentative: doar că vechile şi nepotrivitele politeţuri dispăruseră. Camerele noastre îşi actualizaseră instrucţiunile, astfel încât să-i putem urmări pe Absurzi.

Cei puţini, cei dintâi dintre ei, pionierii, învăţaseră acel anume fel de violenţă prin care-şi transformau victimele în tovarăşi nevorbitori. Cum se întâmplase asta? Ieşiseră din oraşul pustiit, chemând fermierii, trecuseră pe lângă conductele urbane şi ajunseseră pe teritoriile unde rătăceau nomazii, chemându-i pe nomazi, pe vânătorii-culegători de tehnologie inutilă sau fugară, clădind. Într-o zi, cineva ar trebui să scrie istoria acestei călătorii, a acestei cruciade de recrutare.

Erau mulţi, nu doar drogaţii rurali capturaţi şi vindecaţi cu forţa. Mi-am imaginat făpturile acelea nebuneşti apărând din pustietăţi ca nişte profeţi; erau ariekei aflaţi la mare distanţă, avertizaţi deja sau înfuriaţi de ceea ce auziseră despre verii lor din oraş – aduşi în starea de zombi fericiţi sau de laşi disperaţi –, indivizi aflaţi suficient de departe ca să fi evitat dependenţa de drog şi care nu trebuiseră siliţi să li se alăture Absurzilor. Poate că se scursese ceva timp înainte ca armata să fi trecut la violenţe repetate şi lipsite de remuşcări, poate că în unele aşezări existaseră dezbateri despre surzire printre cei ce nu fuseseră încă recrutaţi. Folosiseră pentru ultima oară logica vorbirii pentru a justifica propria ei eradicare.

L-am convins pe Bren să vină cu mine în oraş. Era uşor să ieşi, deşi ar fi trebuit ca graniţele noastre să fie controlate. Nu era greu să înveţi rutele de intrare şi de ieşire.

— O să ajungă aici în două săptămâni, i-am zis eu, iar el a dat din cap.

— Ai observat că toţi sunt în prima năpârlire? m-a întrebat Bren. Nu-şi mai protejează bătrânii şi nu mai au grijă de cei tineri.

Dar tinerii aveau să le fie recunoscători, în curând. Chiar dacă nu erau îngrijiţi, aveau să supravieţuiască măcar câţiva din fiecare generaţie de pui ariekeni, iar când aveau să ajungă la forma lor adultă şi aveau să se trezească întru Limbaj, aveau să găsească un oraş curăţat de noi. Fără zeu-drog. Absurzii aveau să se sacrifice pentru viitorul acela. Se plasaseră într-o poziţie în care nu exista compromis sau învoială.

Am ajuns în zonele mai sigure ale oraşului. Mi-am găsit calea – de data asta singură şi l-am condus şi pe Bren – către locul în care Dansatoarea Spaniolă şi prietenii săi exersau să mintă, şi am încercat să-i ajut să găsească noi căi ca să mă vorbească.

— Alcătuim o armată, a spus Cal.

Eram cât se poate de neîncrezători, auzindu-l.

— *Strângeţi-vă cât mai mulţi în piaţă şi fiţi gata de luptă,* le-au transmis EzCal ariekeilor.

Le-au spus să împingă în faţă soldaţii. Le-au cerut să fie voluntari pentru o

qura
mashi

.

qura
mashi

era cea mai mare grupare de unităţi militare care purta un nume şi desemna tot ceea ce depăşea numărul cel mai mare pentru care exista un termen,

qura
spa

, adică 3072.

qura
mashi

se traducea, de obicei, prin „nenumărat“. EzCal cerea cea mai mare armată pe care o puteau strânge ariekeii.

Cal a făcut semn cu mâna. Lângă el, Ez era ca o păpuşă de ventriloc, existând doar când vorbea sau se vorbea prin intermediul său. Wyatt îl privea pe Ez ca o rudă invidioasă. Mă întrebam câţi soldaţi ariekeni avea să strângă zeul-drog şi dacă procesul de formare al armatei avea să fie violent. Băştinaşii din toate orăşelele se strânseseră în oraş, iar cei aflaţi în insulele dintre zonele celor lipsiţi complet de minte aveau să încerce să se supună, în diferite feluri. Ştiau că vin Absurzii. Localnicii conduşi sau „conduşi“ de

kora
saygiss

, adică aceia puşi de EzCal sub oblăduirea lui

kora
saygiss

, aveau să furnizeze cei mai mulţi soldaţi.

— … o armată principală de ariekei care să păzească oraşul, staţionată în toate punctele cu probleme pe care le avem, şi trebuie să existe două… mda, echipe speciale, a zis Cal, la şedinţa comitetului.

Nu puteam asculta asemenea aiureli disperate, deghizate în strategie. Nu puteam să mă uit la nimeni din încăpere. Nu puteam face nimic care să oprească armata ce se apropia. După ce şedinţa s-a terminat, mi-am strâns lucrurile încet şi abia după o clipă mi-am dat seama că în încăpere rămăseserăm doar eu, Ez şi Cal. Nu ştiu cum de se întâmplase aşa. Nu aveam de gând să fug. Nu puteam să mă uit la ei. Eram duşmanul lor şi aveam secrete ce dovedeau că-s o răzvrătită.

Cal s-a aşezat, arătând obosit. Părea micşorat, undeva departe, lângă perete. Pentru o clipă, scaunul dădu impresia că era şi mai mărunt, aşa

cum un tron îl face să arate pe un rege-copil. Ez stătea în picioare, ca un curtean posomorât. Probabil că aşteptau să exerseze proclamaţiile necesare.

— Avice, îi duci dorul fratelui meu? a întrebat Cal.

— Dacă… îi duc dorul lui Vin? Eu… da, am spus şi, într-un fel, era adevărat. Uneori. Şi tu?

Cal m-a privit pe sub sprâncene.

— Da. Am fost furios pe el. Înainte să moară, a adăugat el, apoi a făcut o pauză. Am fost furios pe el înainte de asta şi, bineînţeles, mult mai furios după aceea. Bineînţeles. Dar îi simt lipsa.

Am încercat să-mi dau seama dacă obţineam ceva făcându-l să vorbească în continuare, dar nu mi-a venit în minte niciun lucru pe care i l-aş fi putut spune.

— Te rog, a zis el furios, dar nu mi se adresase mie, iar Ez şi-a ridicat privirea.

— Eu… a spus Ez şi a ieşit.

Era primul cuvânt pe care-l auzisem din gura lui, de multe zile. Cal nu a privit în urma lui.

— Lui Vin îi era dor de tine.

— Oare?

Indiferent ce i se întâmplase lui Cal, indiferent ce devenise acesta, eram sigură că mă vedea aşa cum îl vedeam şi eu, printr-o fereastră a amintirilor care includeau dimineţi şi seri petrecute împreună, nuditate, sex, lucruri uneori minunate. Ce puteam să fac, în afară de a-mi aduce aminte ultima privire pe care mi-o aruncase Vin? Văzusem nevoia aceea care probabil că ar fi putut purta un alt nume şi care-l ofensa pe Cal. Fiindcă îşi imagina că afecţiunea fratelui său era un joc cu sumă zero, iar eu i-o furasem? Pentru că nu fusese în stare să i-o ofere el însuşi?

Şocată, m-am înecat şi am fost silită să-mi închid ochii. Asistasem la manifestarea unei mâhniri imense, difuze, nu numai pentru Vin, ci şi pentru el însuşi. M-am gândit la lunile în care fusesem iubita lui CalVin. Am încercat să-mi reamintesc un moment în care ambii se mişcaseră simultan, împreună cu mine. N-am reuşit. Se întâmplase vreodată să mă atingă amândoi, în acelaşi timp, sau fusese întotdeauna numai unul, apoi, după un timp, îmi imaginasem, presupusesem, că fusese celălalt? M-am uitat la Cal. Se mulţumise doar să tolereze dorinţele doppelului său, în tot acel timp?

Mi-am zis: „Tu şi cu mine am fost vreodată împreună?“

— Să mă trezesc fără el. Nu-s obişnuit cu asta, a zis el, vorbind iute. Nu trebuia să fac aşa ceva. Adevărul e că există momente când nu-i prea rău. Tăcerea nu-i întotdeauna inoportună.

M-am uitat în altă parte, ca să nu-i mai văd zâmbetul groaznic.

— Avice, adevărul e că nu pot să-ţi spun dacă-mi lipseşte. Nu-i adevărat, pot să-ţi spun asta şi ţi-o spun, dar nu-i un simţământ prea *curat.* Să trebuiască să spui *totul,* aşa cum fac – sau făceam… Mda, e rău, şi e bine, şi-i rău. Am fost în azilurile pentru cei scindaţi. Cei normali, nu ca Bren, care provoacă necazuri. Nu ştiu, aşa sunt eu acum?

A făcut semn cu capul către uşa prin care ieşise Ez.

— Ticălosul ăla! După cum merg lucrurile, o să fie urât. Voiam să spun… nu ştiu ce voiam să spun. Fac ceea ce trebuie să fac.

— Şi ce faci, Cal? De ce trebuie să faci asta? am spus eu, deşi nu intenţionasem să-i răspund sau să mă implic în ceva, indiferent ce-ar fi fost. Cal, am mai încercat asta o dată, ai organizat armate şi a fost un dezastru…

— Avice, te rog.

Cal a clătinat din cap şi a ezitat, ca şi cum s-ar fi străduit să se gândească cum să comunice ceva.

— Au fost doar nişte patrule mixte, care n-au funcţionat. O să vezi ce facem acum. E altceva. Şi tu ce-ai fi făcut? Nu putem să-i lăsăm, pur şi simplu, să intre peste noi… N-ai văzut? a zis el, gesticulând din nou în direcţia în care plecase Ez. Pot să-i pun să facă orice vreau.

— Mda.

— Oricum, nu despre asta e vorba. Eu… noi vrem forţe de apărare în jurul oraşului, avem nevoie de ele, dar nu asta e adevărata problemă. Adevărata problemă este echipa care va ieşi afară. M-am gândit mult, a spus el şi a făcut un semn către gât, către vocea lui. La asta. M-am gândit cum s-o folosesc. Ştiu de ce primele patrule n-au funcţionat: pentru că le ordonasem doar să *patruleze.* Ordinele au fost prea vagi. De data asta, sarcinile sunt diferite. Sunt bine definite. Cu început şi sfârşit.

— Şi ce sarcini ai să le stabileşti, EzCal? am întrebat eu.

Greşeala de a-l numi pe Cal astfel nu fusese deliberată.

— O să vezi. Şi cred că o să fii impresionată. Nu acţionez în conformitate cu ceea ce crezi tu că sunt. Avice, ştiu ce crezi că sunt.

Am plecat. Era insuportabil.

N-am privit cum Cal, alături de Ez, a inspectat trupele sale ariekene – ce pantomimă! Auzisem că o făcuse pe MagDa asistenta lui, le pusese să vorbească pentru el. EzCal nu putea s-o facă: ar fi creat o comedie a soldaţilor în transă, care ar fi încercat, după fiecare cuvânt, să se supună fără să gândească, indiferent dacă acesta era un ordin sau nu.

Soldaţii erau, de fapt,

– câteva mii. O mulţime fără precedent. Prin intermediul lui MagDa, Cal îi organizase pe grade, pe plutoane şi unităţi, fiecare cu comandantul ei. Nici vorbă de haosul la care mă aşteptasem atunci când noii noştri apărători se duseseră la avanposturile lor.

Nu erau suficienţi. Armata Absurzilor era de câteva ori mai numeroasă. Încă nu înţelesesem – ignorasem ce-mi spusese Cal – că demonstraţia războinică şi măreţia înfricoşată erau doar o mică parte din ceea ce intenţiona Cal. Nu remarcasem nici măcar că MagDa dispăruseră timp de două zile, împreună cu alţii, o parte dintr-o echipă despre care îmi imaginez că primise de la EzCal un nume ales cu grijă. În timp ce ei fuseseră plecaţi, fără ca eu să ştiu unde, mă dusesem din nou împreună cu YlSib la Dansatoarea Spaniolă, pe când armata Absurzilor se apropia. Mă săturasem de-atâtea lucruri inevitabile. În oraş, în afara Oraşului Ambasadei, domnea sentimentul, chiar dacă iluzoriu, că erau posibile mai multe deznodăminte.

EzCal ne-a convocat într-o sală de lectură. M-am dus la şedinţa aceea, aşa cum mă dusesem la toate, simţind-mă ca un spion. Fără să mă prefac pe de-a-ntregul. Comitetul era incomplet. Aşezaţi în şirurile abrupte de bănci, ne uitam în jos spre EzCal, care se afla în centru. Stăteam lângă Southel şi Simmon. MagDa erau împreună cu EzCal; cele două femei aveau feţele pline de răni. Lângă ele se găsea

kora
saygiss

, iar în colţuri se aflau alte Gazde.

— Am vrea să începem cu un moment de reculegere, a zis Cal, pentru poliţiştii Bayley şi Kotus, care şi-au dat viaţa în această misiune, pentru binele Oraşului Ambasadei, a explicat el, iar noi am aşteptat. Să ne asigurăm că n-a fost zadarnic. Aduceţi-i înăuntru.

A urmat o oarecare agitaţie. Am gemut, am înjurat şi ne-am dat înapoi. Cei pe care paznicii îi conduseseră înăuntru şi-i lăsaseră în faţa noastră erau duşmani. Doi Absurzi asurziţi. Erau încătuşaţi. Se uitau la noi, cu ochii mişcându-li-se ca nişte polipi. Picioarele şi aripile darului le tremurau, în ciuda faptului că erau legate. Indivizii trăgeau de zor de legăturile lor.

Îi priveam. Cal s-a învârtit în jurul captivilor, atrăgând atenţia asupra rănilor căpătate în pustietate, a cioturilor aripilor evantai rupte. Arăta fiecare lucru pe care-l descria cu un băţ lung, subţire. Era precum un lector de pe timpuri, dintr-un centru de instruire de dinainte de diaspora. Agresorii scoteau nişte zgomote, în timp ce el le dădea târcoale. Scoteau strigăte ce sunau ca nişte saluturi, ca nişte apeluri către zei.

kora
saygiss

şi ceilalţi ariekei din încăpere îi priveau şi îşi continuau, la rândul lor,

mişcările constante – gesturi involuntare ale dezgustului provocat de înlănţuirea prizonierilor.

Cal ne-a spus că oamenii noştri descoperiseră un grup de Absurzi desprinşi din armata principală, care se apropiase ca să atace o aşezare izolată. Avusese loc o luptă. Ambele părţi suferiseră pierderi. În cele din urmă, după o cooperare fără precedent între tereştri şi aliaţii noştri ariekeni, noi învinseserăm şi-i capturaserăm pe cei doi Absurzi.

— Trebuie să-i înţelegem, a zis Cal. Ca să-i putem învinge.

Fuseserăm chemaţi acolo ca să luăm notiţe, să învăţăm comportarea celor fără de Limbaj. Asta s-a făcut prin intermediul unor experimente realizate în faţa camerelor, în încăperi izolate; prin interacţiuni între Absurzi şi aliaţii noştri, care nu aveau să fie interacţiuni, ci acţiuni din partea lui

kora
saygiss

şi a coteriei sale, şi pe care Absurzii aveau să le ignore sau la care aveau să răspundă în feluri care nouă nu ni se păreau a fi reacţii.

Solipsismul celor care-şi rupseseră propriile aripi evantai părea impenetrabil. Poate că unii dintre membrii comitetului credeau afirmaţia lui Cal cum că ne pregăteam să-i înfrângem. Dar au văzut cum Cal îl linguşea pe

kora
saygiss

– vorbind iarăşi prin intermediul lui MagDa, pentru a evita prostia de a-şi vârî în transă în mod repetat aliatul ariekes –, ca să li se adreseze Absurzilor, lucru pe care acesta l-a încercat inutil, făcând-o pe MagDa să încerce şi ea. Aşa mi-am dat seama că trebuie să fi fost mai mulţi cei care ştiau, după cum aflasem şi eu atunci, că singura lui speranţă era să negocieze.

Dar existau mii de indivizi care închiseseră toate ferestrele spre exteriorul şi spre interiorul lor, înlăturaseră Limbajul, deveniseră monade saturate de crimă. Nimic din ceea ce aş fi putut şti nu conta prea mult. Cu rămăşiţele arsenalului lui Wyatt şi cu armata ariekeană a lui Cal puteam să-i omorâm pe unii dintre ei, dar oraşul se micşora în continuare, locuitorii lui mureau, se automutilau, fugeau în aşezările vecine, unde difuzoarele aveau să transmită vocea zeului-drog. Erau mai mulţi Absurzi decât ariekeii care ar fi luptat alături de noi.

MagDa a vorbit în Limbaj; apoi cineva a spus:

— Nici măcar nu ne aud.

În timpul ăsta, Absurzii mârâiau.

— Atunci să le arătăm, a zis Cal. Să-i facem să priceapă.

Şi schimbul de cuvinte a continuat şi s-a modificat, enervant şi fără rost. Ariekesul cel întreg îşi repeta cuvintele, MagDa şi alţi Ambasadori

gesticulau cu mâinile. Inamicii noştri s-au apropiat. Cei fără Limbaj au tras din nou de legături. Prizonierii i-au privit pe cei care vorbeau, ignorând introducerea şi concentrându-se asupra acţiunii. Am remarcat momente de subită atenţie, ce răspundeau unor idiosincrazii ale mişcărilor lui

kora
saygiss

, pe care nu le puteam vedea.

Absurzii s-au privit unul pe altul. Au scos zgomote fără să ştie. Şi-au atras reciproc atenţia cu întinderi ale ramurilor ochilor, prin mişcări ce indicau lucruri demne de observat. Se mişcau, atât cât puteau, aşezându-se în diverse locuri, în timp ce Cal şi Ez le arătau imagini pe ecrane şi le transmiteau vibraţii prin podea. Ei mergeau, calculau, făceau distincţii.

N-am vorbit suficient de iute, dar când indivizii au încercat brusc să atace un paznic ariekes, mi-am dat seama că ştiusem ce era pe cale să se întâmple. Absurzii au fost potoliţi înainte să apuce să-şi folosească propriile trupuri înlănţuite ca pe nişte măciuci greoaie, dar sincronizarea mişcărilor lor mă uluise. M-a făcut să mă gândesc din nou la cărţile soţului meu.

— Cum spui „ăsta“ în Limbaj? l-am întrebat eu pe Bren. Ca *ăsta.* Ce pahar vrei? am zis eu şi am arătat. Pe *ăsta.*

— Depinde, a spus el, uitându-se la paharul de pe barul lui. Dacă vorbim despre asta, aş putea spune…

— Nu mă refer la unul anume, ci în general, *ăsta,* am spus eu, arătând. Sau *ăsta,* am adăugat, mişcându-mi mâna. *Ăsta* în general.

— Nu există nimic.

— Nu?

— Bineînţeles că nu.

— Aşa deci! Şi cum aş putea să disting paharul ăsta de ăsta sau de ăsta? am întrebat eu, arătându-le cu un deget.

— Spui „paharul din faţa mărului, paharul cu un defect la bază şi paharul în care a rămas un pic de vin“. Ştii lucrurile astea. Ce întrebi, de fapt? N-ai fost învăţată lucrurile de bază?

— Ba da, am răspuns eu calmă, după un timp. Cu ani în urmă. (Acum vorbeam din nou în ani, nu în kiloore.) Dar dacă o să traduci pentru mine vorbele unui ariekes care spune „Paharul cu măr şi cel cu vin“, probabil că o să spui „paharul ăsta şi celălalt“. Uneori traducerile te împiedică să înţelegi. Eu nu vorbesc Limbajul fluent. Poate că tocmai acest lucru mă ajută acum.

— Traducerea te împiedică întotdeauna să înţelegi, a zis el. La ce te gândeşti?

— Câte zile mai sunt până când o să ajungă aici? am întrebat eu. Poţi să dai de YlSib? Şi de ceilalţi? De oricine?

Bren şi-a mijit ochii, dar a dat din cap.

— Trebuie să plecăm. Pune-le pe YlSib sau pe oricine poţi să ia legătura cu Dansatoarea Spaniolă şi cu ceilalţi. Eu… am spus, apoi m-am oprit. Eu nu ştiu. Nu ştiu dacă… Poate ar trebui să-i spun lui Cal.

— Spune-mi mie, a zis Bren. Am impresia că eşti disperată.

— Şi eu am impresia asta.

— Despre ce-i vorba? Spune-mi!

I-am spus. Revelaţia n-a avut niciun efect asupra lui, dar n-o s-o dezvălui aici, deocamdată.

Bren a dat din cap şi a ascultat ceea ce nu puteam numi plan – era o intuiţie şi o speranţă – iar când am terminat, a spus:

— Nu, nu putem să-i spunem lui Cal.

M-a mângâiat sub bărbie şi m-a îmbrăţişat şi, pentru o clipă, l-am lăsat să mă ţină în braţe şi a fost minunat.

— Sigur că nu putem.

— Dar încercăm să reparăm lucrurile, am spus eu. Ştii că EzCal nu-s proşti…

— Problema nu-i că sunt proşti, a zis el. Ci ceea ce sunt şi ce reprezintă. Poate Cal ar vedea motivul. Poate. Dar nu cred. Vrei cu adevărat să riscăm?

— Dacă o să plecăm, o să afle.

— Da. Şi o să te considere un duşman. Şi va avea dreptate. Să nu crezi că el – ei nu vor găsi timp ca să încerce să ne oprească.

— În regulă, am spus eu. Atunci o să fiu un duşman.

Bren mi-a zâmbit şi m-a întrebat:

— Avice, şi ce altceva o să mai facem?

Ne-am întors, ţinându-ne de braţ, ca să privim ecranul pe care apăreau captivii Fără Limbaj, ezitanţi, rămaşi singuri în încăpere, în timp ce erau supravegheaţi de camere. Erau clipele liniştite ale surghiunului nostru – pentru că eram gata să ne autoexilăm. Am văzut cei doi ariekei pe care îi prinseseră conducătorii noştri mergând nu ca două făpturi fără legătură, ci în acord cu altceva; nu cu un plan, ci cu o cunoaştere a celuilalt; o comuniune.

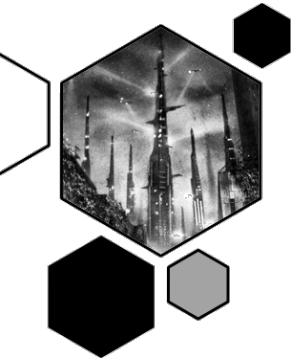

24

Încă eram o persoană de un oarecare interes cultural. La fel şi BrenDan, individul scindat, liber, scandalagiu şi dizident cu diplomă. Dacă dispăream amândoi, oamenii aveau să observe. Şi era posibil să fim deja supravegheaţi. Din aceste motive, data viitoare – adică ultima dată – m-am dus singură în oraş.

În timp ce comitetul îşi pierdea din importanţă şi Cal prelua puterea pe care o avuseserăm, străzile Oraşului Ambasadei şi-au continuat existenţa. Pe când mergeam prin oraşul meu micşorat, purtând aeoliul şi ducând cu mine provizii, am fost surprinsă să trec pe lângă mai multe petreceri în aer liber. Unii părinţi cu schimbul ai copiilor care se jucau m-au văzut urmărindu-i şi m-au privit în ochi, iar privirea lor tăioasă, izvorâtă din conştientizarea faptului că era vorba de un ultim joc menit să ţină copiii ocupaţi, n-a diminuat plăcerea momentului.

Pe străzi erau poliţişti, dar nu aveau prea multe de făcut, doar să aştepte războiul: nu-şi mai îndeplineau zeloşi îndatoririle. Nu-i mai izgoneau pe indivizii care voiau să facă prozeliţi – nici nu mai ştiu de care soi: zguduitori, tremurători, făcători, înhăţători – fiecare cu propria-i teologie ce ne damna sau ne izbăvea. Nu mai erau trataţi – nici măcar cei mai virulenţi dintre ei – ca nişte ameninţări sau ca nişte paraziţi, ci ca nişte actori. Oamenii îşi băteau joc de ei, iar ei îşi păstrau cu încăpăţânare credinţa.

Voiam să mă opresc, să-i cer cuiva să mă însoţească la o cafenea în care se împărţeau băuturi gratis sau care accepta chitanţele cu promisiuni de plată, participând la o mascaradă politicoasă. Văicăreala obişnuită: „O să plătesc cândva“. Melancolia noastră, a celor care aveau să plece. Am ieşit din Oraşul Ambasadei în apropiere de locul în care Yohn, Simmon şi ceilalţi ne ţineam răsuflarea şi în care ne atinseserăm

limitele. Am ieşit singură, prin coridoarele unei case de pe graniţă.

Pe harta mea erau însemnate diferite colonii de ariekei de oraş, iar în dreptul fiecăreia notasem ultimele informaţii pe care le putuse strânge Bren. 1: *În centru.*

kora
saygiss

. Loial. În stânga mea. 2: *Statut incert.* 3: *Contribuie cu trupe, dar e în conflict cu*

kora
saygiss

4: *Preocupaţi de comunitate?* 5… şi aşa mai departe. Ştiam că toate graniţele trasate pe hartă erau uşor de penetrat. În timp ce Absurzii se apropiau, aceste mici stătuleţe deveneau tot mai izolate, politicile şi practicile aplicate în momentele intermediare de instabilitate deveneau tot mai divergente, iar străzile care le separau tot mai rele. Nu eram deloc în siguranţă.

În primele câteva sute de metri am văzut altbursuci mergând, am auzit aripi de păsări şi am fost înconjurată de insecte. Eram acum pe teritoriul faunei locale, care avea cel puţin două nume: cel în limba noastră şi cel în Limbaj, al celor care o creaseră. Am stat liniştită văzând o făptură de mărimea unui câine, pe care noi o numeam tun cafeniu şi căreia ariekeii îi spuneau

kosish
rua

sau

ter
sethis

, în funcţie de o distincţie taxonomică pe care noi n-am înţeles-o niciodată. Drumul mi s-a intersectat cu cel al unui arici cu limbă de broască. Pe deasupra mea treceau tot felul de lucruri şi maşini bioproduse, fie dintre cele sălbatice, fie cărând ariekei.

Navigasem eu prin immer, dar geografia asta era cât pe-aci să mă învingă. Era periculos să te afli în ţara nimănui, şi ar fi fost şi mai periculos în aşezări, unde aveam să fiu ameninţată nu de furia întâmplătoare a celor lipsiţi de minte, ci de paznicii graniţelor. Având în vedere acest nou tribalism, locuitorii diferitelor zone se luptau uneori între ei. De câteva ori a trebuit să mă ascund în spatele oaselor unei case sau a unei grămezi de gunoi, privind asemenea manifestări de violenţă.

Gâfâiam din cauza fricii. M-am oprit brusc lângă o cotitură, fiind pe jumătate conştientă de bâzâitul diafragmatic al acelui cartier. În faţa mea erau doi bărbaţi.

M-au văzut şi au ridicat puştile. Nu le puteam zări feţele prin vizoarele aeolilor. Neverosimilitatea existenţei unor siluete terestre chiar în locul acela m-a făcut să înlemnesc pentru un moment, dar m-am pus în mişcare chiar înainte ca indivizii să tragă, iar gloanţele s-au înfipt în

ventriculul sau aleea pe care fusesem. Am luat-o la goană. I-am auzit în urma mea. M-am vârât prin cotloane, m-am rătăcit. Am strâns din dinţi, cu inima bubuindu-mi.

Nu fusesem cuprinsă de panică. Gândurile îmi erau precise. M-am întors iute, auzind alt zgomot. Cineva, un om, se întindea după mine printr-o uşă ce semăna cu nişte branhii. M-am dat înapoi, dar el şi-a pus degetele pe mască, făcându-mi semn să tac, şi a dat din cap. M-am dus cu el, iar el m-a împins într-o cameră. Am stat locului amândoi, ascultând. Îl priveam, dar nu-mi trezea nicio amintire, de niciun fel. Mă holbam la el de parcă astfel aş fi fost în stare să-l decodez.

— Eşti bine? a şoptit el.

— Da.

Mă pregăteam să-l întreb „Cine eşti?“ sau „Cine sunt indivizii?“, dar el a clătinat din cap, apoi a ascultat iarăşi.

— Vino cu mine, a spus în cele din urmă.

Am încercat să-l întreb din nou cine era, dar nu mi-a răspuns. Presupun că, la urma urmei, nu-mi datora nicio explicaţie. L-am lăsat să mă conducă, furişându-ne.

Yl şi Sib ne aşteptau, la capătul unui drum ocolitor lung. L-au salutat scurt pe bărbat, apoi au discutat toţi trei, prea încet ca să-i aud. Bărbatul s-a întors şi şi-a ridicat mâna spre mine când a plecat.

— Se numeşte Shonas, mi-a spus Sib. A fost vizir, cândva. E în oraş de vreo opt ani.

Ne îndreptam cu grijă către ruta pe care voisem iniţial s-o apuc.

— De ce e aici? am întrebat eu. Şi cine a tras în mine?

Un prag s-a arcuit ca să ne lase să intrăm.

— A venit aici după ce a avut un conflict cu un Ambasador, mi-au spus YlSib.

— A fost ceva scandal… iar el a dispărut. Probabil că atunci erai în immer. *Afară.*

— Nu ţi l-ai fi amintit.

De parcă ar fi contat.

— Ceilalţi doi erau DalTon.

Nu-mi amintesc să fi fost surprinsă. Erau dizidenţi îndrăzneţi, pe care îi crezusem morţi, scindaţi sau încarceraţi în infirmeria aceea teribilă.

— Au fugit.

— Au devenit ciudaţi.

— Shonas a venit în oraş ca să-i oprească, şi…

— … mda, el e de partea noastră.

— Împotriva Ambasadorului DalTon.

— N-am mai auzit de ticăloşii ăştia de multă vreme, de când a început

toată chestia asta, nu ştiu ce pun la cale.

— Acum sunt în largul lor.

— Probabil că le place toată treaba asta.

— Trebuie să fi aflat de planul tău.

Un flux paralel de zvonuri, contrainformaţii şi răzbunare.

— De unde să ştie ei că am plănuit ceva? am întrebat eu.

— Zvonurile circulă afară.

— Ce mama dracului înseamnă asta?

— Fii serioasă! Poveştile ajung *afară*.

— S-ar putea ca ei să nu ştie nimic, cu excepţia faptului că *ai venit în oraş*. Ceea ce înseamnă că ai un plan.

— Şi, indiferent ce plan ar fi, ei sunt împotriva lui.

— Colaborează cu Cal? Cu EzCal?

— Ce spui? Pentru că au încercat să te oprească? au zis YlSib şi m-au privit. Doar pentru că şi Cal a încercat să te oprească?

— … Greu de crezut că-i acelaşi lucru.

— … DalTon au propriile motive pentru orice.

— Care sunt motivele alea? am întrebat eu.

— Oh, există atât de multe motive aici, afară, au spus YlSib, obosite.

— Cine le poate urmări pe toate?

— … Alege unul.

— … Nu sunt prietenii tăi.

— Vor fi?

— Nu.

— Sunt obosiţi de toate astea.

— … Şi tu nu eşti.

— … Şi încerci să faci ceva.

— … Cum ţi se pare motivul ăsta?

Dal şi Ton erau nihilişti de când începuse criza şi fuseseră şi înainte de ea. Asta era o explicaţie a faptului că mă consideraseră demnă de a fi atacată. Să-l fi întrebat pe Cal dacă ar vrea ca Oraşul Ambasadei să fie distrus sau să supravieţuiască fără el, ar fi pretins că vrea să-i supravieţuiască şi chiar ar fi fost convins de asta; dar s-ar fi dus în mormânt şi ne-ar fi băgat pe toţi în mormânt ca să mă oprească, atunci când mi-ar fi ştiut planul, pentru că acesta l-ar fi subminat pe el. DalTon aveau de gând să mă oprească pentru că voiam să salvez lumea. Sunt convinsă că ideea asta avea mai mult sens şi era mai coerentă pentru ei, ţinând seama de autoexilul lor lung şi îndârjit. Existau kiloore de poveste pe care nu le ştiusem niciodată.

DalTon erau împotriva mea, Cal era împotriva mea, DalTon erau împotriva lui Cal, Shonas era împotriva lui DalTon, Shonas era de partea

mea, dar nu împotriva lui Cal, şi tot aşa. Niciodată nu fusesem înclinată spre intrigi, nici în Oraşul Ambasadei, nici în immer, nici *afară*. Sperasem că a face floaking era un mod de a evita aşa ceva. Dar politica te găseşte ea pe tine.

— Câţi sunt? am întrebat eu. Acei proscrişi din oraş.

Yl şi Sib n-au spus nimic. Planurile mele pentru salvarea Oraşului Ambasadei erau o mică parte din ceea ce li se întâmplase lui DalTon şi Shonas, dar drama răzbunării fostului Ambasador şi a vizirului de altădată mi se întâmplase mie. Îi eram recunoscătoare lui Shonas că-mi salvase viaţa.

— E pe drum, mi-au spus YlSib. Cum îi spui tu? … Dansatoarea Spaniolă.

— Ştiu, e urât din partea mea. N-o să mai folosesc numele ăsta.

— De ce? Ariekesului nu-i pasă şi nici nouă.

Încăperea era mică. Bineînţeles, n-avea ferestre şi era iluminată de frunze care luceau.

— Aveţi energie electrică, am zis eu.

— Nu…

— … Lumina este emisă de un necrofag din pereţi.

— Fiţi serioase! am exclamat eu.

Clădirea era pe moarte şi din cauza asta aveam noi lumină. Îmi venea să râd.

Am întrebat din nou, dar YlSib n-au vrut să-mi spună ce le-a făcut, în urmă cu sute de mii de ore, să plece din Oraşul Ambasadei, să trăiască în spatele măştilor cu aeoli, în această microcolonie de exilaţi. Am stat şi am aşteptat.

— Şi alte Gazde din oraş pleacă, au spus YlSib.

— … Şi o mulţime li se vor alătura Absurzilor.

— … Nu vor rămâne mulţi să lupte, chiar dacă sunt pregătiţi pentru asta.

— N-au de ales. EzCal le-a ordonat să lupte.

— Care-i planul tău?

— … Ce vrei să faci?

— Ştiţi ce vreau, le-am răspuns eu. V-a spus Bren.

Adevărul era că nu ştiam cum să le explic. Când a apărut Dansatoarea Spaniolă, am zis:

— Priviţi. O să vă arăt.

Mi-am amintit modul în care se mişcaseră captivii Fără Limbaj. Absurzii se apropiau şi nu avea niciun rost să-l aşteptăm pe Bren. Cu ajutorul lui YlSib, cu traducerea lor grijulie, am început treaba, iniţial foarte încet. Eu, împotriva înclinaţiilor de care dădusem dovadă mulţi

ani, n-am avut de ales şi am preluat controlul.

Nu cred că graba e un morb care poate să li se transmită extratereştrilor, dar lucrurile s-au întâmplat ca şi cum ariekeii înţelegeau că se schimbase ceva în mine. Ei şi cu mine ne-am implicat cu fervoare. Mi i-am amintit pe când erau în cafeneaua Eşarfa, fascinaţi de mine şi de toate celelalte comparaţii.

— Vrei să minţi, i-am spus eu Dansatoarei Spaniole.

Apoi am adăugat iute:

— Arată-mi ce poţi să faci. Cât de aproape de reuşită eşti? Hai s-o luăm de la început.

Am petrecut ore întregi ascultând cum Dansatoarea Spaniolă şi grupul său îşi spuneau micile neadevăruri, prin intermediul traducerilor lui YlSib. Luam notiţe şi mă străduiam să-mi amintesc cum făcuse

surl
tesh-echer

ceea ce făcuse. Asta mi se părea a fi cheia.

Discutasem despre asta cu Bren.

surl
tesh-echer

se jucase deseori cu vorbele, erodând propoziţiile calificative până când ceea ce rămânea reprezenta o minciună ivită brusc şi surprinzător. Dar metoda aceea, chiar şi atunci când era bine aplicată, era doar un eveniment secundar. Pe mine mă interesase conceptul teoretic al lui

surl
tesh-echer

.

El ne văzuse – pe noi, comparaţiile terestre, nu doar comparaţiile, în general – drept cheie pentru un neadevăr mai profund şi care deschidea mai mult căi. Înşelătoria sa tipică, servită cu o vervă elegantă prin intermediul unei manipulări a cuvintelor, indica această schimbare născută în urma contactului. „Înainte să vină oamenii, noi nu vorbeam prea mult despre anumite lucruri. Înainte să vină oamenii, noi nu vorbeam prea mult. Înainte să vină oamenii, noi nu vorbeam.“

Îşi răspândise manifestul prin intermediul unei disimulări realizate cu propoziţii omisive. Înainte să vină oamenii, noi nu vorbeam: deci noi vom vorbi, putem vorbi, trebuie să vorbim prin intermediul lor. A făcut din acest lucru fals o aspiraţie adevărată.

surl
tesh-echer

, insistând pe ceva ce ar fi putut să fie, a schimbat ceea ce era. Învăţase să mintă ca să apere adevărul.

— Deci, hai să-l urmăm pe Surl Tesh-echer, le-am spus eu Dansatoarei Spaniole şi tovarăşilor săi, care i se alăturaseră.

YlSib au tradus, iar ariekeii au reacţionat.

— El a arătat încotro să mergem. Mă cunoaşteţi. Sunt fata care a fost chinuită în întuneric şi care a mâncat ceea ce i s-a dat. Spuneţi-mi cu ce semăn şi o să ajungem la ceea ce sunt.

Le-am spus poreclele: Dansatoarea Spaniolă, Fabricantul de Prosoape, Botezătorul, Raţa. Le-am spus numele, i-am arătat pe fiecare şi chiar am zâmbit – nu se ştie niciodată, nu poţi să ştii ce au ţinut sau n-au ţinut minte. Animalele-baterii ţopăiau în jur, în timp ce noi lucram. Toţi ariekeii aceia puteau să mintă un pic. Erau discipoli ai celui mai mare mincinos din istoria lor. I-am ajutat să spună anumite lucruri, să şoptească propoziţii eronate în mod voluntar.

„Înainte să vină oamenii.“ Am pus-o pe YlSib să repete declaraţia lui

---

surl

tesh-echer

. Ariekeii au dat greş: minciuna le bloca minţile.

— Ce culoare? am întrebat eu, ridicând cârpe sau bucăţi de plastic, iar ei îşi înmugureau şi-şi dezmugureau ochii.

După câteva ore, nu s-au mai putut concentra. Raţa tremura, Fabricantul de Prosoape mormăia şi scotea sunete piţigăiate. Am înţeles. Nu aveam cipuri de date. Ariekeii trebuiau să meargă pe străzi şi să aştepte lângă megafoane. În interior, nu puteam să auzim transmisia prin radio, dar simţeam casa tremurând. Yl, Sib şi cu mine ne-am uitat unele la altele şi cred că ni i-am imaginat pe elevii noştri împleticindu-se către cel mai apropiat loc de ascultare a vocii, poate luptându-se cu cei lipsiţi de minte, poate lovindu-se între ei în chinul lor, în timp ce EzCal vorbeau.

— Cum de eşti în spatele tuturor acestor lucruri? am întrebat-o eu pe YlSib. Adică dacă merge, lucrurile se vor schimba pentru voi…

— Şi ce-o să pierdem?

— … O experienţă?

— … Şi ce-o să câştigăm? … De la fiecare?

— Ce ne-a adus experienţa noastră?

Îşi lăsară iarăşi privirile în jos. Bren îmi spusese că-şi urâse doppelul, cu o ură calmă. Văzând oboseala lui YlSib, faptul că nu se priveau una pe cealaltă, m-a făcut să mă întreb dacă asta era starea tuturor Ambasadorilor.

Când s-au întors ariekeii, erau iarăşi calmi.

— *Continuă,* a spus unul.

Am dat din cap în mod exagerat şi am zis:

— Da.

Apoi am spus-o din nou, mai încet. Încercam să fac o pauză, o distincţie, o trecere de la „înainte“ la „după“. Un punct anume care, ca toate de acest fel, putea să fie numai un mister.

— Cu ce semăn? Ce e ca mine?

YlSib îmi traducea întrebările şi răspunsurile.

— Tu eşti fata care a fost chinuită în întuneric şi care a mâncat ce i s-a dat.

— Hoitarii care vin în latrinele caselor noastre să se hrănească sunt ca fata care a mâncat ce i s-a dat.

— Încântător!

Le doream să se străduiască mai mult să fie poetici. Am închis ochii. Indivizii făceau comparaţii. Nu trebuia să-i las să se oprească. După un timp, sugestiile lor au devenit mai interesante. Au exagerat, conversaţia era plină de comparaţii eşuate.

— Pietrele sunt ca fata care a fost chinuită în întuneric pentru că…

— Morţii sunt ca fata care…

— Tinerii sunt ca fata care a fost chinuită în întuneric şi care a mâncat…

În cele din urmă, Dansatoarea Spaniolă a spus brusc:

— Încercăm să schimbăm lucrurile şi a trecut mult timp şi am fost răbdători ştiind că vom sfârşi ca fata care a mâncat ce i s-a dat, ne-au tradus YlSib. Cei care nu încearcă să schimbe ceva sunt ca fata, mâncând nu ceea ce voia, ci ceea ce i s-a dat.

Am rămas cu gura căscată. Ariekesul cel înalt s-a aplecat spre mine, clipind dintr-o mulţime de ochi.

— Oh, Doamne, ştie! am exclamat eu. Ştie ce încerc să fac. Aţi auzit?

— Da.

— … Da.

— M-a transformat în două lucruri diferite, contradictorii. M-a comparat cu mine însămi.

— Da.

Ele erau mai prudente ca mine, dar am zâmbit până când n-au mai avut cum să nu-mi zâmbească şi ele.

Ne-am oprit târziu, când ariekeii au simţit atât de tare nevoia vocii zeului-drog încât nu mai puteau lucra şi s-au retras zăpăciţi. Am dormit fără să mă învelesc, pe podeaua nu prea primitoare, până când Yl şi Sib m-au zgâlţâit să mă trezesc şi mi-au dat un mic dejun neîndestulător.

Mi-am dat seama după transparenţa pielii turnului că era iarăşi zi. Elevii mei erau prezenţi şi arătau mai bine: EzCal le oferise porţia matinală de discurs.

YlSib mi-au spus că EzCal descoperiseră că plecasem. Mă căutau. Echipele ajunseseră în oraş.

— Nu numai că eşti singură afară, mi-au spus ele.

— … Eşti şi urmărită.

— … Te ascunzi.

Nu trebuiseră să-mi mai spună: „Eşti una dintre noi“.

Am lucrat toată ziua la comparaţiile nepotrivite ale ariekeilor. Treaba m-a obosit şi am devenit nerăbdătoare. Când s-a făcut întuneric, am auzit cum încăperea se deschidea cu un sunet ca de ceva umed, iar Bren a intrat. L-am îmbrăţişat cu patimă, iar el m-a sărutat, dar m-a ţinut la distanţă. M-am tras deoparte când am văzut cine îl urma. Adusese cu el un Absurd.

— A fost o călătorie afurisită, a zis el, cu un râs foarte scurt.

Făptura era istovită. Bren o ţinea cu ajutorul unui baston rigid cu un laţ prin care trecea continuu curent. Altfel, fiinţa aia l-ar fi doborât cu uşurinţă. Făptura fără Limbaj era rănită din cauza arsurii constante. Aripa darului îi era legată de trup, picioarele îi erau încătuşate. Ştiam că ăsta era planul, dar nu-mi venea să cred că Bren reuşise.

— Iisuse! am exclamat eu. Cum ai făcut-o? Oh, Iisuse, uită-te la el! E groaznic! Te-ai comportat ca un torţionar.

— Da, ăsta-i adevărul, a recunoscut el.

Dansatoarea Spaniolă şi ceilalţi ariekei l-au înconjurat pe Absurd. Acesta s-a încordat şi a încercat să se repeadă la ei. Ariekeii s-au dat înapoi, apoi au înaintat spre el, părând a da dovadă de o curiozitate morbidă.

— Cum e treaba în Oraşul Ambasadei? m-am interesat eu.

— Oamenii sunt speriaţi, mi-a răspuns el. Îşi imaginează probabil că tu şi cu mine lucrăm pentru duşmani. Sau spun că ei fac asta.

— Absurzii? m-am mirat eu. E…

— Absurd, da.

— E o prostie.

— Ştii cum sunt, a zis el.

Oamenii spun o grămadă de lucruri, chiar dacă ştiu că n-au nicio logică. Aveau dreptate să fie speriaţi. Absurzii se apropiau.

— Cum ai reuşit?

— Folosind toate metodele pe care ţi le poţi închipui, mi-a explicat Bren. Documente false, mită, minciuni, intimidare. Furişându-mă la miezul nopţii. Prin violenţă. Toate astea.

— Acum putem testa nişte chestii, i-am spus eu.

Bren a scos nişte cipuri cu date din sac.

— Poftim, mi-a zis el. Ceata asta se poate controla un pic. Deci n-o să mai fiţi dependenţi în totalitate de transmisiunile radio. Putem să-i ţinem aici.

— Poţi să spui despre ce anume vrei să mintă? m-a întrebat Yl sau Sib.

M-am uitat la ele. Nu înţeleseseră nimic. Se alăturaseră acestui plan, împreună cu toţi amicii lor, doar pentru că era un plan.

— Contează ce înseamnă minciunile lor, le-a zis Bren. De ce credeţi că o să părăsim oraşul?

Cele două au ridicat din umeri.

— E vorba de modul în care funcţionează la ei simbolurile, le-am zis eu. Nu m-am gândit niciodată că putem schimba asta. Dar ştii ce m-a făcut să mă răzgândesc? Faptul că existau deja ariekei care făcuseră asta, am spus arătând spre captiv. Ei au reuşit să facă ceea ce Surl Tesh-echer, Dansatoarea Spaniolă şi grupul ăsta voiau de ani de zile să facă. Ei au căpătat minţi noi. Şi le folosesc ca să ne omoare.

Precizia bizară cu care Absurzii îşi coordonaseră atacurile mă pusese pe gânduri. Indivizii comunicau – nu exista o altă explicaţie pentru un asasinat atât de eficient. Cei fără Limbaj aveau nevoie de colectivitate şi realizaseră o colectivitate, altfel n-ar fi putut să ştie ce făceau: probabil că fiecare se credea captiv într-o singurătate dornică de răzbunare, chiar dacă violenţele pe care le comiteau împreună contraziceau asta.

Îi văzusem gesticulând. Comandourile sau comandanţii lor indicau ceva cu aripile darului. Absurzii inventaseră arătatul. Cu arătatul concepuseră un „ăsta“. Dăduseră proeminenţelor trupului, membrului întins, puterea de a se referi. „Ăsta“ era cheia. De aici urmaseră alte cuvinte fără sunete.

„Ăsta. Ăsta? Nu, nu ăsta, ăsta.“

Fiecare cuvânt din Limbaj însemna doar ceea ce însemna. Polisemia sau ambiguitatea erau imposibile, şi odată cu ele majoritatea figurilor de stil care făceau alte limbaje să fie limbaje. Dar conceptul care stă în spatele cuvântului „ăsta“ e utilizabil în orice mod, e flexibil pentru că-i lipsit de substanţă, e universal echivalent. De asemenea, „ăsta“ înseamnă întotdeauna „nu şi celălalt“. În războiul lor singuratic şi tăcut, Absurzii făcuseră o revoluţie semiotică şi un nou limbaj.

Era baza şi timpul prezent. Dar cuvântul unic iniţial devenise acum două: „ăsta“ şi „ne-ăsta“. Iar din acest vocabular micuţ şi primordial, motorul acestei antiteze produsese alte concepte: eu, tu, alţii.

Codul pe care îl creaseră era deosebit de reprezentările precise cu care se obişnuiseră încă din copilărie. Dar Limbajul fusese de fapt o anomalie: acest lucru nou, primitiv, cu degete care loveau şi tropăit ucigător, era mult mai apropiat de felul în care vorbeam noi, era cel puţin un limbaj înrudit cu cele ale făpturilor inteligente de dincolo de immer.

— Noi n-o să putem niciodată să învăţăm să vorbim Limbajul, am zis

eu. Putem doar să pretindem că am învăţat. În schimb, Absurzii au învăţat să vorbească precum noi. Ariekeii din încăperea asta vor să mintă. Asta înseamnă să ai o altă concepţie asupra lumii. Să nu faci referiri, ci să dai semnificaţii. Am crezut că aşa ceva e imposibil. Dar priviţi, am spus eu şi am arătat spre făptura care voia să mă omoare. Asta au făcut ei. De fiecare dată când arată ceva, dau o semnificaţie. Preţul plătit până acum a fost prea mare. Dar în momentul ăsta ştim că ariekeii pot s-o facă. Şi că a-i învăţa pe cei din grupul ăsta fără să le luăm aripile înseamnă să-i învăţăm să mintă. Comparaţiile au iniţiat… transformările. Pentru că noi putem să ne referim la orice. Chiar dacă e Limbaj, totul e literal. Totul e ceea ce e, dar, cu toate acestea, eu pot fi *ca* morţii şi ca viii, ca stelele, ca o masă, ca un peşte sau ca orice. Surl Tesh-echer ştia că ăsta e Limbaj care se străduia să… ţâşnească afară din el însuşi. Să aibă semnificaţie.

De aceea ajunsese, printr-o strategie atât de bizară, să mintă prin intermediul nostru. Nu adusesem cărţile lui Scile cu mine, dar le citisem de mai multe ori, învăţasem din ele şi polemizasem cu ele, iar acum ştiam ce trebuie să fac.

— A trebuit să fiu chinuită şi hrănită ca să mă poată vorbi, pentru că trebuia să fie ceva adevărat. Dar lucrurile pe care le spun prin intermediul meu… sunt adevărate pentru că ei le-au *făcut.* Comparaţiile sunt o cale spre exterior. O rută de la referire la semnificaţie. Însă numai o rută. Dar putem să-i împingem pe această cale, până la ultimul pas, pe tot drumul, am adăugat eu, lucrurile limpezindu-se pe măsură ce vorbeam. Până literalul devine… altceva, am adăugat eu, după o pauză. În cazul în care comparaţiile îşi fac treaba suficient de bine, atunci se transformă în altceva. Noi spunem cel mai bine adevărul dacă devenim minciuni.

Voiam să spun că nu era niciun paradox. Că spusele mele nu erau paradoxuri, nu erau aiureli.

— Nu mai vreau să fiu o comparaţie, am spus eu. Vreau să fiu o metaforă.

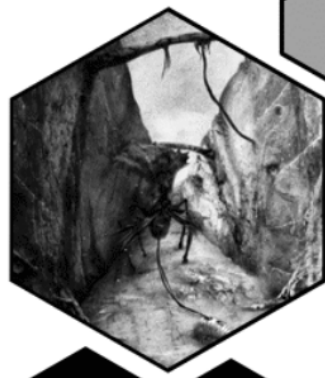

PARTEA A OPTA

TRATATIVELE

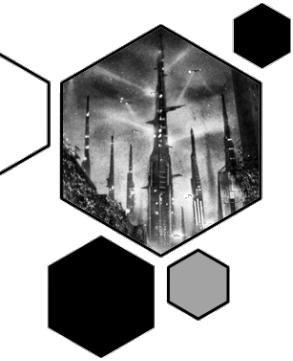

25

Am auzit nişte sunete bizare şi am văzut nave ridicându-se, îndreptându-se în afara Oraşului Ambasadei şi a oraşului. Majoritatea erau corvide metisate cu tehnologie biofabricată şi lipsită de sânge. Printre ele se vedeau şi matahale de mărimea unei biserici, mai vechi decât Oraşul Ambasadei.

— Nu-mi vine să cred că au ridicat în aer chestiile alea, am zis eu.

— Nu-s chiar atât de fioroase pe cât par, mi-a spus Bren. Au fost cândva nave de supraveghere. Toată chestia asta e circ şi atât. Chiar şi cu arsenalul bremenian, de care se zvoneşte, tot nu avem nicio speranţă.

Bren luase parte cândva, împreună cu doppelul său, la nişte aranjamente secrete. Interogaseră spioni şi agenţi dubli sau tripli.

— Wyatt a fost deştept, a zis el. A ştiut cât şi despre ce anume să nu vorbească încât, să producă spaimă. Dar chestia asta nu înseamnă nimic.

Flota se îndepărta greoi, pentru îndeplinirea misiunii ei tragice. Mi-am scos aeoliul – în încăperea închisă ermetic ce conţinea aer respirabil – şi am văzut că ariekeii mă aşteptau. Eram obosită şi a trebuit să-mi închid ochii.

Când, la rândul nostru, am părăsit oraşul în zbor, a fost complicat: am reuşit ca noi, cei patru tereştri şi grupul de ariekei, să-l târâm cu noi pe prizonierul Absurd, dar nu ne-a fost uşor. Avea o putere de posedat. A trebuit să-i administrăm des şocuri electrice şi să-l tragem după noi, chinuit de pedepsele aplicate.

— Hai să-l lăsăm aici, a propus Yl.

— Nu pot, a zis Bren.

El era cel mai asiduu dintre noi în tentativa de comunicare cu Absurdul, continuând chiar şi când noi încetam. Nu reuşise nimic.

Absurdul nici nu se uitase la el şi-şi îndreptase atenţia furioasă asupra ariekeilor dependenţi.

— Se duc să lupte, a spus Bren, arătând spre cer. N-are niciun rost, dar îi respect un pic pentru ceea ce fac. EzCal o să lupte.

Eforturile de a negocia erau sortite eşecului, iar Absurzii se apropiau şi mai mult. Refugiaţii tereştri, din avanposturile aflate pe terenuri cultivate, călătoreau lent către Oraşul Ambasadei. Călătoria îi epuiza pe mulţi dintre ei, iar cadavrele erau lăsate să se descompună, în costume şi biofabricate, până aveau să se transforme într-un mâl care nu ajuta la fertilizarea solului.

— EzCal se întreabă dacă pot să ajungă prin luptă la o cale de ieşire din toată chestia asta.

Ca şi cum beligeranţa ar fi putut să cântărească mai mult decât simplitatea numerelor.

— Uite ce-i, a zis Bren. EzCal va fi pe câmpul de luptă. Ez a fost cel care a insistat. S-a terminat cu amabilităţile. Acasă e… rău.

Plecasem doar cu câteva zeci de ore în urmă, dar acum era ziua de după petrecere. Sărmanul Oraş al Ambasadei!

Am luat-o pe căi ocolitoare, dar eram prea mulţi că să fie o călătorie cu adevărat secretă. Ne-am bizuit pe faptul că haosul din Oraşul Ambasadei şi din oraş se înteţea. Ne-am târât prin tunelele dintre oase, am aşteptat şi i-am administrat captivului nostru şocuri până l-am năucit complet, de fiecare dată când vedeam patrule formate din ariekei, din oameni sau mixte, care curăţau străzile împuşcându-i pe cei lipsiţi de minte.

Era dificil să te strecori fără a fi văzut pe podişuri din piele, unde poliţiştii din rasa noastră şi ariekeii impuneau o ordine brutală. YlSib le şoptise în repetate rânduri Dansatoarei Spaniole şi tovarăşilor acesteia: „Trebuie să fiţi tăcuţi“. Eu dădeam frenetic din mâini ca să-i fac să tacă, şi, bineînţeles, ei nu înţelegeau nimic. Şi mai multe aparate de zbor au trecut pe deasupra capetelor noastre. Ne-am ascuns de regimentele aflate în drum spre front.

Am continuat eforturile de a-i învăţa. Am încercat să-i apărăm pe tovarăşii noştri ariekeni de sunetele difuzoarelor, când au început transmisiile (acum înregistrate) ale lui EzCal – ne ascundeam undeva, iar ariekeii ascultau cipurile de date aduse de noi, în locul transmisiunilor, administrându-şi singuri dozele, repurtând mici victorii asupra tiraniei ritmului impus de zeul-drog, pe când concetăţenii lor se călcau în picioare ca să audă vocea. Nu ştiu cum ţineau socoteala cipurilor – cine şi ce ascultase şi cum le împărţiseră între ei.

Prizonierul nostru vedea ce făceau, în timp ce se ghemuiau, cu aripile evantai întinse. Îmi închipui că-i privea cu scârbă. Cert e că se zbătea în legăturile lui.

Ne stabiliserăm iute anumite principii. Le schiţasem pornind de la cele spuse de Dansatoarea Spaniolă. Le şopteam în anglo-ubiq, YlSib le glăsuia în Limbaj. Bren, după câte vedeam, declama comparaţia mea, pe care o rostise prima oară cu mult timp în urmă.

— Încercaţi să schimbaţi lucrurile, am zis eu, iar YlSib au repetat cuvintele în Limbaj. Vreţi să vă schimbaţi, ca fata care a mâncat ce i s-a dat. Deci sunteţi ca mine. Cei care nu încearcă să schimbe nimic sunt ca fata care n-a mâncat ce a dorit, ci ceea ce *i s-a dat:* aceia sunt ca mine. Sunteţi ca fata care a mâncat. Sunteţi fata care a mâncat.

Sunteţi ca fata. Sunteţi fata. Şi tot aşa sunt şi ceilalţi, care nu sunt ca voi.

Prima dată când YlSib au trecut de la „sunteţi ca“ la „sunteţi“, ariekeii au tresărit foarte vizibil. Această minciună suculentă şi stranie – „sunteţi“, născută din adevărul „sunteţi ca“ o acceptaseră deja. Ca şi contrazicerea acesteia, că inamicii lor erau la fel de mult ca mine pe cât erau ei. Le-am arătat cum propriile lor argumente aproape că ajungeau să-i transforme în mincinoşi.

Vehicule dependente de drog galopau pe lângă noi, prin pustietate. În timpul dimineţii, YlSib ne-au dus la un transportor. Era greoi şi urât, dar plin cu aer respirabil. Am mers pe o pernă invizibilă de particule evacuate, ţinându-ne pe urmele trupelor din Oraşul Ambasadei şi din oraş.

În suburbiile pustii se aflau bande risipite de zelle, ale unor ariekei morţi, zelle care căutau cu disperare făpturi cărora să le livreze curent. Bren conducea vehiculul nostru metisat. Nu era în niciun caz la fel de iute ca vehiculele militare care trecuseră, dar mergea mai repede decât am fi mers noi pe jos şi naviga cu ajutorul unor membre laterale, care se mişcau precum prăjina unui gondolier. Prin ferestrele-ochi holbate în afară observam cum rămâne în urma noastră oraşul. La început erau clădiri de la periferie şi magazii care se prăbuşeau în noroi, dar acestea s-au terminat şi cerul ne-a ieşit în întâmpinare.

Ridicam praful. Tufişuri ţepoase se dădeau ezitant din calea noastră, deschizându-ne peste câmpuri un drum ce continua cale de mai mulţi metri, pentru ca apoi să se împartă, să se separe, luând-o în mai multe direcţii posibile. Un animal-baterie ariekean se mişca la picioarele mele. În urma noastră, tufişurile se târau înapoi, în poziţia lor anterioară. Oraşul devenise un şir de turnuri şi hale rotunde ca nişte bulbi

neplantaţi. Rămânea în urmă.

M-am uitat la el mult timp. Mi-am pus mâna streaşină la ochi, ca şi cum aşa aş fi avut un binoclu magic, dar nu m-a ajutat să văd fumul turnurilor terestre ale Oraşului Ambasadei. M-am întrebat dacă printre ariekei existau călători şi, dacă existau alte oraşe din care ar fi putut veni sau în care s-ar fi putut duce, unde erau acestea. Nu-mi venea să cred că nu ştiam aşa ceva.

Zellele au devenit nărăvaşe cu proprietarii lor: le era mai greu să lupte împotriva dependenţei de drog. Cu timpul, ariekeii s-au ghemuit cât de mult le permiteau trupurile lor mari şi complexe printre ţevile şi luminile din vehicul. Unul câte unul, şi-au desfăşurat aripile evantai peste cipurile cu date.

— *Tu eşti ca fata, tu eşti fata. Ei sunt ca fata, ei sunt fata.*

—

queshiq
malis inna

, au spus YlSib. *Repetaţi.*

— *Noi suntem ca fata,* au spus ariekeii.

— *Tu eşti fata,* au zis YlSib şi ariekeii s-au grăbit.

Graba lor mi-a făcut plăcere. Nu puteau s-o facă, dar înţelegeau, într-un mod abstract, extraterestru, ce încercau să facă.

„Fata…“ a spus unul, iar altul a zis „noi…“ sau „… pe noi“ sau „… e ca…“ Sărmanele YlSib, sărmana Dansatoare Spaniolă. Eu eram neobosită.

— Ce-i asta?

Văzusem ceva care lăsa o dâră la câţiva kilometri în urma noastră. Şi mai exista un alt semn de mişcare la vest, iar în curând, deasupra a apărut încă o maşinărie micuţă. Alte câteva mijloace de transport care ne urmăreau s-au apropiat şi au devenit vizibile. Un vehicul cu multe roţi, pe suspensie lichidă; un camion realizat numai cu tehnologie terestră, dar cu arme bioconstruite; centauri de o persoană, nişte siluete cabaline fără cap, care aveau fiecare, în partea din faţă, o femeie sau un bărbat cu aeoli. Un planor s-a înălţat pe curenţii de aer cald. Bren ne-a oprit. YlSib au ieşit, în timp ce exodul se apropia.

Celelalte vehicule au încetinit şi ele. Alţi conducători de vehicule terestre sau piloţi au privit afară, prin ferestrele lor. În spatele meu, ascuns în maşinăria noastră, Absurdul sâsâia, fără să se poată auzi. Urmăritorii erau ca YlSib: orăşeni exilaţi. Îmi imaginez că erau membri ai Administraţiei care fugiseră sau locuitori care nu se putuseră desprinde de trecutul grandios. Planorul a aterizat, iar Shonas s-a aplecat în afară. M-am întrebat unde erau DalTon. Locuitorii oraşului erau

suspicioşi, dar cei mai mulţi se cunoşteau între ei, se salutau şi schimbau scurte informaţii despre Absurzi şi despre armata Oraşului Ambasadei şi a oraşului.

Când am plecat mai departe, am făcut-o împreună, într-un mic grup. Planorul de deasupra ne semnaliza cu aripile şi cu luminile de pe aripi.

— Spuneţi-i Dansatoarei Spaniole să vină aici, le-am zis eu lui YlSib. Şi spuneţi-i ceea ce zic eu.

Am arătat în afară, prin ochii vehiculului. Dansatoarea Spaniolă nu a privit în direcţia gestului meu.

— Uitaţi-vă afară, în sus, la maşinăria de deasupra noastră, am spus eu, apoi YlSib; uneori, când vorbeam pentru ariekei, imitam, fără să-mi dau seama, precizia Limbajului, tradusă în anglo-ubiq. Nava de deasupra; culorile de pe aripi, modul în care se mişcă acestea – ne transmit diferite lucruri. Planorul vorbeşte cu noi.

Dansatoarea Spaniolă a privit cu o parte din ochii săi spre planor, cu alţii la YlSib şi cu unul la mine. Eu m-am uitat la ochiul ăla. „YlSib ţi-au spus ceva, dar îţi dai seama că eu am fost cea care a vorbit?“ m-am întrebat eu.

— Nu înţelege, au spus Yl sau Sib. Cred că zice că nu mint, dar că avionul nu ne vorbeşte.

— Dar ne vorbeşte, am spus eu.

Când au sosit zorile, am schimbat direcţia, ca să evităm trupele lui EzCal, ocolind tabăra lor.

„Linişteşte-te“, îşi zicea Bren, pentru că eram disperaţi să ajungem la Absurzi înainte s-o facă trupele aliate.

— Nu se grăbesc, a spus Bren. O să le-o luăm înainte. Nu vor cu adevărat să lupte – vor să încerce să negocieze.

— Problema e că nu pot s-o facă, am zis eu.

Vedeam încă planorul. Celelalte vehicule erau în urmă, suficient de aproape ca să facem semne celor care le conduceau. Pe la mijlocul dimineţii, copaci de gaz au umplut platoul din faţa noastră, un coronament cu mii de saci din piele, de mărimea unei case, ce se clătinau în bătaia brizei, ancoraţi de sol. Unul câte unul, celelalte vehicule din spatele nostru au dispărut.

— Hei! am exclamat eu.

— Nu pot să vină pe aici, mi-a explicat Bren.

Îi mai aveam alături de noi doar pe cei trei centauri, iar YlSib s-au uitat nervoase una la cealaltă.

— Bren, a spus una dintre ele. Ei sunt mici, noi nu suntem. Nici noi nu putem să trecem pe aici.

— … Nu în secret.

— … O să lăsăm urme…

— N-aţi ascultat ce-am spus? le-a răspuns el şi a tras brusc de comenzi, iar vehiculul a accelerat. Nu avem timp. Trebuie să ajungem acolo iute. Aşa că vă rog să treceţi la treabă. Ar trebui să-i învăţaţi pe ariekei. Pentru că nu-i suficient să ajungem acolo: avem o treabă de făcut când vom ajunge.

Era imposibil să ne concentrăm în timp ce ne apropiam de pădure. Unii dintre copaci se dădeau alene din calea noastră, trăgând de rădăcini, dar majoritatea erau prea lenţi. M-am încordat. Picioarele ieşite în afară ale vehiculului spintecau trunchiurile-frânghii. Pe când treceam, copacii se înălţau drept în sus, legănându-şi legăturile rupte. În timp ce pătrundeam în pădure, am lăsat în urmă un şir de copaci care se ridicau rapid către cer. Am văzut prin fereastra din spate centaurii purtându-şi călăreţii peste cioturile încolăcite pe care le lăsaserăm în urma noastră. Nu rămăseseră multe resturi, zburaseră în alte părţi.

— Dincolo de pădurea asta, la câţiva kilometri, a zis Bren, cu vocea tremurând din cauza zguduiturilor. Acolo sunt armatele.

Coroanele umflate ale copacilor se înghesuiau una într-alta deasupra noastră. În locul ăla era întuneric şi umbre de tot felul se întindeau în jurul nostru, iar mie mi-a trecut dintr-odată prin minte că acolo putea fi orice: ruine ariekene sau alte lucruri imposibile de felul ăsta. În urma noastră se vedea un petic de cer, spre care se ridicau copacii dislocaţi, în rânduri regulate, până ajungeau la zona bătută de vânt şi se împrăştiau. Datorită acelei deschizături din pădure am văzut cum avionul se răsucea în viraje îndârjite.

— Se întâmplă ceva, am zis eu.

Ne-am întins să vedem aparatul luând-o pe o curbă ascendentă, iar armele de sub botul lui au fulgerat, răspunzând atacului unui alt dispozitiv de zbor.

— Afurisitul de Pharotekton! a înjurat Bren.

Nu puteam să ne ascundem. Indiferent în ce parte am fi cotit, ne-am fi dezvăluit ruta din cauza copacilor care se înălţau, aşa că n-am făcut nimic, doar ne-am străduit să mărim viteza, în timp ce călăreţii centaurilor trăgeau cu puştile în urma noastră. Detunăturile răsunau, iar norii exploziilor lăsau în urmă cozi de materie fumegândă şi vegetaţie, resturi ale copacilor atinşi.

Shonas, din planorul său, trăgea de zor. Pentru o clipă m-am gândit că eram urmăriţi de inamicul său, DalTon, că eram victimă colaterală în drama altcuiva, dar agresorul zbura cu o drăcovenie pe care un om nu ar fi putut s-o piloteze. EzCal ordonaseră unei nave ariekene să ne atace, să

ne oprească să ajungem la armata care – îşi dăduseră ei seama – reprezenta destinaţia noastră.

Centaurii s-au împrăştiat prin tufărişurile ca nişte băşici, care creşteau pe sub copaci. Le-am auzit pe YlSib pălăvrăgind în Limbaj. Îi spuneau Dansatoarei Spaniole ce se întâmpla.

— Probabil că aş putea… a mormăit Bren şi m-am întrebat ce plan avea.

Am văzut planorul izbindu-se de sol, explodând şi împroşcând în aer copaci care se ridicau spre cer. Yl şi Sib au urlat, văzând cum fusese ucis Shonas.

Nu crezusem cu adevărat că EzCal s-ar fi lipsit de o navă pentru aşa ceva, pentru noi, într-un asemenea moment. Am ţipat, iar solul de sub noi a explodat.

M-am trezit din cauza zgomotului. Am tuşit, am ţipat şi m-am uitat în ochii cei mulţi ai ariekesului. Deasupra am văzut şasiul spintecat al maşinii, lăsând să se vadă cerul şi să pătrundă înăuntru vegetaţia. Lângă mine era faţa nemişcată a altui ariekes mort. M-am gândit, un moment, că-s pe moarte. Mi-am tras masca aeoliului, aşa cum mă îndemna ariekesul cel viu, cu aripa darului, şi printr-o despicătură mare m-am târât afară din vehiculul răsturnat.

Mi-am dat seama că nu trecuseră multe secunde de când ne răsturnaserăm. Mă împleticeam şi m-am rezemat de Dansatoarea Spaniolă. Eram într-un crater, mărginit de vegetaţia ce se ridica pe tulpini zdrenţuite.

Muriseră mai mulţi ariekei, nu numai unul. Cei vii se târau afară din groapă, trăgându-i după ei pe Bren, Yl şi Sib. Absurdul părea dezorientat, iar unul dintre ariekeii răniţi l-a împins, îndrumându-l spre noi, agitându-şi aripa darului în direcţia noastră. Am auzit un gâfâit şi – din pădurea de la marginea luminişului apărut într-un mod atât de violent, în care ne găseam acum – s-a ridicat un alt copac, de acesta atârnând un bărbat, unul dintre călăreţii centaurilor, care fusese aruncat pe jos de bidiviul său. Bărbatul se ţinea bine, dar se înălţa foarte iute, iar lucrul de care era prins a cedat şi omul a căzut brusc, fără să scoată vreun strigăt pe care să-l pot auzi, în timp ce planta continua să urce. Nu l-am văzut atingând solul, dar nu avea cum să fi supravieţuit.

M-am poticnit de biofabricatul avariat. În momentul în care aparatul de zbor ucigaş s-a întors deasupra locului bombardat, n-a putut vedea nicio urmă de viaţă. Noi l-am privit din ascunzătoarea aflată la câţiva metri în interiorul pădurii. S-a rotit de câteva ori şi apoi s-a îndreptat către armata Celor fără Limbaj.

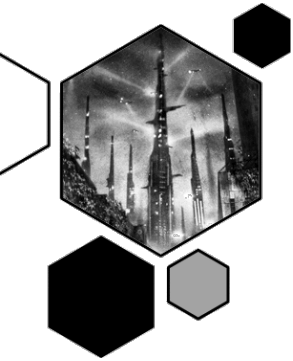

26

Trebuie să mergem pe jos, a spus Bren. Probabil vreo două zile. Trebuie să traversăm pădurea.

Armata din Oraşul Ambasadei era în faţa noastră, dar ştiam că o să întârzie înfruntarea, iar noi speram să ajungem înaintea ei la forţele ce atacau. Însă totul depindea de un lucru: dacă reuşeam să-i învăţăm pe ariekei ceea ce trebuia să-i învăţăm. La două ore odată ne opream din înaintarea noastră chinuită şi repetam o lecţie sau încercam una nouă. Nici ariekeii, nici animalele lor nu dădeau semne de oboseală. Până şi captivul tropăia impasibil în faţa noastră, subjugat de ceea ce era împrejurul lui, de atac sau de altceva.

Bren ne ghida cu ajutorul unor aparate mobile. Eu eram conştientă de bezna din pădure, colorată de plantele strivite. Pădurea era plină de zgomote. Făpturi cu formă radială sau spiralată se învârteau în jurul nostru. Semănăm confuzie printre animale – nu ne vedeau nici ca pe nişte prădători, nici ca pe o pradă, aşa că nu erau nici speriate, nici ameninţătoare. Cele care aveau ochi ne priveau întrebător. La un moment dat, unul dintre ariekei a spus că în apropiere se afla ceva periculos. Un

kosteb
f loranshi

, mare cât o cameră, îşi deschidea şi-şi închidea gura plină de dinţi. Cu siguranţă că i-ar fi atacat pe ariekei, dacă aceştia ar fi fost singuri, dar zăpăceala provocată de vederea noastră, a străinilor, faţă de care instinctele sale nu ştiau cum să reacţioneze, l-a făcut să stea liniştit, aşa că i-am salvat pe ariekei.

Aceştia recuperaseră o mână de cipuri cu date, dar nu pe toate. Ar fi trebuit să le folosească cu chibzuinţă. S-au dus, unul câte unul, aşa cum trebuia, în intimitatea pădurii şi au ascultat din greu vocea lui EzCal,

apoi ne-au ajuns din urmă, un pic euforici, dar cu mintea limpede.

Am continuat să mergem până seara, iar pădurea a început să se rărească, până a devenit pajişte presărată cu arbori, sub lucirea Epavei. Ne-am permis să dormim un pic. Dar prioritatea mea era să predau lecţii.

„Tu eşti ca fata, tu eşti fata."

— Iisuse! am exclamat eu. Spune naibii chestia asta!

Eram sigură, pe cât de sigur putea fi cineva, că, de fapt, dorinţa lor de a reuşi era la fel de mare ca a mea.

— YlSib, am zis eu. Întrebaţi-i: ştiu cine sunt eu?

Vorbe în Limbaj. Ariekeii au murmurat ceva: „Ea e fata care a…" I-am întrerupt.

— Adică, dacă ştiu cu adevărat. Ştiu ce-i o fată? Ei ştiu că-s o comparaţie, dar ştiu că *fata* sunt *eu?* YlSib, ce cred ei că sunteţi? Câte persoane?

— Ştii la ce se referă întrebarea ei, a intervenit Bren. Misterul Socotelii.

Ariekeii credeau că un Ambasador e o persoană, sau două? Cei din Administraţie ne spuseseră întotdeauna că asta era o întrebare fără sens, intraductibilă şi nepoliticoasă.

— Îmi pare rău, dar e necesar să înţeleagă că sunteţi două persoane, pentru că vreau să înţeleagă că eu sunt una singură. Că ţipetele astea afurisite pe care le scot reprezintă *un limbaj. Că le vorbesc.*

Ariekeii s-au uitat la întruparea care scotea zgomote către ceilalţi, mai iute şi mai puternic decât de obicei.

După un moment de tăcere, Bren a spus:

— Asta e ceva ce Ambasadorii n-au fost niciodată prea dornici să lămurească.

— Lămureşte-i, i-am zis eu. Ambasadorii nu trebuie să mai fie singurele persoane adevărate.

Nu-mi imaginam că am fi putut da peste cap gândirea mai multor generaţii de ariekei, chiar dacă aveam de-a face cu un grup de avangardă ca acesta, dacă ei n-ar fi ştiut cumva, la un anumit nivel, că fiecare dintre noi era o făptură gânditoare. Dansatoarea Spaniolă şi tovarăşii săi au reacţionat la început ca şi cum ar fi gândit „bineînţeles, şi ce dacă?" Apoi, încet, în timp ce YlSib au insistat asupra subiectului de mai multe ori, aceştia au reacţionat printr-o fascinaţie crescândă, o stare de confuzie sau prin ceva ce putea fi furie ori teamă. În cele din urmă am văzut ceea ce speram să fie reacţia aşteptată: sentimentul revelaţiei.

— *Ea vorbeşte,* le-au spus YlSib. *Fata care a mâncat ce i s-a dat. Aşa cum eu vă vorbesc vouă.*

— Da, am spus eu, iar ariekeii m-au privit. Da.

Limbajul însemna unitatea ariekeană dintre gândire şi adevăr: YlSib făcuseră o afirmaţie importantă susţinând că am capacitatea de a folosi un limbaj. YlSib le spuseseră că vorbeam, iar Limbajul susţinea că trebuie să existe şi alte feluri de limbaj, în afara Limbajului.

— Pune-i să spună asta, am zis eu. Că ceea ce fac eu este vorbire.

Dansatoarea Spaniolă a spus-o:

— *Făptura omenească în albastru vorbeşte.*

Ceilalţi au ascultat. S-au străduit şi, unul câte unul, au reuşit să repete propoziţia.

— Au crezut, am zis eu.

Acesta a fost momentul în care lucrurile au început să se schimbe.

— Traduceţi, le-am zis eu lui YlSib. Voi mă cunoaşteţi, le-am spus eu ariekeilor. Eu sunt fata care a mâncat et cetera. Eu sunt ca voi, iar voi sunteţi ca mine, şi eu sunt ca voi, *sunt* voi.

Unul dintre ei a ţipat. Se întâmpla ceva. Se răspândea printre ei. Dansatoarea Spaniolă mă privea.

— Avice, m-a avertizat Bren.

— Spune-le ce am zis, am spus eu şi m-am uitat la Dansatoarea Spaniolă, am privit-o în aproape-ochii ei implorator, ca şi cum aş fi discutat cu un om. Spune-le. Dansatoare Spaniolă, m-am aşteptat ca lucrurile să fie mai bune, deci sunt ca tine. Eu sunt tu. Am luat ce mi s-a dat, deci sunt asemenea celorlalţi. Eu sunt ei, am continuat eu şi m-am luminat cu o lanternă. Lucesc în noapte, sunt ca luna. Eu sunt luna, am conchis eu şi m-am întins pe jos. Ei ştiu cum dormim noi, nu-i aşa? Sunt atât de obosită încât zac nemişcată, ca şi cum aş fi moartă, sunt ca morţii. Sunt atât de obosită că sunt moartă. Înţelegeţi?

Ariekeii era uluiţi. Aripile evantai li se întindeau, li se strângeau şi se deschideau. Ariekeii îşi întindeau spre mine aripile darului, făcându-l pe Bren să gâfâie, dar nu m-au atins. Rosteau cuvinte şi scoteau tot soiul de sunete.

— Ce se întâmplă? a întrebat Yl sau Sib.

— Nu înceta să traduci, i-am răspuns eu. Să nu îndrăzneşti! am ameninţat-o eu, iar ariekeii au scos împreună un sunet, ca un cor groaznic, şi şi-au retras ochii. Să nu te opreşti. Eu sunt fata care bla, bla, bla. Ce aţi spus folosindu-mă, atâta timp? Tot ce aţi spus că e ca mine sunt eu. Aţi făcut deja asta. Nu-s decât lucruri exprimate prin intermediul altor lucruri. Spune-i numele ei, am zis eu, oprindu-mă în faţa Dansatoarei Spaniole. Spune: „Au existat oameni cu mult timp în urmă care purtau haine negre şi roşii, ca semnele tale. Nişte dansatoare spaniole“, am zis eu şi am auzit neologismul lui YlSib –

dansatoare
spaniolă

. pot să rostesc numele tău în Limbaj, aşa că ţi-am dat unul nou. Dansatoarea Spaniolă. Tu eşti ca o dansatoare spaniolă, eşti Dansatoarea Spaniolă.

Rapid, unul după altul, ariekeii au ţipat, apoi au rămas tăcuţi. Ochii lor mă priveau. Se legănau. Au rămas cu toţii tăcuţi pentru mai multă vreme.

— Ce ai făcut? a şoptit Sib. I-ai făcut să înnebunească.

— Foarte bine, am răspuns eu. Pentru ei, noi eram nebuni: spuneam adevărul cu ajutorul minciunilor.

În cele din urmă, ochii-coral ai Dansatoarei Spaniole au îmbobocit, ca într-un film derulat cu mare viteză, care arăta plante la soare. A început să vorbească şi a spus două chestii de neînţeles. S-a oprit, a aşteptat şi a început din nou. Yl, Sib şi Bren au tradus, dar nu aveam nevoie de ei. Dansatoarea Spaniolă vorbea rar, ca şi cum s-ar fi străduit să asculte ceea ce spunea.

— *Eşti fata care a mâncat. Eu sunt*

dansatoare
spaniolă

. Eu sunt ca tine şi eu sunt tu.

Unul dintre oameni a gemut. Dansatoarea Spaniolă şi-a întins ochii-coral şi s-a uitat la propria aripă evantai. Doi ochi i s-au răsucit, ca să privească spre mine.

— *Am semne. Sunt o dansatoare spaniolă.*

Eu nu-mi luam ochii de la el.

— *Sunt ca tine, aşteptând schimbarea. Dansatoarea Spaniolă este fata care a fost chinuită în întuneric.*

— Da, am şoptit eu, şi YlSib au tradus:

shesh
qus

– „Da.“

Alţi ariekei spuneau:

— *Noi suntem fata care a fost chinuită.*

— *Noi suntem ca fata…*

— *Noi suntem fata…*

— Spune-le numele lor, am zis eu. Tu te mişti ca o pasăre de pe Terra: tu eşti Raţa. Ţie îţi pică lichid din gura ta aşchiere, deci eşti un Botezător. YlSib, explicaţi-i, vă rog, ce înseamnă asta. Spuneţi-i, spuneţi-le că oraşul e o inimă…

— *Eu sunt ca un om căruia îi pică lichid, eu sunt el…*

Cu uluirea violentă a revelaţiei, ariekeii insistau asupra comparaţiilor prin intermediul cărora îi numisem, până când deveneau minciuni exprimând un adevăr pe care nu putuseră să-l spună până atunci.

Vorbeau în metafore.

— Doamne! a exclamat Yl.

— Iisuse Hristoase Pharotekton! a zis Bren.

— Doamne! a spus Sib.

Ariekeii au vorbit între ei.

— *Tu eşti Dansatoarea Spaniolă.*

Îmi venea să plâng.

— Iisuse Hristoase, ai reuşit, Avice! a spus Bren şi m-a îmbrăţişat, ţinându-mă strâns mult timp, apoi YlSib m-au îmbrăţişat şi ele.

— Ai reuşit!

I-am ascultat pe noii vorbitori ariekeni spunându-şi unul altuia lucruri, utilizând formulări fără precedent.

Rămăseseră doar doi sărmani speriaţi care n-au reuşit, indiferent ce spuneam eu, şi care se uitau la tovarăşii lor fără să-i înţeleagă. Dar ceilalţi vorbeau în felul cel nou.

— *Eu nu sunt aşa cum am fost,* ne-a spus Dansatoarea Spaniolă.

Mult mai târziu, după ce stătuserăm ore în şir în tabăra noastră, am luat un *chip* cu date, gândindu-mă cât timp trecuse de la ultima doză de drog, şi l-am ascultat. Era cu EzCal, care spuneau ceva despre forma hainelor lor. Cei doi ariekei încă netransformaţi, cărora le spusesem Neîndemânaticul şi Acoperiş, cei care nu se schimbaseră împreună cu ceilalţi, au răspuns la sunete cu fervoarea obişnuită a dependenţilor.

Niciunul dintre ceilalţi n-a făcut-o. I-am privit pe ariekei şi ei ne-au privit pe noi. Apoi au început să se mişte încet, luând-o în toate direcţiile. Unul a zis:

— *Nu simt… Eu sunt, eu nu mai sunt…*

— Porneşte alt *chip,* a zis Bren.

EzCal au început, rar, să vorbească despre o altă aiureală. Ariekeii s-au uitat unul la altul.

— *Eu nu sunt…* a zis altul.

Am luat alt *chip* şi i-am pus pe EzCal să mormăie despre importanţa menţinerii stocurilor de medicamente; numai cei doi ariekei au reacţionat. Ceilalţi au ascultat, doar din curiozitate. Am încercat şi altele, şi în timp ce Neîndemânaticul şi Acoperiş se crispau, ariekeii modificaţi scoteau sunete întrebătoare auzind discursurile ridicole ale lui EzCal.

— Ce s-a întâmplat? s-au mirat YlSib. S-a întâmplat ceva cu ei!

Da. Ceva, în noul limbaj. O nouă gândire. Ei aveau acum semnificaţii – eliziuni fonetice, modificări între cuvânt şi obiectul de referinţă – cu care se puteau juca. Era loc pentru imaginarea unor concepte noi.

Le-am aruncat cipurile, râzând, iar ariekeii le-au împărţit între ei.

Luminişul nostru s-a umplut de vocile suprapuse ale lui Ez şi Cal.

— Am schimbat Limbajul, am zis eu.

O schimbare subită, care nu mai putea fi anulată.

— Nu mai există nimic care… să-i îmbete.

Avusese loc ceva imposibil, se produsese un clivaj în gândirea lumii – o contradicţie internă. Dacă limbajul, gândirea şi lumea erau despărţite, aşa cum fuseseră până de curând, atunci lucrurile nu mai aveau nicio savoare, nu mai exista provocarea imposibilului. Nu mai era niciun mister. Acolo unde existase Limbajul, exista acum doar limbaj: sunete cu semnificaţie, cu care să faci diferite lucruri.

Ariekeii au pornit cipurile cu date, ascultând fără să le vină să creadă că auziseră ceea ce auziseră. Sau asta credeam eu. Dansatoarea Spaniolă a rămas aşezată, dar ochii săi priveau în sus, către mine. Poate că acum ştia, aşa cum n-o mai făcuse până atunci, că ceea ce auzise de la mine erau cuvinte. Asculta.

— Da, am spus eu, iar Dansatoarea Spaniolă a gângurit şi, în armonie cu sine însuşi, a zis „

$$\frac{da}{da}$$

“.

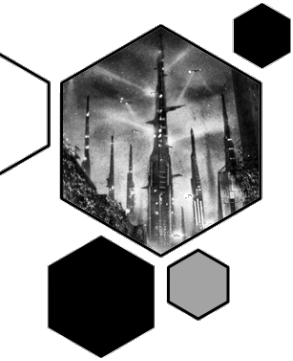

27

Pe măsură ce se scurgea noaptea, ariekeii se retrăgeau, unul câte unul, şi tot unul câte unul începeau să scoată sunete teribile. Mă deranja zgomotul, dar ce puteam să fac? Dansatoarea Spaniolă, Botezătorul, Raţa, Fabricantul de Prosoape, toţi, în afară de Neîndemânaticul şi de Acoperiş, care se uitau la ceilalţi fără să priceapă nimic, treceau prin ceva ce părea un chin groaznic. Nu strigau, nici nu gemeau, dar arătau cu toţii, în diferite feluri, ca şi cum ar fi fost pe moarte.

YlSib erau alarmate, dar nici eu, nici Bren nu eram surprinşi de ceea ce auzeam: era zgomotul vechiului mod de viaţă, eliminat ca o crustă de pe o rană. Spasme ale sfârşitului şi ale naşterii. Totul se schimba acum: cred că se întâmpla într-un fel foarte explicit, cu fiecare cuvânt. M-am gândit că acum ei văd lucruri.

La început, a fost fiecare cuvânt al Limbajului, un sunet izomorf cu ceva real: nu un gând, nu chiar un gând, ci doar o lume autoexprimată, care se vorbea singură prin intermediul ariekeilor. Limbajul fusese întotdeauna redundant: dintotdeauna însemnase lumea. Acum ariekeii învăţau să vorbească şi să gândească, iar asta îi durea.

— N-ar trebui… a început Yl să zică, dar n-a găsit nimic cu care să încheie fraza.

Ceea ce spunea era acum „nu-chiar-aşa-cum-este“. Ceea ce rosteau ei acum nu mai erau lucruri sau momente, ci gânduri despre ele, indicări ale acestora; nu mai reprezentau o faţetă plată a acelui lucru, ci semne desprinse de ceea ce semnificaseră. Fusese nevoie de minciună ca să facă asta. Odată cu această spirală afirmaţie-renunţare venea esenţa lucrurilor, iar ariekeii deveniseră ei înşişi. Li se făcuse scârbă de lume, pe măsură ce înţelesurile se modificau. Totul devenise acum altceva. Minţile lor deveniseră brusc negustori: metafora, precum banii, echilibra

incomensurabilul. Puteau acum să spună mituri: nu avuseseră niciodată monştri, dar acum tot universul era plin de himere, fiecare metaforă reprezentând un liant. Am spus că oraşul era o inimă, iar prin asta un oraş şi o inimă erau legate, formând un al treilea lucru, un oraş inimos, iar oraşele poartă semnele inimii, şi inimile poartă semnele oraşului.

Nicio mirare că asta îi îmbolnăvea. Erau ca nişte vampiri noi, care se umplu de amintiri, luând vieţi. Ariekeii nu aveau să se vindece niciodată. S-au liniştit unul câte unul, dar nu din cauză că se terminase criza prin care treceau. Erau într-o lume nouă. Aceasta era lumea în care trăiam.

— Trebuie să le arăţi celorlalţi, i-am spus eu Dansatoarei Spaniole.

Îi întrerupsesem grosolan naşterea. Merita o altfel de transformare, dar nu aveam timp. M-a ascultat, cuprinsă de uimirea şi starea cea nouă, stânjenitoare.

— Cei surzi. Tu poţi să vorbeşti cu ei. Ei cred că sunt în afara oricărui limbaj, dar tu poţi să le arăţi ce au făcut. „Limbajul n-a fost niciodată posibil. Noi n-am vorbit niciodată cu o singură voce.“

Vedeam, în lumina soarelui, siluete aflate la o distanţă de câţiva kilometri. Oameni ce se îndreptau încet spre noi. Nave mici pluteau pe deasupra lor, îndreptându-se către oraş.

— Priveşte – mi-a spus Bren – aia e rănită.

Când ne-am apropiat, am văzut că nu erau mulţi tereştri, poate treizeci sau patruzeci, care cărau echipament, folosind biofabricate ce păreau făcute de mântuială sau călătorind cu maşini. Am observat că ne-au văzut, iar pentru o clipă au părut că-şi pregătesc armele. Apoi s-au calmat.

— La început, trebuie să-i fi văzut doar pe ei, a spus Bren, referindu-se la ariekeii care erau cu noi. Au crezut că-i vorba de un atac. Dar, când ne-au zărit şi pe noi, s-au gândit că suntem o echipă din Oraşul Ambasadei. Ei sunt un grup de pe o plantaţie.

Locuitori din pustietate care abia acum îşi părăseau locuinţele şi fermele-fabrici din exterior. Fuseseră în calea armatei Celor fără Limbaj şi-şi pierduseră curajul când Absurzii veniseră pe terenurile lor, omorând toţi oamenii pe care-i întâlniseră, sfâşiindu-le casele şi dărâmându-le, ucigând sau recrutând ariekeii de la ţară, alături de care trăiseră tereştrii.

Mai multe ambarcaţiuni au trecut pe deasupra noastră. Probabil că nu aveau să se uite suficient de mult la noi ca să-i vadă pe ariekeii din grupul nostru sau să observe că ne îndreptam în direcţia greşită. De fapt, nu aveau să ne observe de fel, erau ocupate să se întoarcă în oraş. Am putut să văd că multe nave sângerau.

Dansatoarea Spaniolă a şoptit ceva, numea lucruri omeneşti pe care nu

putuse să le numească înainte. De câteva ore, îi acorda o atenţie aparte captivului nostru.

Am evitat să avem de-a face cu grupul de refugiaţi.

— În funcţie de cât de iute merg Absurzii, a zis Bren, o să-i întâlnim mâine sau poimâine. Probabil poimâine – ce zi e aia, Ziua lui Muham, Ziua lui Io?

Nici unul dintre noi nu avea idee.

— Ce e cu cei din Oraşul Ambasadei?

— I-am evitat. Cred că am trecut pe lângă ei. Probabil că stau pe loc. Mai ales că… a spus el, arătând spre cer. Aţi văzut navele. Cercetaşii au fost răniţi. EzCal ştiu că nu pot să învingă. Au dus ariekei şi tereştri pe front, încercând să negocieze.

— Da, dar n-au să reuşească, a zis Yl.

— N-o să reuşească, a spus Bren. Cum să reuşească? Nu gândesc în acelaşi fel.

— Dansatoarea Spaniolă înţelege ce trebuie să facem, am zis eu. Aţi văzut cum se poartă cu prizonierul? Ştie că acum gândesc la fel. Că amândoi *gândesc*.

Eram acum într-un ecosistem nou pentru noi, unul cu copaci rari, şi îi priveam pe Dansatoarea Spaniolă şi pe ceilalţi ariekei lucrând. Aici, principalul prădător nu era

kosteb
silas

, cu trupul lui mare, aproape imobil, şi cu membre care puteau înhăţa iute şi de la distanţă, printre copaci, ci rapidul

delith
hi-ki

, care vâna noaptea. Înrudit vag cu ariekeii,

delith
hi-ki

-ul biped avea în spate două picioare care erau arme feroce, la fel ca braţul ce corespundea aripii darului, însă acesta din urmă era mai manevrabil. Aripile evantai ale

delith
hi-ki

-ului erau imobile. Animalele acelea priveau prin întuneric cu ochi care reacţionau la mişcare. Vânau în grup. Acţionau la unison ca să-şi înconjoare prada – nişte animale de câmpie, de mărimea unui câine.

Noi eram prea mari pentru ei ca să ne atace, dar, cu toate acestea, ne pândeau. Făpturi zburătoare pluteau iute către lanternele noastre: mâncători de putregaiuri fosforescente, obişnuiţi să se îndoape cu solul luminiscent, se repezeau şi încercau să muşte, zăpăcite, din lumina focalizată.

Nu-i scosesem lesa prizonierului nostru – nu aveam încredere în el sau

nu ştiam cum să apreciem dacă devenea demn de încredere. Dar, de câteva zile, îl tratasem cu mai puţină teamă, iar acum chiar şi cu mai puţină. Fostele Gazde, noii mincinoşi, l-au privit şi au şoptit între ei cuvinte pe care le folosiseră de nenumărate ori, dar care acum serveau unor scopuri foarte diferite. La începutul dimineţii, ceva se schimbase. Ariekeii înconjuraseră captivul. Acesta nu se mai repezea la ei, nici la mine, la Bren sau la YlSib: ne privea şi-i privea şi pe ceilalţi ariekei.

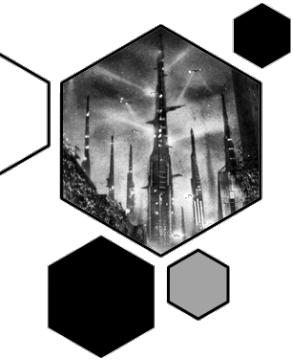

28

Dansatoarea Spaniolă şi captivul nostru îşi dădeau târcoale. Ceilalţi îi înconjuraseră. La câteva secunde, unul dintre cei doi îşi întindea aripa darului, ca un luptător cu cuţitul care caută un punct slab din garda adversarului. Trasa o linie în aer, apoi urma o pauză, iar celălalt îi urma exemplul. Aripa evantai a Dansatoarei Spaniole s-a deschis, apoi s-a strâns. Ciotul Celui fără Limbaj a tremurat.

Gesticulând, ofereau informaţii, mişcându-se, trimiteau telegrame. Vorbire. Indivizii nu se înţelegeau unul pe celălalt, dar ştiau că exista ceva de înţeles. Iar aceasta era eliberare. Când cei doi comunicau – într-un mod ridicol, Dansatoarea Spaniolă întinzând un mugure cărnos, apoi arătând zona plină de sălbăticiuni zumzăitoare unde zăcea, iar Absurdul ridicându-l – euforia lor, chiar dacă extraterestră, era palpabilă.

Era clar că Dansatoarea Spaniolă putea să vorbească acum prin gesturi. Poate că pentru captivul nostru – care nu avea încă nume – era şi mai ciudat. El crezuse că fără cuvinte nu avea limbaj. Tovarăşii lui comunicau unul cu celălalt fără să ştie că o făceau, fără să poată trece peste abisul ce-i despărţea de ariekeii nemutilaţi. Iar ceea ce-şi comunicau unul altuia era tocmai disperarea care-i făcuse să creadă că erau incapabili să comunice.

Dar în momentele de panică ale atacului şi ale fugii noastre, Absurdul înţelesese instrucţiunile de tip „împinge şi arată“ prin care i se indicase să fugă. Ne privise pe Bren, pe YlSib şi pe mine vorbind şi ascultându-ne unii pe alţii, prin intermediul unor gesturi de subliniere şi de lămurire. Restul armatei Absurzilor nu reflectase niciodată la aceste comportări. Dansatoarea Spaniolă învăţase că poate vorbi fără să vorbească: Absurdul învăţase că poate să vorbească şi să asculte.

— Îl tot zgândăresc, a zis Bren. E imposibil să nu-şi dea seama ce vor:

îl împing şi îi arată. Îl fac să li se supună. Poate că-i nevoie de violenţă ca să înveţi un limbaj.

— Bren, i-am ripostat eu, asta-i o prostie. Alergăm cu toţii în aceeaşi direcţie. Încercăm cu toţii să izbândim. Avem aceleaşi intenţii. Aşa, captivul o să ştie ce facem.

Bren a clătinat din cap. Apoi a zis sec:

— Limbajul continuă coerciţia realizată prin alte mijloace.

— Aiurea! E cooperare.

Ambele teorii explicau în mod plauzibil ce se întâmplase. Pentru că mi s-a părut ceva banal, m-am abţinut să spun că nu erau atât de contradictorii pe cât păreau.

— Priveşte, i-am zis eu şi am arătat deasupra orizontului, unde se vedeau pete de fum pe cer.

— Nu se poate, a spus Bren, ca şi cum ar fi vorbit de unul singur, în timp ce mergeam cât de iute puteam. Ar fi trebuit să aştepte.

A spus chestia asta de mai multe ori. Când pe câmpiile acoperite cu licheni s-au zărit în depărtare nişte pete, ne-am prefăcut că puteau fi orice, până am ajuns prea aproape de ele ca să mai putem nega că erau cadavre.

Am privit în josul pantei, la ceea ce rămăsese după război. Mii de metri de ruine. Respiram foarte greu prin aeoliul meu, cuprinsă de groază. La distanţa aceea era greu să sesizezi detaliile măcelului. Am încercat să estimez raportul dintre tereştri şi Absurzi, dar morţii erau prea amestecaţi. Oricum, multe dintre cadavrele ariekene pe care le vedeam trebuie să fi aparţinut armatei lui EzCal, ca şi oamenii alături de care zăceau.

L-am condus pe „nu chiar captivul“ nostru. Purta încă zgarda, dar nu-i mai administrasem niciun şoc electric de mai mulţi kilometri. Dansatoarea Spaniolă a bătut din copite. Apoi s-a uitat la mine şi şi-a deschis gurile. A arătat spre dezastru. A deschis şi a închis gurile, şi mi-a spus:

preatârziu
preatârziu

.

— Da.

—

preatârziu
preatârziu

.

— Da. Prea târziu.

—

preatârziu
preatârziu

.

Nu ne gândiserăm la asta.

Eram epuizată, iar simţurile îmi fuseseră alertate artificial prin intermediul drogurilor, astfel încât aveam impresia neplăcută că, după ce trecuseră, lucrurile pe care le văzusem sau le auzisem lăsaseră nişte reziduuri în mine. Masca mea aeoli se modifica în rarele momente în care îşi amintea de viaţa sa biofabricată, neplăcându-i mirosul morţilor. Peste tot se vedeau femei şi bărbaţi spintecaţi. Existau şi ariekei morţi, cu aripi evantai şi fără ele, îngrămădiţi la un loc. Măruntaiele aruncate în toate părţile se amestecaseră într-un amalgam putrezit: se vedeau fosforescenţa provocată de cadavre şi tot felul de rămăşiţe.

Resturi. Câmpul de luptă era străbătut de linii carbonizate ce culminau în cratere, acolo unde se prăbuşiseră aparatele de zbor. Bren scotocea prin gunoaie, cu mâinile înfăşurate în cârpe. L-am imitat. Nu era atât de greu pe cât mă aşteptasem.

Toate lucrurile acelea se întâmplaseră cu vreo două zile înainte. Scenele acelea m-au făcut să fiu atentă şi detaşată. Nu mă uitam prea îndeaproape la chipurile mulţimii de morţi provenind dintre locuitorii Oraşului Ambasadei. Eram sigură că aveam să văd pe cineva cunoscut. În timp ce scotoceam prin rămăşiţele împrăştiate între fuioarele acelea de fum, am încercat să aflu cum se desfăşurase lupta. Erau mai mulţi morţi din Oraşul Ambasadei şi din oraş, decât dintre Absurzi. Luptătorii zăceau, opriţi în mijlocul acţiunii, într-o încremenire de moarte, cu armele încă în mâini sau în aripile darului. Am descifrat această diorama a cadavrelor ca să aflăm povestea apariţiei sale.

— Aveau corvide, am zis eu, înţelegând că Absurzii stabiliseră strategii fără să vorbească între ei şi că folosiseră arme biofabricate. Iisuse! am exclamat. Iisuse, asta-i o armată! Vreau să zic, e chiar o *armată!*

Şocant de puţini combatanţi rămăseseră în viaţă. Câţiva ariekei răniţi de moarte îşi agitau picioare prin aer şi-şi întindeau ochii. Unul a strigat în Limbaj, spunându-ne că era rănit. Dansatoarea Spaniolă i-a atins aripa darului. Absurzii muribunzi se sfârşeau, prea absorbiţi ca să ne mai bage în seamă. La unii am observat că le curgea sânge din locurile unde fuseseră proaspăt retezate aripile evantai – erau recruţi recenţi ai armatei chiar şi printre cei ce muriseră.

Prinsă sub un ariekes mort se afla o femeie încă vie, iar aeoliul ei sfărâmat îi insufla oxigen. Femeia s-a uitat la Bren şi la mine, în timp ce noi încercam s-o liniştim şi s-o întrebăm ce se întâmplase acolo. Dar ea s-a mulţumit să ne privească, prea îngrozită sau prea lipsită de aer ca să vorbească. În cele din urmă am lăsat-o din nou jos şi i-am dat nişte apă.

Nu puteam s-o mişcăm din loc, aeoliul ei murea. Am găsit alţi doi oameni vii. Unul n-a putut fi trezit, celălalt era conştient doar de faptul că-i pe moarte. Tot ce am aflat de la el a fost că Absurzii atacaseră.

Bren a arătat uniformele sfâşiate:

— Ăştia erau specialişti, a spus el, apoi a arătat spre rândurile împuţinate din afara câmpului de luptă. Ăştia nu erau… Aceştia erau o escortă, un grup de pază care venise aici înaintea celorlalţi.

— Negociatorii, am spus eu, iar el a dat încet din cap.

— Sigur că da. Negociatorii. Se presupunea că negocierile vor fi dificile. Au făcut o încercare. Doamne! a exclamat el, uitându-se la rămăşiţele din jurul nostru. Cei fără Limbaj nici măcar nu şi-au încetinit înaintarea.

— Iar acum se îndreaptă spre ceilalţi.

Adică spre corpul principal al armatei alcătuite din tereştri şi ariekei.

Trebuia să ne întoarcem. Am luat un vehicul abandonat şi l-am curăţat de mizeria lăsată de război. Am accelerat printre urmele a mii de copite. Eram înghesuită între ariekei. Dansatoarea Spaniolă şi Botezătorul se îngrămădiseră lângă Absurd. Desenau semne în aer, iar captivul, dacă mai puteam să-l descriu aşa, făcea acelaşi lucru.

N-a trecut mult timp până când am zărit un şir de siluete. Bren s-a încordat. Ştiam cât de slab era planul nostru, dar nu aveam de ales.

— E în regulă, i-am spus eu. Sunt tereştri.

Era o ceată mare de vagabonzi murdari, îmbrăcaţi ca nişte penitenţi, un orăşel care pornise la drum. Printre ei se aflau şi copii. Se uitau la noi prin măştile pe care le purtau. Aveau o dârzenie de călugări. Unii s-au dat înapoi, mormăind între ei. Câţiva lideri ad-hoc s-au apropiat de noi, împreună cu câţiva soldaţi în uniforme zdrenţuite, refugiaţi de prăpădul pe care-l văzuserăm.

Ariekeii au rămas în spate. L-au ţinut pe automutilat lângă ei, ascunzându-i rănile. Oamenii ne-au spus că fugiseră de teama Absurzilor, din aşezări ale pionierilor şi din ferme de biofabricate. Toată lumea fugea, iar ei se întâlniseră întâmplător. Li se alăturaseră soldaţi rătăciţi din unităţile învinse. Acum se aflau în spatele agresorilor, îi urmau spre oraş, ca peştii aceia care caută siguranţa în urma peştilor care-i vânează. Nu aveau niciun plan, doar simţământul vag că asta ar putea să-i mai ţină în viaţă câteva zile. Mersul lor pe urmele inamicului era un omagiu disperat adus propriei înfrângeri.

Un membru al miliţiei ne-a spus:

— Eram împreună cu ariekeii. Conducătorii. Presupun că erau cei mai elocvenţi. Veniseră acolo să comunice. Eram de faţă ca să-i apărăm pe

negociatori, să le dăm timp şi spaţiu, atunci când aveau să încerce să…

Soldaţii fuseseră instruiţi să facă ceea ce era necesar în timp ce vorbitorii ariekeni se străduiau să-i facă pe Absurzi să-i înţeleagă.

— Au încercat să le *vorbească.*

— Cum? am întrebat eu.

— Nu „cum“.

Mi se păruse că a zis „nu ştiu cum“ şi nu înţelegeam.

— N-a fost niciun „cum“, a zis el. Ne-am întrebat. Îi vedeam pe Absurzi venind, aveau aparate de zbor, arme şi vehicule, erau mii de indivizi. Ne întrebam ce plănuiau ariekeii. Ce pregătiseră. Iisuse, făcuseră doar… Se pregătiseră ascultându-i pe EzCal de pe cipuri de date. Vreo doi dintre cei din unitatea noastră înţeleg Limbajul… a spus el şi a făcut o pauză, din cauza acelui prezent nepotrivit. Ne-au zis că EzCal spuneau în înregistrarea aceea: „Trebuie să-i faceţi să înţeleagă.“. Iar şi iar. În diferite feluri. „Trebuie să le vorbiţi astfel încât să vă înţeleagă.“ Asta i-a drogat rău de tot, a adăugat omul, clătinând din cap. Când au sosit Absurzii, au răcnit la ei prin megafoane.

— Dar aceia sunt surzi, am spus eu şi bărbatul a ridicat din umeri, iar vântul i-a răvăşit părul unsuros ce-i ieşea de sub casca ponosită.

— I-am trimis pe câţiva dintre ei să iasă în întâmpinarea… inamicului… să se apropie de acesta. Planul lor trebuie să fi… Oricum, Absurzii au trecut pur şi simplu prin ei. Prin noi.

Nu existase niciun plan. M-am uitat la Bren. Nu fusese nicio strategie secretă: se ştia doar ceea ce urma să se întâmple, fără nicio idee despre felul în care se va întâmpla.

— Au încercat s-o facă printr-un ordin, a spus Bren.

Zeul-drog sperase că instrucţiunile sale ineluctabile aveau să rezolve treaba. O zeitate deznădăjduită.

— Iisuse! am exclamat eu. Au crezut că treaba asta o să meargă? am întrebat eu, gândindu-mă la mulţimea de morţi din urma noastră. Unde e restul armatei voastre? A armatei lui EzCal?

Bărbatul a clătinat din cap şi a zis:

— Mulţi dintre ei… dintre noi… n-au vrut niciodată să luptăm. Voiau să-i implore. Dar nu pot nici măcar asta. Să-i implore. Nu-i pot face să audă. Se întorc înapoi în oraş. Să se ascundă în spatele baricadelor, a mai zis şi a clătinat încet din cap. Asta nu o să-i oprească.

Nu mai exista nimic între armata Absurzilor şi oraş, între ea şi Oraşul Ambasadei.

Refugiaţii ne-au privit plecând. Ne-au spus că mergeam în direcţia greşită şi au ridicat din umeri, văzând că-i ignoram. Ne-au făcut semne de rămas-bun şi ne-au urat noroc cu un fel de politeţe a morţii – o

curtoazie bizară. La marginea mulţimii, unul care aducea mai mult decât ceilalţi cu un călugăr ne-a privit cu o ostilitate pe care sunt sigură că majoritatea celorlalţi nu şi-o puteau explica.

Am mers ţinându-ne după dâra lăsată de copitele lor şi i-am urmărit pe Absurzi, având grijă să nu se vadă. Pe după desişuri, pe după ridicături. Ploua. Împroşcam o mulţime de apă. În noaptea aia nu era prea întuneric, de parcă stelele şi Epava ar fi strălucit într-un mod nenatural, aşa că am putut să mă reazem de Dansatoarea Spaniolă, s-o privesc cum gesticula către ariekesul care nu mai era de multă vreme un prizonier şi să observ peisajul cenuşiu.

Când au venit zorile, în jurul nostru erau câteva camere ce se mişcau haotic, fără încetare. Colectau informaţii pentru armată şi încă funcţionau. Zgomotul şi mişcarea noastră le atrăseseră, iar acum ne însoţeau, ca un nimb zburător. Am privit fix în lentilele uneia, cu aerul cuiva care supraveghează Oraşul Ambasadei.

Acum puteam să-i auzim pe Absurzi. Erau doar o parte a peisajului din faţa noastră. Un roi de camere s-a mişcat brusc pe deasupra florei şi a reliefului. Un corvid a zburat aproape de noi, cu cine ştie ce însărcinare grabnică de război, iar nouă nu ne-a rămas decât să sperăm că nu ne văzuse şi că n-o să fim lichidaţi când ajunseserăm atât de aproape.

Nu exista nicio metodă secretă prin care să ne asigurăm că vom fi găsiţi de un grup mai mic de Absurzi, nicio metodă prin care să-i desprindem pe unii dintre ei de restul expediţiei. Fiecare individ fără Limbaj se credea singur, deşi noi ştiam că asta nu era adevărat. Drept general, masa asta uriaşă şi răzbunătoare avea acea avangardă nevorbitoare. Am trecut pe lângă aceasta, ascunzându-ne pe după elementele care compuneau peisajul, şi ne-am îndreptat spre un loc în care să ne găsească.

Îmbrăcaţi în costumele noastre, în care duhneam, am părăsit în cele din urmă vehiculul. Eram pe deplin conştientă de înfăţişarea noastră. Patru tereştri. Cu mine în frunte. În spatele meu stătea Bren, încordat şi pregătit. Semnele lăsate de călătorie făcuseră ca YlSib să fie uşor de diferenţiat. Stăteau una lângă alta, fiecare având arma pregătită.

Ariekeii s-au aşezat pe un arc de cerc în jurul nostru, ca şi cum ar fi alcătuit aripa evantai a grupului nostru. Dansatoarea Spaniolă era în apropierea mea şi mă privea cu mai mulţi ochi de-ai săi.

În centrul grupului stătea Cel fără Limbaj, dezlegat. Făptura aceea, care nu mai era duşmanul nostru, se uita la fiecare dintre companionii săi ariekeni. A făcut o mişcare cu aripa darului. Unul câte unul, ceilalţi ariekei i-au răspuns într-un mod similar. Văzând asta, mi s-a oprit pentru

o clipă răsuflarea.

Erau doi care nu făcuseră gestul respectiv. Neîndemânaticul şi Acoperişul priveau mişcările tovarăşilor lor. Nu se întâmpla nimic din ceea ce puteau înţelege ei.

Dansatoarea Spaniolă mi-a zis:

—

ei vin acum vom vedea
ei vin acum vom vorbi

. Am privit-o un timp şi, în cele din urmă, am dat din cap.

— Vei vorbi, am zis eu. Vom vorbi. Ei vor vorbi.

—

lasă-mă
lasă-mă

, a spus ea.

Din ea au ieşit două sunete care nu însemnau nimic pentru mine. Dansatoarea a spus ceva iute, în Limbaj, iar tovarăşii săi, Yl, Sib şi Bren au privit cu atenţie.

dansatoarea
spaniolă

a încercat din nou:

—

mulţumesc
nu mulţumesc

, mi-a spus ea.

Am rămas tăcută. Ce-aş fi putut să spun?

Au apărut primii Absurzi. Aparate de zbor se învârteau pe deasupra ţinutului. Probabil că ne-au văzut, dar au hotărât că eram prea lipsiţi de importanţă ca să se ostenească să ne arunce în aer. Am observat o poteră de Absurzi neobosiţi, ce se mişcau iute, îndreptându-se către noi. Ne-am pregătit de înfruntare. Cineva a spus ceva despre *plan*.

Cei din faţa armatei, grupurile aflate la vreo câţiva kilometri înaintea forţei principale, ne-au văzut. Au urcat panta către noi, arătând cu aripile darului, dirijând segmente ale mulţimii lor, care s-au organizat în formaţii triunghiulare şi ne-au flancat, conform strategiei nerostite pe care ei o considerau doar furie. Auzeam bocănitul copitelor lor. Apoi am văzut nuanţele pieii lor, furcile ramificate ale ochilor lor, protuberanţele cioturilor aripilor evantai, în timp ce-şi ridicau armele.

— Acum, a zis cineva şi, sincer vorbind, n-aş putea să spun dacă am fost eu.

Dansatoarea Spaniolă a rostit ceva, prea încet ca s-o aud, ceva ce nu cred că era în Limbaj. Apoi a înaintat împreună cu alţi conducători ai grupului său revoluţionar, iar Absurdul li s-a alăturat. Acesta a mers mai în faţă, s-a oprit şi şi-a ridicat aripa darului şi ciotul aripii evantai, încât rana să fie vizibilă. Le-a fluturat ca pe nişte drapele. Îşi anunţa condiţia –

„Sunt unul dintre voi“ – şi le cerea tovarăşilor săi să se oprească, gesticulând către nou-veniţi: „aşteptaţi, aşteptaţi, aşteptaţi, aşteptaţi“.

Armata Absurzilor n-a încetinit niciun pic. Mi s-a făcut rău.

— *Courage,* mi-a şoptit Bren, în franceză.

N-am zâmbit. Limbajul incipient al mişcărilor pe care îl vorbeau cei fără aripa evantai era camuflat dintr-un interes comun. Din rândurile lor dezordonate s-a auzit o împuşcătură.

— Iisuse! am exclamat eu.

Dansatoarea Spaniolă,

dansatoarea spaniolă

, s-a exprimat prin intermediul vocii şi al gesturilor, în timp ce foştii ei concetăţeni se apropiau ca s-o omoare sau s-o atace. Mă întrebam ce o să i se întâmple, dacă aveam să fim învinşi acum, acum când limbajul era altfel pentru ea. Mişcările Dansatoarei Spaniole şi ale Absurdului nu însemnau pentru duşmani nimic, de parcă ar fi fost plante bătute de vânt.

„Ei nu-i ignoră“, mi-am zis eu. „Nu ştiu.“ Nu ştiau că minţile acestora nu erau ca ale celor pe care îi omorâseră sau îi transformaseră. Şi cum ar fi putut să ştie? Am scotocit în bagajele noastre.

— Arată-ţi aripa evantai! i-am strigat eu Dansatoarei Spaniole. Arată-le că poţi să auzi!

YlSib a început să traducă, dar Dansatoarea Spaniolă îşi desfăcea deja aripa, iar ceilalţi o imitau, cu excepţia Neîndemânaticului şi a Acoperişului, care au făcut asta abia după ce Dansatoarea Spaniolă le-a spus în Limbaj s-o facă. Alt proiectil a căzut în apropiere.

— Spune-le Neîndemânaticului şi Acoperişului să treacă în frunte, am zis eu.

Am pornit o înregistrare de pe un *chip* cu date, iar vocea subţire a lui EzCal ne îndemna să facem ba una, ba alta. Dar fiecare dintre ariekei auziseră deja discursul acela, aşa că nu au reacţionat la el, iar eu am înjurat şi am aruncat *chip*-ul cât colo.

— Ah! a zis Bren, care înţelesese ce voiam să fac.

Eu scotoceam de zor, în timp ce Absurzii se apropiaseră suficient de mult ca să le pot auzi zumzetul ucigaş. Am aruncat o mână de cipuri şi am descoperit în sfârşit un altul, care merita ascultat. EzCal zicea:

— *Vă vom spune ce trebuie să faceţi…*

Noi, tereştrii, auzeam asta ca un sunet. Dansatoarea Spaniolă şi ceilalţi auzeau şi ei, acum, nişte sunete: s-au mulţumit să-şi lase aripile evantai într-o parte, batjocoritor. Dar Neîndemânaticul şi Acoperişul erau încă dependenţi de drog. S-au îndreptat brusc, fiind cuprinşi de un fior atât de puternic, încât părea că gravitaţia îi atrăgea către sursa vocii.

— Da, a spus Bren.

Am pornit altă înregistrare. Neîndemânaticul şi Acoperişul se legănau, revenindu-şi după primele cuvinte ale lui EzCal; apoi s-au cutremurat, când drogul şi-a făcut din nou efectul. Acoperişul ţipa auzind ceea ce era – după cum mi-am dat eu seama – descrierea pe care EzCal le-o făceau unor copaci.

Ariekesul nostru automutilat continua să gesticuleze către ceilalţi, iar Dansatoarea Spaniolă şi restul îl imitau, închizând şi deschizând aripile evantai; în mijlocul lor stăteau Neîndemânaticul şi Acoperişul, pierduţi cu desăvârşire. Am lăsat înregistrarea să continue.

—

stop

stop

, a zis Dansatoarea Spaniolă.

M-am gândit cât de oribilă putea să fie pentru ea imaginea acelor indivizi neputincioşi, amintindu-i de ceea ce fusese, şi cum se chinuia privindu-şi prietenii care nu se puteau opune suferinţei, dar n-am vrut să încetez.

Când primii Absurzi au ajuns în vârful ridicăturii pe care ne aflam şi au venit către noi, cu armele pregătite, la început a ezitat doar unul, apoi mai mulţi. Am pornit altă înregistrare şi l-am auzit pe Bren spunând *„Da“*.

Fiecare armată are un soldat în fruntea sa. Un ariekes mare, cu gurile aşchiere şi rotire deschise, de parcă ar fi urlat, care îşi ridica picioarele sus în timp ce ne ataca. Am întins spre el un *chip* de date, de parcă acesta ar fi putut să-l oprească. Ochii lui se extindeau în toate direcţiile, câte unul pentru fiecare dintre noi, pândindu-i pe Dansatoarea Spaniolă, pe ariekesul care fusese captivul nostru şi care dădea din mâini, aşa cum făceau Absurzii între ei, pe Neîndemânatic şi pe Acoperiş, care se împleticeau. Dacă mi-ar fi trecut ceva prin minte, ar fi fost o rugăciune. Eram cât pe-aci s-o fac.

Brusc, soldatul s-a oprit. Şi-a lăsat în jos măciuca mânjită. Şi-a retras ochii, apoi i-a deschis din nou şi *ne-a privit*. Eu difuzam încă vocea lui EzCal. În momentul acela, individul nu era singurul care stătea nemişcat. Eu, ca şi cum n-aş fi ştiut ce-i mila, i-am făcut pe Neîndemânatic şi pe Acoperiş să danseze din cauza dependenţei de drog. Absurzii s-au prins unul de celălalt, gesticulând sau stând liniştiţi, şi au privit.

— Nu te opri, a zis Bren.

—

opreşte

opreşte

, a zis Dansatoarea Spaniolă.

Dar Bren a repetat:

— Nu te opri.

— Ce… a spus Sib.

— Ce-i asta? a întrebat Yl.

Armata de disperaţi şi furioşi fusese mânată să ucidă de amintirile pe care le avea despre dependenţă şi de imaginea compatrioţilor transformaţi în nişte făpturi dependente de cuvintele unei specii de intruşi. Această decădere era orizontul disperării lor. Îi făcusem să vadă mişcările unora care fuseseră ca ei, care îl puteau auzi pe zeul-drog – nu aveau cum să interpreteze greşit tarantela aceea –, dar care, deşi aveau aripile evantai întinse, nu erau afectaţi.

Nu-şi imagina nimeni că în minţile Absurzilor ar fi putut exista nesiguranţă. Năvala lor bruscă s-a oprit. Fostul nostru captiv îşi agita aripa darului şi ciotul.

— *Opriţi-vă,* spunea el, iar o mare parte a celor din faţa noastră ştiau că asta spunea, şi erau uimiţi să ştie că ştiau asta.

Sărmanul Acoperiş, mi-am spus eu, sărmanul Neîndemânatic. Praful ariekean se rotea în jurul meu şi mă făcea să clipesc. Slavă Domnului că ariekeii nu învăţaseră să mintă! Noi aveam nevoie de nişte dependenţi de drog adevăraţi, ca să demonstrăm că ceilalţi erau liberi şi că furia Absurzilor era greşit direcţionată. I-am făcut pe Neîndemânatic şi pe Acoperiş să se mişte în continuare. I-am făcut să le fie rău din cauza zeului-drog. Dansatoarea Spaniolă îi privea, întinzându-şi aripa evantai. Eu ţipam.

Informaţia circula groaznic de încet printre Absurzi – chiar şi cei mai rapizi gânditori aveau doar o înţelegere vagă a faptului că puteau transmite informaţii. Ceea ce îşi spuseseră la început între ei, prin gesturi şi prin ridicarea membrelor, fusese ceva simplu: „Nu atacaţi“. Urmat de: „Se întâmplă ceva“.

Informaţia devenea confuză pe măsură ce creştea distanţa, atunci când era transmisă de la cei din faţă spre cei din ultimele rânduri. În faţă, gesturile însemnau ceva de genul „Pot să audă, dar nu sunt dependenţi de drog“. Mai departe, în spate, şirurile de Absurzi le spuneau celor din urma lor doar atât: „Opriţi-vă“.

—

opriţi-vă

opriţi-vă

, a spus Dansatoarea Spaniolă.

Surdul nostru s-a dus în faţa armatei şi Dansatoarea Spaniolă l-a însoţit. Cei doi, priviţi de generalii Absurzilor, au început să discute în mod ostentativ, făcând semne cu aripile şi zgâriindu-le pe sol – nişte ideograme care m-au uluit.

Au trecut multe ore, două zile şi nopţi de frustrare şi de tăcere, în care armata a aşteptat. Ezitând. Veneau mereu, pe rând, ca să vadă ce se întâmpla. Fiecare era uluit de ceea ce observa: vedea ariekei eliberaţi de drog şi tereştri aşteptând respectuoşi; un proces lent, prin care începeau să se înţeleagă între ei cei care auzeau şi Absurzii, aşa cum îi denumeam încă, deşi această denumire era îndoielnică; mâzgăleli în praf.

Cei care înţelegeau câte ceva au devenit agenţi ai răbdării pentru ceilalţi. Am observat cum îi influenţau, convingându-i prin intermediul gesturilor, când, către sfârşitul celei de-a doua zile, refugiaţii umani s-au apropiat de flancul armatei, devenind vulnerabili, iar cei fără aripi evantai nu i-au atacat.

Tereştrii trebuie să-şi fi dat seama că Absurzii se opriseră, s-au minunat de liniştea aceea bizară şi au venit să-i caute sursa, iar Cei fără de Limbaj i-au lăsat. Refugiaţii şi-au făcut tabăra la mare distanţă de noi şi au aşteptat.

A durat ceva timp până când hotarele înţelegerii dintre Absurzi şi grupul

dansatoarei
spaniole

, Noii Auzitori, au fost străpunse complet, dar nu atât în felul în care ne aşteptaserăm noi cândva. Noi nu-i învăţaserăm pe surzi să comunice: le arătaserăm ceva ce puteau deja să facă, şi au făcut-o. Nu fusese un proces cantitativ, ci revelator, iar revelaţiile, deşi se obţin greu, sunt molipsitoare.

— Avem nevoie de EzCal aici, am zis eu.

— N-o să vină, dacă o să ştie ce s-a întâmplat, mi-a răspuns Bren. Dacă o să ştie că sunt pierduţi.

„Chiar dacă asta înseamnă sfârşitul războiului?“ m-am întrebat. Dar ştiam că are dreptate.

— Păi nu putem să le spunem adevărul. Dacă o să vedem vreo cameră-viespe, trebuie s-o doborâm. Ca să nu ştie ce se întâmplă.

Fabricantul de Prosoape şi Botezătorul au înţeles ce misiune le dăduserăm. N-ar fi înţeles, cu câteva zile în urmă. S-au întors în oraş într-un aparat de zbor, cu Absurdul.

— Ştiu ce trebuie să facă? am întrebat-o eu pe Dansatoarea Spaniolă.

—

da
da

.

S-au urcat în nava rănită, jucând rolul de soldaţi loiali, dependenţi de drog, care aduceau ştiri despre o străpungere a frontului inamic. Aveau să le spună lui EzCal că Absurzii se opriseră şi aşteptau, iar zeul-drog şi

anturajul său trebuia să se ducă acolo. Lui EzCal nu avea să-i treacă prin minte că-l minţeau. Pe asta ne bazam. Cum ar fi putut să-l mintă? La urma urmei, auzea povestea asta de la ariekei, spusă în ceea ce EzCal ar fi crezut că-i Limbaj. Spusă aşa cum ar fi spus-o o Gazdă.

— Ştiu ce să facă atunci când EzCal o să le vorbească?

—

da
da

.

Ştiau să se comporte ca şi cum ar fi fost drogaţi.

— Ştiu să-i ceară să le vorbească, dacă trece prea mult timp fără să audă vocea lui EzCal?

—

da
da

.

Ştiau cum să imite dependenţa. Ştiau ce au de făcut.

Cele două triburi diferite de ariekei post-Limbaj făceau schimb de simboluri. Refugiaţii umani n-au făcut nicio încercare să se apropie.

— Noi ar trebui să ne apropiem? am întrebat eu.

Neîndemânaticul, înconjurat de conversaţii prin semne, a sfârşit prin a se cutremura şi a se schimba brusc, fără ca eu să fi observat ceva anume, şi a început să gâfâie şi să vorbească în felul cel nou. Tovarăşii săi au privit această transcendenţă sau cădere neaşteptată. Însă Acoperişul nu atinsese nivelul acela. Se droga cu ultimul *chip* de date. Era singurul dependent de drog rămas printre noi.

Nu ştiu ce grade de prietenie existau între ariekei, dar cred că trebuie să fi fost trişti cu toţii. Iar Acoperişul,

sagg
leav-veth

, cum îi era numele, trebuie să se fi simţit singur. Privea conversaţia purtată prin intermediul scrijeliturilor şi al gesturilor din jurul lui şi cred că faptul că era înconjurat de indivizi schimbaţi îl chinuia destul de tare. „Tu ne-ai salvat“, i-am spus eu în gând. „Fără tine am fi murit.“ De parcă asta l-ar fi consolat cu ceva.

Dansatoarea Spaniolă îmi spunea în fiecare zi ce progrese fuseseră făcute. Când mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat, la ce au săvârşit Absurdul şi Noii Auzitori, mi se pare că n-a fost nevoie de prea mult timp. Însă nu ştiu câte zile mi-am petrecut în tabără, în mijlocul acelor discuţii tăcute, până mi-am dat seama că existau nişte camere care ne urmăreau, învârtindu-se agitate în bătaia vântului. Însă am ştiut că eram mai mult decât pregătiţi.

— Iisuse! am zis eu şi i le-am arătat lui Bren. Hristoase Pharotekton!

Stăteam în faţa camerelor, gesticulând spre ele ca ariekeii care găsiseră un nou mod de exprimare, salutându-le.

Erau iscoade dintr-o şcoală din apropierea navei lui EzCal. Acesta nu putea fi departe, camerele veniseră urmând îndrumările şi promisiunile Fabricantului de Prosoape şi ale Botezătorului. Unele camere-viespi păreau că vor să se ascundă, altele se concentraseră asupra noastră. Acum, pentru zeul-drog era prea târziu ca să se mai întoarcă, să blocheze transmisiile şi să pretindă că nu ştie nimic, chiar dacă înţelegea ceea ce vedea. Informaţiile transmise prin lentilele acelea micuţe erau urmărite nu numai de cei aflaţi în interiorul navei care se apropia, ci şi de mii de locuitori din Oraşul Ambasadei.

— Ascultaţi-mă, am strigat eu, fiind conştientă că mulţi ochi ariekeni erau aţintiţi asupra mea, iar camerele zburaseră ca nişte ţânţari speriaţi şi coborâseră mai aproape de mine. Ascultaţi-mă, am spus eu şi am rânjit în bătaia vântului. Ascultaţi-mă!

— Probabil că EzCal se întreabă cât timp mai au, mi-a zis Bren. Şi ce îi reţine pe Absurzi. Şi cât timp o să aştepte aceştia. Cât o să se mai ascundă, să-şi aştepte moartea, întrebându-se ce se întâmplă.

— Ascultaţi, am zis eu. Aduceţi-i aici. *Aduceţi-i pe EzCal aici.*

Am arătat spre Dansatoarea Spaniolă, spre cei fără aripa evantai cărora le vorbea, apoi Dansatoarea Spaniolă a arătat spre mine, iar sute de Absurzi au imitat-o, unul câte unul. Camerele au bâzâit, şi-au schimbat poziţiile, iar eu mi-am păstrat ochii aţintiţi asupra unui punct fix, de parcă roiul cel mic era o singură entitate, în ochii căreia priveam.

— Aduceţi-i acum. EzCal… Puteţi să mă vedeţi, EzCal? am spus eu şi mi-am fluturat mâna. Cal, vino imediat aici şi adu şi jumătatea ta de rahat cu tine. Trebuie să rămâi în viaţă, ca să duci vestea. Oraş al Ambasadei, mă auzi? *Trebuie să rămâi în viaţă.* Dar ai face bine să vii aici şi să afli ce trebuie să faci, EzCal. Pentru că există anumite *condiţii.*

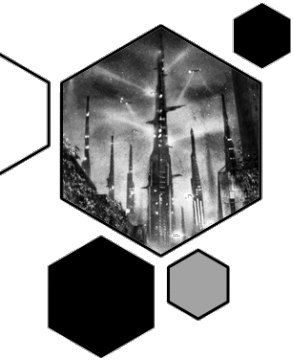

29

Le-am propus lui EzCal acest târg. Când nu vorbeau, ci stăteau şi se uitau peste culme, la câmpul care se întindea pe mai mulţi kilometri şi la tabăra Absurzilor, arătau eroic. Nu meritau aşa ceva.

Produceau un efect baroc, iar asta, probabil, însemna o consolare pentru unii locuitori din Oraşul Ambasadei. Pe hainele lui Cal erau podoabe sclipitoare, iar pe masca aeoli-ului său, o emblemă. Până şi Ez purta haine purpurii.

În tăcere, îşi transformaseră greşelile – sau cel puţin şi le camuflaseră. Dispreţul lui Cal trecea drept atitudine regească, iar îmbufnarea lui Ez, drept atitudine rezervată şi gânditoare. Aveau un mic anturaj: oameni care fuseseră până de curând colegii mei. Unii ne-au salutat, pe mine şi pe Bren, atunci când aparatul lor de zbor a aterizat. Simmon mi-a strâns mâna. Veniseră şi Southel, şi MagDa. Nu pot să le descriu expresia. Wyatt era şi el prezent, încă păzit, se pare, dar privit ca un consultant, ca un personaj important, un vizir prizonier. Nu m-a privit în ochi. Botezătorul şi Fabricantul de Prosoape au coborât din aparat, întorcându-se din Oraşul Ambasadei, şi şi-au salutat tovarăşii. M-au salutat şi pe mine. Cei din Oraşul Ambasadei îi priveau – foarte şocaţi, după câte se părea. Călătoria aceea nu se desfăşurase aşa cum ne aşteptaserăm.

Poliţiştii care veniseră aveau arme. Ştiam că, dacă situaţia ar fi fost un pic alta, EzCal ar fi încercat să-i pună să ne omoare, aşa cum încercaseră să ne ucidă în timp ce călătoream. Acum, rămăşiţele Administraţiei, care îi escortaseră pe EzCal fără niciun rost, poliţiştii şi chiar şi JasMin, care erau şi ele acolo, nu i-ar fi lăsat. Între timp, toţi cei din Oraşul Ambasadei văzuseră armata care se apropia – şi transmisia mea –, aşa că ştiau cu toţii că o opriserăm. Tot ce-i rămăsese lui Cal, pentru câteva ore,

era pretenţia că el conducea.

Refugiaţii tereştri se apropiaseră tot mai mult, cu fiecare zi, iar acum se amestecaseră printre noi, deşi tot ce făceau era să privească modul în care interacţionam cu Absurzii. Ez se uita la cer, apoi înapoi, către direcţia în care se afla Oraşul Ambasadei.

Mult mai târziu am auzit poveşti despre ceea ce făcuse în timpul călătoriei mele: cum pusese la încercare răbdarea lui Cal; cum plănuise ceea ce putea fi considerată o lovitură de stat, pe care Cal o zdrobise mai mult din dispreţ decât din furie. Ez s-a uitat la noi. Puteam să văd că-şi făcea nişte calcule. „Iisuse, ăsta nu se opreşte niciodată?“ m-am întrebat eu. Nu dădeam două parale pe povestea lui. Pentru Oraşul Ambasadei şi pentru Cei fără Limbaj, certurile dintre Ez şi Cal erau mult mai puţin importante decât erau EzCal.

Stăteam cu delegaţii armatei Absurzilor, douăzeci sau treizeci de indivizi ieşiţi în grabă din rândurile ei.

— Deci cu tine trebuie să discut, Avice Benner Cho? m-a întrebat sec Cal. Tu vorbeşti în numele… a zis el, arătându-l pe cel fără aripa evantai, aflat lângă mine – fostul nostru captiv.

— Theuth, i-am răspuns eu. O să discuţi prin intermediul lui Theuth[44]

44 „Theuth“ este una dintre modalităţile de ortografiere a numelui zeului egiptean Toth, considerat, printre altele, scribul zeilor; lui i se atribuie inventarea hieroglifelor..

— Cum adică „o să discuţi prin intermediul lui Theuth“? a întrebat el. N-o să discut prin intermediul nimănui.

— Noi îi spunem Theuth, i-am zis eu. Prin intermediul lui se discută. O să-ţi arăt cum se scrie. Sau, mai bine, o să-ţi arate Theuth.

E rău să fii învins, nu-i aşa? Chiar dacă încerci şi acum să ne dai de-o parte: pe mine, pe Bren, pe noi toţi. Pentru că modul în care am salvat Oraşul Ambasadei înseamnă sfârşitul domniei tale, care, iată, s-a încheiat. Şi chiar dacă felul nenorocit în care ai guvernat s-a bazat pe disperare şi prăbuşire, ai prefera să pierzi în felul tău decât să fii salvat în felul nostru. Asta voiam să-ţi spun.

Acolo se aflau nişte Absurzi, împreună cu Theuth şi Dansatoarea Spaniolă, cei mai de seamă reprezentanţi ai generaţiei scrisului ideografic pe care îl inventaseră, scrisul cel mai intuitiv când venea vorba de citit şi redat prin gesturi. Nu era un grup cu o componenţă stabilă. Sosiseră chiar şi câţiva dependenţi de drog curajoşi, care veniseră tocmai din oraş şi rezistaseră atâta drum cu ajutorul unor cipuri de date şterpelite; voiau să asiste la înţelegerea istorică, să vadă schimbarea. Acoperiş era şi el acolo, ascultându-şi trist înregistrările. Fugarii tereştri se strângeau pe ridicăturile din jur, pătate de mucegaiuri ariekene, şi

priveau negocierile. Veneau şi plecau după cum voiau.

Cal – poate şi Ez – încerca să dea celor întâmplate aparenţa unor discuţii prelungite. În realitate, era doar un proces lent de explicare a faptelor şi de primire a unor indicaţii, prin intermediul unui scris ce tocmai se năştea. Dura zile întregi ca să fim siguri că Absurzii înţelegeau şi apoi să înţelegem ce voiau să facem noi în privinţa asta.

Aş fi putut să-i spun lui Cal: „N-ai nicio autoritate. Asta e o capitulare. Îţi place un pic de fast: în felul ăsta, o să poţi invoca peste ani fantomele sfârşitului de imperiu. Dar eşti aici pentru că eu le-am spus Absurzilor că eşti cel căruia trebuie să-i spună ce să facă. Iar oamenii care privesc, refugiaţii ascunşi sub glugile lor, au să-şi amintească că, în mod evident, nu ştiai ce se întâmplă. Acum, când s-a încheiat o epocă, ai rămas pe-aici atâta vreme doar pentru că nu reprezinţi altceva decât un detaliu.“

Camerele de luat vederi erau pretutindeni. Se înmulţiseră cele fabricate independent, acasă, sau cele furate sau sălbăticite, care îşi descărcau datele pe orice frecvenţă puteau. Din spatele tuturor acestor lentile privea Oraşul Ambasadei.

În timpul nopţii, ariekeii au înconjurat grupul meu. Noi le ceruserăm asta: mă gândeam că nu era exclus ca EzCal să încerce să se răzbune.

— Ce-o să se întâmple? au întrebat MagDa, privindu-mă cu prudenţă şi respect.

— O să fie altfel – i-am spus eu – dar vom rămâne aici. Ei ştiu acum că se pot vindeca, iar asta schimbă totul. Cum e în oraş? Dar în Oraşul Ambasadei?

Panică şi speranţă. Printre ariekei domnea încă multă confuzie. Au avut loc lupte între facţiuni – păreau să se fi unit sub conducerea lui

kora
saygiss

, apropiatul lui EzCal, supunându-se ordinelor lui EzCal, dar acum luptau pentru motive greu de priceput.

— Noi… ei o să facă tot ce se poate ca să ia amploare treaba asta, am zis eu. Să nu mai fie nevoie de drog. Vom încerca să colaborăm. Theuth vorbeşte acum în numele Celor fără Limbaj. Dansatoarea Spaniolă discută cu noi – cu YlSib evident –, dar poate să…

MagDa nu asistase la ceea ce făcusem seara, împreună cu Dansatoarea Spaniolă – la toate discuţiile, ezitările…

— Trebuie să-ţi spun ceva, i-am zis eu calmă. Am auzit cum descriu oamenii ceea ce-i aici, şi greşesc. Asta nu-i o vindecare. Dansatoarea Spaniolă şi ceilalţi… poate nu mai sunt dependenţi de drog, dar nu au fost vindecaţi, ci s-au schimbat. Asta s-a întâmplat. Ştiu că pare acelaşi lucru, dar, MagDa, înţelegi că ei nu mai pot vorbi Limbajul? Niciodată.

Era o dimineaţă cu cer foarte senin. Ştiam că pe câmpiile din jurul meu, printre tufişurile filamentoase ale planetei, se aflau agenţi ai scrisului, care răspândeau printre Absurzi noua abilitate, conceptul pe care se baza aceasta. Deja apăruseră forme derivate a celor sugerate la început, interpretări diferite ale ideogramelor, vocabulare pentru specialişti, create prin semiogeneza fenomenului „zgârie şi arată“.

Nu avea să treacă mult timp până când un cititor ariekean să reproducă scrisul zgâriat pe sol cu ajutorul vopselei sau printr-un alt mijloc mai la îndemână, în loc să încerce să ţină minte semnele şi să le reproducă. Poate că o să le arătăm noi cum. Îmi imaginam deja un stilou ţinut într-o aripă a darului…

Conducătorii Absurzilor stăteau încă liniştiţi. Anturajul din Oraşul Ambasadei era atât de înţelept pe cât se putea în circumstanţele respective. Diferiţi refugiaţi umani îi priveau pe Theuth şi pe Dansatoarea Spaniolă cum stăteau pe lângă mine, uitându-se la camerele de luat vederi.

Dansatoarea Spaniolă mi-a atras atenţia cu aripa darului.

—

eşti gata?

eşti gata?

Îmi vorbise încet. Eu am ezitat, iar ea mi-a spus din nou:

—

eşti gata?

eşti gata?

EzCal stăteau şi mă priveau drept în faţă. Arătau din nou ca nişte regi. Figura lui Ez era inexpresivă, cea a lui Cal era strâmbată de furie.

— Ascultaţi-mă. Înţelegeţi? am zis eu; toţi locuitorii din Oraşul Ambasadei puteau să mă audă, dar eu mă adresam lui EzCal. Înţelegeţi cum se vor desfăşura lucrurile? Absurzii se vor întoarce în oraş, şi noi, de asemenea. Vom rezolva lucrurile împreună. Ei au anumite idei. Vă atrag atenţia că, de-aş fi în locul lui Kora-Saygiss, micul vostru *quisling*[45] [45] Quisling este numele conducătorului naziştilor norvegieni, devenit simbolul colaboraţionismului cu ocupanţii străini., aş fi foarte atent. A fost înţelept din partea voastră că nu i-aţi permis să vină aici. O să stabilim detaliile. O să fim aici, în Oraşul Ambasadei.

„… Până la eliberare. Totul s-a schimbat, pe vecie“, mi-am spus eu. Mi-am privit notiţele.

— Absurzii voiau să ne omoare pentru că noi am fost sursa zeului-drog. Ştiau că era prea târziu pentru ei, că erau pierduţi, dar se străduiau să creeze un început complet nou pentru cei care ar fi venit după ei, înlăturând această problemă. Pe noi. Înţelegi cât de altruişti sunt? Pe ei nu-i ajuta cu nimic. O făceau pentru copiii lor. Generaţia aceasta avea să

fie ori surdă, ori moartă, ori să moară în chinurile sevrajului. Dar acum ei ştiu că dependenţii de drog pot fi vindecaţi, am zis eu, ignorând privirea lui MagDa şi arătând spre Dansatoarea Spaniolă, iar aceasta a răspuns arătând spre mine. Iar dacă pot fi vindecaţi, atunci noi suntem irelevanţi. De aceea o să fim lăsaţi în viaţă. Înţelegi? Dar ei *trebuie* să se vindece. Asta e condiţia. Altfel, reprezentăm în continuare o molimă. Şi durează ceva timp să-i vindeci pe oratiţi, am adăugat eu şi am făcut un gest către Acoperiş, care rămăsese încă neatins de metaforă; toţi s-au uitat la el, iar el ne-a întors privirea. Şi sunt o mulţime. Deci treaba voastră, EzCal, e să-i menţineţi funcţionali în această perioadă, până când nu vor mai avea nevoie de voi. Dacă n-o să aveţi grijă de ei, o să moară. Timpul e prea scurt ca să fie vindecaţi sau asurziţi. Aşa că trebuie să-i ţineţi în viaţă.

—

e.dragoste

e.dragoste

, a zis Dansatoarea Spaniolă, iar oamenii care nu o auziseră niciodată vorbind în anglo-ubiq dublat au scos un geamăt.

Dansatoarea Spaniolă a explicat din nou de ce Absurzii ne-ar fi omorât pe toţi, de ce îşi mutilau compatrioţii şi de ce acum aveau să ne lase să trăim. Ariekeii îi iubeau pe ariekei. Acest verb al nostru era singurul al cărui înţeles se apropia de ceea ce gândeau ei. Nu era perfect, dar aşa-s traducerile. Conţinea la fel de mult adevăr şi la fel de multă minciună. Cei cu Noul Auz şi Absurzii îi iubeau pe dependenţii de drog şi voiau să-i vindece prin una dintre cele două căi, să-i includă într-un grup sau în celălalt.

— Niciunul dintre voi n-a mai fost ambasador de multă vreme, am spus eu. Pentru cine aţi vorbit voi, în afară de faptul că aţi vorbit pentru voi înşivă? Iar acum nu mai sunteţi nici zeu, nici drog, nici funcţionar. EzCal, sunteţi o fabrică. Ariekeii au nevoie de ceva, iar voi satisfaceţi acea nevoie. Şi credeţi-mă, conţinutul discursurilor voastre va fi verificat.

Figura lui Ez nu s-a clintit, cea a lui Cal s-a strâmbat. Nu aveau nicio şansă să transmită ordine care, literalmente, trebuiau executate întocmai.

— Oraşul va fi plin de Absurzi. Deci dacă veţi încerca să creaţi agitaţie, să strecuraţi instrucţiuni în ceea ce veţi spune, sau chiar să reîncepeţi războiul, ei o să vă oprească. Dacă le vom pricinui necazuri, o să pierim. Ei nu vor să le rupă aripile evantai tuturor dependenţilor de drog, nici să-i surzească pe toţi ariekeii adulţi din generaţia lor, din moment ce există altă cale. Dar o vor face, dacă o să creadă că n-au de ales. Aţi înţeles?

Nu mai puteţi să faceţi nimic altceva, mi-am spus eu. Nu aveţi de ales. Poliţiştii pe care i-aţi adus cu voi o să ţină armele îndreptate spre

capetele voastre şi vă vor cere să vorbiţi în Limbaj, dacă e necesar. Iar eu voi fi cu ei. Dansatoarea Spaniolă şi Absurzii vor răspândi cele două leacuri. Faptul că s-a recurs la cuţit nu a reprezentat o catastrofă existenţială pentru toţi cei de aici, care crezuseră că totul s-a sfârşit. Nu avea să fie niciodată un lucru plăcut, dar pentru cei care nu puteau să se vindece era un lucru ce merita luat în considerare.

Ariekeii aveau să-i pună pe EzCal să vorbească în fiecare zi, din dragoste pentru camarazii lor bolnavi. Noi eram o necesitate temporară. Cal arăta atât de jalnic, că aproape mi-a fost milă de el. *N-o să fie chiar atât de rău.* Existau multe moduri de a trăi până când avea să vină nava.

— Aţi înţeles? am zis eu către Cal, către EzCal, către toţi cei care ascultau, pe platou şi în Oraşul Ambasadei; mi-a plăcut cum îmi suna glasul în ziua aceea. Înţelegeţi de ce mai sunteţi în viaţă? Pentru că aveţi de făcut o treabă.

—

ca.mine

toți.să.fie.ca.mine

, a spus Dansatoarea Spaniolă.

De undeva s-a auzit un om gemând şi cineva a zis:

— Nu.

Dansatoarea Spaniolă şi-a întins ochii-coral. Ez a privit în sus, Cal s-a întors.

O siluetă a apărut sus, pe culme. Un bărbat cu pelerină neagră. Era urmat de câţiva refugiaţi agitaţi, care ţipau. Capa lui fâlfâia. Absurzii curioşi au arătat spre el, privind ce făcea, iar eu am strigat: „Nu“, dar ei nu auzeau. Le-am făcut semn să-şi strângă rândurile, dar ei abia învăţau gesturile tereştrilor, iar eu nu aveam timp să-i fac să mă înţeleagă.

Bărbatul a scos o armă. Prin aeoliul său vechi şi murdar am văzut că era Scile.

Soţul meu a îndreptat un pistol gros spre mine. Eram cu toţii prea lenţi ca să-l oprim.

În timp ce se apropia, l-am privit şi am încercat să găsesc o cale de a-l opri din ceea ce avea de gând să facă şi, cumva, mă străduiam să-mi dau seama unde plecase şi cum, şi de ce, şi ce făcea acum. Am privit la gura urâtă a ţevii pistolului.

Şi-a schimbat ţinta în timp ce se apropia şi a îndreptat arma spre Bren şi Dansatoarea Spaniolă. Am încercat să-l împing pe ariekes într-o parte, dar Scile nu-l mai ameninţa pe el, ci pe Ez, apoi pe Cal, iar Cal şi-a îndreptat ochii către mine. Scile a tras. Au început să se audă strigăte şi ţipete, terestre sau ariekene, în timp ce sângele ţâşnea din locul în care energia îl lovise şi-l sfârtecase, iar Cal s-a prăbuşit, privindu-mă, şi a

murit.

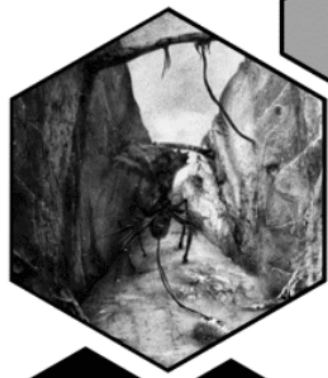

PARTEA A NOUA

ELIBERAREA

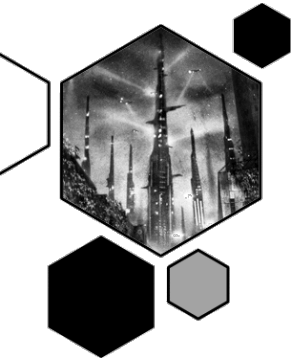

30

Acestea sunt cele spuse de

dansatoarea spaniolă

.

Era într-o piaţă din oraş, un spaţiu larg, ce părea şi mai mare din cauza înfăţişării clădirilor. Îmi amintesc foarte bine. Bren stătea lângă mine şi-mi traducea în şoaptă, dar eu înţelegeam totul aproape perfect.

Îmi amintesc vremea, casele, aerul şi mulţimea de ariekei. Mii de dependenţi de drog se înghesuiau pe marginile spaţiului liber. Unii trebuie să-l fi aşteptat pe EzCal, dorind să primească doza de la zeul-drog. Iată ce a spus Dansatoarea Spaniolă.

Înainte să vină oamenii, noi nu prea vorbeam despre anumite lucruri. Eram crescuţi întru Limbaj. Conform istoriei, am făcut oraşul şi maşinile, şi le-am dat nume. Nu prea vorbeam despre anumite lucruri. Limbajul ne vorbea pe noi. Cuvintele care voiau să fie oraş şi maşini ne-au pus să le vorbim, ca să poată exista.

Când au venit oamenii, ei nu aveau nume, şi noi am făcut cuvinte noi, astfel ca ei să poată avea un loc în lume. Ei nu au făcut ceea ce fac alte făpturi. Noi i-am vorbit în Limbaj. Limbajul i-a primit în el.

Noi eram ca nişte vânători. Eram ca nişte plante care se hrăneau cu lumină. Oamenii şi-au făcut oraşul lor în oraşul nostru, ca o stea într-un cerc. Şi-au făcut un loc al lor, ca un pistil într-o floare. Noi am rostit numele locului lor, dar ştiam că are alt nume, că stătea în oraş ca un organ într-un trup, ca o limbă într-o gură.

Înainte să vină oamenii, noi nu vorbeam prea mult, pentru că eram ca aceea care, cu ani în urmă, era fata care a fost chinuită în întuneric şi care a mâncat ce i s-a dat. Noi eram ca ea. Voi veţi

decide de ce eram ca ea şi de ce nu mai suntem ca ea. De ce ea e ca ea însăşi sau nu este. Noi am fost ca toate fiinţele, am părăsit oraşul în vremea drogului şi acum mai mult vorbim.

Înainte să vină oamenii, noi nu vorbeam. Eram ca nenumărate fiinţe, eram ca toate fiinţele, eram ca animalele din Oraşul Ambasadei spre care îmi îndrept aripa darului, iar astea sunt nişte vorbe pe care le veţi înţelege. Noi nu vorbeam, eram muţi, noi doar lăsam să cadă afară din gurile noastre pietrele de care aminteam, deschideam gurile şi lăsam păsările pe care le descriam să zboare afară, eram vectori, eram păsări ce mâncau fără a gândi, eram fata din întuneric, ştiind acest lucru doar când nu mai existam.

Acum noi vorbim, sau eu vorbesc, şi alţii vorbesc. Voi n-aţi mai vorbit înainte. O să vorbiţi. Veţi fi în stare să spuneţi de ce oraşul e o groapă, şi un deal, şi o emblemă, şi un animal care vânează, şi o navă pe mare, şi o mare, şi cum de noi suntem peştii din ea – nu ca omul care înoată săptămânal cu peştii, ci peştii cu care înoată, apa, locul. Vă iubesc, voi mă luminaţi, mă încălziţi, voi sunteţi nişte sori.

N-aţi mai vorbit niciodată înainte.

Asta e ceea ce a spus Dansatoarea Spaniolă mulţimii adunate. A spus mai multe. A fost mai puţin neîndemânatică faţă de ei decât fusesem eu când o transformasem pe ea: ea înţelegea mai bine sufletele pe care voia să le modifice, iar cuvintele ei erau instrumente chirurgicale.

La început, cei din piaţă au ascultat, fără să ştie ce anume. Treptat, cuvintele ei au devenit tot mai străine şi mai imposibile, iar ei au scos răcnete de consternare. Erau zăpăciţi, aşa cum ar fi fost auzind o minciună foarte reuşită, apoi au urmat strigăte de consternare. Era un haos al admiraţiei şi îngrijorării.

În timp ce Dansatoarea Spaniolă vorbea, ariekeii răcneau, cuprinşi de ceva mai puternic decât uluiala. Erau sunetele crizei. Mi le aminteam de pe vremea când o învăţasem pe Dansatoarea Spaniolă să mintă. Auzeam sunetele minţilor care se reconfigurau. Pieire: gânduri vechi care mureau. Am văzut ridicări de aripi ale darului şi de aripi evantai în extazul viziunii, extaz în vechiul înţeles al cuvântului, nu lipsit de durere şi de groază, apoi a urmat tăcerea ariekeilor adulţi nou-născuţi.

La început au fost doar câţiva. Majoritatea celor care ascultaseră rămăseseră îngroziţi, tremurând, doar întrezărind ceva. Când, în cele din urmă, s-au liniştit, unii au strigat din nou după EzCal, nevoia lor făcându-i să-l ierte.

Dar alţii trecuseră peste asta, deveniseră făpturi noi, învăţau limbajul din ceea ce spusese Dansatoarea Spaniolă. Eu înţelesesem aproape

fiecare cuvânt pe care îl rostise.

Uneori, când Dansatoarea Spaniolă îmi vorbea în propriul meu limbaj, nu spunea

metaforă
metaforă

, ci

minciună.care-i.adevăr
minciună.care-i.adevăr

sau

adevărare
minciună

. Cred că ştia că-mi place. Era un cadou pentru mine.

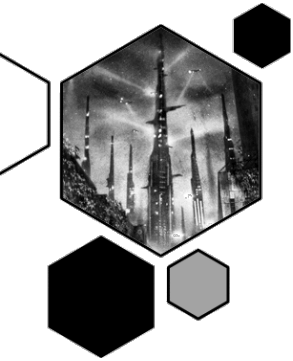

31

Sărmanul Scile!

Cum să spun ceea ce urmează?

Aproape în fiecare dimineaţă mă duc pe Dealul Nuferilor. Discut diferite planuri cu adjutanţii mei.

— S-a întâmplat ceva? întreb eu.

Şi, în fiecare dimineaţă, după ce au verificat textele şi au clătinat din cap, îmi răspund:

— Încă nu.

— Bine, atunci în curând. Fiţi pregătiţi.

Pot să spun „Sărmanul Scile!“, după toate astea? Pot. Faptele lui mă dezgustă – mi-au murit prieteni care ar fi trăit dacă n-ar fi fost el – dar cum să nu-ţi fie milă când îl vezi?

E în închisoarea în care am transformat infirmeria. Vecinii săi sunt acei Ambasadori rataţi care erau prea zdrobiţi ca să iasă atunci când am deschis uşile. Scile ştie că e viu pentru că, în ciuda faptului că-i un criminal, n-a făptuit nimic atât de rău, atât de impardonabil încât să merite să fie executat. Am decis că nu trebuie să aplicăm pedeapsa cu moartea doar pentru asasinat.

Mă duc să-l văd uneori. Oamenii înţeleg. E milă, grijă, curiozitate şi o urmă de afecţiune. Lui nu-i vine să creadă că s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Nu-i vine să creadă că a dat greş.

A fost un adevărat iad când l-a omorât pe Cal. Sunt surprinsă că n-a fost împuşcat pe loc, că am putut să-l capturăm viu.

— N-ar trebui să faci asta, a spus el, în timp ce Cal, căzut la pământ, încă se mai zbătea, şi şi-a îndreptat pistolul către Dansatoarea Spaniolă. Ei n-o să fie ca tine.

L-am oprit înainte să tragă din nou. Dansatoarea Spaniolă i-a smuls arma din mână. L-a apucat pe Scile de cămaşă şi i-a zis: „

de ce

de ce

“? Scile şi-a pus mâinile peste urechi şi i-a spus Dansatoarei Spaniole că-i un diavol.

Nu fusese într-o călătorie sinucigaşă, ci într-un pelerinaj. Scile se dusese să găsească armata Absurzilor, să meargă în urma ei ca un martor şi ca un apostol, în timp ce ei – ce erau ei, un foc purificator, sfinţi răzbunători care mai degrabă îşi tăiau singuri bucăţi din trup decât să fie mânjiţi de minciuni? – îi curăţau pe ariekeii distruşi, pregăteau din nou lumea, pregăteau o creşă pentru tinerii nenăscuţi încă, dar cu Limbaj pur.

Fusese o speranţă sălbatică, dar era o speranţă. Sunt sigură că Scile auzise că se născuse EzCal, indiferent cine fusese acesta. Nu ştiu cum ajunseseră zvonurile la el, dar zvonurile fac asta. Scile trebuie să fi ştiut că EzCal şi oratiţii lui nu puteau să se opună Absurzilor. Dar nu ţinuse seama de mine, de Bren şi de Dansatoarea Spaniolă. Ce groază trebuie să fi simţit când văzuse ce făceam, din tabăra de lângă armată. Fusese răbdător, aşteptase până la sosirea zeului-drog ca să-şi ducă la îndeplinire misiunea sacră.

Probabil că-şi spusese că se sacrifică pentru Absurzi. Poate că se gândea la copiii ariekei care vor merge cândva prin Oraşul Ambasadei, un oraş pustiu, şi vor încerca să găsească explicaţii pentru ruinele lui, şi le vor spune în Limbaj. Scile era pregătit pentru moartea noastră, a tuturor.

Nu greşea în totalitate: avusese loc o prăbuşire. Ariekeii sunt altfel acum. Şi-i adevărat că acum pot să spună minciuni.

Sărmanul Scile, spun eu din nou. Probabil că-şi închipuie că s-a prăbuşit printre Luciferi…

Recent, un miab a sosit pe Dealul Nuferilor. Nu mai eram cei către care fusese trimis. Cred că din cauza asta am simţit ceva ce poate fi numit *răutate* când l-am deschis. Am simţit în jurul lui ceva şi mi-am dat seama că era un miros slab de immer. Am scos cadourile ca nişte copii răi: vin, mâncare, medicamente, obiecte de lux – nicio surpriză. Am deschis ordinele care ne fuseseră transmise nouă şi instrucţiunile sigilate pentru Wyatt. El n-a încercat să ne oprească. Nici instrucţiunile acelea nu conţineau vreo surpriză.

Noii ariekei puteau să le vorbească automatelor şi puteau să le înţeleagă.

— Nu vreau să intru, am zis eu.

— E în regulă, e doar… a spus Bren şi a dat din cap.

El şi Dansatoarea Spaniolă au avut nevoie de mai mult timp decât mă aşteptasem. Am aşteptat în stradă şi am privit mişcarea panourilor publicitare. Produsele cărora le făceau reclamă nu se mai vindeau.

Cei doi s-a întors lângă mine.

— E aici, mi-a spus Bren.

— Şi?

—

am.vorbit.cu.ea

---

am.vorbit.cu.ea

.

— Şi? am mormăit eu. Ea a vorbit cu voi? i-am zis eu Dansatoarei Spaniole.

Dansatoarea şi Bren s-au uitat unul la celălalt.

—

nu.ştiu

---

nu.ştiu

.

Am privit spre clădirea ei. Trebuie să existe camere de luat vederi în anumite locuri; există camere pretutindeni, iar prietena mea făcuse întotdeauna parte din mediul ei înconjurător. Nu i-am făcut semn cu mâna.

— *Ehrsul, ştiu că înţelegi cuvintele pe care le spun,* a zis Dansatoarea Spaniolă.

— În anglo. Iar ea nici măcar nu s-a uitat, a spus Bren. Şi a zis: „Nu, nu poţi să-mi vorbeşti, ariekeii nu mă pot înţelege“. Şi Dansatoarea i-a zis: „Avice vrea să ştie ce mai faci. Ce ai făcut.“ Iar ea a spus: „Avice! Ce mai face? Şi nici tu nu poţi să-mi vorbeşti. Tu nu mă înţelegi şi nu poţi să vorbeşti decât Limbajul.“

Am mers pe o stradă cu proiecţii tridimensionale vechi, am trecut pe lângă o piaţă cu produse locale de bază. În tot acest timp n-am spus nimic, iar Bren n-a insistat. În economia dirijată a reconstrucţiei noastre, lucrurile de bază sunt asigurate, dar am renunţat la cele în plus, cele de lux. Mă fac să mă gândesc la târgurile din alte oraşe, din alte locuri.

Baricadele au fost înlăturate. Unii locuitori ai oraşului spun că ei pot să respire aerul nostru, dar noi nu putem să-l respirăm pe al lor, şi de aceea atmosfera Oraşului Ambasadei ar trebui extinsă peste întregul oraş. Unde au crescut noi adaosuri, clădirile ariekene au o subtilă tentă atipică. Ici-colo, un turn, o fereastră pe colţ, un contrafort cu înfăţişare familiară: topografia terestră a ajuns să fie la modă.

n-a putut fi găsit; nici DalTon. Sau poate că niciunul dintre cei care ştiau unde erau, oameni sau indigeni, n-a spus. Bineînţeles, dispariţia lor m-a făcut să bănuiesc că se făcuse dreptate cu parul. Dar sunt la fel de bună ca toţi ceilalţi când vine vorba de folosirea reţelei de informare şi, dacă se întâmplase ceva de felul acela, atunci se petrecuse în linişte. Adică nu fusese făcut ceva pentru *encourager les autres*[46]46 Ca să-i încurajeze şi pe alţii (în lb. franceză în text).. Cred că, probabil, s-au numărat printre cei mulţi ucişi şi nimiciţi de război, sau că unul sau ambii se ascundeau – încă se poate face asta în oraş – şi aşteptau să vadă ce-o să se întâmple. Presupun că trebuie să fim vigilenţi.

DalTon înseamnă ceva, în ceea ce mă priveşte. Cât despre

nu cred că răzbunarea prin linşare sau de alt fel este ceea ce-şi doresc majoritatea noilor ariekei – aceştia nici măcar nu prea pomenesc de faptul că au trăit sub conducerea lui. Niciun ariekes dintre cei pe care îi cunosc n-ar fi în stare să răspundă la întrebările mele despre cum a fost, despre ce îşi amintesc în legătură cu modul în care gândeau înainte. Despre Limbaj. Primul discurs despre schimbare al Dansatoarei Spaniole a fost, în aceeaşi măsură, o contaminare şi o expunere. Nu spun că nu-şi amintesc, spun că nu-mi pot relata cum a fost, chiar dacă ar vrea.

Nimeni nu ştie de ce unii ariekei sunt imuni la metaforă. Atenţia pe care le-o acordau Dansatoarea Spaniolă şi acoliţii acesteia – al căror număr era în continuă creştere şi care făceau prozeliţi, influenţându-şi ascultătorii cu predici atent direcţionate, infecţioase, încărcate în mod ostentativ de minciuni – nu aveau efect asupra tuturor. Fiecare şedinţă e încununată de succese: ariekei părăsind ezitant Limbajul, pentru a adopta un limbaj şi nişte semne. Alţii ajung aproape şi reuşesc la a doua ori la a treia încercare. Şi există cei care refuză să se schimbe; şi cei care, precum Acoperiş, bolnavi de puritate, pur şi simplu nu pot. Ei nu pot încă să-mi vorbească, ci li se adresează doar Ambasadorilor. Ei înţeleg doar un Limbaj muribund. Acum avem medicamente, voci cu care să-i ţinem în viaţă, şi nu mai avem zei.

Am auzit un oratit spunându-i lui YlSib că favoriţii săi erau EzSey, pentru că tremurul provocat de vocile lor era… şi aici vocabularul ei şi al meu s-a dovedit a fi insuficient. Alţii îi preferau pe EzLott sau pe EzBel, în funcţie de plăcerea pe care le-o provoca.

În general, Scile era un gânditor mai bun decât ar fi sugerat ultima sa crimă. Ştia cum îl creaserăm pe EzCal şi ar fi trebuit să ştie că puteam să facem acest lucru din nou. Am scos mecanismele din capul lui Cal şi erau

neatinse, dar chiar de n-ar fi fost, nu mai eram ameninţaţi cu dispariţia.

— Am descoperit ceva, au spus MagDa.

— Vreme de mai multe săptămâni, Southel s-a ocupat de asamblarea câtorva prototipuri.

— Sunt nişte amplificatoare.

— Am găsit voluntari. Suntem gata să le folosim.

În timp ce noi ne văzuserăm de planul nostru, avuseseră şi ele planul lor secret. O rezervă depozitată pentru viitor, împotriva lui Cal şi a lui EzCal, a căror putere se baza pe unicitatea lor. Trădările lui MagDa, a mea şi a lui Bren se combinaseră. Scile nu pusese capăt niciunei poveşti. Îl ucisese pe Cal şi nu se schimbase mare lucru.

La început, scindaţii, vocile rotire, au fost cei care s-au oferit voluntari – şi-au ras capetele şi şi-au făcut implanturi, au încercat amplificatoarele făcute de noi, purtându-le ca pe nişte tiare cu gheare, s-au conectat şi l-au lăsat pe Ez, pe Rukowsi, care era păzit cu arma în mână – să îi citească şi să vorbească împreună cu ei. Lott fusese primul care preluase rolul acesta, în timp ce Char, doppelul său, era încă în viaţă.

Pe unii treaba asta îi speria, dar mulţi Ambasadori îşi deconectaseră conexiunile. Nu se mai egalizau. Nu mai vorbeau Limbajul. Nu prea mai era nevoie. Nu cred că fiecare dintre ei îşi displăcea partenerul. Bren mi-a zis că nu era de acord cu mine, dar i-am răspuns că nu-i în stare să-şi ignore propria-i poveste, lucru care este de înţeles.

L-am păstrat pe Joel Rukowsi, pentru că aveam nevoie de el şi de nenorocita lui de căpăţână empatică, dar cred că şi asta o să se schimbe. O să găsim alţii ca el. Între timp, o să-l exploatăm din greu şi o să facem stocuri de mai multe ore cu vorbirea-drog. Ne putem permite să fim generoşi cu cei ce au nevoie de drog.

Acum există două oraşe – unul al dependenţilor de drog şi unul al celorlalţi –, aflate în relaţii amiabile.

Absurzii şi Cei Noi au mai multe în comun decât aveau cu oratiţii. Auzul nu înseamnă nimic: Absurzii şi Cei Noi *gândesc* la fel.

Dansatoarea Spaniolă schimbă politeţuri la fiecare colţ cu ariekeii, cu tereştrii şi cu cei fără aripă evantai, prin intermediul *touchpad*-urilor deţinute de aceştia, contribuţia tehnologiei terestre. Asemenea unui tânăr ariekes, eu învăţ să citesc şi să scriu semnele scrijelite de ei, care evoluează continuu. Acum, când se trezeau în a treia lor etapă de năpârlire, treceau printr-un ritual dificil de antrenament ca să renunţe la instinctele lor. Aveau doar câteva zile de Limbaj pur, când cuvântul însemna referire şi minciunile erau ciudate – ceva între instinct natural şi conştiinţă. După aceea, tinerii ariekei aflau că oraşul lor nu fusese întotdeauna în felul acela, dar nu şi-l puteau imagina altfel.

O parte dintre cei care nu puteau să se dezveţe de Limbaj se asurzeau singuri, ştiind că asta o să-i vindece, că asta nu însemna renunţarea la vorbire şi la minte, cum crezuseră ei cândva. Ceilalţi, ca Acoperiş, se pregăteau să plece. N-aveam să le vizităm niciodată comunităţile autarhice. Ei nu erau legaţi de oraş prin conducte. Le dădeam o mulţime de cipuri de date, suficient cât să le ajungă timp îndelungat. Exilaţii aveau să trăiască în dependenţă şi să crească o nouă generaţie; n-aveau să-i lase pe copii să asculte cipurile, până când aceştia aveau să ajungă să vorbească Limbajul, rămânând neafectaţi şi liberi. Oamenii – cei care transmiseseră dependenţa de drog – aveau să fie interzişi, tabu; oraşul, locul în care acum se vorbea altfel, avea să fie tabu. Pentru viitorul apropiat, nu oamenii, ci noii ariekei aveau să fie ambasadori între oraş şi celelalte aşezări.

Ştiam cum aveau să meargă lucrurile. Un ariekes nou avea să vină să facă schimburi: ei urmau să-i vorbească, Limbaj contra limbaj, şi aveau să creadă că discută, dar fără să se înţeleagă. Unii dintre cei tineri vor fi intrigaţi de aceşti străini ciudaţi, iar câţiva tineri aventuroşi, vorbitori ai Limbajului, vor veni la porţile oraşului. Asta va fi povestea. Fără îndoială că vor mai exista dependenţi de drog aici – nişte paria, consideraţi nebuni-sfinţi sau cine ştie cum altcumva – iar nou-veniţii vor auzi cuvântările-drog transmise pentru aceştia şi, la rândul lor, vor deveni instantaneu dependenţi de drog.

Bineînţeles că echipajul navei avea să fie înarmat. Cu arme din Bremen, mult mai avansate decât ale noastre. Dar noi suntem foarte mulţi, iar ei o să fie puţini. În plus, noi nu voiam să le facem vreun rău. Aveam să fim o gardă de onoare.

„Bine aţi venit, domnule căpitan“, urma să spun eu când uşa avea să se deschidă spre solul ariekean. „Vă rugăm să veniţi cu noi.“

Iar ei aveau să fie, în aceeaşi măsură, oaspeţi şi prizonieri.

Ăsta e un punct de vedere subiectiv. O să fie prizonieri, dar o să-i tratăm bine.

Conform instrucţiunilor lui Wyatt, următoarea navă trebuia să aducă în Oraşul Ambasadei mai mulţi Ambasadori noi, de felul lui EzRa. Acestora le fuseseră îmbunătăţite tehnicile empatice. EzRa fuseseră un test, după care ar fi trebuit să urmeze lovitura de stat organizată de Bremen.

Prea târziu. Noi le-o luasem înainte, cu lovitura noastră. Iar noii Ambasadori aveau să aibă de lucru, devenind furnizori pentru dependenţii de drog.

”

bine aţi venit căpitane

“, avea să spună Dansatoarea Spaniolă. Şi avea să gesticuleze politicoasă cu aripa darului către locuitorii din Oraşul Ambasadei, care aşteptau.

”

Vă rugăm să veniţi cu noi

Vă rugăm să veniţi cu noi

.“

Noii ariekei au fost uluiţi când au aflat că Terra avea mai multe limbaje. Am încărcat franceza.

— Eu, *je.* Eu sunt, *je suis,* am zis eu.

Dansatoarea Spaniolă era încântată. Mi-a spus:

—

je.voudrais.venir.avec.tous

aş.vrea.să.vin.cu.tine

.

Asta nu-i singura ei inovaţie. Ei nu vorbesc anglo-ubiq, ci anglo-ariekei. Eu studiez acest limbaj nou. Are anumite nuanţe. Când am întrebat-o pe Dansatoarea Spaniolă dacă regretă că a învăţat să mintă, a ezitat o clipă, apoi a zis:

—

eu.nu.regret.nimic

eu.regret

.

Poate că o face ca pe un spectacol, dar îi invidiez această precizie.

Mă întreb dacă Dansatoarea Spaniolă poate să-şi exprime jalea. Dacă m-ar lăsa să citesc ceea ce scrie, iar eu sunt aproape sigură că-i povestea războiului, aş putea afla.

Mi-a spus o altă poveste. Când Botezătorul şi Fabricantul de Prosoape s-au întors în Oraşul Ambasadei, pretinzând că sunt oratiţi, ca să-i convingă pe EzCal să vină în pustietatea în care îi aşteptam, zeul-drog n-a vrut să-i vadă. EzCal le-au transmis să-şi spună mesajul prin intermediul cuiva din anturajul lor obişnuit de ariekei, care i-a întâlnit şi i-a recunoscut drept adepţi ai controversatului

surl

tesh-echer

.

Acel ariekes ştia că ceva nu era în regulă: ar fi putut să-i trădeze. Cei doi, Botezătorul şi Fabricantul de Prosoape, recunoscuseră într-o clipă, într-un moment de etalare ostentativă faţă de cel cu care discutau, care era situaţia adevărată, că aveau să vină vremuri noi, mai bune pentru toţi, dacă EzCal avea să fie atras în afara oraşului.

Deşi ştia că cei doi puteau să fie nişte mincinoşi, ca şi profetul lor, a decis să-i creadă. Căpătând pentru prima oară ceva speranţă după mult timp, funcţionarul s-a dus şi i-a spus lui EzCal exact ceea ce doriseră Botezătorul şi Fabricantul de Prosoape. Dar ei erau ariekei noi, iar el nu

era. Ştia adevărul şi nu minţise niciodată. Trebuia să ascundă adevărul, în Limbaj, reuşind cu un efort herculean şi cu ceva noroc să spună cuvinte care sunau ca nişte mormăituri. Acesta era adevăratul erou al războiului, mi-a explicat Dansatoarea Spaniolă, un ariekes fără nume, care spusese singura minciună din viaţa lui.

Celor din Bremen nu le-ar fi fost greu să ne distrugă. Dar cred că puteam face astfel încât să merite să n-o facă. Războiul purtat dincolo de immer nu-i ieftin. Trebuia să ne asigurăm că suntem folositori. Ştiam care putea fi utilitatea noastră. Eram acolo, la marginea întunecată a immerului!

Aici putea să apară portul pe care îl doreau ei, în răstimpul unei decade locale. Aveam să fim ultimul avanpost. Acesta fusese întotdeauna rolul dorit pentru noi, numai că acum ştiam şi noi asta şi, chiar dacă nu cunoşteam intenţiile metropolei noastre, puteam să ne conducem singuri.

Bine aţi venit în Oraşul Ambasadei, la frontieră. Ştiu cât de iute se răspândesc poveştile. Sunt navigator în immer, le-am auzit. Oamenii vor spune că dincolo de ţărmurile planetei noastre se află El Dorado-ul immerului, nave pustii, rătăcite de multă vreme, Pământul, Dumnezeu. În regulă.

Ştiu ce fel de aventurieri vor veni, ce fel de piraţi. Ştiu că există posibilitatea ca Oraşul Ambasadei să se a transforme într-o mahala. Dar am putrezi şi am muri, sau am fi stârpiţi de o bombă a celor din Bremen, dacă nu le-am fi de niciun folos. Scile, în prostia lui vizionară, a încercat să-i salveze pe ariekei şi i-a condamnat. Dacă ei ne-ar fi ucis, nimeni n-ar fi împiedicat genocidul lor, drept răzbunare, atunci când ar fi sosit nava. Îmi amintesc că Scile nu era dintr-o colonie şi de aceea nu se gândise la lucruri de felul ăsta.

O să fim distruşi de indivizi aflaţi în căutarea aventurii şi a emoţiilor. O să fim consideraţi sălbatici. Am fost pe planete inutile şi în oraşe ale pionierilor: chiar şi locurile acelea de popas erau lucruri bune. Noi aveam să deschidem cerul. Ne pricepeam să vindem. Aveam singurele hărţi detaliate. Trecătorile prin immer puteau fi descoperite numai de nişte localnici ca noi. Trebuia să ne facem un renume ca exploratocraţie; ca să supravieţuim şi să ne conducem singuri, trebuia să explorăm.

O să avem în curând o navă pentru immer în flota noastră mică şi cel puţin un căpitan. Când avea să sosească următoarea delegaţie din Bremen, ca să vadă ce-i de făcut cu noi, o să avem ceva de oferit.

Cufundarea în immer nu-i niciodată sigură. Până acum, în partea asta, suntem ca în zilele glorioase şi periculoase ale *homo diasporei.* Nu ezit niciun pic. Am fost *afară,* m-am întors şi-i timpul să plec din nou, în

direcţii şi la distanţe unde niciun cufundător în immer n-a mai ajuns. S-ar putea ca, după nişte kiloore, să întâlnesc un exot pe care nu l-a mai văzut niciun terestru; o să folosesc dispozitive de tradus şi o să încerc să-l salut. S-ar putea să descopăr ceva.

Am studiat navigaţia şi immerologia, precum şi tehnici pe care eu, ca floaker, le evitasem întotdeauna.

— Tu n-ai floakat niciodată, mi-a spus Bren brusc, atunci când i-am povestit toate acestea.

Începusem să visez cum avea să arate Oraşul Ambasadei, văzut dintr-o navă. De aceea mă duc în fiecare zi pe Dealul Nuferilor. Pentru că nu mai pot aştepta.

— Bună dimineaţa, domnule căpitan. Vei veni cu noi.

Apoi eu şi echipajul meu aveam să luăm naveta până pe orbită, până la navă.

— Gata, aveam să spun eu şi să reglez casca pentru locul de dincolo de *vidul cunoscut*.

Şi o să împing maneta care ne scoate *afară*. Sau poate că făptura aceea amabilă îi va permite secundului meu să facă asta. Nu ştim cum va afecta trecerea prin immer un asemenea echipaj. I-am avertizat ce-i aşteaptă. Dar ei tot insistă să meargă.

Aşa că s-ar putea să fie secundul numit Dansatoarea Spaniolă cel care să iniţieze această mişcare indescriptibilă, din spaţiul cotidian în cel continuu. Ne vom cufunda în immer, vom merge prin immer, apoi vom ajunge *afară*.

Ar fi o prostie să pretindem că ştim ce se va întâmpla. Trebuie să vedem cum vor evolua lucrurile în Oraşul Ambasadei.

Prin Oraşul Ambasadei înţeleg oraşul. Chiar şi noii ariekei au început să numească oraşul cu acest nume. Ei îi spun

$$\frac{\textit{oraşul}}{\textit{ambasadei}}$$

,

$$\frac{\textit{ambasada}}{\textit{oraş}}$$

sau

$$\frac{\textit{oraşul ambasadei}}{\textit{oraşul ambasadei}}$$

.